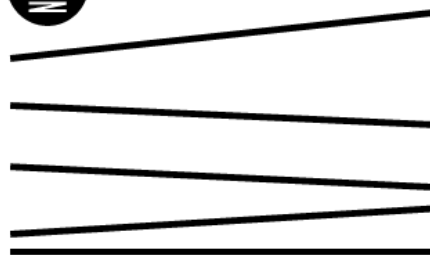

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Ingemann, Bernhard Severin.

Bernh. Sev. Ingemanns Samlede Skrifter.

Samlede Skrifter : Romaner, Sange og
Eventyrdigte.

Vol. 5-6

Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1845-65

1-10 i 6 bd.

DK

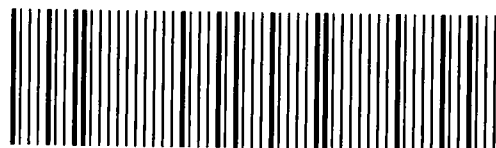
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022886021

Litteratur

S a m l e d e
Romanzer, Sange og Eventyrdigte

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Femte Bind.

(Reiselyre, anden Deel. Det øde Slot).

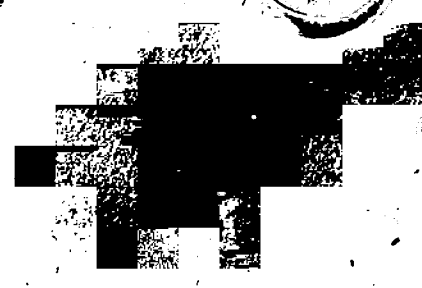
Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reizel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

[Handwritten signature]

[Faint, illegible text]

[Faint, illegible text]

[Faint, illegible text]

[Faint, illegible text]

[Faint, illegible text]

[Faint, illegible text]

[Faint, illegible text]

F o r e r i n d r i n g.

Den i nærværende Bind meddeelte 2den Deel af min „Reise-lyre“ indbefatter, foruden største Delen af den første Udgaves anden Deel (hvoraf Begyndelsen her er optaget i første Deel og vedføjet det foregaaende Bind) den under Navn af „Reise-minder“ 1832 udgivne Fortsættelse af disse Reisebilleder.

Eventyrdigtet „det øde Slot,“ som her første Gang meddeles, blev forfattet 1821, men blev henliggende utrykt, da jeg kort efter i det historiske Digt „Baldemar den Store og hans Mænd“ kom til at fremstille den Tid og de historiske Begivenheder, hvortil dette Eventyr blot ved en vilkaarlig Tilknytningstraad slutter sig. Det optages nu her, som betegnende hiin Overgangs-

periode i mit Forfatterliv fra den undertiden paa historisk Grund spillende Eventyrdigtning til den historisk-poetiske Fremstilling af Danmarks Middelalder, som i denne Udgaves anden Afdeling samlet er meddeelt. Om dette lille Eventyr skal jeg kun bemærke, at det er en fri Composition i Spøgelsehistoriens Character, forbundet (i anden Sang) med et temmelig bekjendt Sagn, som med forskjellige Gjetninger har været henført til en nyere Tid end den her antagne.

Valget af den sydlige Stanzeform til et Slags Novel-digtning af denne Art kunde maaskee møde grundet Indvending, medens den ubundne Fortællingsform muligen her havde været at foretrække.

Sorø i September 1845.

Forfatteren.

Indhold.

Reiselyre. Anden Deel.

I. Rom. (1818—1819).

	Side.
De første Dage i Rom	5.
Det nye og gamle Rom	6.
Dagligt Romerliv. Tydske Kunstnere. Canova	12.
Thorvaldsens Bærsted	16.
Romerst Folkeliv	22.
St. Pederkirken	24.
Vaticanet	25.
Den belvederiske Apollo	25.
Laocoon	27.
Marias Kroning	30.
Madonna di Foligno	31.
Røverhøvdingen De Cæsaris	32.
Romerst Fester	36.
Aften paa St. Pietro Montorio (alle Sjæles Fest)	38.
Hjemmet	39.
Danmark og Italien	39.
Nonneindvielse	42.
Himmelbruden (italiensk Sonnet)	44.
Træk af Livet i Rom	45.
Pifferari	47.

	Side
Juul i Rom	49.
Danſkes Sang i Syden	52.
Julemorgen	54.
Danſt Juleglæde	54.
Juletræet	55.
Helligtrekongersfeſt	58.
St. Antonio=Feſten	59.
St. Agneſe=Feſten	60.
Spanſt Sørgehøitid i Rom	61.
Romerſt Muſik	66.
Catholiſt Confirmation	67.
Danſt Nationalfeſt i Rom	68.

Udvandringer fra Rom.

Ariccia	70.
Brylluppet i Ariccia	72.
Nemi ved Ariccia	74.
Aften i Ariccia	76.
Carnevallet i Rom	77.

II. Sydditalien. (1819).

Sydens Genius	125.
Reiſe fra Rom til Neapel	126.
Aftenſang i Herberget	132.
De pontinſke Sumper	133.
Circes Tryllebjerg (Sang)	133.
Havmanden (ved Terracina)	134.
Theodorikſ Borg ved Terracina	136.
Strandborgen (Sang)	138.
Ciceros Grav	140.
Mola di Gaëta	140.
Nina (et franſt Sagn)	141.

	Side
Tarantella (Sang)	146.
Jeelandet.	147.
Neapel	150.
Marionet-Pulcinellen (fra Sjællebøden)	150.
St. Lucie-Gaden	152.
Aftensang paa Taget	154.
Studierne	155.
Dæmonen	156.
Udflugt til Vesuv	156.

Neapel og dens Omegn.

I Musæet	162.
I Catacomberne	162.
I Hotellet	162.
Pompeii og Herculaneum.	163.
Hjulskoer (Sang)	165.
Overføgt og Tilbageblik (fra Camaldolenser-Klosteret)	167.
Her blomstrer Paradisets Have (Sang)	167.
Udflugt til Capri	172.
De hvide Iris (paa Capri).	185.
Afsked fra Neapel	188.

III. Tilbagereise.

Tilbageblik (Rom)	189.
Afskeden ved Ponte Molle	192.
Afskedsfest i Storta	195.
Gensomt Landliv (i Frascati)	197.
Grotta Ferrata	207.
De sidste Dage i Rom og dens Omegn	208.
Blomsterfesten i Genzano	210.

Tilbagereise gennem Italien.

Paa Veien fra Rom	214.
Cisanello	216.

	Side
Stjerneblomsten (paa Appenninerne) Sang	217.
Paa Veien fra Bologna til Padua og Venedig	219.
Venedig	220.
Adria	224.
Afsked med Italien (Triest)	225.
Gjenhilsen til Fædrelandet (1819)	227.

Det øde Slot, Eventyrdigt (1821)	229.

Reiſelyre.

Anden Deel.

(1818—1819.)

Rom. 1818—1819.

Ikke Alt, hvad Diet stuer,
Ikke Alt, hvad Dret hører,
Nun hvad Sands og Hjerte rører,
Nun hvad Bliif og Sjæl opluer,
Livligt tone kan i Sang.
Lunefuld er Stjaldens Gang:
Fryd og Sorg han selv medbringer;
Lyren tier, Lyren klinger —
Snart den spøger, snart den sørger;
Efter du den, ei du spørger
Hvi den tang og hvi den klang.
Sangens Fugl de lette Binger
Lvangløs over Verden svinger;
Verden gaaer sin tvungne Gang —
Fri er Sang og Lyreklang.

De første Dage i Rom.

Tidt Vandreren gik hjemløs henover Mark og Eng,
Nu vaagner han som Jeppe i Herremandens Seng.
Jeg i en Kro mig drønte — og vaagner op i Rom,
Kan ikke ret begribe, hvordan saavidt jeg kom.
En Landsmand*) mig omfavner, og, fast af Glæde stum,
Jeg strax med ham spadserer — til Capitolium;
Derfra jeg skuer Forum og Colosseum hist,
— Ifald her ei var Rækværk, nedtumled jeg nu vist —
Der løber via sacra — hist Seiersbuer staae,
Her hellige Ruiner, med Mos og Blomster paa.
Hiin Side Tiberstrømmen staaer Peters Ræmpe-Dom,
Jeg staaer blandt de syv Høie — og spørger dog derom.

Fra Capitol jeg løber til Thorvaldsen paa Stand,
Seer Verdens gamle Guder — og deres Skabermænd.
Han Anbefalingsbrevet i Krogen kaster hen:
I danske Thorvald finder den Danske strax en Ven.
Vor Freund, som Quintus Messis, staaer i hans Værk-
sted tro,
Omfavner mig, som Broder, og taber Meislen fro.
Den Mester nikker kjærlig til Svenden, tro og stærk;
Hist stander alt i Leret et dygtigt Svendeværk.

*) Dr. Estrup.

Snart løber jeg tilbage, og snart jeg løber frem —
 Her maa jeg boe og bygge; i Rom er nu mit Hjem.
 End kan jeg dog ei hvile: fast Lykken er for stor;
 Selv midt i Lykkens Gade*) jeg flytter hen og boer.
 Med Livius for Diet, med Kortet i min Haand,
 Det gamle Rom jeg søger og Spor af Romeraand.
 Tro, ved min Side vandrer en Krønikes Ven**):
 Det Svundne grant han skuer og finder her igjen;
 Dog længe gaaer jeg fremmed i underfulde By,
 Og kan de gamle Drømme ei glemme for de nye.
 Kun naar i Midnatsstunden jeg taus paa Forum staaer,
 Mens over Fredens Tempel den stille Maane gaaer —
 Kun da, mig synes, stiger af Graven gamle Stad;
 Men tidt jeg gaaer fra Høi til Høi, og seer og veed ei hvad.

Det nye og gamle Rom.

(d. 10de October 1818.)

„Qvid Romam in media quæris novus advena Roma
 Et Romæ in Roma nil reperis media?”

D Verdensdronning, Roma! hvor stander du?
 Paa dine Høie staaer jeg og søger dig,
 Studser selv ved dit Navn at nævne,
 Studser og spørger: Roma, hvor er du?

*) Strada felice.

**) Dr. Estrup.

Jeg trindtom skuer Paladser hæve sig,
Templernes Rupler lue i Aftenglands;
Roma nævnes Borg og Paladser,
Dg dog jeg spørger: Roma, hvor er du?

Jeg seer omkring mig herlige Skikkelser:
Høibarmet Kvinde smiler fra gyldne Karm,
Nævner end sig stolt Romerinde,
Dg dog jeg spørger: Roma, hvor er du?

I Karmen sidde Herrerne statelig,
Smile og vinke — er dette Romere?
Bagved stander guldbræmmede Tjener —
Her vil jeg ikke søge dig, Roma!

See hist paa Hjørnet koges Kastanierne,
Der stander rolig fattige Dagleier,
Slaaer over Skuldren Rappen med Vermet,
Synes end stolt, at det er en Toga.

Histnede stoe vrimlende Kræmmere;
Høien er stille, der boer den Fremmede;
Hist ligge Marmorblokke ved Brakken,
Der har en Billedhugger sit Værksted.

Her Præster gange langsomt høitideligt;
Fredsomme Kunstner vandrer sin stille Gang;
Festligt tone Klokker og Messer;
Pilgrimmen knæler fromt ved Kapellet.

Derude ligge sælsomme Orkener:
Stille er Marken, Tidsler kun vore der;

Nedfaldne Huse[st]ande forladte,
Luften er giftig — Ingen der lever.

Alf Gruus og Afte Søiler hist hæve sig,
Wldgamle Mure ligge saa eensomt der;
Græsset groer paa halvstunkne Buer —
Her skal jeg dog ei søge dig? Roma!

Her 'vanke eensom Fremmed med Bog i Haand,
Læser og forsker, seer paa Ruinerne,
Studser ved de uhyre Mæsser,
Undres og spørger: var dette Roma?

Hvad fuser mægtig her over Søilerne?
Drnen sig svinger over dem stoltelig,
Kyster høit i Skyen sin Vinge:
Fremmede! tvivl ei! — dette var Roma.

Paa disse Søiler Templer har hvælvbet sig,
Her toned fordum Hymner for Tordneren;
Jdmyg gik gjennem hine Buer
Lænkede Konger, Seierherrens Følge.

Du staaer paa Veien til Capitolium —
Bæver din Fod ei sælsomt, o Fremmede!
Denne Steen, hvorpaa du nu træder,
Den haver baaret Cæsar og Brutus.

Blandt brudte Broer ruller den gule Strøm
Mellem Ruiner — ja det er Tiberen;
Hist paa Stenen Cocles har kæmpet,
Der har den høie Cloelia svømmet.

Hvor staaer din Bue? herlige Tiberheist!
Plyndret er Pragten, knuset er Marmoret,
Udspreedt ligge Stene paa Stene;
Er det eders Eftermæle, o Helte!

See hist en Gruushob! — derfra har Ciceros
Taler udstrømmet. Dvægtorvet kaldes nu
Kredsen, hvor de Mægtige raadslog —
Er disse Steen din Herlighed? Roma!

Ja sjunket er du — Jorden tilhyller dig
Med dine Helte, Verdensbetvingerne;
Paa din Grav staaer end Colosseum
Og vidner mægtig: her standed Roma!

O Verdensdronning! det er din Bautasteen:
Borgen, som var dig Leg kun og Gjøglespil,
See! den blev din høieste Gravsteen —
Den overleved din Alvorsgjerning.

Der lever Ingen af alle de Mægtige;
Grandstæren søger efter de tabte Spor,
Ryster ofte Hovedet tvivlsom,
Vil dig udgrave af Jorden, Roma!

Nei, det skal Ingen. — Hvæl i din Grav med Fred,
Med dine Helte, med dine Guddomme!
Var du stor, forgif du dog ikke:
Mægtigt og stort er dit Navn end, Roma!

Som Drnevingers Lyd det omsuser mig —
 Er det din Aand, som rører mig sælsomt her?
 Roma! ja jeg har dig fornummet,
 Spørger ei mere: Roma, hvor er du?

Med Verdenskronen over blege Pande,
 Den høie Skjoldmø sig af Gruset hæver;
 Mod Skyen Drnen fra sit Banner svæver,
 Trindt knæle Fyrsterne i fjerne Lande.
 Med Jernets Scepter seer jeg hist dig stande:
 Blod eller Trældom Herskerblikket kræver —
 En Verden knuset under Aaget bæver,
 Og Helteblodet farver tusind Strande.
 Men seer du Drmen ei, som hisset gnaver?
 See, Mulddæmonen Jorden undergraver;
 Paa hule Grund du bygget har din Throne —
 Vil du med Blod Afgrundens Magt forsone?
 Fortviol da, Stolte! — Jord og Throne raver —
 Søg over Stjernerne din Verdenskrone!

Du har den søgt, og see! — du har den fundet:
 I Aandesyrstens himmellyse Klæder,
 I hellig Damp, fra Altret du fremtræder —
 Du har en større Verdenskrone vundet.
 Den største Tanke i din Sjæl har blundet —
 Dybt knæler Jorden; men dens Engel græder:
 Med Himmelpalmebaand og Helvedskjæder
 Du selv al Verdens Sjæle nu har bundet.
 Hist lænked Thronen du med Stjernerebet —
 Paa Verdens Grundsteen er dit Sværd nu flebet,

Har Vei til evigt Herredom dig banet;
 Men, Vee! du har i Himlen frækt indgrebet —
 Afgrundens Drot til Træl du har fremmanet,
 Og Himmelfyrstens Stjernekrone ranet.

Du styrtes maa — uhyre Drøm maa svinde:
 Saa stor en Tanke har paa Jord ei hjemme —
 Du styrter, kan dog ei dit Fald fornemme:
 I store Drøm du hersker end iblinde.
 Hift sidder nu den store Drømmerinde —
 Fra Nonnesløret hviffer dæmpet Stemme;
 Kan aldrig meer hun Verdenskronen glemme —
 Vil nu i Konstens stille Land den finde?
 — Af Muld udgraver hun sin gamle Throne
 Blandt Hedenoldets brustne Tempelbuer
 Og lader Messer over Graven tone:
 Med Himmelfyrsten vil hun sig udsone —
 Og pryder ham, hvor Alterflammen luer,
 Med Konstens underfulde Billedkrone.

Hift sidder Nonnen, stille,
 Med Kors i Haand, og skuer
 Paa sjunkne Seiersbuer;
 Paa Afgudstemplets vore Roser vilde.

Hun stirrer hen og bæver —
 Hvor Verdens Dronning seired,
 Hvor Kronen er henveiret,
 I Sløret nu et Skygebilled svæver.

Det Roma er, som glemmer
 De gamle store Drømme —
 I Diet Taarer sømme,
 Mens stille huu sit Requiem istemmer.

Dagligt Rømerliv. Tydske Kunstnere. Canova.

Her boe vi nu i Huset, med skrøbelig Altan.
 Bertinden er ei Enke, har heller ingen Mand;
 Signora Giovanina med Søster Nanna her
 Tidt laane Danske Huusly; de har Nationen kjær:
 De prise Høvissheden i nordiske Natur,
 Og aabne ubekymret os det velske Jomfrubuur.
 I Sproget de os øve med Munterhed og Lyst;
 Tidt liden Nanna rører Guitaren ved sit Bryst:
 „Chi dice mal d'amore” er hendes Yndlingsfang,
 Og Saltarella dandser hun ret skjønt til Guitarklang.
 Halv Barn endnu i Sindet, hun vel naivt sig teer,
 Og Søsterens Formaning letsindigt Barn udleer.
 Naar til Jesuiterkirken hun hen at skrifte gaaer,
 Hun ingen Synder huske kan; men Pateren er haard,
 Og ei hun fra ham slipper før Alting er bekjendt:
 Tidt op og ned paa Huset hun har forleden vendt;
 Hun Søsteren har drillet, og truet med et Spring
 Fra „Loggien” ned paa Gaden; men det var Jngenting:
 Tidt „furiosa” er hun, og stundom lidt for fri;
 Men det i Blodet stikker, og det er snart forbi.
 De lystige Bertinder kan ei i Hovedet faae,

Hvorfor vi hele Dagen omkring i Byen gaae
 Fra Kunstner og til Kunstner, fra Kirke til Palads,
 Fra Pantheon til Forum og til St. Peters Plads.
 De selv engang imellem har Vaticanet seet,
 Og Engellændersværmen, den gabende, ugleet.
 Selv maae vi ofte smile, naar i et Gallerie
 Med Bog og Leietjener en Lord os gaaer forbi
 Og seer om Alting findes, som det i Bogen staaer,
 Hvert Malerie vurderer, og trøstlig da bortgaaer.
 Naar saa han Alt har mønstret, og naar han kommer hjem,
 Sin Dagbog han kan tage med vigtig Mine frem
 Og sige: Alt det saa jeg, hiin Dag jeg, paa hiin Stund,
 Saa gode Malerier — for henved tusind Pund.

— Originaler skuer man her ved hvert et Skridt,
 Hans Sachsens Oldesædre man troer at møde tidt;
 Og Riddertiden vandrer livagtig os forbi
 I Konstens unge Dyrker paa Romantikens Sti.
 I Kosten vel der stikker iblandt en Smule Vind;
 Tidt gammel Aand dog løber med i gamle Ungdomsskind,
 Og hvor ei Kosten lyver, hvor Skægget taler sandt,
 Jeg savner Modelænten ei, hvori Paris os bandt. *)

*) Kunstnerne i Rom deelte sig i tvende Partier; af den ældre franske og italienske (saakaldte classiske) Skole kaldtes Modpartiet (Romantikerne) spotviis Nazarener, fordi disse som oftest bare langt nedhængende Haar til gammeltydsk Dragt og med Streng-
 hed, undertiden vel ogsaa med en vis Tørhed og eensidig Efter-
 ligning af den forraphælske og gammeltydske Skole, søgte at gjen-
 give Konsten den Trohjertighed, Inderlighed og religiøse Genfold,
 man troede at savne selv i Værkerne fra den italienske Konst-
 skoles Culminationsperiode. I Epidsen for Romantikernes
 (de saakaldte Nazareners) Partie stode Cornelius og Dwer-

Her mangent herligt Billed Germanen har opstilt,
 Hvor Oldfaderkonsten ei blues ved sit Skilt.
 Gaaer stolt, med classist Snorliv, hist gallist Konst forbi,
 Og roser sig af Smagen i tomt Academie —
 Opbygger mig kun lidet den nye velste Konst,
 Og gif til Camucini og Landi jeg omsonst —
 Germanen sidder stille med Bibelen i Haand,
 Og søger der en hellig, men ingen classist Aand.
 Lad Tiden først udvikle det Konstens gamle Frø,
 Her fromme Haand nedlagde! og lad den Aand ei døe,
 Som her i Stilhed røres og stræber frem til Liv! —
 Vist over Konstens Chaos da høres skal et: Bliv!

bed, og til dem sluttede sig mange unge Kunstnere med
 Geni og Kraft, navnlig Philip Veit og Eberhardt.
 For den nyere italienske Skole ansaaes Camucini og Landi
 for Repræsentanter. Blandt Kunstnerne i det franske Academie
 var der Ingen med noget Navn af Betydenhed. Stræben efter
 theatralisk Effect syntes at characterisere den franske Konstskole
 i denne Periode; til denne sluttede Canova sig, medens
 Thorvaldsen, uden at hendrages til noget af Partiernes
 Extremes, syntes alene at gaae frem, med Naturen og Antikerne
 for Die, og allerede var paa Veien til udelukkende gennem
 Skjønhedsideen at give Skulpturens Romantisk og den christe-
 lige Billedhuggerkonst et nyt Opsving. Hans Udvikling i
 denne Retning var ikke uden Opposition fra de strengeste
 Nazareners Side, der i hans Engle kun saa græske Genier;
 med Canova og hans Skole følte han sig ikke mindre i Oppo-
 sition; men han syntes vis paa Seiren, og Seiersideen gif,
 maaskee ubevidst, gennem alle hans Arbejder. Den religiøse
 Idee, der ogsaa fremtræder seirende i hans store Række af
 christelige Heroer og Compositioner, var han sig dog endnu
 i denne Periode af sin Virksomhed kun bevidst, som en sær-
 egen Form af den samme Skjønhed, han saa i Naturen og
 Antikerne.

Ran Tiden sig tilegne, med nye Kraft gjenfødt,
 Hvad hos de Gamle leved, ei blot hvad der er dødt;
 Vil Krøniken optegne, hvad Flyvebladet nu
 Ved Kaffebordet stundom vil bringe os ihu;
 Naar da van Cyf man ærer, og haaner Dürer ei,
 Maaskee dit Navn, Cornelius! betegner nye Dei,
 Hvor Beisers, Dwerbeckers og Eberhardters Navn
 Af en Basari sluttes i Eftermælets Favn.

— „Men glemmer du det Store, og dvæler ved det Smaa?
 Canovas Mesterværker du henrykt dog vel faae?“
 Fast Diet han mig blander: hans Billeder har Glands;
 Men kold paa fransk Cothurne han beiler med sin Krands.
 Forslidt er ham Antiken, Naturen for gemeen,
 Og slet og ret ei Helten maa staae paa sine Been:
 Han flyve maa og rase og gjøre stærk Effekt —
 Det simple, roligt Store er ei for denne Slægt.
 Skal nu Herakles more, faa maa man see ham gal,
 Og Dandserinden springe, naar hun henrive skal.
 Af Skuespillet klapper hver velst og gallist Haand;
 Dog søger Alvorsblikket ei blotte Liv, men Aand,
 Vil reen Natur du skue i gjenfødt classist Kunst,
 Til den moderne Afgud du stirrer hen omsonst.
 Vel har sig her Plastiken forvildet paa sin Dei;
 Til Liv den dog er vaagnet — det glemmer Verden ei,
 Og Tiden ei afvrister Canova vundne Krands,
 Selv naar den meer ei blendes af Politur og Glands.

Naar Mesteren vildfarer, ham følger Hoben stor;
 Men Genien staaer stille og varsles ved hans Spor.

Derfor nu Diet hviler saa roligt og saa fro
 Paa Genien fra Norden, som blev de Gamle tro,
 Men sprængte dog med Vælde hver akademisk Muur,
 Og fulgte kun som Mester Guds evige Natur.

Thorvaldsens Værksted.

(Alexanders Triumftog — Venus med Æblet — Gratierne — Amor og Mars — Jason — Mercur, som overlister Argus — Minerva, som sætter Sommerfuglen paa Prometheus's Billedstøtte — de legende Børn — Scener af Homer — christelige Basrelief — Dagen og Natten.)

Triumpf fremtræder
 Med Skønhedsfrandsen,
 Og med Helteffaren fra Vaabendandsen,
 Som en Engel i Marmorklæder,
 Seirens herlige Mø.
 De gamle Tider skal aldrig døe:
 Et Triumftog skuer
 Roma endnu,
 Kommer Kæmpernes Dage ihu,
 Hvor fra Karm Phillipiden truer.
 Over Kæmpen dog luer
 Fredsalige Stjerne:
 Paa Muren hendirger den Helt fra det Fjerne
 Under Konstens evige Seiersbuer.

Dg feirende med Genien fremtræder
 De gamle Guder selv med Skjønhedskronen,
 Ei for at hæve sig paa Himmelthronen —
 Ved Thronens Fod de staae i Ufskyldsklæder.

De stige op af Tidens dunkle Strømme,
 I Evighedens Stjerner Blikket stirrer;
 Ei Afgudsstaren Sjælen meer forvirrer,
 Men smiler skjønt gjenfødt som Barndomsdrømme.

I hvinden Marmor Aphrodite smiler,
 En Skjønhedsgengel fra de svundne Tider;
 Fra hellig Barm vanhelligt Blik bortglider,
 I Haanden rolig Seirens Vble hviler.

Hist Huldgudinderne staae armindsflynget;
 Olympisk Guddomsro hver Barm fornemmer.
 Til deres Fod har Genien sig flynget,
 Dg Barnehaanden Elfskovslyren stemmer.

Hvorhen jeg Blikket vender,
 En Seier Aanden feirer;
 Her fro jeg Barnet kjender,
 Som over Guder feirer:
 Selv Kampens store Heltegud han tvinger,
 Dg prøver Pilen med sin Barnefinger.

Med Hjelmen og med Sværdet
 Jeg Argonauten skuer;
 Chimæra svandt forfærdet,
 Ei Helten mere truer;

Han rolig Seirens store Scepter hæver:
 Det gyldne Skind paa Heltearmen svæver.

Bed tusindøiet Drage
 Hift Guden sidder stille,
 Beredt sit Sværd at tage,
 Og fort paa Fløiten spille.
 For Konsten tusindøiet Kløgt indblunder —
 For Himlens Viisdom buffer Verdens under.

Og see! en herlig Dvinde
 Til Korstneren indtræder;
 Ham leder en Gudinde
 Til Seier og til Hæder.
 Hans Værk var Leer — en Guddom Sjælen bringer
 Fraoven ned med Sommerfuglevinger.

Og Liv og Sjæl bevæger
 De Stene underlige:
 Her Børneffaren leger
 Som Engle fra Guds Rige;
 Og hvad Homeros saae og sang iblinde,
 I Steen sig røre skal fra Borgens Tinde.

— Dog Guderffaren svinder,
 Som Drømme fra det Fjerne,
 For Korsets Seiersvinder
 Hift under Østens Stjerne.
 Ved Graven Dvinde her om ham lede,
 Hift den Opstandne Salige tilbede.

En Verden her sig rører:
 Fra Stene Toner klinge --
 Steenharpens Klang jeg hører,
 Seer Digtningen sig svinge
 Fra Jord til Himmel, viftende med Krandsen,
 Som Dagen lys, som Nat i Stjernerlandsen.

Dagen.

Flyv, gjennem Skyer flyv paa Serafbinger,
 Du Himmelmø, som Morgenrøden bringer!
 Strø Paradisets Blomster over Jorden!
 Forklart ved dig dens Herlighed er vorden.
 See Livets muntre Genius sig hviler
 I Flugten paa din Skulder, glad, og smiler;
 Han følger dig, paa Barneenglens Vinger,
 Og høit i Flugten Lysets Fakkelt svinger.
 Flyv lystelig fra Dst til Aftenrøde!
 Lad Livet røre sig og Hjertet gløde!
 Lad Englevingen Taagerne bortlufte!
 Lad Himmelblomsterne paa Jorden dufte!
 De flagre hen — de flye for alle Vinde —
 Snart vil og du, o Himmelske, forsvinde;
 Men flyv, vær glad, og smil, mens du bortiler!
 Den vakke Aand ei slumrer meer og hviler:
 I Lysets Glæde den Livets Engel følger,
 Til atter Nattens Slør dit Ansigt dølger.
 O, falme da og dine Blomster alle;
 Et Frø maaskee dog vil til Jorden falde,
 Som spire kan til Lys og Liv gjenkommer,
 Og blomstre frem i Evighedens Sommer.

Natten.

Stille, dalende, hensvæver
 Søvnens Moder gennem Luften;
 Sagtelig et Vindpust hæver
 Lokkerne med Balmudusten;
 Let hun blunder, sødt hun drømmer,
 Mens hun gennem Luften svømmer.

See! ved hendes Hjerte hvile
 Børnene saa sødt og blunde,
 Drømme underfuldt og smile,
 Drømme, at de flyve kunne.
 Klynget tæt til Moderbarmen,
 Flyve, svæve de paa Armen.

Hvi maa du dit Hoved bøie?
 Moder! seer du ei foroven
 Stjerner funkle i det Høie;
 Maanen glider over Skoven,
 Bjerget flæder sig i Taager,
 Jorden blunder, Himlen vaager.

Ogsaa du maa Diet lufte,
 Bøier Rinden mod de Spæde,
 Rytter, om de ikke sukke,
 Om de ei i Drømme græde;
 Nei, de hvile taus og rolig,
 Med din stille Flugt fortrolig.

Vil du vide hvad de drømme,
 Lyt til Hjertet hos den Lille!

Livets Kilder i det strømme,
 Det er ikke taus og stille:
 Søvnens Engel seer i Blunden
 Lyse Glimt af Morgenstunden.

Dagens Herlighed og Glæde,
 Menneker i spraglet Brimmel,
 Bjerg og Dal i Blomsterklæde,
 Grønne Jord og lyse Himmel —
 Livets muntre Engleskarer
 Dandsende forbi ham farer.

Dybt alvorlig Broder blunder,
 Venter her ei Morgenrøden:
 Hviere hans Længsel stunder —
 Ei om Jorden drømmer Døden;
 Ei han vaagne skal hernede —
 Døer Stjerner boer hans Glæde.

Dybt han aner, fjernt han skuer
 Glimt af store Morgenrøde:
 Om den Sol, som evig luer,
 Og om Livet hos de Døde,
 Lyset, som fra Gud udstrømmer,
 Derom Dødens Engel drømmer.

— Sov nu hen, og blund i Luften!
 Blund og drøm med dine Spæde!
 Spred fra Loffen Balmduften!
 Luf hvert Dø til hernede!
 Jordens Fryd og Dagens Kummer
 Skjul, o Nat, i venlig Slummer!

Dgsaa jeg vil med dig blunde,
 Drømme, at jeg med dig svæver:
 Over Dal og dunkle Lunde,
 Over Bjerget jeg mig hæver,
 Glider sælsomt i det Høie,
 Flyver hen med luftet Die.

Som de Engle smaa jeg flynger
 Til dit Hjerte mig fortrolig;
 Verdens Sorg mit Bryst ei tynger:
 Sjælen flyver let og rolig,
 Drømmer om sit soundne Eden,
 Drømmer sødt om Evigheden.

Romerst Folkeliu.

Sund paa Havernes Høi *) er Luften; eensomt og stille
 Lever den Fremmede der, priser den hjemlige Fred.
 Staffet han hviler dog kun; fra Gry til Næt han omvanker
 Gjennem den sælsomme Stad, agter paa Romerens Liv,
 Seer paa Kunstnerens Id, som stille, fro sig udfolder
 Her, hvor paa hellige Grund Hedenolds-Storværker staae.
 Folket vil nyde sit Liv, og hviler sig gjerne paa Gaden;
 Men, er det Søndag, jeg seer Corso og Karmenes Tog:
 Der Romerinderne nu i Skjønhedsskyldte henrulle

*) Collis hortulorum.

Fulgt af tjenstagtige Ven *) — sjælden Gemalen har Tid.
 Blodig Skuespil-Leg August end fornemmer i Graven:
 Tyrefægtningen der glæder det klappende Folk.
 Bildt Salamandernes Leg nu Romerøiet forlyster,
 Nu man jubler og seer pilsnare Beddeløbsdyst.
 Gadernes Marionet og Theatrets rasende Elsker
 Latter vækker — og Skrig, dog Pulcinell er ei seen:
 Snart fortvivlede Helt i høieste Vanvid han trøster,
 Trøster Romeren med, naar han af Nafen er fed.
 Her er Sang og Musik, heelt konstigt, i Operahuset,
 Fromt i Pavens Kapel; stundom med Fakler i Haand
 Helligt Broderskabstog med Sang hendirger, formummet,
 Hævende mægtige Kors, mens paa det knælende Folk
 Blege Dødning udseer fra aabne Kiste paa Vaaren —
 Dog et Dieblif kun Nu-Livets Glæde bortflyer.
 Snart, hvor Liigtoget svandt, staaer lystig en Improvisator,
 Morer med opgivet Dvad Gadernes Konstdommerflok!
 (To Folietter Viin gjør strax Lazaronen til Digter,
 Snakker endog han som før, Rimet dog klinger som Sang.)

Casse nuovo er stor, og tallos er Gjesternes Brimmel;
 Frugternes kjolende Jis her er som daglige Brød:
 Udenfor sidde, med Jisglas i Haand, i Bognen de Skjønne,
 Kjole kun glødende Blod, Blikkenes Flammepiil ei.
 Medens paa Corso endnu den glimrende Verden sig tumler,
 Gaae vi til Pantheon hen og til St. Peter paany:
 Daglig hendrage os did de skjønne, de mægtige Former;
 Størst jeg dog nævner hvad Skjont høiest opløfter min Sjæl.

*) Cecisbeen (Cavaliere servente).

St. Peters-Kirken.

Løstet Konstkæmpens Haand end Pantheon her som en Kugle,
 Kun for at pryde dermed stolteste Menneſkeværk;
 Større, som ſkjønnere, tykkes mig dog hiin hvælvede Kuppel,
 End Colossen, hvorpaa her den kan ſtaaе, ſom en Knap.
 Skal til Storheden forſt forſtandigt Diet ſig maale,
 Seent forbausede Blik ſtudſer ved Maſſen dog kun;
 Derfor jeg Verdens mægtigſte Dom ſaa ofte har ſknet
 Før jeg dens Storhed har ſeet: „Maal“ — man udraaber —
 „kun forſt

Kæmpebørnene hiſt, ſom holde paa Vievandskarret,
 Hanen paa Muren — og ſelv Kuppelapoſtelens Pen!
 Saa fra kæmpeſtort Smaat til Storhed Tanken opløſtes,
 Og beundrer, ſom ſtor, Peters den mægtige Dom.“
 Daglig voxende, nu den løſter ſig meer for mit Die,
 Helſt naar, i Skumringen ſkjult, ſmaalige Prydelſer flye,
 Eller naar Pavens hele Armee en Feſtdag indtræder,
 Og jeg troer kun at ſee — Tinfoldat-Kækker paa Gulv.

Hviler Petrus end hiſt, hvor evigt nu Lamperne brænde,
 Køres til Andagt end her ſtundom en troende Sjæl;
 Afgudsbilledet hiſt dog Diet bortdrager fra Himlen,
 Medens den knælende Hob Malmfoden ſlides med Kys.
 — Styrte maa du engang, du Tempel, bygget i Mørket
 Her af hovmodige Aand! falſt og huul er din Grund.
 Kunde du Himlene naae, dog Jordfloden under dig ſukker:
 Sjælens Babelſke Taarn Aſlads-Blodguld har bygt.
 Styrte maa det engang, og Saliggjørelsen tale

Over den store Ruin høit med Befrielsens Røst.
 Rummed du trefold et Rom, du største Kirke paa Jorden!
 Større skal over dit Gruus Verdenskirken opstaae!

Vaticanet.

Ud fra St. Peter toner endnu høitidelig Messen.
 Lyst Vaticanet idag aabner os Konsternes Skat.
 Hedenoldet opstaaer i sin evige Skjønhed af Graven:
 Guder nu paa mig hensee her i den marmorne Hal;
 Oldtidshelte jeg seer, og de gamle Reisere stirre
 Taus alvorligt herud blandt det forstenede Liv.
 Som ved et Trylleflag her en livfuld Verden er standset,
 Saae i Aarhundreder alt taus paa henvandrende Slægt.
 Dyrene selv ere Steen: her staae de, blandt Helte og Guder,
 Fast i Fortryllessens Baand lænket til Jorden endnu.
 Synet fast ængster min Sjæl; dog see, nu Fortryllessen løses:
 Stenen jo rører sig hist — lever endnu her en Gud?

Den belvederiske Apollo.

Staaer Digterguden synlig for mit Øie?
 Har Jorden da Olympens Fald ei skuet?
 Hvo har dens Gunders slutte Liv opluet?
 Du lever end, du Vældige, du Høie!
 Du Python seer sit Dragehoved bøie:
 Din lette Píl Uhyrets Magt har kuet;
 Din Harm er No — den knused før den trued,
 Foragter Seiren uden Kamp og Møie.

Kun saa en Gud kan paa Dæmoner vredes,
 Saa høit hans Blik Herrens Krands bortkaster,
 Mens over Jord han til Olympen haster.
 Ei meer, o Digtergud! dit Navn tilbedes;
 Men Hvo dig saa har tænkt og drømt og skuet,
 Hans Sjæl en mægtig Guddom har opluet.

Paa Jorden har han ei dit Billed fundet:
 Saamangen Helt er gjennem Verden gangen,
 Og Varden fulgte ham med Harpeklangen —
 Dig var det ei: du høiere har stundet.
 Camoenen dobbel Laurbærfrands har vundet
 Om Heltens Linding, naar til Seiersfangen
 Med Harpen Sværdet kæmped stolt om Rangen —
 Din rene Skikkelse dog her var fundet.
 Fra sjunkne Guderverdens skjønne Rige
 Jeg seer dig høi, guddommelig fremstige —
 O! er det ei en Drøm, som brat maa svinde?
 Hvo er du? Engel, som kan Drømme binde!
 Du mægtig slog paa Fjeldet med din Vinge,
 Bød Guden frem af Marmorklippen springe.

Der staaer han — nei, han neppe Jorden rører;
 I evig Ungdomsskjonhed han hensvæver,
 Og Dybets Slægt dog for hans Manddom bæver:
 I lette Haand han Ræmpebuen fører.
 For Gudens Blik sig Dalens Mø tilflører,
 Mens bly hun skjonhedsblendet Die hæver;
 Et Elskovssuk med Ynglingen bortsvæver —
 Det guddomsrørte Hjerter ham tilhører.
 Men fort til større Værk den Stærke iler:
 I Dalens Myrthely ei Guden hviler —

Han søger Daphnes Lund paa Pindus' Høie;
 Han seer ei Taaren i Hyrdindens Døie:
 Paa Skuldren raff han gyldne Røgger svinger —
 Snart Harpen høit i Guderhallen klinger.

Billeddyrker dog ei og Hedning ei heller jeg vorder,
 Dandser Livet end her yndigt paa Hedenolds Grav.
 See! Bacchanaliers Fryd afbildet de paa Sarkophager,
 Livsglædens Genier der end triumfere med Lyst:
 Styrter en Genius brat, de Andre hen over ham dandse —
 Der, hvor et Barn ligger Liig, tumler et andet sig glad.
 — Sorgløse Barndomsold! dit Letfind Sjælen forfærder,
 Vorer til Manddom du op — staaer du forfærdet der selv:
 Mørk, i Laocoons Kamp med Rædsel du saae dig som Døding —
 Stort, nu det tragiske Syn ryster af Drømmen min Sjæl.

Laocoon.

Maa du evig med Uhyrer kæmpe?
 Kan du aldrig Slangelænkens sprænge?
 Gamle Kæmper, er du ikke træt?
 Kan din Marter Dybets Harm ei dæmpe?
 Afgrundsormen har dig knuget længe —
 Er Uhyret af dit Blod ei mæt?

Maa du end i Skjæbnekampen grue
 For de Smaa, med Knuder til dig bundne,
 Uopløselige som din Dval?
 Maa du deres spæde Arme skue
 Med dæmonisk Dofferbaand omvundne,
 Som kun Evigheden løse skal?

— Martyrhelt fra Hedenoldets Dage!
 Dine Gunders Asmagt du ei kjendte,
 Og forgjeves Dfferblødet randt:
 Ei de hørte dine Sønners Klage,
 Ei de deres Asfyn til dig vendte —
 Ingen Frelser du foroven fandt.

Menneffene blege fra dig flyede,
 Brede Magter dig til Dffer kaared —
 Jord og Himmel har dig koldt forladt.
 Kan du Skjæbnens store Gaade tyde?
 — Dybet har sin Engel til dig baaret
 Og indviet dig til evig Nat.

Staa forstenet da, mens Sekler svinde!
 Kæmp med Slangerne, til Jorden falder!
 Kæmp, til Himlen knuser dem med dig!
 Staa forstenet, som et Rædselsminde
 Over Haabløshedens dunkle Alder,
 Mørkets Kæmpeold paa Jorderig!

Krampespændt, som du, har Tiden standet,
 Som af Evighedens Slange knuget,
 Af Nødvendighedens Arm omsnoet.
 Kæmpen har Uhyrets Magt forbandet,
 Og, mens det hans Hjerteblood udsuged,
 Har han fri sig i sin Tænke troet.

Stolte Frihed! vil du Himlen tvinge?
 Vil du Guder og Dæmoner true,
 Og dig drømme stor, mens du forgaaer?
 Skjæbnen ryfter over dig sin Vinge,

Dybets Slangeknuder dig nedfue —
Som Laocoon du for mig staaer.

Staa og vidn for Slægterne, som komme,
Om den store Kamp, som er udkæmpet!
Raadens Vinger over Jord har suust:
Løst er Gaaden — Skæbnens Tid er omme:
Himmelofret Dybets Magt har dæmpet —
Davids Sæd har Slangens Hoved knuust.

Ud af Forstenelsens Kreds! og ud nu af Hedenoldshallen!
Venlige Billeders Lys! væg den befriede Sjæl!
Raphaels Loggier her i store Buegang glimre —
Her fra hvælvede Loft taler med Farver Guds Ord:
Billedbibelen skjønt fra Muur og Steen sig oplukker,
Verdens Skabelse selv, og Patriarkerne Liv
Herlig i Livs-Billedskrift fraoven til os nedtaler;
Hist fra den aabnede Hal Frelseren seer jeg forklart *).

Høit han sig hæver fra Tabor i Lys, den Aanderne Herre!
O men Disciplene staae ved Foden af Bjerget, forladte:
Ei de af Barnets Bryst kan mægtig bortjage Dæmonen.
Dybet sig glæder. — Er Mesteren fjern, Hvo tvinger dets
Magter?

— Fjern var Mesteren ei: selv i høiest Forklarelse glemte
Lysets Konning ei dem, som haabed, mens det var Midnat:
Alandesyrsten nedsteg i Glands fra Aanderne Samfund —
Evig sank for hans Lys i Nat Dæmonernes Hærmagt.

*) Raphaels berømte „Transfiguration“.

Marias Kroning.

(Malerie af Raphael og Giulio Romano.)

Hvad from Legenden om Marias Død
 Og underfulde Hedenfart bebuder,
 Det skjønneste Underværk jeg skuer her.
 Paa Jorden Herrens Moder meer ei vandrer:
 Lukt Diet er, som Lyscheruben saae,
 Med Lilliestænglen, i den store Time,
 Da Aanden overstraaled Himlens Brud;
 Det Hjerte brast, hvorunder Livets Herre
 Og alle Sjæles Saliggjører hviled.
 I Kisten Jesu Moder er nedlagt:
 Det Legem, som, med Himmelen i Slægt,
 En Guddom kunde føde i sin Reenhed,
 Kan det af Jordens Drme nu fortæres?
 Og tør Forraadnelsen sin Gist udaande
 Paa Barmen, hvorved Evigheden died,
 Og Salighedens Konge Hvile fandt?
 — Ved den Begravne staae de Guds Udvalgte,
 Som Verdenslyset og dets Moder saae
 I Livets Herlighed; nu stirre de
 For sidstegang i Kisten efter Larven
 Af den Gudsignede; men hvad de søge
 De finde ei — dem ingen Liigdunst møder;
 Men tusind Lillier staae i hellig Glands
 Og dufte saligt fra den tomme Kiste.
 Høit løfte sig de Frommes Andagtsblikke,
 Og see! — hist uforkrænkelig forklaret
 I Glands Maria blandt Cheruber throner,
 Af Salige og Lysets Engle priist,
 Af Sønnen i hans Herlighed modtaget
 Med Livets og med Evighedens Krone.

Madonna di Foligno.

End Himmeldronningen ei Jorden glemmer;
 I høiest Herlighed ved Herrens Throne,
 Med Evighedens store Seierskrone,
 Hun Jordens stille Længsel end fornemmer;

Dg mens Serafers Jubel hun istemmer,
 Nedsmiler hun til Savnets dunkle Zone;
 Til hendes Sjæl kan gjennem Himle tone
 Hvert lønligt Suk, som fjerne Hjerte gemmer.

Dg see, i Skyen hun sig aabenbarer,
 Som fordum hun for Hyrderne sig viste,
 Da Østens Fyrster hende salig priste.

Nu Himmelglandsen Moderen forklarer —
 Paa hendes Skjød kan Sonnen selv nedstige,
 Et evigt Barn, fra Barnehimlens Rige.

Rigt Vaticanet bevarer igjen de Helligdomsskatte,
 Som Erobrerens Haand førte til Seierens Stad.
 Døende Helgen *) nu her i Fred kan lukke sit Die —
 Domenichino! hav Tak! skjon du mig Døden har viist.
 Tro Perugino jeg her hos store Lærling gjenkjender;
 Større dog Lærlingens Værk lovpriser Mesterens Konst.

Herligt lever hvert Billed endnu, som Raphael aanded
 Her, til Aarhundreders Fryd, hen paa den trofaste Muur.

*) St. Girolamo. •

Stanzernes steenfaste Kalk med Guld ei Verden opveier,
 Seirens mægtige Haand Murenes Skat lader staae;
 Selv den største Tyrann forbausset Genien skaaner:
 Tiden vandrer forbi, ærer det hellige Værk.
 Englen leder end her, som fordum, St. Petrus af Fængslet;
 Hift dine Biismænd, Athen! røre med Liv sig endnu.
 Heliodorus flygter end her med Rædsel fra Templet —
 Underværker end her tale om Kirkens Triumf.
 Skræmmet af hellige Syn, den stærke Attila bæver.
 — Stod disse Mure nu kun ene paa Romas Ruin,
 Hid dog maatte, med Andagt og Fryd, end Konstneren vandre,
 Dg forgjæves ei blev længste Pilegrimsfart.

Røverhøvdingen De Cæsaris*).

Er Dagen skjønt henrullet paa billedrige Sti,
 Gaaer Aftenen heelt lystig hen i dunkle Dstrie.
 Der Konstnerne sig leire, som Bønder i en Kro;
 De Cæsaris Bedrifter man hører her i Ro.
 Han Dagens Helt er bleven, og nævnes tidt med Gru:
 Som Hannibal den Røver fast skrækker Roma nu.
 Hver Romer, han kan gribe, han svoret har skal døe —

*) Denne Rovers mærkelige Liv og hans velgrundede Had til
 Romerne, der ingensteds troede sig sikke for ham og hans
 Bande, hørte i 1818 til Dagens og isærdeleshed til Afte-
 nens sædvanligste Underholdningsgjenstande, indtil man i Avi-
 serne saae Beretningen om hans Død.

Til Kaseri opægget, han myrder Barn og Mø;
 Han Rejsende voldsfører og brænder Byer af:
 Bildt Røverhæren hevner sig paa deres Dvinders Grav.

„En dygtig Karl er dog De Cæsaris,
 Jeg har ham seet“ — i Østeriets Krog
 Ved Føljetten saa en Fremmed taler,
 Og drikker ud sit Glas, mens Alle studs-
 Og paa den Fremmede forundret see —
 Man rykker nærmere, og han fortæller:
 „Da sidst jeg saae ham, sad han i en Kro,
 Hvor Ingen kjendte ham — undtagen jeg;
 Thi listelig han tidt formummer sig,
 Og sidder midt iblandt os, før man veed det.
 Man kalder ham en grusom Blodhund nu;
 Men hør hans Skjæbne først — fordøm ham siden!
 Endnu et Barn, han i Prossedi gif,
 Da Hadets Slange om hans Slægt sig snoede.
 Med himmelskrigende og blodig Uret
 Hans gamle Fader under Bøddeløren
 Dpgav sin Aand — og ralled Hevn i Døden
 Og over Morderne Forbandelse.
 Hver Aften Moderen med Sønnen gif
 Til Sovesamret, viste ham i Krogen
 Hans Faders blodbestænkte Skjorte — „see!
 Saalunde har de med din Fader handlet!
 Det skal du hevne, naar du vorder stor!“ —
 Med Hadet vorte Drengen og blev stærk;
 Hver Aften svor han Hevn, og — Eden holdt han.
 Hans første Daad var Blodhevn — og der blev
 Af Morderslægten ingen Sjæl tilbage:

For Hevnens Dolk den hele Yngel blødte.
Men Hevneren paa Bjergene stod fjernt,
Med Gru af Menneffenes Samfund udstødt.
I Morderblodet Hadets Glød var kjølnet;
End for uskyldig Blod hans Haand var reen.
Til Statens Fjende maatte Staten selv
Med nederdrægtig Troløshed ham tvinge:
Mod helligt Løfte om Tilgivelse,
Selv Faderhevneren fremstilled sig,
Men saae sig af Retfærdigheden sveget.
I Lænker i St. Elmo han opvaagned
Af stakket Drøm om Menneffelighed
Dg Tro og Love — see, da sprængte han
Med hine Lænker hvert naturligt Baand,
Som bandt hans Sjæl til Menneffet og Verden.
Paa Bjergene han staaer, en Konge, nu,
Som, fri og stolt, forkynnder Verden Krig —
Dg med den Stærkes Ret udleer den Svage.
En modig Hær fra Fængslerne ham følger,
Dg med sin lille Hob af Statsfordømte
Neapel han og Roma nu forfærder.
End var han Røver kun — Uhyre har
Nys det Uhyre ham forvandlet til.
Skjult ved en Qvindes Barm hans Hjerte slog;
Alt mindre raste Stormen i hans Sjæl,
Dg mindre lued Blodet i hans Haand;
Thi Fader skulde snart han nævnes — Fader
Dg Menneffe maaskee — men see, da kom
Fra Rom nys usle Sbirrehær imod ham:
Med to Forrædere de nærmed sig,
Som for at underhandle — Ruglen peb,
Forræderne laae blodige paa Veien,

Dg Romerheltene med Skjændsel flyede.
 Men Byen vidste de, hvor Børn og Kvinder
 Forladte vented — did de modig drog
 Dg myrded Børn og værgeløse Kvinder.
 Selv Fostret ei i Moders Liv de skaaned —
 See, derfor nu Blodhevreren ei heller
 Et Romerliv vil skaane: dyrt han svøer
 Ved Moderens og den Ufødtes Liig
 En blodig Ed, og holder han ei Eden,
 Maa Verden eller han forgaae. — Godnat!”

Fortælleren er borte; taus efter ham man seer.
 Forfærdet synes Alle — da reiser sig og leer
 En lystig Selskabsbroder, han svinger høit sit Glas:
 „De Cæsaris skal leve! — Det var en dygtig Spas,
 Hvis selv maaskee han sad her i dette Dieblis,
 Fortalte sin Historie, undsagde os og gif.”
 Hver Romer maa vel blegne — Udlændingen kan lee —
 I Krogen end man synes De Cæsaris at see:
 Een kjendte ham paa Nøsten, Een paa det vilde Blif,
 En Tredie skimted Dolken, da pludselig han gif.
 Hvi smiler saa i Skægget den gamle Tydsker hist?
 Han sjælden troer paa Noget, undtagen det er vist.
 Diario Romano han har iommen med,
 Dg af Avisen læser han heelt mærkeligt et Sted:
 „Paa Hovedet af Røverhøvdingen
 De Cæsaris — har Cardinal Gonsalvo
 En Priis udsat af fjorten tusind Scudi.”
 — „Det gammelt er” (afbryder ham en Gjest)
 „Til Trods De Cæsaris en dobbelt Sum
 Har sat paa Cardinalens Skaldehoved.” —

„Her videre!“ — vedbliver Tydskeren —
 „Gens'darmerne han længe trodset har,
 Og nys med Mordbrand selv Albano truet.
 Igaar han var selv Femte i et Huus
 Ved Prochnone (neppe for det Gode).
 Valenti, en Gensd'arme, det opdaged,
 Og hentede strax fra næste Post Forstærkning.
 De Cæsaris forsvared sig fortvivlet,
 Men faldt for flere Stud — hans Følge flygted —
 Til Prochnone blev hans Hoved bragt,
 Og er nu i hans Fødeby, Prossedi,
 Paa Torvet pælet op, til Skræk for Banden.“

Frit Romerne nu aande, og Skræffen er forbi;
 En Foliet end tømmes i lystigt Ofterie.
 Mistænkelige Fremmed ei meer de tænke paa,
 Men mene, at den Døde nu lader Roma staae.
 Mig Tidenden mishager: jeg saae ham altsaa ei;
 Vist grumt hans Bande hevner ham nu paa Neapels Bei.

Romerske Fester.

Hellig er hver Dag her: hver Martyr her har sit Alter,
 Og hver Helgen sin Fest; Betlerhæren det veed:
 Narle ved Kirkens Dør de Blinde ringle med Bøssen,
 Bede til Festdagens Helt — Gaven han sender dem snart.

Verdsligt Kongebesøg*) nu andre Fester bereder:
 Silketæpperne skjønt flagre fra Vindvet med Pragt,
 Og paa behængte Altan staae Romerinder i Festrdragt,
 See paa det glimrende Tog, glædes til Aftenens Lyst.

Skjønnest ved Tiberen natlige Fest har Roma forsamlet;
 Peterskuppelen hist alt er med Lamper besaaet.
 Store „Girandola“ flyver inat fra Englekastellet.
 Alt det mørknes, og see! glimtende Lampernes Lys
 Boxer, hvor Natten hyller i Mulm det mægtige Tempel —
 Stille med underfuld Glands løfter sig Kirken mod Sky.
 Skjønnere Syn ei stod i herligst Drøm for mit Øie:
 Aandekirken jeg seer, bygget med Stjerner i Luft;
 Engle, synes mig, hist maae saligt Herren tilbede
 Og i evige Ro evige Herlighed see;
 Men det lyner, og see! — hver Stjerne vorder en Lue,
 Himmalkirken i Sky flammer med tusinde Blus;
 Himlen synes i Brand, mens huult, som med Dommедagsflangen,
 Store Stormflokke gaaer — pludselig under dens Drøn
 Synes de flammende Stjerner udslukt, og brat, som ved Jord=
 skjælv,

Mægtig fra Engelsborg nu tordner en kunstig Vulkan:
 See! hvor Flammeslangernes Hær phantastisk sig hvirvler,
 Speiler i Tiberen sig skjønt Salamanderne Dands —
 Herligt mageløs Leg med Jord=Elementernes Aander
 Tryller det studsende Blik; o, men hiint Tempel i Sky,
 Dommедags=Særsynet hist, hvor Himlen smelted i Flammer,
 Det jeg skuer end her, sprænges end Jorden i Luft.

*) Kongen af Neapels Besøg satte i denne Tid hele Rom i Bevægelse.

Aften paa St. Pietro Mantorio.

(Alle Sjæles Fæst.)

Monte Mario snart, og snart Treenighedsbjerget
 Visste mig store Stad festlig i Gloriglands.
 Her dit Golgatha nu, St. Peter, stille mig vis
 Verdens Herlighed, som — sidst du har seet den paa Jord.
 End betegner paa Ostias Bei Kapellet os Stedet,
 Hvor til sin Martyrbedrift Petrus fra Paulus bortgik;
 End deres Afssedsord paa Stenen Vandreren læser,
 Som Dionysius dem, rørt, til Timotheus skrev:
 „Fred være med dig!“ — saalunde Petrus til Paulus har
 talet —

„Kirkens Grundsteen, du troe Hyrde for Frelserens Hjord!“
 „Gaf i Fred“ — var hans Svar — „du Prædiker god for
 de Gode!

Du, de Retfærdiges Ven! Leder til Saligheds Land!“
 Saa adskiltes de hist, og her paa Høien stod Korset,
 Hvor selv Mesterens Død syntes Disciplen for skjøn;
 Ei han glemte Fornegtelsens Nat, ei Hanegalsstunden,
 Og kun med Jæsen mod Jord valgte han Mesterens Død.
 Her har Petrus fuldendt, og hist end Kirken omhyælv
 Kilderne, som af dit Blod udsprang, du herlige Paul!

— Store, hellige Stad! i Aftenen rolig du gløder,
 Tusind Martyrers Blod luer mig her i din Glands.
 Løfter idag du paa Sjælenes Fæst dog Døden paa Thronen?
 Herrens Tempel idag blev til en stor Sarkophag:
 Høit, paa Thronen af Dødningebæen, staaer Gravenes Konge,
 Vinker med magre Haand bort til Forraadnellsens Land;
 Stille, med Navn paa Bryst, og med Falsen i Dødningehaanden

Munke-Beenrader ſtaaе; Dinenes Gruber nu kun her
 Stirre med ſlukte Blik paa Lyſekronen, hiin hvide,
 Dannet med rædsom Konſt ſiirligt af Menneſkebeen —
 Gjennem den ſtore Grav dybt Livets Toner dog runge,
 Minde om Sjælenes Fred og om den evige Seir.

Hjemmet.

Blev nu det gamle Roma dit Hjem? kan her du dog glemme
 Nordens Himmel og Hav, Vintrens og Taagernes Kyst?
 Vil et Paulun du dig her ved Fredens Tempel nu bygge,
 Eller blandt Altrene hiſt i Colosſeets Ruin?
 Boede du nu, ſom Patron, i Mag paa Villa Pamphili,
 Eller hos Veſculap hiſt i borgheſiſke Rund —
 Sad du paa Pavens Stol, og ſaaе du fra Monte Cavallo
 Ned paa det knælende Folk — ſaa du vel blev dog i Rom?
 Spurgte en Ven mig ſaalunde, jeg vilde ham ſvare med
 Sangen,
 Som over Tiberens Strøm fløi mod mit Fædreneland.

Danmark og Italien.

(Rom den 16de Octbr. 1818.)

Hvor er du? Land, med lyſe Bøgeſkove,
 Hvor Kæmper hvile under grønne Høie,
 Hvor Åreſtrømme bølgende ſig bøie
 For Luſtningen fra Oceanets Bøve!

Høit Dybet svolmer, lystelig det bruser;
 Fra Kysten Snekken flyver hen og svinger
 I vide Fjerne sine lyse Vinger —
 Paa grønne Bred det over Skoven suser.

Træfuglene henflye i muntre Skare —
 Dem følger Dalens Søn i sine Drømme;
 I Luften underfulde Der svømme,
 Og Trylleslotte hen i Skyen fare.

Til Riddersmænd i Kamp og Dødningsdansen
 Forvandler Trylleslottet sig foroven;
 Nu flyer det som en Drage over Skoven
 Og svinder som en Drn i Aftenglandsen.

Paa Bautaftenen sidder Vandringsmanden;
 Om Feers Land og underfulde Tider
 Han drømmer sødt, mens Billedet bortglider —
 I Baaden sjunger Fisseren ved Stranden.

Den blege Maane sig fra Bølgen hæver;
 Den glimter alt, den stille Aftenstjerne.
 Hvi stirrer Slettens Mø vel mod det Fjerne?
 Et Længselsfulk mod fremmed Kyst henbæver.

Der vandrer hendes Elskede nu ene.
 Hvi flyede han henover dunkle Bove
 Fra Landet med de lyse Bøgeskove,
 Fra grønne Hvi og Fædres Bautaftene?

Han søgte Bjerg og Flod og vilde Fjælde,
 Han stod paa Fjeldet, han ved Strømmen vanked;

Paa Bjerg, ved Strøm dog intet Hjerte banked,
Hvortil han kunde trætte Hoved helde.

Nu gaaer han under brudte Seiersbuer,
Seer Maanen gjennem Colosseum blinke,
Seer Brutus høit fra Capitolet vinke,
Mens Cæsar farer blodig hen og truer.

Høit Græsset groer paa sjunkne Guderhaller,
Tre Søiler staae, hvor Tordenguden throned;
Bag hine Mure Keisere sig kroned,
Det Lyffens Tempel var, som hist nedfalder.

Fra Hedenoldets Grav sig Korset hæver;
Høit over Capitol og Romas Høie
Sig Ræmpedomen hvælver for mit Die,
Et helligt Pantheon i Skyen svæver.

Der brænde Lamperne, hvor Petrus hviler,
Trindtom de dybe Seierstoner klinge;
Her Fredens Aand udbreder gyldne Binge,
Hist Himmeldronningen fra Skyen smiler.

I Korsets Ly staae tryk i Fredens Sale
De store Billeder af det Forsbundne.
Af Konstens Seraphhaand til Livet bundne,
I Døden Guder og Heroer tale.

Jeg seer Laocoon med Slangen kæmpe,
Seer Digterguden, fra Olymp nedsteget;
De største Aander har min Sjæl bevæget —
Og dog jeg kan ei Længselsuffet dæmpe.

Jeg vandrer ud fra Konstens Svilehaller,
 Seer Rankens Buefrands blandt Almens Grene;
 I Olietræets Skygger gaaer jeg ene —
 Egeria mig til sin Lund henfalder.

Her vifter Bellugt i Drangeduften,
 Hesperist Himmel blaaner lys foroven;
 Hist taarnehoi udspender Pinieskoven
 Sin grønne Løvsky som en Bro i Luften.

— Men lummerhed Sirocco her dog brænder;
 Jeg hører ikke Oceanet bruse,
 Jeg hører ikke Egeskoven fuse,
 Ei Trostabs træet jeg i Syden kjender.

Jeg staaer i Konstens Paradiis paa Jorden;
 Men rødmende jeg maa fra Lauren ile;
 I Myrthens Lund kan eenlig Sjæl ei hvile —
 Mit Hjertes Paradiis er i mit Norden.

— Hvor er du? Land, med lyse Bøgeskove!
 Hvor er du? Land, hvor Kjærligheden bygger!
 Saa sjunger Nordens Søn i Laurens Skygger,
 Ved Romas Grav og Tiberstrømmens Bove.

Nonneindvielse.

Nær ved Klosters Mure jeg boer, hvor, bag Sløret og Gittret,
 Stille, for Verdens Blik Søstrene fromt sig har skjult.

Tidt jeg ved Midnatstid dog hørte dem Bønkloffen ringe,
Der de sjunge ved Gry og til Maria i Nøel.
Tidt naar Sol da gik ned, og Kloffen var fire og tyve,
Til deres Kirke jeg gik, hørte paa Nonnernes Sang.
Seet dem har jeg end ei; idag jeg skuer den første:
Skjøn, til Jndflædelsens Fæst unge Novize nu gaaer.
(Otte Dage dog førtes hun først fra Selskab til Selskab:
Før Afvigelsens Stund Verdens Glæde hun har seet.)
Cardinalen alt hist paa Guldstol sidder ved Altret,
Bispestaven i Haand, bærende Høitidsornat.
Smykket som verdslig Brud, i hvide raslende Atlast,
Skjønhedsblomstrende Mø kommer i festlige Tog;
Rigt med Demanter og Fjær de ravnsorte Loffer er prydet,
Brudekrandsen i Haand, knæler for Altret hun taus.
Gamle Pater lovpriser med Jld den Fred og den Glæde,
Som i Tellen kun hist bygger hos Frelserens Brud.
Himmelske Brudering nu ved Altret Bruden modtager;
Himmelbrudgommen selv hviler alt paa hendes Arm:
Glad, som lykkeligste Brud, paa Korsets Billed hun skuer,
Mens hun fra Verden ud vandrer i langsomme Tog.
— Klosterdøren er luft; nu for hende den aldrig sig aabner;
Hist over Altret jeg seer Nonnen bag Gitteret igjen.
Der, med Korset i Haand, hun Brudefakkelen svinger,
Stiger i Glædsen op, festlig omtonet af Sang.
Om hendes Jøse vaier i Lys det himmelske Banner;
Svævende synes hun alt, som hun mod Himmelen fløi.
Høit er Løftet udsagt; for Alteret Præsterne bede;
Amen! i Klostret fjernt istemmer Søstrenes Chor.
Verdslige Brudepragt sig Himmelbruden har afført,
Staaer nu bag Gitteret fort; Kinden er hyllet i Liden.
Kransen har hun nedlagt, med Verdens Roser, de røde;
Loffernes hyppige Strøm rulled til Jorden og svandt. —

Skjøn hun dog staaer der endnu, med Himmelfrandsen, den hvide,
 Kæler endnu engang, rørt, skjuler sig heelt i sit Slør;
 Langtsomt hæver hun sig med Fakkell og Kors — og i Klofret
 Svinder til Orgelets Klang Frelserens viede Brud.
 — Synet har dybt bevæget min Sjæl: Francesca Perini
 Nævnes i Verden ei meer. Søster Theresa hun nu
 Nævnes af Søstrene kun; ei Faderen skuer hun mere,
 Broder ei heller og Ven, Brudgom ret aldrig paa Jord.
 — Hift der en ung Patricier staaer, hvor Døren blev lukket,
 Stirrer til Gitteret vildt — Jldbliffet luer i Graad —
 Hastig han vender sig bort, og paa Kirkegulvet han taber
 Brudefangen, som fromt graahærdet Pater ham gav.

Himmelbruden *).

(Efter det Italienske.)

Lad sødt de gyldne Fredens Harper klinge,
 I Lysets Seraphim! — lad Hymner stige
 Mod Herrens Throne! — lad mod Himlens Rige
 I Gjenlyd Jordens Psalterklang sig svinge!

Til Engles Chor gaaer under Aandens Vinge
 En Jomfru reen — de høie Længsler stige —
 Som Drknens Hind, mod Kilden hun maa hige —
 Serapher hende Brudesaften bringe.

Dg see, hun alt indganger til sin Glæde:
 I Helligdommen glad hun sig tilslører,
 Dg kaster Verdens gyldne Glimmerklæde.

*) Denne Sonnet af en ukendt italiensk Digter blev ved denne Nonneindvielse uddeelt i Kirken.

For evig nu sin Frelser hun tilhører;
 Paa Jordens Pragt den rene Fod kan træde —
 Til større Glands en Engel hende fører.

Træk af Livet i Rom.

Til Klosteret staaer ikke Signora Nannas Hu,
 Maaskee naar hun blier gammel og graa, men ei endnu.
 Den deilige Francesca, som nylig Sløret tog,
 Hun kaldte „Poveretta” *), og Guitarstrængen slog,
 Imens en romersk Vise hun nynnede om den Dø,
 Som, levende indmuret, af Røde maatte døe.
 Langt heller vor Signora vil paa Altanen staae;
 — Forleden der hun tabte vel et Par Myrther smaa;
 Men de gik ei til Spilde: en Fremmed dem optog —
 I Natten hører jeg nu tidt — et Serenadetog.
 Der nedenfor Altanen det standser mangengang;
 Men ei Signora Nanna har hørt den mindste Klang.
 Hun som en Steen maa sove, men kjender Sangen vist:
 Nys nynnede hun i Tanker den ved Vinduet jo hist. —

Sig Romerinden glæder til Carnevallet alt;
 Hvor Fremmede da gjæffes, man har os glad fortalt.
 I Massen tidt da mødes Hvo hele Naret kun
 Fjernt til hinanden blinkede i ubevogtet Stund.
 Hvormeget man kan sige blot med et Dieblink,

*) o: lille Stakkel.

Hvor ligegyldig Hilsen er selv fortroligt Bink *),
 Det lærer man med Tiden — og bliver man ret klog,
 Med fire Fingre taler man det hele velfte Sprog **).

Os Kjættene fordømmer dog ikke hele Rom,
 Skjøndt Munken stundom truer os med visse Helveddom.
 At Protestanten stundom en Christen være kan,
 Dog vanskeligt begribes, og tidt forundres man,
 Naar Kjættene fast røres ved Processionen meer,
 End Den, som daglig knæler, og rolig derpaa seer.
 Mirakler see her ofte, dertil er Folket vant;
 Hist ved de fire Bandspring man nys et Billed fandt,
 Med Rødkridt malt paa Muren, det gjør Mirakler nu;
 Skomageren paa Hjørnet det kommer from ihu:
 Han tænder Lampen for det, og samler mangen Skjærv
 Af dem, det daglig frelser fra Sygdom og Fordærv.
 Ved spanske Plads hist brænde to Lamper Dag og Nat;
 Hver Morgen friske Blomster did fromme Haand har sat.
 Madonna seer paa Lampen og paa de Blomster fro,
 Velsigner barnligt Hjerter og styrker fromme Tro.

*) Den sædvanlige Hilsen seer med Haanden, idet de 4 Fingre bevæges nedad mod den Hilsendes Die.

**) Isærdeleshed blandt Almuen er et almindeligt bekjendt Fingersprog meget sædvanligt, hvorved ikke Bogstaver, men kun hele Ord og Meninger betegnes, f. Ex. en Hest og alle dertil knyttede Svar og Spørgsmaal, ved at lade to Fingre ride paa en tredie. Foragt betegnes ved at stryge sig opad under Hagen med Fingrene, Mistanke og Advarsel ved at holde en Finger paa sit ene Die, medens man seer til Den, man vil advare imod, med det andet. o. s. v.

— Hvi toner i hver Gade nu landlig Fløiteklang?
 Det er de Pifferari: forstyr ei Hyrdens Gang!
 Han Julen os forkynder nu paa sin gamle Viis,
 Bebuder Glæden, som er nær, med kjærlig Lov og Priis.

Pifferari *).

Naar den glade Juul er nær,
 Sig Abruzzos Hyrder glæde;
 Morgenstjernens klare Skjær
 Siger dem, at Juul er nær —
 Glad de ud af Hytten træde,
 Med den brede Skyggehat,
 Med de Rapper blaae og lange,
 Stige ned ad Bjerget brat,
 Til det store Rom de gange,
 Binde fast Sandalens Baand,
 Tage Fløitesæk i Haand.

To og To de sammen gaae,
 Pifferari de sig kalde;
 Hvad paa Stjernens Glands de saae,
 De med Klang bebude maae:
 Det er Glædesbud for Alle.
 Hvorfor fattig Mand er glad,

*) Fløite- og Sækkepibeblæsere, som 8 Dage før Juul opføre Musik for alle Madonnabilleder, hvorfors de rigtignok modtage milde Gaver; men man seer tydeligt, at Sangen er oprigtig meent og Sindet henvendt paa den afbildede Gjenstand for deres Tilbedelse.

Lydt den Rige skal fornemme;
 Herren i den store Stad
 Skal ei heller Julen glemme.
 Sætteløitens stærke Klang
 Suser paa de Hyrder's Gang.

Hyrden ved Paladset staaer:
 Indenfor den Rige blunder;
 Til hans Dren Klängen naaer —
 Ud han paa Altanen gaaer,
 Seer de Hyrder nedenunder.
 Ei han dem bortjage vil:
 Stor er Glæden, de bebude;
 Til de Pisseraris Spil
 Lytter fattig Hob derude.
 Barnet springer om saa fro:
 Snart skal Krybbens Palmer groe!

Men ei blot for store Stad
 Og for Barnet Hyrden spiller:
 Opad stirrer han saa glad,
 Hvor det lille Alterblad
 Jesu Moder fromt afbilder;
 Derpaa see de Hyrder fro,
 Stirre vift og blæse længe:
 Til den Moder, from og tro,
 Skal de Buggesange trænge;
 Hende de bebude vil
 Glade Stund med Klang og Spil.

Om de Mænd fra Solens Hjem,
 Stjernen fra de Morgenøner,

Hyrderne ved Bethlehem,
 Og hvad Englen sagde dem,
 Derom suse Psalmens Toner.
 Herrens Moder det forstaaer:
 Taus hun fra sit Billed vinker;
 Hyrden knæler og bortgaaer —
 Paa hans Bjerge Stjernen blinker;
 Søkkelfløjens stærke Klang
 Suser paa de Hyrderes Gang.

Og var end den Klang ei fød,
 Sødte den har dog glædet Mange:
 Verden er en Frelser fød!
 Spillende i Morgenrød,
 Hjem de Pisserari gange.
 Paa Abruzzo venter glad
 Hyrdekvinden med de Spæde:
 Faderen fra store Stad
 Bringer Barnet Juleglæde.
 Pisserari! Fløiteklang!
 Juleglæde! Julefang!

Jul i Rom.

Sig barnligt Folket glæder til skønne Juletid;
 Til fattigst Brakke flytte de Jesu Krybbe hid *).

*) Disse saakaldte Præseper (Krybber) ere ofte dannede med megen Smag og Omhu og af et Slags kunstnerisk Virkning ved Belysningen.

Af Mos og grønne Dviste et Østerland opstaaer;
 Der Julemorgen Englen blandt Hjord og Hyrder gaaer:
 Her Østens Bise knæle, Maria sidder hist
 Og glæder sig med Joseph alt hos den liden Christ.
 Nu Kaffehuset smykkes, til Juleglædens Priis,
 Med tusend gyldne Frugter, et Børneparadiis.
 Der Hedenoldets Guder i Sukkerlands opstaae;
 I Barnets Haand til Julen de smelte og forgaae.
 Hist paa Navonna-Pladsen hesperist Have skjøn
 Omskygger sine Vblers Guld med Myrthen, frisk og grøn:
 Drangerne der gløde i Laurens dunkle Krands,
 Og yppig bader Baaren sig her i Høstens Glands.
 Men er det da ei Vinter? — Med Ermekapper paa,
 Ved Baalet hist paa Hjørnet de Romere jo staae;
 Den gamle Kone tripper til Kirken med sin Mand,
 Selv ei den unge Donna sliq Mand undvære kan:
 Den troe „Marito” *) hænger paa Armen, varm og huld;
 — Leerkruffen saa man nævner, af hede Gløder fuld. —
 Meer fuldstjær end i Norden, hvor høiest Sneen laae,
 Selv haardfør Skandinaver maa til Kaminen gaae;
 Men Sydens Vinter varer kun et Par Timers Tid:
 Til Middag kommer Somren, til Aften Høsten blid.
 Saa alle Arets Tider i Døgnet rulle hen,
 Og Julens gamle Afsyn jeg kjender ei igjen.

Men kommer Juleaften paa Belft til os iaar,
 Paa Dans vi maae den feire, som danske Mænd anstaaer.
 Dog Hvo skal os berede den Helligaftensgrød?
 Sliqt hele Rom ei mægter; Hvo hjælper i den Nød?
 Ukyndig, Landsmandsskabet end holder Raad omsonst

*) o: Egtemand.

Og spørger: hvad er Roma dog nu med al sin Konst?
 Dog' see, hist kommer Manden, som Konsten frelse kan:
 Paa Gaden lober emsig en pyntet Riddersmand,
 Paa Stadseskjolen dingle to Ordner eller tre:
 I Galladragt han kommer fra Fyrsteassemble.
 Hvad bærer han ved Barmen? en Trøster i vor Nød:
 En vældig Kæmpeflaske med Mælk til Julegrød,
 Og Ridderen er Thorvald, de Danskes Fryd i Rom;
 (Med Grynene tillige nu vor Professor *) kom.)
 Til Arnen selv Hr. Thorvald med Mod og Iver gaaer:
 Paa danske Julenadver heelt vel han sig forstaaer;
 Selv sætter han paa Bordet det mærkelige Fad;
 Høit Landsmandskabet jubler og er af Hjertet glad.
 Med velste Orvietto vi feire danske Fæst;
 Af alle Romeraftner os denne tykkes bedst:
 Den sætter os tilbage til Barnets Paradiis,
 Da Helligaftensglæden var Himmelglædens Priis,
 Da vore Fædre feired, som Fædrene før dem,
 Den glædeligste Høitid i glade danske Hjem,
 Da Tjeneren, som Herren, forglemt Aarets Nød,
 Og hver en Sjæl, som leved, paany sig følte fød,
 Da Lænehunden løstes, og hvert et Huusdyr glad
 Fornam, at der var Glæde i Huus og Gaard og Stad,
 Da selv ei Himlens Fugle man glemte i sin Fryd,
 Og Jord og Luft gjentoned af samme Jubellyd.
 Hvad større Fryd sig skjuler bag glade Aftenlyst,
 Med næste Morgens Straaler alt luer i vort Bryst —
 Det gjemmer Hjertet stille, mens høit til Bægerklang
 Vi Fødelandet mindes med danske Brodersang.

*) Historiemaler Lund, som til Erindring afridsede dette lille
 Genrebillede til min Reisesmappe.

Danskes Sang i Syden.

I vide Verden gaaer freidig ud
Den danske Mand;
Men aldrig glemmer han Ven og Brud
Og Fædreland.
Og mødes Danske paa fremmed Kyst,
Er Glæden stor,
Høit toner Sangen fra Broderbryst
Mod høien Nord:
Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Det milde Syden har Bjerg og Flod
Og klare Luft;
Her ruller fyrigt det muntre Blod,
Og Blomsterduft.
Det strenge Norden har dybe Hav,
Saa stolt at see,
Der funkle Stjerner paa Ræmpens Grav
Og Vintersnee.
Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Og Velfland slynger sig Ranken fro
Om Træets Arm;
Og Norden klynger sig Møen tro
Til Vennens Barm.
Her Livet gløder i freidig Lyst,
Her Myrthen groer;
Men dybt slaaer Hjertet i stille Bryst
Mod høien Nord.
Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Her Lauren fletter sin grønne Krands
Om Konstens Hal,
Her stande Guder med Oldtidsglands
I Marmorsal;
Men hist, hvor Solen bag Sky nedgaaer
Bed Vintertid,
Bed Arnen Barden Guldharpen slaaer
Om Fædres Id.
Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Til Sydens Himmel, til lyse Lust
Vi vandred fro:
I Rankens Ly, i Drangens Duft
Blev Hjertet tro.
Tidt længselfuld mod det fjerne Hav
Vi stirred frem:
Hvor Stjerner funkler paa Fædres Grav,
Der er vort Hjem.
Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Og Hil dig, Broder og Ven og Mø
Bed danske Strand!
Fornem vor Sang over Bjerg og Sø
Fra fremmed Land!
Hvor Livet gløder i freidig Lyst,
Hvor Myrthen groer,
Slaaer Hjertet dybt i det danske Bryst
Mod høien Nord.
Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Julemorgen.

Marle, før Sol staaer op, til St. Maria Maggiore
 Gaae vi til gladeste Fest; Maanen bekyser vor Bei.
 Høi som en Stjerneborg staaer, i Lyseglands, herlige Tempel;
 Ind vi træde, og see! trindt paa det marmorne Gulv
 Knele nu Kvinder og Børn: ved Nøel fra Landet hiddragne,
 Slumre ved Altret de her; Sang dem skal vække og Fryd.
 Hyrderne hvile nu her, af Kirkens Lamper omstraalte,
 Som under Stjernernes Telt fordum paa Marken de laae:
 Atter de vente den herlige Stund, naar Englen dem trøster
 Med det livsalige Ord: fød er en Frelser idag!
 — Hør, nu gjentoner det alt! det Livs-Evangelium hører
 Jorden med Hyrderne fro, Himlen sig glæder derved.
 Barnet er atter os fød, i hvem vi skal evig gjenfødes!
 Hift under festlig Sang Kirkens det hellige Tog
 Livets store Triumf med frelst Verden nu feirer,
 Bærende Buggen, hvori Himlen paa Jorden har drømt.
 Stille fra Templet vandre vi ud. Nu Sol er oprundet —
 Lysets Konge er fød — vi har hans Herlighed seet.

Dansk Juleglæde.

Vel ei den danske Kirke i Rom sig hæve kan,
 Et Huuskapel dog findes i vor Udlændingsstand,
 Og, inden lukte Døre, den lille danske Hjord
 I Pavestaden samles af Hyrden fra vort Nord.*)
 Der, som de første Christne i Catacombens Skjul,
 Vi stille Herren prise for skøn velsignet Juul.
 Men Hvo skal til os smykke det Juletræ iaar?

*) Provst Schmidt.

Af danske Møer plantet, det alt i Hallen staaer.
 — I Maanestien vi standet i Pantheon en Døel,
 Der rørte Hjemmets Toner i Hvælvingen vor Sjæl:
 Fra danske Jomfrulæber lød Modersmaalets Klang,
 Og tidt den os hufvaled paa underlige Gang. —
 Tilsammen har vi vandret med Søstrene fra Nord
 Blandt Konstens Paradiser paa Hedenoldets Spor;
 Nu dandse vi tilsammen om Juletræet glad —
 Til Ven og Mø i Norden flyer glade Juleqvad.

Juletræet.

(Fra Rom til mine Elskede hjemme.)

Med Palmens Blad,
 Med de Blomster af Guld,
 Sig hæver ved Qvad
 Saa frydefuld
 Et Træ i Hesperiens Have;
 I Blomster det staaer
 Ved Juletid;
 Fra Morgenens Vaar
 Bar Engle det hid.
 Til hvem er den herlige Gave?

Til Store og Smaa
 Er det hellige Træ,
 Til os, som gaae
 Under Laurens Læ,
 Og til dig, som Nordlyset skuer;
 Til dig, som end
 Skuer barneglad
 Imod Østen hen,

Mod den fattige Stad,
 Hvor den skønneste Stjerne nu luer.

Den straalet saa glad
 Den Stjerne i Øst,
 Hvorunder hun sad,
 Med Barnet ved Bryst,
 Hiin Moder til al vor Glæde.
 Og i Stjernens Glands
 Boxer underfuld,
 Med sin Palmefrands,
 Med de Blomster af Guld,
 Det Træ, hvorom Englene qvæde.

Sin Rod det udffjød
 Af himmelske Frø:
 Hvo dets Frugter nød
 Skulde aldrig døe —
 Det blomstred i Paradiishaven.
 Det blomstrer endnu
 I Syd og i Nord:
 Hvor i Hjerte og Hu
 Den Korsfæstede boer,
 Boxer Livets Palme paa Graven.

Hver Julenat
 Er det Træets Vaar:
 Da grønnes det brat
 Og i Blomster staaer,
 Mens fra Himlen Englene qvæde:
 Mod Solens Hjem

Er det Morgenrød —
I Bethlehem
Er en Frelser fød,
Al Verden til Trost og Glæde.

I Stjerneeglands
Boxer uunderfuld,
Med sin Palmefrands,
Med de Blomster af Guld,
Det Paradiistræ over Jorden;
Og i helligt Læ
De Forløste gaae;
Om det Juletræ
Dandse Store og Smaa
I Syd og i vinterkold Norden.

Og Fryd, o Fryd!
I den Kreds saa stor
Seer i fjerne Syd
Jeg de Mænd fra Nord,
Som venlig Broder mig kalde;
Og Søster og Brud
Jeg skuer igjen;
Lovprisende Gud,
Samles Ben med Ben:
Under Livstræet mødes vi Alle.

Guds Fred, Guds Fred,
Under Palmelæ!
Lad i Kjærlighed
Om det Juletræ
Med Guds Engle tilsammen os gæde!

Mod Solens Hjem
 Er det Morgenrød:
 I Bethlehem
 Ds en Frelser er fød,
 Al Verden til Trøst og Glæde.

Helligtrekongersfest.

Epifania del Signore.

(Den 6te Januar 1819.)

Tassos Grav har jeg seet; i Onofrios eensomme Kloster
 Stille jeg hviled idag, lyttende taus til hans Aand.
 Did henvandrer jeg tidt; og paa Rom jeg nedstuer fra Svalen;
 Der mig synes i Sang maa det forgangne opstaae.
 — Venlig bortkalder mig nu fra Klostret Børnenes Festlarm:
 Helligtrekongers Dvel kjober man Legetoi ind;
 Fædre og Mødre glædes da selv ved Duffer, som Barnet;
 Børnevennernes Hob myldrer paa Torvet med Lyst.
 Sælgekjærlingen skjælmst ved Laden sidder med Kjeppen:
 Sort som Befana *) udfældt, gjækker hun Drengenes Flok;

*) Efter Folkeeventyret et Slags Fee, der med de hellige tre Konger bringer Børnene Gaver, dog af forskjellig Bestaaffenhed, efter Børnenes forskjellige Opførsel hele Aaret. Hun antages maaskee for den hellige Morerkonges Dronning, og derfor skal vel Sælgekonen, der repræsenterer hende ved Legetoisboutikken, være sort i Ansigtet; men ligesom hendes Sort-hed er en gjækkende Masse, saaledes er Befanas Brede ikke streng, men kun som et sort Elør, hvorigjennem den velgjørende Fee titter kjærlig og mild til Børnene.

Vel de vide, at hun dog ei er den rette Befana,
 Først med Morlandets Drot kommer imorgen hun selv;
 Ned gennem Skorstenen da hun kaster skjult i Raminen
 Strømpen, med Sukkergodt fyldt, blandet med Kul og med
 Sand.

Alle de fromme Børn Befana vil gavmild belønne,
 Skuffer med Smaasteen og Kul Utykker smaa kun iblandt.
 Barnet alt bæver af Lyst, dog frygtsom det seer til Raminen,
 Takker Befana saa kjønt, flygter med Strømpen og leer.
 Duffer nu myldre der ud, og urolig hvert Kræmmerhuus
 aabnes,

Skjul for mistænkelig Skat: Sukkerbrød snart og snart Steen;
 Størst overveier dog Glædernes Tal de gjækkende Sorger:
 Hissjet med Billed og Lys staaer der et Alter paa Bord —
 Det har Befana bragt hid, og derved de Smaa nu skal messe;
 Helligdommen humant tjener til Børnenes Leg:
 Snart som de Store, de Smaa for Duffe-Madonner nu
 knæle,

Sætte paa Altret med Lyst skjøn Pulcinell og Bajaz.
 Godt er det Hele dog meent, og ei kan de Himmelske vrede,
 Hvor blandt det barnlige Folk Ingen forarges derved.

St. Antonio-Festen.

(Den 17de Januar.)

Selv for Dyrene Kirken i Syd har glædelig Fesdag;
 Skjøn, St. Antonios Dag Lykke dem bringer og Fred:
 Smykket med Blomster og Baand, gaaer Faar nu og Esel
 til Kirken;

Der i sin Høitidsornat Præsten ved Døren alt staaer:
 Helligt Bievands Stænk skal selv de Umælende qvæge —
 Alt Kreaturets Suk Himlen dog hører engang,
 Og til Forløsningens Fryd vil Kirken Dyret indvie —
 Store Kjærlighedshaab dybt i Symbolet er skjult *).
 Mild St. Antonios Aand til Dyrefesten nedsmiler,
 Medens hans Billed endnu æres af Hyrden med Kys **).
 Fjernt fra Mennesket tyede han fromt til Dyret i Skoven,
 Talte til Fisk og til Fugl, stille de lytted dertil;
 Sjæle hos dem han saae, og for alle de fængslede Sjæle
 Bad han om Frihed og Liv, selv hvor dets Drøm er et Suk.

St. Agnese-Festen.

(Den 21de Januar.)

Ogsaa din skønne Fest har frydet mig, Santa Agnese!
 Ind i dit Tempel***) jeg treen; Gulvet af Blomster var skjult;

*) Huusdyrenes Belsignelse paa St. Antoniofesten vedvarer i Ste Dage. Almuen troer derved at sikke dem mod Sygdom og Misheld, og naar Dyrene ere syge eller fraværende, kjøbe deres Giere ved denne Fest i St. Antoniokirken smaa indviede Kors, som de hænge dem om Halsen.

**) Det var dog som oftest Korset paa Helgenbilledets Bryst de kyskede; dette skete især med Andagt af gamle Mænd og Kvinder.

***) Den lille smukke St. Agnese-Kirke udenfor Porta pia, med sine Marmorkolonner og Galleriet med Vinduerne færdig og med Halvrotunden i Baggrunden, erindrer den Danske om den nye Frue Kirke i Kjøbenhavn.

Benligt dit Billed der stod i Halvrotunden paa Altret,
 Porfyrpillerne skjønt funkled af tusinde Lys;
 Over det knælende Folk hang Løvfjæder ned fra Colonnen,
 Fromt med sit hvide Skæg fremmede Pilgrim der laae.
 Frem under festlig Choral til Alteret Lammene bares,
 Hvide som Bjergenes Sne, prydet med Blomster og Baand;
 Fromt de paa Alteret laae, med den røde Rose paa Panden,
 Medens med hellige Band Bispen dem vied til Fred.
 Løsnes end Festens Baand, og falmer end Rosen imorgen,
 Fred og Velsignelse nu følger dog hellige Lam:
 Med deres sneehvide Uld skal Bispen smykkes for Altret *),
 Indenfor fredhellig Muur indviet Hjord nu skal gaae;
 Aldrig tør fjendtlig Haand det stille Liv nu forstyrre
 I den uskyldige Sjæls reneste Billed paa Jord.
 — Saa skal i Barnligheds Hjem og i Fromheds hellige Have,
 Santa Agnese! din Aand værne om Sjælenes Fred.

Spanst Sørgehoitid i Rom **).

(Januar 1819.)

Til Paladset Folket strømmer
 Hist, hvor Spaniens Dronning boer.

*) Af disse Lams Uld væves de Raaber, som Paven sender om til Biskopperne. Naar Lammene paa Alteret ere indviede, blive de paa to Geistliges Skjød førte i en aaben Vogn til Paven.

**) Den affatte spanske Kong Carl IV's Dronning døde i Rom og blev begravet der med alle de samme Ceremonier, som den svenske Dronning Christine 1689. Hendes gamle Elsker, den

— Hendes Throne blev omstyrtet;
 Kun de Faa, som Hjertet hylde,
 Mens for Sceptret Hoben knæled,
 Være hende her endnu. —
 Hvor Christina fordum glemte
 Kronens Glands og Verdens Høihed,
 Har en Dronning atter fundet
 Freden ved St. Peters Stol.
 Ei forarger mere Verden
 Blikket, som til Fyrsten lued
 Hemmeligt i Elskovsglød.
 Nys hun ved hans Leie vaaged:
 Der de sorte Loffer graaned,
 Taaren brændte blege Kinder,
 Han opstod; men hun hensank.
 Under Sang kom til Paladset
 Sorte Tog med Sacramentet;
 Dronningen laae taus i Hallen —
 Døden stod ved Hovedgjærdet,
 Elfteren ved Foden græd.
 Korset blinked — see! da flyede
 Billedet af Verdenslysten;
 Sjælen i sin Flugt ei synded,
 Gik forsonet til sin Gud.

berygtede Fredsfyrste (Gedoy), var paa samme Tid i Rom; Dronningen havde paadraget sig sin Dødsstøt ved at vaage ved hans Sygeleie. Han blev af en Cardinal bortviist fra hendes Dødsleie, da hun modtog den sidste Salve. De gamle spanske Hoffikke bleve iagttagne i hendes Palads under den hele Sørgehistid.

— Til Paladset Folket strømmer;
Salene er fortbklædte,
Dg, hvor Dronningen paa Bolstret
Høit nu ligger, hvid og stille,
Dag og Nat de Kerter brænde,
Dag og Nat for Den, som sover,
Præster stille Messer læse
Bed de sorte Altre tolv.
Folket beder med og knæler,
Fremmede gaar ud og ind.
Men hver Morgen Tjenerinden
Sig for blege Dronning bøier,
Spørger: om hun ei vil smykkes,
Om hun ei med Diadem
Vandre vil i Fyrstehal —
Dg hver Middag Karmen ruller,
Som sædvanlig, for Paladset;
Gamle Marsk sin Dronning spørger:
Om hun ei, før Taffelstunden,
Som sædvanlig, vil udfare —
Dg ved Taffelet man venter:
Dronningstolen end staaer ledig,
Marsken spørger, som sædvanlig,
Skjuler Taaren, naar hun tier,
Svarer, at hun slumrer end.
— Sidste Dag nu her hun slumrer;
Marsken staaer i Sørgelæder,
Sorgen han ei meer fordølger,
Siger ud de tunge Ord:
Aldrig mere hun skal smykkes,
Aldrig meer med Diadem
Vandrer hun i Fyrstehal;

Aldrig meer før Taffelstunden
 Skal i Karmen hun lystfare,
 Aldrig meer hun blandt os sidder
 I den gyldne Dronningstol.

— Men til Kirken skal hun fare.
 Taus i Natten paa Altanen
 Seer jeg Fakler fjernt sig røre;
 Langsomt over Høien stiger,
 Som fra Gravens Dyb mod Himlen,
 Toget, som et Drømmesyn.
 Stille efter Ridderstøien
 Dronningen paa Karmen kommer;
 Hvid, med sorte Slør om Rinden,
 Frem i Fakkellys hun svæver,
 Kirkens Tjenere ved Isen,
 Og ved Foden, som en Engel
 Knæler liden Chordreng stille,
 Fromt med Korset i sin Haand.
 Sort er Arm, og sort er Ganger —
 Underligt i Natten svinder
 Toget, som til Kirken drog.

Og i Kirken Sjølemessen
 Gjennem sorte Hvælving toner.
 Med sin Hellebard Drabanten
 Staaer ved høi Paradebaare;
 Store Candelabrer brænde —
 Dronningen med Kronen ligger,
 — Sceptret har de lagt ved Siden —
 Korset holder hun i Haand.

— Atter store Tog sig rører:
 Gjennem Romas Gader vandre
 Broderfæderne formummet;
 Sjungende, med tændte Kerter,
 Til St. Peter Toget gaaer.
 Uden Slør, paa Baarens Løibænk
 Dronningen med Kronen bæres
 Hist til Gravkapellets No.
 Munkes bede, Folket knæler,
 Alle Romas Klokker ringe;
 Efter følger tomme Rarm.
 End hun rører sig dernede —
 Fra Altanen jeg nedstirrer,
 Synes, hun maa Diet aabne,
 Synes alt, hun paa mig seer.
 — Cardinalen paa sin Ganger,
 Fyrsterne i Sørgeklæder,
 Krigerne med Flor om Kaarden,
 Bøsssepiben nedad vendt —
 Florbehængte Sørgetrommer,
 Dumpe veemodqvalte Toner —
 Sælsomt, hvad jeg seer og hører,
 Svæver som en Drøm forbi.
 Som en Drøm om faldne Throner,
 Om forgangne Herligheder,
 Livets Pragt og Verdens Glimmer
 Jeg i store Liigtog seer.
 Men hvor Sørgetoget svinder,
 Runger dybt fra Kirkekloffen
 Evighedens Ræmpestemme:
 Hvad der døer, skal evig leve,
 Hvad begraaves, skal opstaae!

Romerst Musik.

Trykker i fredhellig Stad dog Verdensforgen mig stundom;
 Engster den Postdag mig alt, som jeg forventer endnu —
 Fører mig Drømmenes Alf til Hjemmet en Nat, men som
 Flygtning —

Skal jeg et Dieblis kun gjensee hvem Hjertet har kjær —
 Vil jeg dog Afstedens Qual paany ei piinlig fremkalde,
 Lister om Huset mig kun, seer kun til Vindvet iløn —
 Abnes da Vindverne brat, og Dødninghoveder niffe
 Der, hvor den Elskede boer — farer jeg op da med Gru,
 Glad ved at see, det var Drøm — men kan jeg dog Drømmen
 ei glemme —

Sancta Cecilia! du mildt da husvæler min Sjæl.
 Herlig jeg saae dig ved Orgelet alt *); nu jeg hører opløstet
 Stundom i Messen din Aand, liflig henaandet i Sang.
 Bort jeg kun vender mit Blis fra den fede skæglose Sanger,
 Og gjennem Sang-Choret reent toner mig himmelske Røst.

Tidt jeg fra Krogen i prægtig Sallon hos Signor Sirletti *),
 Med Palestrinas Aand flyver til Tonernes Hjem,
 Glemmer Rossinis Kunst og de larmende Operatriller,
 Duffer i Strømmen, som hid bølged fra Aandernes Hav;
 Alt, hvad levende dybt sig bevæger i Frihedens Verden,
 Smelter, harmonist udtalt, sammen i hellige Sang.
 Enkelt Mislyd opløser sig reen i Grundharmonien,

*) I Raphaels herlige Billede i Bologna.

**) Romersk Capelmester.

Dg, i en Hymne foreent, Sjælenes Verden faaer Røst:
 Evig, mig synes, engang saa tone den maa mod Guds Throne,
 Høit af Cheruber istemt, baaren af Sphærerne's Klang.
 Et forstyrrer mig kun, og det er — Kapelmestertegnet:
 Skurrende Hvislen er her Negterens Livstone liig.
 Dog — den hører ei med til hiin Aandeverdenens Hymne:
 Ifkun i Provens Stund hvisler i Livet den ind,
 Synes at trodse, forstyrrende kun, den herlige Samklang,
 Maa dog, ordnende selv, skjult i dens Hvirvler — forgaae.

Catholisk Confirmation.

(Prima Communione.)

Kjærlighedsfesten venlig idag selv Kjætteren glæder,
 Her, hvor St. Paul Eremit vogter paa Børnenes Fred.
 Conservatoriet *) alt ved liden Kirke sig aabner,
 Op nu til Alteret gaaer Smaapigeskaren saa fromt;
 Stille, som Nonner, de gaae, med Haand paa bankende Hjerte,
 Følge i Kerternes Glands Frelserens hellige Flag.
 Alteret see de kun paa, og Taaren dem glindses i Diet,
 Foran, med Krands i Lof, Engle med Banneret gaae **).

*) Et Slags Opdragelsesanstalt for unge Piger, helliget St. Paul Eremit og indrettet paa klosterlig Viis, men hvor de unge Piger dog dannes til siden at træde ind i Familielivet.

**) Tre smaa Piger fungerede som Engle ved denne kirkelige Fest.

Fra Dannemarks Lunde, fra Bøgenes Strand
 I Verden adskilt vi omfare;
 Men samlet gjenfinde vi Fædreneland —
 Høit jubler den reisende Skare:
 Velsignet Hvo kommer fra Bøgenes Strand!
 Fred om vor Arne, Fred om vort Land!

Dg Fred om vor Konge! og Fred om hans Huus!
 Dg Fred om de Skjoldungers Stamme!
 Neronernes Throne er sjunken i Gruus —
 De Skjoldungers Stjerner end flamme.
 Velsignet Hvo freder om Bøgenes Strand!
 Fred om vor Konge! Fred om hans Land!

Saa Kongefestens Jubel til Glassets muntre Klang
 Fra Ermelino *) runger i skandinavisk Sang.
 Heelt fremmed, her forbauser den Glædesrøst fra Nord:
 Det hele velcke Danmark er femten Sjæle stor.
 (Til rette Stund i aften, da Festens Lys var tændt,
 Til Coloniens Glæde kom — vor lærde Hofagent **).
 Med glade danske Hjerter, med Høitidsklæder paa,
 Vi sjunge, som vor Jubel til Danmark skulde naae.
 Selv Damerne os fryde med patriotisk Aand,
 I liliehvide Kjoler med rosenrøde Baand;
 Og er end fjern vor Konge, vi see ham dog idag:
 Vi hilse ham, bekrandset, hist under Danmarks Flag.

*) Hotellet.

**) Professor Brøndsted.

I Løndom har vor Maler, som nys fra Hjemmet kom *),
 Hans Mafyn os afbildet; den grønne Krands derom
 Har danske Møer flettet, mens røde Schawl de tog
 Og kjærligt det forvandlede til hellig Dannebrog;
 Med hvide Kors det vaier om Billedet saa lyst,
 Og høit gjenranger Glæden paany fra Danskens Bryst.
 — I Hjemmet brænder stille den Kjærlighedens Glød,
 Som stundom synes slumre med os i Fredens Skjød,
 Men som i Farens Time opildner Sjælens Mod,
 Naar tro det danske Hjerter opoffrer Liv og Blod.
 I fremmed Land behøves ei Farer eller Nød,
 For mægtig at opflamme den aldrig slukte Glød:
 Naar Fødelandet nævnes, da blusser Sjæl og Kind,
 Og over fjerne Billed staaer høit for rørte Sind
 Den gamle Kongekrone fra Skjolds og Frodes Tid,
 I Fredens Lys forklaret, og prøvet tidt i Strid. —

Udvandringer fra Rom.

Ariccia.

Kaldes det Vinter end her, dog vaargrønt er Bjerget som Dalen.
 Her nu, i Skov og ved Sø, følger jeg sørgende Ven **):
 Faderens sidste Ord har Postfuglen bragt ham fra Hjemmet;
 Stille han vandrer nu her, søger den flygtede Fred.
 — Fordum Ariccia tidt mod Roma fjendtlig sig rusted;

*) Portraitmaler Jensen.

**) Dr. Estrup.

Fredelig Landsby nu staaer, venlig, i Blomsternes Dal;
 Stundom i Maanestjens Røverens Dolt vel blinker bag Busken,
 — Nys har De Cæsaris Hær truet den herlige Egn —
 Ei dog for Røvernes Bold sig ængster den fattige Hyrde;
 Rømmet, den Riges Palads øde kun staaer og forladt.
 Her, under dalende Sol, vi gaae nu paa eensomme Skovsti;
 Mørk Albanersø vildt kæmper med Stormen idag.
 Riflen flygter, og gulnede Løv henhvirvler i Krattet;
 Er det en Jæger, som hist sidder paa Huulveiens Stub?
 Riflen ham blinker i Haand — han seer os, og hør nu — han piber!
 Er det et Jægetegn kun? gjælder maaskee det nu os?
 Halvt vi kun skjemte dermed — forbi han alt lader os vandre —
 Om han i Ryggen os nu — skyder, gad vi dog vidst;
 Een kun tilbage maa see! — naar Stimanden troer, han er frygtet,
 Boxer Beslutning og Mod, troer han sig ogsaa for svag.
 Ei mod en Udlænding let den velske Stimand sig vover,
 Gjør ham ei dobbelte Magt eller hans Skud-Baaben kjæf. —
 — Jægeren sidder paa Stubben som før; men nu er der tvende:
 Bente maaskee de os der, naar vi mod Natten gaae hjem?
 Dog saa regne de feil, naar siden vi gjennem Albano
 Trygt paa hiin skjønnere Sti lee ad den stufede Plan.

Dybt nu rører sig under vor Fod den begsorte Afgrund:
 Bundløse Krater vi see — her, hvor Vulkanen har rast.
 Hist over bukkede Fjeld det taarnhøie Kloster sig hæver;
 Der Alba Longa jo laae. — See! over brusende Dyb
 Vestens ildrøde Lys med mægtige Skygger alt kæmper,
 Døer nu paa vildene Fjeld, sluffet i Storm og i Mulm;
 Hvo sig nu her styrted ned, var dog uhyre fortvivlet —
 Eller hvo, dristig og kjæf, tumled paa vildeste Hest
 Ned mod grundløse Dyb, mens Hingsten snyste i Stormen!
 — Bort fra den svimlende Pynt! farlig er Afgrundens Røst.

— Benligt i Maanestien hist Aescanius' Gravhøi sig hæver:
 Marmorprydelsen svandt; Muursteenskeglen end staaer;
 Træet groer paa dens Top, og Hyrden boer i dens Hvælving.
 — Alt ved Albano vi gaae Feltherregraven *) forbi;
 Mørk Eremitihule der — og hist Troglodytternes Grotter —
 Natlige Arneblus her gjennem en Fjeldhules Rift —
 Høit mellem flyvende Skyer nu Fuldmaanens Gang over Skoven —
 Vældriverens Tog fjernt paa den bukkede Sti —
 Lynet blandt Fjeldenes Spir — og Helligastens Klokke
 Nu fra Ariccias Taarn — Alt er romantisk dog her.
 Stille veemødige Ben gaar taus ved min Side, og langsomt
 Søge vi nu over Fjeld Hvilen i fremmede Hjem.

I Marianas **) Hotel her Tydske og Danske har hjemme:
 Mangent velbekjendt Navn see vi paa Stolpen med Maal.
 Og hvad fra ældgammel Tid end Byens Kronike melder,
 Veed Vertinden heelt vel — saa ganger Sagnet om Land:

Brylluppet i Ariccia.

(Localsagn).

I Ariccia det ringer
 Lystelig til Brudescærd:
 Stolt, staaer Fyrsten af Savelli
 Lænet til sit Riddersværd.

*) Pompeius's Grav, der af Nogle antages for Horatiernes og Curiatiernes Gravsted.

**) Denne vor gamle Vertinde i Ariccia tog sig med megen Omhu af alle Danske; hun betragtede dem halvt som Landsmænd, da hun havde en Datter i Kjøbenhavn, der var gift med en Capitain Guth.

Brudeparret han ledsager,
Priser høit den vakre Svend,
Mens til Bruden Fyrstens Die
Blinker elstovslystent hen.

Der er Dands i Brudesalen;
Gjesterne gaae ind og ud:
Fyrsten af Savelli dandser
Naadig med den unge Brud.

„Førend Midnat jeg dig venter,
Skjønne Brud, i dunkle Lund;
Venter Fyrsten dig forgjeves —
Glaer din Brudgoms sidste Stund.“

— Bruden tier, Fyrsten smiler;
Dandsende gaae ind og ud;
Fyrsten af Savelli venter
Blussende den unge Brud.

Og forgjeves ei han venter
Ene i den tause Stund:
Brudekjolen mod ham rasler
Lønlig gjennem dunkle Lund.

„Rødmer Bruden under Sløret?
Drøm dig i din Brudgoms Arm!“
— Fyrsten af Savelli blegner,
Føler Dolken i sin Barm.

Brudestøret er bortrevet —
 Blege Brudgom for ham staaer:
 „Ei du ventet har forgjeves —
 Bruden kom — din Time slaar.“

— Fra Ariccia bortganger
 Tause Brudgom med sin Brud.
 Fyrsten af Savellis Stamme
 Er af Jorden slettet ud.

Nemi ved Ariccia.

(Nemus Dianæ.)

Her i Dianas Lund er Fred for sørgende Hjerter:
 Saared Verden din Sjæl, hid da, Forladte, du tye *)!
 Vil du i Klostret hist paa Klippetind boe hos de Fromme,
 Eller hvor Skov-Søens Speil blinker ved Fiskerens Huus?
 Eller paa Fjeldryggens Skrent, hvor før Eremiten har bygget,
 Og hvor hans Hytte, forladt, skjules af vildsomme Krat?
 Derfra stille han saae til Bølgespeilet i Dalen,
 Hvor hver Midnat end, taus, Stjernernes Dronning nedseer.
 Hvergang i Nemi Sø sit blege Afsyn hun kender,
 Mindes hun gamle Tid: her hendes Tempel jo stod —
 Her hendes offrende Præst, den kæmpestærke, sang Hymner,
 Til ham i hellige Lund stærkere Kæmpe betvang;
 Tidt i Maanestien her to Præster brødes om Livet —

*) Den uendelige Fred, Naturen synes at have udbredt over den deilige Lund og den stille dybe Fjeldskov-Sø ved Nemi, har allerede i Oldtiden betegnet denne Egn som et Freds-Afsyl, hvortil Sagn og Myther have henledet alle lidende og af Ulykken mest forfulgte Væsner, for hvem der intet andet Sted i Verden var Fred.

Seierherren paany offred og sang til sin Død.
 Svævende, her hun i Marmoret stod, den evige Jomfru,
 Hvilende deilige Haand let paa den sneehvide Hind.
 Hid Iphigenia frelst hint Billed fulgte fra Tauris:
 Hid Drestes det bar, fulgt af Erinnyers Hær:
 End over Moderens Liig ham Slangesvøberne pidsked,
 Selv han i Phlades Arm kun Eumeniderne saae;
 Rædselbilledet selv for knuset Diesteen trued —
 Her ham i hellige Lund Blodnattens Døttre forlod.
 — Her, gjenvækket til Liv, engang Hippolytus forglemte
 Brøden i Phædras Arm, Naget og Angerens Dval.
 — Hid til fredhellig Lund tidt Hellas Vise hentyede,
 Her om saturniske Old Digterne drømte i No.
 Hid henslygted tilsidst — saalunde Sagnet end drømmer —
 Numas Egeria! du — Kildens ætheriske Mø!
 Død var Numa — han vandred ei meer til den Elskedes Grotte,
 Himmelft Wiisdom ei meer draf han af jordiske Væld;
 Kilden dog sprudled endnu; men Kongehjertet var bristet —
 Ene ved Grotten hun sad, Kildens den klagende Mø:
 Taaren i Bølgen henrandt, og Krandsen visned i Haanden —
 — Her i Dianas Lund Numas Veninde fandt Fred.
 Svæver hun her usynlig endnu, og hvister hun lønlig
 Her, naar i maanelys Nat Kilden henrisler i Dal?

Gjunktet er Templet i Gruus, som fordum kneised i Lunden:
 Stenen med Hjulsporet kun viser dets hellige Bei.
 Knusede Capitel ved Fisterhytten hist smuldrer;
 Men over Skov-Søens Speil Mattens Dronning end gaaer.
 Ei tilbedes hun meer; men, stille, from, hun nedsmiler
 Mild, som en Engel fra Sky, mindes Forgubelsens Drøm —
 Og, hvor Hedningens Sjæl før Verdensfreden opsogte,
 Lyser fra Stjernerne nu Himlens den evige Fred.

Aften i Ariccia.

De skjøne Landsbypiger til Vesperen nu gaae
 Med deres røde Trøier og lange Haarliin paa.
 Sølvbolk i sorte Loffer — for Barmen Smækken bred —
 De store sorte Dine de slaae blufærdig ned.
 I Kirken fromt de knæle, naar Mændene kun staae:
 De dybe Fredens Toner først Dvindehjertet naae.
 Paa Bjerget her gif ofte mig Skikkelser forbi,
 Som før jeg saae i Drømme kun paa Hedenoldets Sti:
 Junoner her jeg skued ved Vasserstenen staae,
 Til Kilden saae jeg Heberne med Kobber-Conca *) gaae.
 Hift paa Latinerbjerget **) de Mægtige raadslog,
 Did steg jeg op ad Veien, hvor Seierherren drog;
 End Stenen gjemmer Sporet af Seierfarmens Hjul;
 Nu Afgudstemplets sidste Rest er fromme Brødres Skjul.
 Fra Klosteret nedsaae jeg paa Marken, hvor han stod,
 Den Helt, som skrev udødelig sit Navn med Romerblod:
 For Tusculum stod mægtig der Hannibal engang,
 Mens Roma stolt bortsolgte den landsesvangre Bang.
 Her fjernt i Aftenrøden jeg Tivoli kan see,
 Mod høie Sky Soracte hift glindser hvid i Snee.
 — Men Phantasus nu kalder sin Ven fra Bjerg og Dal:
 Det stille Rom imorgen formummet dandse skal;
 I Massen Verdens Dronning vil af sin Grav opstaae
 Og over sine Høie som Spøgelse hengaae.
 — Afsted, fly ei for Sværmen, du veemodsfulde Ven!
 Du som en stille Pilgrim kan vandre blandt den hen;
 Og tro dig skal ledsage en venlig Troubadour,
 Hvor Sorg og Glæde leger Skjul i barnlige Natur.

*) Bæseformigt Båndfar, som de bære paa Hovedet.

**) Nu Monte Cavo.

C a r n e v a l l e t i R o m.

(1819.)

(Kloffen ringer fra Capitol. Maffer styrte ud af alle Huse.)

Pulcinel (paa Corso, til de Fremmede).

J blonde Signorer, som har hid Jer umaget
Fra Landet, jeg ikke endnu har optaget
I min Geographie — (Jeg troer det hedder Polen —
Det skal ligge paa den anden Side af Solen)
Har I aldrig før seet et Carneval,
Saa troe I vel nu, Donna Roma er gal.
Saa ganske klog er hun vel ei heller:
Med Arlechiner og Pulcineller
Den gamle Matrone sig faaer et Svingom.
Hun har hele Aaret nu siddet saa from,
Som en Nonne, og poenitert i sit Kloster;
Men Signora Befana, min sorte Moster,
Har nys paa Helligtrekongers Dag
Paa Børneleg givet den Gamle Smag,
Dg, førend nu Roma sig plager med Faste,
Har hun faaet isinde Sløret at kaste,
Dg en otte Dags Tid ret løs sig at slaae —
(Incognito, forstaaer sig, og med Masse paa.)
Nu, Herregud, Staffel! hun kan til det trænge:
Hun har jo dog nu været ærbar saalænge,
Dg — med al hendes strenge Poenitense og Bod —
Lidt Galsskab dog stikker i det gamle Blod.

Mens nu Alt gaaer her i den lystige Tone,
 Vil jeg være de fremmede Herrers Cicerone.
 Paa den sorte Næse I kjende mig vel?
 Mit Navn er, med Tugt at sige, Pulcinel.
 Jeg er egentlig barnesødt nede i Neapel;
 Men, at jeg er et Fæhoved, det er en Fabel:
 Det gjælder kun min Broder, (I kjende ham vist godt,
 Der staaer han og maaber, Klods Pierot.)
 Han staaer altid, som en Ro ved en Mølle, og gaber,
 Løber Næsen mod Muren — og Filtchuen taber.

(taber sin Hue.)

Hvis det samme undertiden mig selv skulde hændes,
 Af de nymodens Briller maaskee jeg blendes;
 Idag har jeg førstegang faaet dem paa,
 For blandt lærde Folk her anstændig at gaae.
 Arlechino, min Fætter paa mødrene Side,
 Har mig lært at holde Skridt med Tiden, maae I vide.
 Forresten er min kjære Familie stor:
 Den er god at kjende i Syd, som i Nord;
 Og i mange reisende Konstens Venner
 Jeg Fætterskabet paa Timen kjender.
 — Men see, nu er det allerede galt,
 Og med grov Confect blier min Tale betalt.

Ma s k e r (med Confetti o: Gips- og Sukker-Kugler).

Confetti, Confetti — paa Pulcinel!

Steen ham reent ihjel!

Confetti, Confetti paa de Fremmede med!

Lad dem ei faae Fred!

Vil de med i Legen,

Lad dem ogsaa faae deres Deel af Stegen!

Confetti, Confetti, baade grov og fiin!
 Af Sukker til Sjælen af Sjælen min*)!
 Af Gibs og Støv til Hr. Egtemanden,
 At han ei skal see, hvad han har i Panden! —
 Confetti, Confetti, fiin og grov!
 Har vi lyst til at drille Jer, har vi nu Lov.

Tag iagt dig, Hr. tjenende Cavaleer!
 Din skjønne Signora har Beilere fleer:
 Nu gjælder det Hvo der sig artigst teer.
 Din Masse blev røbet —
 Pas vel paa din Donna ved Veddeløbet!
 Confetti, Confetti! — giet Hvo det var!
 I dag skal I holdes Alle for Nar,
 Og imorgen igjen,
 Og paa Torsdag, hiin fede**) —
 Og paa Lørdag, Hr. Ven!
 Du med Lys om din Donna paa Corso skal lede.
 Confetti, Confetti, her fiin, og der grov!
 Har vi lyst til at drille Jer, har vi nu Lov.

Ritornelsanger = Masse

(blandt dansende Landfolk.)

Saltarella! Saltarella!
 Dands til Mandoline = Klang!
 Vil I før en Tarantella —
 Giv mig Æmne, jeg har Sang!

*) anima del anima mia.

**) Giovedi grasso.

Har Tarantelen Jer stuet,
 Dandsen ingen Ende faaer;
 Og har Munden jeg opluuet,
 Kan jeg synge hele Aar.

Om de skjønneste Rømerinder,
 Pigeluner, Pigelust,
 Hede Hjerter, røde Kinder,
 Maa jeg synge først og sidst.

Alle gode gamle Dyder
 Fast jeg sjunget har ihjel.
 Giv til Priis nu eders Lyder
 Til et lystigt Ritornel!

Saltarella! Saltarella!
 Dands til Mandoline-Klang!
 Vil I før en Tarantella —
 Giv mig Æmne! jeg har Sang!

Rjedelflikker = Maske.

See! gamle Rjedler jeg kan forynge;
 (Af Ungdomsfordærvere har vi Nof)
 Kan du min nyttige Dont besynge,
 Saa skal du have en halv Bajof.

Kurvefletter = Maske.

Med den Flikken og Bøden
 Det er Kluderí:
 Dermed man tager tiltakke i Nøden
 Og i den gammeldags Poesie.

Den Kjærlighedsflammer er akademisk:

Han lapper kun klassiske Kjædler med Blik;
Men jeg er romantisk, modern og polemisk —

Jeg fletter Kurve af ny Romantik:
Kurve, uden Bund, til graahærdede Beilere!
Luftballonkurve, til fantastiske Seilere,
Som Palmen af Englenes Hænder tør snappe,
Og fare til Helved paa Faustes Rappe!*)

Kostebinder-Maske.

Kurve duer ei til Sang —
Syng om dem en andengang!
Jeg et bedre Emne eier:
Nye Koste bedst jo feier.

See, det ædle Birkeris
Verden sin Cultur dog ffyllder:
Syng du mine Kostes Priis!
Og din Lyre jeg forghyllder.

Akvavitmanden.

Nei, lovsyng min Akvavit,
Mine Kringler og Paniotter!**)
Med sliq Sang jeg vækker tidt
Marle Romas Pierotter.

*) Striden mellem den saakaldte klassiske og romantiske Skole var det bevægende Element saavel i Poesien som i den bildende Kunst 1818—1819 og gav undertiden Anledning til parodierende Maskespog, dog som oftest af en meget godmædig Natur.

**) Smaabrød.

Er end Kaffehuset luft,
 Synger jeg, som Lærken, smukt:
 Aquavit i Morgenrøden!
 Livets Vand er godt mod Døden.

Eremit-Maske.

Nei, improviser ei om Aquavit!
 Syng heller om Eensomheds Glæder,
 Og om mig gamle, forladte Eremit,
 Som flyr alle vrimlende Stæder
 Og gaaer her saa stille, eensom og from,
 I Carnevallet, og seer mig om,
 Mens Verden kun larmer og støier.

Al, naar du har prøvet Verden, som jeg,
 Tilfidsst du vift og den forsager
 Og lister dig sagte ad stille Bei,
 Hvor Ingen forstyrrer dine Klager.
 See, saadan har jeg sagt Verden Farvel,
 Og — med Kone og Børn — under vildene Fjeld
 Min Ermithule bygget.

Der seer jeg kun en og anden god Ven,
 Som min Eensomheds Glæder vil dele;
 Og seer jeg imellem til Verden igjen,
 Den kun glæder mig lidt i det Hele.
 Fordetmeste den tykkes mig dørst og død;
 Kun i Carnevallet jeg synes gjenfød,
 Naar al Verden min Eensomhed deler.

En Trøsteveriner. *)

Nei, hvis du improvisere vil,

*) Kommer fra den anden Side af Tiberen.

Saa besyng vort livlige Fingerspil! *)
 Med det kan jeg leve lystig og fri,
 Naar jeg kun har lært at tælle til Ti.
 Jeg priser ei salig, Hvo Intet bestiller;
 Men om Viin jeg hver Aften i Hvælvingen spiller,
 Med Foden paa Bænk, og med luende Blik:
 Mod Haand farer Haand, og Stemme mod Stemme,
 Som Livet det gjælder, al Verden vi glemme,
 Og ei vi det ændsed, om Verden forgik.
 Men synger du heller om Heltenes Id,
 Om rasende Trætter og blodige Strid —
 Lad Sangen paa hiin Side Tiberen klinge,
 Naar Trasteveerinerne Knibene svinge,
 Og Romerblod koger i huuslige Krig
 Til Dvindernes Hulen og Børnenes Strig!

Ritornelesanger = Masken.

Heisa! nu er jeg af Vemner fuld:
 — Af Begeistring er jeg nær ved at falde omkuld —
 Du Kjædelflitter, klaskst og akademist!
 Du Kurvesfletter = Aand, romantist, polemist!
 Forædlende Roste! og Aquavit!
 Carnevallets eensomme Eremit!
 Fredelige Lege, og blodige Trætter!
 For Alt det tilsammen jeg Krandsen nu fletter.

Roma! Roma! o hvis du var pralerist,
 Hvo kunde som du sig da rose?
 Hos dig er Alting poetist og malerist,
 Fra St. Peder til Betlerens Pose.

*) Il Giuoco di morra.

Paa skønne Ruin af din classiske Herlighed
 Den romantiske Aand sig udhviler,
 Og Tidens Riis dig optugter med Kjærlighed,
 Mens du Verden forsager og smiler.

Al Livets Kilde du øser, og glæder dig
 Som Barn dog, ved barnlige Lege:
 Som en Pulcinel, Helteaanden forklæder sig
 Og kan ved Bedrifter sig prøve.

For et Ord tidt Løven i Romeren reiser sig
 Og kæmper med Steen og med Knive.
 Ei meer her kroner den romerske Keiser sig —
 Men den romerske Aand er ilive.

Romersk Borger.

Den Improvisator jeg lider ikke.

Konstdommer.

Han kunde dog lidt bedre paa Versene fliske,
 Naar han drister sig til at besynge den Stad,
 Hvor paa Verdensthronen Cæsarerne sad.

Dværgen Bajocco

(fra Caffè nuovo, med sin Stof).

Jeg skal nok lære den Karl Respekt
 For Romerheltenes Sønner;
 Jeg Nationens Værd skal redde med Vægt,
 Naar du med en Bajoc mig belønner.

Mit ædle Navn jeg ei bærer omsonst:
 Jeg fra Haaret til Munden med sjælden Konst
 Hver Bajoc, du mig skjenker, nedryster.
 Naar jeg ellers veed hvad min Herre forlyster,
 Til Tjeneste er jeg med Konst og Natur:
 Jeg opvarter ikke blot med Is og med Kaffe —
 Tydsterne kalde mig: Signor Affe —
 Og de Franske: Monsieur postillon d'amour.

Arlechino.

Signor Conte! det regner en Smule —
 Maa jeg under Excellensens Finger mig skjule?

Grevemaske

(i lurvet Gallabragt, med en Paraply uden Betræk).

Med største Fornøielse, kjære Ven!
 Det glæder mig ret, jeg seer Ham igjen;
 Jeg frygted, Han var reent af Verden forsvundet.

Arlechino.

Nu Folk jo den ædle Konst har opfundet
 Sig selv at være, hvad jeg dem var:
 Nu behøves ingen reglementeret Nar.

Grevemasken.

Hvi vil Han da længer saa sært sig udsmykke?
 I en Gallabragt før Han kan gjøre sin Lykke.
 Jeg har altid været hans Beskytter, min Kjære!
 Og kan baade Ham hjælpe til Glands og Ære.
 Besøg i mit Slot mig, paa Hjørnet histhenne!

Saa skal Han snart lære sin Patron at kjende:
 Jeg ti Tusind Scudi fik verlet igaar,
 Og skal sørge for Pudder og Pung til hans Haar,
 For hvide Strømper, for Kaarde og Spænder,
 Chapeaubas og Manskjetter til begge hans Hænder.
 Mit Grevskab jeg mod hans Brix tør sætte
 Paa at Ingen ved Hoffet hans Stand skal gjætte,
 Naar Narremassen han kun vil forandre,
 Og ei tee sig klogere her — end vi Andre.

Arlechino (ærbødig).

For den straalende Glands, hvori Greven har hjemme,
 Skal jeg aldrig min dybe Respekt forglemme;
 Men med Greven i Maanen har Paven just Krig,
 Og jeg — som De veed — er i Romerhæren
 Den Freste nu, som holder paa Vren.
 Excellensen maa derfor undskylde mig —

(prygler ham bort med Brixen og peger paa Viinfjelderren.)

I Slottet paa Hjørnet kan vi drikke Forlig.

Signor Pasticcietto*) (i nyeste Modebragt).

Dine Brødre, Arlechino! nu myldre paa Gaden;
 Men hvi seer man Eder kun ved Carnevalstid?

Arlechino.

Til daglig Brug knap vi kan rummes i Staden;
 Men, Signor Pasticcietto! ved Eders Flid
 Og Vindstibelighed er Konsten nu steget,
 Og for andre Uniformer vores er veget.

*) Lille Kage, o: petit maitre.

Pasticcietto.

Vel en pavelig Sveizer i Raalormedragten
 Og Nobelgarden dig ligner i Pragten;
 Dog nu først seer jeg en virkelig Nar —
 Slig Sommerfuglskarl er i Verden nu rar.

Arlechino.

Vi boe jo dog under det selvsamme Tag,
 Og Signoren har seet mig hver evige Dag.

Pasticcietto.

Det er meget mulig, men altsaa fornummet —
 Du mener maaskee i Collegiummet?

Arlechino.

Ja der har jeg rigtignok mangen god Ven,
 Som jeg her med Fornøielse kjender igjen;
 Jeg meente ellers — ved Toilettet.

(holder ham et Speil for Dinene.)

Pasticcietto.

Haha, nu har jeg din Mening gjettet;
 Du er lidt for grov i din Spøg, min Ven!
 Ved Reilighed jeg skal dig betænke igjen.
 Du er selv dog en Ven af den ædle Mode:
 Den er Hovedstædernes høieste Gode,
 Kulturens Stempel og Smagens Signet;
 Dog dumme Folks Moder jeg selv har udleet,
 Og hvad ikke den store Nation har opfunden
 Er dog altid smagløst og dumt igrunden.
 Hør, siig mig i al Fortrolighed, Kjære!
 Har jeg aldrig seet dig en Knebelbart bære?

Gaaer ei du i ridderlig Huuskofte om,
 For at synes ret gammeldags, ærlig og from?
 Sad ei du i Caffè Græco i gaar,
 Med Kalot og Fipstæg og nedkæmt Haar,
 Og paastod, at Konsten begravet laae
 I Giotto's chinesiske Dine smaa,
 Men kaldte Raphaels Madonner Skjøger?*)

Arlechino.

Per Bacco! Signor Pasticcietto! De spøger,
 Den arme Djævel De kjendte vist godt:
 Det var jo den stakkels Sælle-Pierot;
 Jeg narred ham til sig paa Tydsk at forklæde,
 For en gallovelst Smaafageherre at glæde,
 Som syntes, han selv var en dygtig Mand,
 Fordi han dog havde en Art Forstand;
 Nei, hold mig dog aldrig for slig en Stymper!

Pasticcietto.

Siig, gaaer du heller aldrig med røde Strømper,
 Tre Tjenere efter dig med Paraplyer?

Arlechino.

Kan være, Signor, naar paa Eventyr
 De i Messen gaaer; men for høit De taler,
 Troer De, her er slet ingen Cardinaler?

En Umaskeret.

Siig, kjender du Massen, som bag os gaaer,
 Og Folk Confetti i Dinene slaaer?

*) Hentydning til den ny gammeltidske Konstskoles bizarre Klædedragt og eensidige Smag.

Arlecchino.

Det er vist en Fremmed, som ei sig forstaaer
Paa det Fine i vore Carnevalsløier.

Engelsk Baxer-Maske.

See, det kan jeg kalde en Spas, som fornøier!
Disse velske Dine har Fanden skabt:
Skal her ikke Hjertet gaae reent fortabt,
Maa man bombardere de Batterier,
Hvorfra Ilden kommer i store Partier.
Min pene Gentleman! hvorfor saa vred?
Har han Lyst til at baxes — god dam, jeg er med!

Gensd'arme-Chef (til Hest).

Behag at gjøre Plads!
En Smule tilside!
Vi vil ei forstyrre Maskernes Spas;
Frygt ei, mine Skjønne! saa sagte vi ride.
Behag at gaae frem!
Nu kan Vognene kjøre.

Fremmed Politiebetjent-Maske.

Den Tugtemester er dog ei slem;
Kan man ogsaa uden Grovhed Commando føre —
Og uden Uordener Orden gjøre?
Den nye Opfindelse bringer jeg hjem.

Jacobiner-Maske.

Denne Kjøren og' Riden jeg lider her ikke:
Det er næsvise, aristokratiske Skikke;

Hvorfor kan de fornemme Esler ei gaae?
Under Masken er Alle lige høit paa Straa.

Signor Officiale.

Du Skjortekudst der med Næsen grøn!
Pas paa Tømmen, Fru Søn!
Mens din Vidst fantaserer paa tredie Gal,
Kan Hingsten hernede let gjøre sig gal.
Den fremmede Herre hithenne vil jeg raade
At bruge sin Maskefrihed med Maade;
Ved denne Leg er jeg helst overflødig,
Men er strax ved Haanden, har Nogen mig nødig.

Gartnermaske (med sin Blomsterstige *).

Du Blomsterdust,
Saa spraglet og stjøn,
Med Neglibust,
Med Neseda grøn!
I dit Silkebaand
Du er Fugl i min Haand —
Hvorhen, hvorhen vil du flyve?

Granatblomst rød,
Lig blussende Lyst,
Lig brændende Glød
I Elskerbryst! —

*) Scarella, et Slags Havesax af Træ, som udspiler sig i Zirkel, og hvormed de sende Blomsterbuske op til Vinduer og Altaner i de øverste Stokværk.

Med Myrthen i Baand,
 Du er Fugl i min Haand —
 Hvorhen, hvorhen vil du flyve?

Bed de Tæpper blaae
 Paa høie Altan
 Romerinder staae —
 Jeg dem kjende kan:
 Under Massen hift
 Smiler hun forvift,
 Som veed hvorfra Blomsten kommer.

Nu flyver den strax —
 Vær sikker, mit Syn!
 Udspiil dig, min Sax!
 Bliv et dobbelt Lyn!
 Paa Stigen i Luft
 Flyv med liflig Duft,
 Min Blomsterfugl, til min Skjønne!

Hyrdindemaske (paa Altanen).
 Du er min, du røde
 Blussende Granat!
 Paa Hyrdindens Hat
 Skal du gløde.

Hvi maa Rinden mig brænde
 Bag Masken iløn?
 Mon den Gartner skjon
 Jeg skal kjende?

Paany han udspiler
 Smaastigen i Luft;
 See! med Blomst og Duft
 Den hidiler.

Paa den Rose klæber
 Hans Kys jo endnu.
 Hvad, vil, Rose, du
 Mine Læber?

Den Gartner heniler
 I Massernes Larm —
 Hans Blomst ved min Barm
 Nu dog hviler.

Rottefanger = Maske (med Rotter i Buur).

Philologer og Antiquarer i Buur!
 Classisk Kunst og modern Natur!
 Velopdragne og dannede Rotter,
 Som ved Oldtidsrester sig gotter!
 Jeg fandt dem igaar
 Blandt de classiske Skaar
 Af Monte Testatio*) Potter.

Disse lærde Herrer er reist til Rom,
 Med særdeles Gave
 Til Minderne af vor Alderdom
 Af Muld og Gruus at udgrave.

*) Bjerget, som opstod af de Gamles Potteskaar.

Mangen gammel Steen
 Med Inscriptioner
 De udgrav med deres grundige Been;
 Og i fjerne Zoner,
 Ved deres gnavende, skrabende Flid,
 Man veed, hvor udi Augusti Tid
 Den Pølseskjælder stod,
 Som Davus sin Fætter efterlod.

Philologer og Antiquarer i Buur!
 Classisk Kunst og modern Natur!
 Velstuderte og grundige Notter
 Fra Monte Testatos Potter!

Prokuratormaske

(med Briller og opslagen Bog).

Ha træffer jeg dig der, du forbryderiske Knekt!
 Du Pest for den hele menneskelige Slægt!
 Du Notterfangerdjævel og Herremester,
 Som har gjort mine lærte Principaler til Bester!
 Du Vresskjænder, Morder, Bandit og Cujon!
 Du alle Tyves og Skjelmers Hæler og Patron!
 Du alle Forbrydelsers beviste Udøver!
 Du Sædernes Fordærver i „den sorte Drn!“
 Du Fader til alle vore uægte Børn!
 Du tre Gange dømte og ophængte Røver!

Anden Procuratormaske.

Ja rigtig, Hr. Confrater! der har vi vor Mand —
 Han skal vide der er Lov og Ret i vort Land!

(De overstrige hinanden)

Første Procuratormaske.

Han skal vide, her er Procuratorer i Staden —
 Og af Vidner har vi Nok overalt her paa Gaden —

Anden Procuratormaske.

Han skal vide, vi er hjemme i vor jus romanum,
 Ius gentium, prætorium, divinum & humanum,
 I Responsa prudentum, Pandecter og Noveller —

Første Procuratormaske.

Han skal vide hvad Crimen Majestatis gjælder,
 Crimen repetundarum og perduellionis,
 Adulterium, plagium — efter jus talionis:
 Interdictio aquæ et ignis, deportatio,
 Infamia, servitus, mors, relegatio —
 Hold ham fast, før han løber! det er dig, som i gaar
 Begik Crimen Majestatis mod de classiske Skaar —

Anden Procuratormaske.

Det er dig, som har plyndret vore Alderdomsrester,
 Og solgt Beturinerne Treier af antikt Manschester —

Første Procuratormaske.

Det er dig, som vil rive Colosseum ned
 Og sende det til England med Posten affted —

Anden Procuratormaske.

Det er dig, som for en Scudo gjør falskelig Ed —

Første Procuratormaske.

Det er dig, som har myrdet paa den spanske Trappe,
 Og gjort Gesandten til — Noffsagt — i Jesuittens Kappe —

Anden Procuratormaske.

Det er dig, som har skilt vor Ære ved Livet —
 Og med aqua tofana vore Dyder forgivet —

Første Procuratormaske.

Det er dig, som er Skyld i, at Troen forfalder
 Og at Roma sig nærmer den barbariske Alder —

Anden Procuratormaske.

Det er dig, som skal dømmes til Baal og Brand,
 Saa sandt der er Lov og Ret i vort Land —

Første Procuratormaske.

Det er dig, vi skal hundred Processer paaføre,
 Og forfølge, saalænge vi kan Tungerne røre —

(Strid med Confetti, Latter og Tumult.)

Riddermaske (affides.)

Hvor Børn sig dog kan more med Lidt!
 Nu har jeg betragtet den Spas saa tidt,
 Og skjønt der igunden Intet er i,
 Den har dog et Anstrøg af Phantasie,
 Og i denne Tid man dog seer her Noget,
 Om smagfuldt ei, saa barroft og broget,
 Som ligner en Hovedstads Liv og Glands;
 Men for Glæden har dog Paris kun Sands.
 — Min Romerinde mig tryller ei meer:
 Efter Cecisbeen hun alt sig omseer.
 Derfor vil jeg ikke i Graven gaae —
 Ved et Eventyr nu jeg mig hegne maa;

Men den evige Børneleg her mig kjeder,
 Og forgjæves om en rast Kammerat jeg leder,
 Som forstaaer sig lidt paa det lystigt Bilde,
 Og kan hjælpe mig med — Don Juan at spille.

Fuglefængemaske

(med Fugle, limebde paa et Træ).

Heisa! velske Improvisatorer!

Luftpoesie = Matadorer!

De strax kan synge om Alt, hvad I vil,
 Men især — som I vide — om Elskovsild,
 Om blussende Hjerter,
 Og om alle deraf flydende Smerter.

Heisa, velske Improvisatorer!

Luftpoesie = Matadorer!

For Enhver af dem, hvoraf vi har Nok,
 Kun fire Bajoc!

For en Foliet Viin de strax flyve op
 Til Gadeparnassets høieste Top.

Heisa, velske Improvisatorer!

Luftpoesie = Matadorer!

Paa Dvift hist sidder

En Fugl, hvis Dvidder

Betyder langt mere:

Han kan hele Tragedier improvisere —

Heisa, velske Improvisatorer!

Luftpoesie = Matadorer!

Han er Sgrizis*) Fætter —
 En Scudo er Prisen, jeg paa ham sætter:
 Som Fyrværkerier,
 Hans Phantasier
 Fytte bort i samme Minut, de henrive,
 Og — uden at læse og skrive —
 Paa en Time han kan udødelig blive.
 Hejsa, velste Improvisatorer!
 Luftpoesie = Matadorer!

Betlermaske.

Ved Kirken jeg beder den hele Dag,
 Og er baade halt og blind;
 Om Aftenen er jeg lidt mindre svag
 Og lidt mere lystig i Sind.

Om Dagen vi græde, ved Næt vi lee,
 Og begynde hvor sidst vi slap:
 I Klubben vi Blinde hverandre see,
 Der dandse vi Halte omkap.

Røvermaske.

Brød eller Død! — det er mit Princip,
 Og af Byttet gaaer jeg ei Glip:
 Min Dolk er rød, og den Reisendes Pung
 Er af blanke Zechiner tung.

*) Berømt Improvisator.

Ligger bleg han mellem Ruiner —
 Bag Bust jeg i Maanestien griner.

I Galgen hænger min Kammerat:
 Paa Pælen dingle hans Been;
 Naar med Sang jeg gaaer ham forbi ved Nat,
 Skriger Navnen paa Kettersteen;
 Men naar Mølen med Bjælden ringer,
 Gjennem Skoven min Pibe flinger.

Før den rædde Skirre jeg frygter ei:
 Han løber, naar han mig seer,
 Og standses Karmen paa hule Dei,
 Deler Bagten Byttet og leer;
 Men paa Møven den Reisende ligger —
 Sit Liv af min Haand han tigger.

Paa mit Bjerg jeg selv er en Potentat:
 Med Verden fører jeg Krig,
 Kan slutte med Paverne Concordat,
 Og med velste Konger Forlig.
 Mine Fædre bar Verdenskronen —
 Jeg er Kjærnen af Romarnationen.

Romersk Borger,
 Den Masse mig synes en Smule grov.

Jacobinermasse.

Har han Lyst, har han Lov
 Til at gjøre sig gal —
 Her er Massesfrihed og Carneval.

Gartnermasken (affides).

Hun har kjendt mig: see, hun bærer
 Rosen under høie Barm!
 Længsel nu mit Bryst fortærer,
 Til hun hviler i min Arm.
 Som den blussende Granat
 Paa Hyrdindens hvide Hat,
 Maa ved hendes Barm jeg gløde
 I det hemmelige Møde.

Elfskovsbud! forraad os ikke!
 Skjul dig i min Blomsterdust!
 Bogt dig for Forræderblikke
 I den grønne Myrthebust!
 Til Altanen flyv med Lyst!
 Hvist ved min Hyrdindes Bryst:
 Hvor ved Maanens stille Lue
 Gartnermasken hun kan skue!

(Skjuler et Brev i Blomsterbusten og sætter den i Fart.)

Hyrdindemasken (paa Altanen, affides).

Han har kjendt mig — ja ham er det —
 Myrthe! flyv mig ei forbi!
 — Al, hvor har du mig forfærdet,
 Tor jeg see dig indeni?
 Blomsterfugl! paa grønne Binger
 Hvide Elfskovsblad du bringer —
 Ved mit Hjerte hvil dig nu!
 Blomsterpost! hvad bringer du?

(læser Brevet hemmelig)

Fro, til — Graven du mig kalder
 Hemmelig i Maanestien:

Paa Narcisſen Duggen falder --
 Gartneren gaaer ſkjult derind:
 Til en Løvsal han fortrolig
 Smykker ud den Dødes Bolig,
 Benter blussende ſin Mo —
 Ak, maa der ei Elſkov døe?
 Hjertet bæver; dog — jeg kommer!
 Løv med Tegnet ei, min Haand!
 Hvor jeg ſaae ham ſidſt i Sommer,
 Samler os en venlig Aand.

(giver Gartneren et Vink, men taber Brevet)

Han forſtod mig — han forſvinder;
 Paa Altanen Luſten vinder —
 Blomſterbrev! hvor blev du af?
 Bort forræderſt Luſt dig viſted —
 Ak, hvis Lykken Maſke ſtifted!
 — Hvad vil Livet i en Grav?

Riddermaſken (med Gartnerens Brev).

Hvad den deilige Hyrdinde
 Tabte fra Altanen hiſt,
 Bringe mig de ſkjælmſke Vinde —
 Elſkovsord det er forviſt.
 Ha, men mig det gjælder ikke;
 Og dog hine Flammebliſke
 Har opildnet i mit Bryſt
 Helvedqval og Himmellyſt.

Dvaakſalver-Maſke.

Piller for al Slags Djævelſtabs Meen!
 Er det i Hjerte, i Mave, i Been,

Er det i Diet, i Dret, i Panden —

Piller til Lættelse

I al Slags Besættelse!

Eet Sted stikker dog Handen.

Fløi han som Elskov i Hjertet dig ind,

Gjør han til Nar dig i Maanestien,

Famler, i Elskovsbesættelse blind,

Haanden i Taage efter Gudinder,

Hvor du en Dolk eller Rjodflump finder,

Her har du Pillen, som Diet oplukker —

See nu Hexen, for hvem du sukker!

Riddermasken (affides).

Ei din Pille mig helbreder:

Diet, som jeg nylig saae,

Jeg iblinde følge maa,

Om det saa til Helved leder.

Lad det koste hvad det vil!

Alt jeg sætter nu paa Spil.

— Sorte Lokker, hvide Arm!

Svanenakke, Svanebarm!

Brune Dine under Hatten!

I har røbet Tryllefatten,

Som jeg hæve maa ved Døel,

Koster det saa Liv og Sjæl.

Mephistopheles-Maske.

Mig synes hinanden vi kjende skal:

Vi saaes nok sidst, i Palais Royal.

Riddermasken.

Hvordan? tolereres her du og Dine?

Mephistopheles-Masken.

Her driver jeg Konsten just i det Fine,
 Og her tolereres vi begge To.
 I Jesuiterklostret jeg skjult kan boe,
 Og nu aabenlyst jeg sørger for Mine;
 Man for en phantastisk Person mig vilde holde,
 Mens jeg spiller mig selv, som Carnevalsrolle.

Riddermasken.

Du kunde forstrække mig, naar jeg ei vidste,
 Det gjælder hinanden nu at overliste.
 Din Maske er altsaa Maske med,
 Og idet du skuffer med Oprigtighed,
 Er din dobbelte Maske — igrunden ingen.

Mephistopheles-Masken.

Og derved just nogen; see, det er Tingen:
 Naar nu tildags jeg vil lade mig see,
 Maa det altid nødvendigviis saadan ssee,
 At Ingen det troer, om jeg selv det siger,
 Og at Tvivlen ved hver Overtydning — stiger.

Riddermasken.

Er du Løgnens Fader — og selv det tilstaaer,
 Saa lyver du jo, og du er ham ikke.

Mephistopheles-Masken.

Just deraf det Væsen I selv udfaaer,
 Som i Selvmodsigelsens Land maa ligge:
 Er jeg ikke, fordi jeg just er, min Ven,
 Saa bliver jeg jo derved mig selv igjen.

Riddermasken.

Du er stærk, som jeg seer, i Metaphysikken;
 Som sædvanlig lader den mig nu i Stikken.
 Hvad du er og ikke er, gaaer jeg forbi:
 Dit Uvæsen er dog en sær Phantasie,
 Som jeg frit kan lege med, som mig behager,
 Mens i Drømme jeg kun med — en Drøm mig bedrager.
 Men hvis jeg ei feiler, jeg kjender min Mand:
 Til en lille Spøg man dig bruge kan,
 (Alt sige for gode Ord og Betaling)
 Men Sagen taaler ei mindste Forhaling.

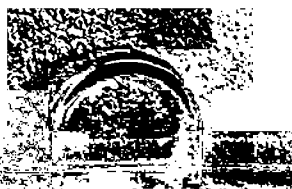
Mephistopheles-Masken.

See, der er min Klo! jeg Jer følge skal,
 Som min gamle Faust, i mit Carneval.
 I veed dog vel hvad Ordet betyder?
 Carnevalia, eller Carnalia lyder
 Dets rette Navn; det er: Kjødets Tid,
 Medens Kjødets gjælder.

Riddermasken.

Saa gjør nu din Flid!

Dg lader os smedde, mens Jernet gløder!
 Fra hiin Altan et Blik mig just møder,
 Som giver mig til et Eventyr Lyst.
 Med Hyrdindens Dyd jeg vover en Dyst —
 Jeg har Tegnet seet, hun hiin Gartner gav:
 Ved Ave Maria Augusti Grav
 Forvandles skal til Cytheres Have,
 Hvor Gudinden henbringer sin skønneste Gave.
 Til samme Tid jeg en Gartner bliver,
 Dg dig jeg en Part af min Salighed giver,

Tilligemed en god og velspækket Børs,
 Naar du skaffer den rette Gartner til Dørs —
 Og lader mig for hans Paradiis sørge.

Mephistopheles-Masken.

Imorgen J ei om min Kløgt skal spørge,
 Naar her vi mødes paa samme Tid —
 Og Vennen jeg kræver for Konst og Flid.

(forsvinder blandt Maskerne.)

Riddermasken (affides).

Nu det sære Maskespil
 Ikke længer mig skal fede —
 Eventyr det fører til:
 Ubekjendte Vander lede
 Vønlig Hændelse og Sind,
 Bringe med letfærdig Vind
 Nye Duffers stærke Lyst,
 Nye Flammer i mit Bryst.
 Hemmelig i Maskeflæder
 Vinke ubekjendte Glæder
 Dobbelt loftende iløn,
 Og Hyrdinden, dobbelt skøn,
 Skal ved fremmed Hjerter gløde
 I det løndomsfulde Møde.

Franske Husarmasker i Triumftog

(paa udstoppede Heste).

Seer J fra hvad Hjørne Vinden nu blæser,
 Saa tager iagt eders romerske Næser!

I kjende os nok paa det dristige Sving:
 Vi Rom kan erobre som Jngenting,
 Og hvor eders Fædre har Verden regjeret,
 Vore Sabler har eders Sæder poleret.
 Saa gaaer det i Verden: nu op og nu ned!
 Nu gjør vi ei Keiser eller Pave Fortred:
 For et Syns Skyld nu kun vi triumfere,
 Mens vi paa vore egne Been galloppere.
 Enhver maa sig hjælpe, som han kan bedst —
 Det synes dog nu som vi sidde til Hest:
 Kan ei vi os med det Keelle fornøie,
 Med Skænnet er vi vant til at lade os nøie.

Arlecchino.

See, det kan jeg lide!
 Saaledes maa I gjerne mellem os ride;
 Naar I følge min Fahne, det klæder Jer bedst,
 Saa fordærve I ei heller vor Carnevalsfest.
 Paa Rjephest jeg foran med Brixen vil trave.
 At Enhver kan see, det har ingen Nød
 Med Carnevallets formeentlige Død,
 Og at vi skal ei det iaar — begrave.

Brillekræmmer-Maske.

Briller, til at see med,
 For at studere!
 Briller, til at lee med,
 Og coquettere!
 Briller, for Herrer, gamle og graa!
 Briller, for Dreng og Pattedørn smaa!
 Philosophiske Briller,
 Hvori Lyset med alle syv Farver spiller

Dg med lutter Glands hele Verden forvilder!
 Hofpoetbriller, som gjør Lidt til Stort!
 Profuratorbriller, som gjør Hvidt til Sort!
 Briller — for Elskere og Elskerinder —
 Hvorigjennem man Skjønhed og Dyd kun finder!
 Briller for Herrer, store og smaa,
 Som vil Lykken finde — og Galgen undgaae!
 Briller for Folk, som see alt for Lidt,
 Dg ikke kan stjæle Mit fra Dit!
 Briller for dem, som Lykken har søget,
 Fordi de imellem faae — alt for Meget!

Mephistopheles = Mafken.

Alt Nok af den daglig forslidte Satire!
 Hvorlænge vil I høre paa den gamle Lire?
 Den vrantne Pedant der, med sine Briller,
 Gaaer her og skikkelige Folk kun driller —
 Nei, lystig, Børnlil!

Det gaaer aldrig galt nok i Verden til!
 I Dyden dog Ingen ret vidt det driver;
 Men jo meer man synder, jo frommere man bliver.
 Vorder Synderegistret imellem for fort —
 Til Skriftestolen er Veien jo kort:
 Hvergang I har løstet, kan I læsse paany,
 Dg i alt Fald til eders Helgener tye;
 Hos dem kan I daglig Fortjenester hente:
 De Karle — som I veed — har Dyder paa Rente.
 Naar desuden I faste og gjør Poenitense,
 Hvad behøver I Skjærpsild og Helved at ændse?
 — Er der ikke Moral nok maafee i min Tale,
 Dg smager den af Hestesod eller Hale,
 Min Mafke — som I seer — det passer sig til,

Dg i Verdens store Carnevalsspil
 Jeg som en barrok Phantasie kun gjør Løier
 Dg ved Skyggekontrasten just Lysen ophøier.

Pierot.

Med Forlov at spørge, er min Herre selv Fanden?
 Eller vil Han maaskee passere for en Anden?

Mephistopheles-Masken.

Isald jeg er ham selv, hvad vil du da? Kjære!

Pierot.

Åh, rør mig kun ikke! — det er altfor stor Ære —
 Jeg trænger just til sliq mægtig Patron,
 Men er — sandt at sige — en Smule Cujon;
 Dog jeg gjerne Ham under en Sjæl, Hr. Fanden,
 Isald han for min — vil nøies med en anden:
 See, der gaaer Arlechino med Columbine —
 Den gamle Pantalone har Mavepine:
 I Carnevallet skal jeg bevogte hans Datter;
 Men hvert Dikblif, jeg, til Pøbelens Ratter,
 Maa Lysen holde for dem begge To.
 Til at tygge Macaroni har jeg ingen Ro,
 Dg kommer til at hænge mig i Dag eller Morgen,
 Hvis Herren ikke selv befrier mig fra Sorgen —
 Dg tager allernaadigst, med Hud og Haar,
 Det hele Compagnie, i hvis Sold jeg staaer.

Mephistopheles-Masken.

Mener du Trouppen eller Patronen?
 Eller Publikum selv og hele Nationen?
 For dem Alle tilsammen gier jeg, sandt at sige,
 Ei den mindste Djævel bort i mit Rige.

For den hele cultiverte Menneffeslægt
 Har nu hverken Engle eller Djævle Respekt,
 Og til Jordaanden gjerne jeg overlader
 Hvad hverken jeg elsker meer eller hader.
 De kraftige Anders Tid er forbi,
 Og Sjæle, som der er Ingenting i,
 Som man hverken i Himmel eller Helved kan bruge,
 Blev jeg tommere ved jo fleer jeg vilde sluge.

Pierot.

Hvo skulde troe, at Fanden var saa fræsen?
 Den Hund dog allevegne har Næsen;
 Har nu han endogsaa faaet snuset op
 Hvormeget Sjæl der gaaer paa en Krop?
 At den Karl os vrager, vift Ingen bedrøver:
 Af Sjæl har Enhver saameget han behøver;
 Havde man kun af Macaroni lidt Meer,
 Og især af de kjære Bajoccer fleer!

Gartnermasken (affides).

Skjønne Gjulia! ei meer
 Hift paa Svalen jeg dig seer;
 Men naar Massevrímlen svínder,
 Veed jeg, hvor min Længsel finder
 Hvad mig Haabets glade Fugl
 Rynned listlig til i Skjul.

Mephistopheles-Masken.

Pst, Fernando! er det dig?

Gartnermasken.

Hvad? ved Navn du nævner mig,
Kjender du mig?

Mephistopheles-Masken.

Som du seer;
Mig man derimod ei meer
Blandt oplyste Folk vil kjende,
Siden jeg har lært at vende
Den polerte Side ud.

Fernando.

Hund man skuer ei paa Hud;
Rappen dog og Hanesjæren
Synes mig ret vel bekjendt.
Har hos Doctor Faust du tjent,
Taffer skyldigst jeg for Wren
Af et alt for nøie Kjendskab.

Mephistopheles-Masken.

Har maaskee du Noks af Venstab —
Elstov vrager du vel ei?
Og paa hemmelige Veie
Fra en deilig Romerfrue
Bringer jeg dig Stævnebud.
Hver Dag gif du ind og ud,
Synthes Vennen kun at skue;
Men at Signor Pietros Brud
Ugen efter Bryllupsdagen
Mere saae paa dig, end Magen,
At i dig hun syntes vente
Sin Cavalier' servente —

Saae du i din Blindhed ei.
 See, nu paa din Lykkes Bei
 Til den Skjønne jeg dig leder,
 Medens Signor Pietro beder
 Fromt Ave Maria siden —
 Glæd dig! det er snart paa Tiden.

Fernando.

Signor Pietro er min Ven:
 Ingen Dævel ham skal svige,
 Ingen Slange lumst skal snige
 Til hans Paradiis sig hen —
 Er end, som det lader til,
 Paradiset alt forgiftet,
 Og har i letfærdigt Spil
 Alt hans Lykke Masse skiftet.

Mephistopheles = Masken.

Ingen Rømer gaaer det bedre;
 Vil du Landsmandskabet hædre,
 Deler du, som ærlig Mand,
 Med din Ven Alt, hvad du kan,
 Følger Landets Skik og Brug —
 (Vil du, kan det stee i Smug;
 Åbenbart dog tolererer
 Manden Konens Cavallerer,
 Tager samme Frihed sig.)

Fernando.

Satanas, viig bort fra mig!
 Vil du kun hans Masse bære,
 Men ei virkelig ham være —
 Lad mig flux dit Ansigt see!

Mephistopheles=Masfen.

Det kan ei paa Corso stee.

Hist i Ofteriet, Kjære,

Skal du ved en Mezzo*) lære

Mig at kjende i en Hast.

Drif, jeg veed, er ei din Last —

(affides)

Hastig maa jeg Plan forandre —

Vel, saa møde de hverandre!

— Vennedolk i Maanestien

Blinker smukt i Graven ind.

(hoit)

Ja din Dyd er, kan jeg mærke,

Alf de usædvanlig stærke;

Men skal den idag bestaae,

Du med Viin den styrke maa,

At du modig kan modtage

Hvad du snarlig vil opdage,

Dg med philosophisk No

See den Ven, du er saa tro,

I din stjerne Gjulas — Arme.

Fernando.

Bogt dig, Maske, at min Harme

Ei din frælle Pande rammer

Dg din Djeveltunge lammer —

Kobler og Bagvasser du!

Mephistopheles=Masfen.

Det er ikke Tid endnu

Til at fare op og rase.

*) Halv Flaske Viin.

Troer du, jeg vil med dig spase —
 Tøv en Stund, og du skal see,
 At med Spasen der maaskee
 Være kan lidt Alvor blandet.
 Det med Maffer er forbandet,
 De forvexles saare let —
 Hvis jeg ellers har hørt ret,
 Vil du Signor Pietro finde
 Hos din kjærlige Hyrdinde
 Ved den gamle Keisergrav.

Fernando.

Djævels Løgner, Maffen af!

Mephistopheles = Maffen.

Vil du endelig mig kjende —
 Naar Komedien faaer Ende,
 Sees vi maaskee igjen.
 Troer du, at du har en Ven,
 Og at Bruden tro dig venter —
 Snarlig du i Graven henter
 Bished om hvad jeg har sagt.

(forsvinder blandt Mafferne.)

Fernando (seer paa sin Dolt).

Gjæffer mig en djævelsk Magt?
 Fort iblinde den mig driver
 Og til Maseri henriver —
 Pietro, Gjulia! — ha fort!
 Veien er til Graven fort.

Arlecchino (singer).

Saa lysteligt gaaer det i Carnevalsleg,
Saamangen skøn Signora fra sin Drage sig sneg.
Bag Masken den listige Phantasus leer,
Dg Hjertet ikke rører hvad Diet ei seer.

Med Phantasus gaaer under Kappen saa snild
Den Hjerternes Tyran med de Dine af Ild,
Dg Ingen af Wiisdommen rose sig skal:
Inden Aften kan den klogeste Mand blive gal.

I Masken man skjæler ei Store fra Smaa:
Ved Fyrstens høire Side kan Betleren gaae;
Det pjaltede Tæppe fra fattige Seng,
Som en Domino, omflagrer den nøgne Dreng.

Paa Bæk, sidder Herren, den Tjener indeni;
Med Narren dandse romerske Guder forbi.
For Spøg gjør al Verden idag sig til Nar —
For Alvor den hele Maret det var.

Tilside, tilside! det er Beddeløbstid —
Lad nu ogsaa de Umælende gjøre deres Flid!
Med Lunten i Halsen flyer Hingsten, som et Lyn,
Dg Romerfolket jubler i Sky ved det Syn.

Giulia (ved Augusti Grav).

Fjern er Brimlen nu, den vilde.
Her er dunkelt — her er tyst.

Maane med de Straaler milde!
 Leder du mig til det Bryst,
 Leder du mig til det Hjerter,
 Som med Kjærlighed mig lærte,
 Lys at søge i det Dunkle,
 Og min Glæde i en Grav? —

(tager Hjørindemasten af)

Her kun Himlens Dine funkle —
 Falske Larve! fald nu af!
 Reue tauske Himmelbliske!
 I forraade mig vist ikke;
 Blues skal I heller ei
 Ved min Gang paa dunkle Bei.
 Hvem den kolde Verden fjerner,
 Samle kjærligt Nattens Stjerner!
 Hvad ei Jorden skue maae,
 See nu Himlens Engle smaa!
 Ja han er der — see, han kommer —
 Længe ventede du vist alt;
 Hvor vi mødtes sidst i Sommer,
 Har du længselfuld vist talt
 Diebliske med Smerte —
 Kom nu til din Gjulas Hjerter!

Gartnermaske (omfavner hende heftig og taus.)

Gjulia.

Hvi er du saa taus, saa stille?
 Dine Favntag dog saa vilde?
 Og dit Aasyn du mig skjuler —
 Er vi ei ved Gravens Huler
 Sikke her for Speiderbliske?
 Ingen hører os jo her.

Masken (visser).

Lys, kom med til Hulen der!

Giulia.

Alt, din Nøst jeg kjender ikke,

Kan jo ei dit Ansyn see —

Du er ei Fernando — Bee!

St. Maria sig forbarme!

Frels mig af Forræderarme!

Signor Pietro (ved hendes Fod uden Maske).

Følg mig, Skjønne, og tilgiv!

See, jeg vovet har mit Liv

For den deiligste Hyrdinde

Elfskovstærk at overvinde;

Om end skinsyg Dødt her blinked,

Skjønnere dit Blik dog vinked.

Skjenk mig, hvad mig Haabet gav,

Smilende ved dunkle Grav!

Gartneren, du huld tiltænkte

Mødet, som mig Lykken skjenkte,

I en Andens Arm dig glemmer —

Giulia.

Hjælp, Fernando! frels din Mø!

Pietro.

Skjønne, kom! — jeg hører Stemmer —

Livet gjælder det —

Fernando (iler til).¹

Ha, dø!

Dø, Forræder! — falske Ven!

(saarer ham)

Pietro.

Af, Fernando, du min Dommer!

Mephistopheles-Masken (gaaer forbi og leer).

Skal vi mødes her igjen?

Fernando.

Følg mig, Gjulia! man kommer —

Gjulia.

Alle Helgner staae os bi!

Fernando.

Hist i Templet er vi frie —

Gjennem det gaaer Frelsens Sti.

Nu jeg dig til Altret fører:

Nu du evig mig tilhører —

Nu jeg har dig kjøbt med Blod.

Gjulia.

Alle Helgner! giv mig Mod —

Rom! — ja nu jeg dig tilhører —

Frels dig! frels dig! lad os flye

Fernando.

Nu af sortest Tordensky

Maa vor Fremtids Sol fremstige —

Gjulia.

Aldrig kan den Sky bortvige —

Af! du har mig kjøbt med Blod.

(de Elskende flygte)

Pietro (ved Kirkedøren).

Himmel! und mig Frist til Bod!

Sang (fra Kirken.)

Sancta Maria! ora pro nobis!

Virgo amata! ora pro nobis!

Mephistopheles-Masken.

Stuffes jeg da ogsaa her?

Helligdommen er for nær.

— Snarlig læges Vennens Saar,

Dg han frelst til Skrifte gaaer,

Mens de Elskende henvandre

Nye Livsfti med hverandre.

— Jeg en Synder har omvendt,

Har to Elskende forbundet;

Snart er Maskespillet endt,

Jeg med Narrene forsvundet,

Er som før en Phantasie —

Bort! — her er min Tid forbi.

Arlechino.

Paa Corso blandt Maskerne med Smaalys (Moccoletti.)

Saa lystig, til Carnevals Efterspil,

De tusind Smaafarter nu tænde vi vil,

Dg gjæffes og lege med Smaalys ved Nat —

Paa eengang nu bliver al Verden besat.

— Du skal myrdes!*) er Massernes Løsen,

Som Lygtemænd sværmer den myldrende By:

Det glimter, det lysner, det gjalder i Sky.

Faldt alle Smaastjerner af Himlen herved,

Og danser nu med os i Natten afsted?

— Du skal myrdes! er Sværmernes Løsen.

Det Kerte-Hav vælger i tindrende Glands;

Høit latteren skinger til Stjernernes Dands;

Med Lys rulle tusinde Rarme forbi:

Det glimter i Huus, paa Altan og paa Sti.

— Du skal myrdes! er Flygtningens Løsen.

De Smaalys udpustes og tændes paany,

Skalkagtige Hænder dem snappe og flye.

Vogt Lysen som Livet! — Hver sørge for Sit!

Naar mit brænder klarest, udpuster jeg dit.

— Du skal myrdes! er Elskernes Løsen.

Den skønne Signora bedst Løgen forstaaer:

Sin Kerte hun tænder og Diet nedslaaer;

Mens paa de uskylldige Dine du seer,

Dit Lys hun udpuster — og flygter og leer.

— Du skal myrdes! er Pigernes Løsen.

Nu vogt Jer! — paa Stylerne danser jeg kan,

Jeg Kerten udvifter paa høien Altan;

*) Sia ammazzato! det sædvanlige Raab, naar en Kerte udpustes.

Signoren paa Svalen ei gjæffe mig skal —
Mit Lys kan jeg tænde paa Høienloftsfal.

— Du skal myrdes! er Narrenes Løsen.

Jeg puster i Rarmen, som ruller forbi,
Dg driller de pyntede Skjønne deri;
For Munden mig holder en silkeblød Haand,
Dg barnlig mig gjækker den spøgende Aand —

— Du skal myrdes! er Børnenes Løsen.

Den Barneaand flygter, naar Lysset er slukt;
De tusind Smaaflammer end lysne saa smukt.
Imorgen begynder den Faste, saa lang,
Farvel da mit Liv og min Lyst og min Sang!

— Du skal døe! er dog Enden paa Legen.

Beturinerne (paa Hjørnet).

Beturin, Excellenser! Beturin, Beturin!
God Befordring til Florenz, Bologna, Turin!
Mens Rom holder Faste, reise lystelig vi
Til Neapel imorgen, alle Røvere forbi!
Til Constantinopel, Jerusalem, Wienne,
Dg, hvis Patronerne lyst, til Verdens Ende!
God Bevertning paa Veien, og herligt Logis!
God Vogn, gode Muler, og godt Compagnie!
Beturinen for Alt bærer Sorgen!

Den Reifende.

Til Neapel, til Neapel, imorgen!

Histnede, Histnede
Er Vaar nu og Glæde:
Det luster fra Boven
Over Guldæblestoven;
Det gløder, det brænder
Under Paradiisshaven —
Mod Skjen Vulkanen sin Altarild tænder,
Og fortryllet dandser Livet paa Graven.

S y d i t a l i e n .

(1819.)

Sydens Genius.

Land fra Drømmenes Verden og Feernes Iustige Rige!
Regnbuvingede Alf fra Sydens Lyksaligheds-Der!
Dvæl i din glødende Sky! nedblink i Aftenens Guldglands!
End eengang dit Nafn jeg see, før brat du henfarer!
Barnligt skjønt er dit Smil; skalkagtigt dog funkler dit Die,
Naar gjennem Haand tilbage du seer og nikker med Gld-Blink.
Skjønt henriver dit Blik; i Drømme dig Sjælen maa følge,
Maa sig boltre med Sommerfugl-Lyst i berusende Luftstrøm.
Livslysets Glorie-Glands i tusinde Farver sig samler,
Spiller om Tindingen dig, om Lokernes yppige Baarkrands.
Tør jeg henslyve med dig? siig er du en himmelsendt Engel?
Roligt er Englenes Blik og stille de Saliges Flagren;
Du, men du ret aldrig har Ro, med Fred du ei qvæger:
Lune dit Blik udtindrer, din Flugt er hvirvlende Skydands;
Tør jeg henhvirvle med dig? Er ei du en Engel fra Dybet?
Mørkt er Fordærverens Bryn: paa Stormørn flyer han med
Latter;

Du, men du er et legende Barn; med Colibri-Fjærham
Flagrer du hen med Spøg i Paradiis-Luftningers Dufstrøm;
Feers fortryllede Land og Drømmenes Verden du kjender;
Dit du hembærer min svimlende Sjæl og luller om Under.

Midt dog i skønneste Drøm du flaaer mig med Vingen og
 smiler,
 Medens forstumlet og vildt de verlende Billeder bortflye.
 Lunefuld boltrer du atter phantastisk de brogede Slagfjær —
 O, før du flygter igjen — i Sang lad Drømmen opleve!

Reise fra Rom til Neapel.

(Med en dansk Familie*) i Februar og Marts 1819.)

Stille Rom! fra dine Høie,
 Dine Templer og Ruiner,
 Fra din store Billedverden
 Fremmed Gjest sig maa løsrive:
 End ei Sydens Glands han faae.
 Atter Mulens Bjælde flinger,
 Atter Beturinen smælder,
 Atter Reisefarmen venter:
 Til Neapel staaer min Hu.
 Der hiint Flammelis mig vinker,
 Som til Priis sig Livet sætter:
 „See Neapel!“ — til mig raaber
 Velsklands Søn med Luebliffet
 Og med Blus paa brune Kinder —
 „See Neapel kun og døe!“ **)

*) Enkefrue Bügel og 4 Døttre fra Kjøbenhavn.

**) Et meget sædvanligt Beundrings-Udtryk med Hensyn paa Syd-italiens fortryllende Natur.

See og døe? Nei, see og leve!
 Rast udspil nu lette Binger!
 Sving mod Syd dig, Glædens Træffugl!
 See hiint Paradiis og lev!

Beste Foraarsmorgen-Luftning
 Gjennem Rejskarmen vifter.
 Danske Colonie alt munter
 Ruller ud af classisk Stad.
 Fredens Tempel snart forsvinder;
 Colosseum alt sig skjuler;
 Mægtig Pederskuppel svandt.
 Indenfor i Fruerkarmen
 Sidder jeg, heelt vel tilmode,
 Seer de lyse Dine trindt mig,
 Mindes hvad vi saae tilsammen,
 Mindes Carnevallets Leg.
 Stjult dog blandt de glade Minder,
 Afstedssuffet flyer tilbage
 Til det Liv, som er henfaret,
 Og til Bennen, vi forlod.
 — Tro endnu en Ven *) os følger:
 Udenfor i Morgenluften
 Drømmer han om Klippehjemmet,
 Damper ud sin Morgenpibe,
 Til vi bytte Plads og Dont.
 Verelviis i Fruerkarmen
 Skal vi dele' Selskabsglæden,
 Verelviis udspeide Veien
 — Med dens Fjelde, med dens Stimænd —

*) Provst Frederik Schmidt.

Fra Cabriolettens Skuur,
 Verelviis paa Dansk os glæde,
 Verelviis i Velsk os øve
 Med Verbieri *) hist paa Mølen
 Eller tydskes med Johan **).

Her jeg sidder i Karmen ret luunt. Ei Udfigt her mangler:
 Moderen Gjenbo mig blev; hist sidder jomfruelig Baldborg,
 Rank, alvorlig og høi: om fortbræmmet Kjortel sig slutter
 Sølvspændet Gjord under Barmen; om Lofferne Carnevalsfløret
 Flagrer blufærdigt og tæt; „la monaca” ***) derfor hun nævnes,
 Naar hun paa Veien udseer fra Buret, liig Nonnen fra Cellen.
 — Venligt i Fruerbuur-Krogen, med Hjerte i Blik og paa Læbe,
 Sidder med Schiller i Haand den Tvillingesøster Johanna —
 (Tvillinger kalder jeg dem, de skjønt forenede Sjæle:
 Saadan sig Lys forbinder med Gld i søsterligt Samliv;
 Samlet jeg seer dem som oftest: liig Tvillingestjernen foroven
 Dvæge de Vandrersens Sjæl, og venligt de lyse tilsammen).
 — Mellem Johanna og mig, betænk som og taus fordetmeste,
 Sidder Elisa med Kurven paa Skjød. Hun kaldes la sposa †),
 Tænker vel mest paa Berlin, hvor Brudgommen venter med
 Længsel,

Seer til Siden hvergang jeg om Postgang taler og Brevhaab,
 Og naar lønlige Suk til Hjemmet mig stundom undviger,
 Beed hun Veien, det flygter, og Følgeskab strax det medgiver.
 Spøger jeg stundom og leer, hvad heller opdager en Røver,
 Eller forvandles i Karmen til Bold den røde Drange,

*) Den italienske Veturin.

**) En gammel tydsk Tjener.

***) Nonnen.

†) Bruden eller den Forlovede.

Da liden Malle faaer Liv, da barmelig fornøiet hun skjemter;
(Barn hun kaldes endnu, dog snarlig sig Barnet forvandler:
Bald hun fanger iaar, men ad Aare vist hoppende Hjerter).
Tidt er vi Alle fast Børn; med Spøgen besindig dog vexler
Alvor og hvad der forresten blandt Mennesker kaldes fornuftigt.

Blandet er vel Foraarslusten,
Ode ligger trindt Campagnen,
Lumst med Regn Sirocco truer —
Seent med Veturin det glider —
Munter gaaer dog gjennem Drfen
Veien til forjætted Land.
Bed en Oldtidsgrav vi standse,
Om Ascanius *) den minder:
Om hiin skjønne Helteyngling
Drømmer end paa gamle Gravhøi
Baarens friske Blomsterbørn.
Bed Albano vi udstige,
Vandre under Tordenskyen,
See Vulkanens slukte Krater
I Albanersøens Svælg.
Over gravsort Dyb paa Bjerget
Skinner Solglands hist paa Klostret:
Som et Himmelslot paa Zion
Straaler der Palazzola.
Hist sig Klippebyen **) taarner

*) Aeneas's og Creusa's ædle Søn, der frivillig forlod Herredømmet i Latium, til Fordeel for sin efter Faderens Død fødte Halbroder, Sylvius, og stiftede Riget med Staden Alba Longa, der efter hans Død blev forenet med Latium.

**) Rocca di Papa.

Paa Teraser høit mod Skyen;
 Her i Taagen paa sin Fjeldsti
 Sikke Mule gaaer med Kloffen.
 Venlig os paa Veien hilser
 Albaneserinders Smil.
 Vandred Hedenoldsgrubinder
 Her i Landsbydragt formummet
 Med Ufskyldighedens Høihed
 Majestætist os forbi?

Snart vi atter glad henrulle;
 Atter os en Gravhøi standser:
 Bar frigiven Træl din Afte
 Over Havet hid, Pompejus!
 Rev dog af Tyrannens Blodhaand
 Romertrofskab Heltens Støv*)?
 Fandt du her ved Alfurveien
 Maalet for din Storhedsdrømme?
 Stolte Fristatsfødelem!
 Eller mindes her kun Folket
 Heltenavnet blandt hans Brødre,
 Hvor Horatierne hvile,
 Skjønt forsonet, med de høie
 Curiatier i Favn**)?

*) Det var hos den unyndige Kong Ptolomæus i Egypten denne store Romer blev forraadt og myrdet. Hans Afte skal være bragt bort af en frigiven Slave og begravet her.

***) Gravmælet benævnes efter begge Traditioner.

Vi Ariccia gjenhilse,
 Mindes Fyrsten af Savelli,
 Hvor hans Fyrsteborg har standet,
 Hvor nu Hyrdepigen rolig
 Nynner om hans Dands til Graven
 I hiin vilde Bryllupsnat*).
 Langsomt gaae vi over Bjerget,
 Rulle gjennem skjønne Dale,
 Hilse Bjerg og Dal med Sang.
 Dagen flyer; men Reiseglæden
 Følger os med Sol i Regnsky.
 I Velettri Karmen standser;
 Her Paladset er vort Herberg:
 L'Angelottis Fyrstehaller
 Aabner os gestæftig Bert.
 Her vi kan fra Vinduet skue
 Hvor de gamle Bolser boede:
 Fredelig i Aftenglandsen
 Glindser nu Olivenstoven,
 Hvor i Blod paa Kampens Marker
 Fordum Landsestove blinked.
 Stille, fredelig og venlig,
 Aftenhvilen her os qvæger
 Med det skjønne Landskabsbilled:
 Over fjerne Bjerger hviler
 Havblaae Taagers Drommeslør.
 — Glemte iilsom her imorges,
 Under travle Reisefærdsel,
 Fremmed Skjønne Strængelegen?

*) Sagnet herom er fremstillet i Romanzen „Brylluppet i Ariccia“
 i nærværende Bind Side 72.

Vel! saa lad i rolig Aften
 Her i stille Hal den klinge
 Om ustadig Reiselyst!

Aftensang i Herberget.

Reiseliv! Reiselyst!
 Frihed i lette Bryst!
 Morgen hist! Aften her!
 Glæde fjern! Glæde nær!

Fort over viden Jord
 Lykken paa Hjulet foer;
 Hjul ruller op og ned —
 Lykken har stakket Fred.

Lystig i Verden frem!
 Herberg er flygtigt Hjem;
 Hvor der tilsidst er bedst,
 Hvile den glade Gjest!

Bjergblaa Taage forsvandt med Aftenens Gloriestraaler,
 Dvellen var munter og skøn. Glæden nu trænger til No.
 Dørene mynstrer man først, om ogsaa de ret kan tillukkes;
 Mangler en Laas der iblandt, spærres med Stol og med
 Vaand.

Yderst er Herrernes Plads; der Jomfruburet vi vogte;
 Indenfor lydeligt nu lee de ad Røvernes Magt.

Seent her holdes dog Raad om vældig Efforte imorgen.
Tro Verbieri *)! dit Raad følge vi. Bæf os betids!

Mig er betroet det Hverb, hver Morgen paa Døren at banke;
Høres da rette Signal, muntert besvares det snart.
Kort er de Reisendes Rast; før Gry „Collationen“ os venter.
Uden Efforte i Regn — fremad mod Solstin og Vaar!

De Pontinske Sumper.

Dødsblund, kom os ei nær! her er de berygtede Sumper;
Vildt gaar Bøflernes Hjorde paa Græs — ved Appiste Steenvei.
Ode her staaer en Ruin **); hist kneiser circæiske Forbjerg ***);
Her boer Sumpernes Trolde — paa Veien til Feernes Verden.
Trolde! du truer med Torden og Hagl; men de nordiske Gjester
Skæmmer du ei: din Møie blev spildt — heelt trøstig vi spøge.
Aand kun i Luften Bedøvelse ud, med giftige Læber!
Ei den tynger vort Bryst: heelt livsfro blinker hvert Die;
Fra Hesperidernes Land vi de gyldne Æbler vil hente!
Trudaler bortskræmme os ei. Men hør nu — det toner fra
Bjerget!

Circes Tryllebjerg.

Hvad loffer, hvad drager
Til Bjerget mig hist?
Det hvister, det klager;
Det sjunger med List.

*) Vor Beturin.

**) Castellazio.

***) Circello.

Sødt falder derinde
Med smeltende Klang
Den Bjergtryllerinde
Til Havpigefang.

Sirener end sømme
Hvor Bjergfeen boer,
Vil lulle i Drømme
Hvert Hjerter paa Jord.

Hvo Sangen istemmer
I Bjergfeens Favn,
Forvandlet, forglemmer
Al Længsel og Savn.

Havmanden.

(Ved Teracina.)

„Bogt dig for Troldekvinden hist, og fly nu Forglemmelsens Rige!
Kas nu heller med mig, end glem din Længsel i Dødsføvn!
Hist dig forvandler til Plante og Dyr, med tryllende Scepter,
Circes forkoglende Aand; end boer hun i Sydlandets Lustning!“
Ven med den mægtige Røst! blaastæggede Kæmpe fra Dybet!
Stærk, o Havmand! din Sang med Drøn mig vækker og
Brusen.

Stormvild, tumler du Bølgenes Hær; hver Byrde du slynger
Stolt mod Fjeldenes Pynt, mens Lynglimt over dig knitter.
Ret! saa kjender jeg dig, du store, du fredløse Kæmper!
Tidt jeg ved Sø og ved Væld i smeltende Syd dig har savnet;
Dybt du stræber og høit: mod Sky din Isse du hæver,
Haaner den dorste, den trælbundne Jord med dens Smaa-
ligheds Slaver.

Søvn du hader og Fred, om Jorden saa trindt dig end sover;
 Dybt i bundløse Barm umaalelig Verden du ryster.
 Ret saa, Ven fra mit Norden! i Syd jeg nu kjender dig
 atter:

Ei har Sireners blødagtige Sang indslullet din Kamp-Aand;
 Ei din store Natur hesperiske Lustning forvandlede;
 Mægtig du ryster end høit i Storm mod Skyen din Siv-Lof.
 Ved Teracina jeg saa gjenhilser blaaskæggede Havmand;
 Danst klinger Søhanefangen om „Bei til Magt og til Hæder.“
 Røst sig hæver med Barm; i Hænderne flappe de Skjønne:
 Havmanden har de dog kjær, om end han tidt dem forfærde;
 Klang liig Storm end hans Latter, der vilb liden Gunver
 han favned,

Sært dog tryller endnu fra Dybet den mægtige Stormrøst.

Hvo var Drnen vel, som dristig
 Hift paa Fjeldets Lind har bygget?
 Seer jeg end din Borg paa Klippen,
 Gamle Diderik af Bern*)!
 Stod i Storm og Lyn du hisset?
 Sang henover Havet fordum
 Barden her din Seierssang?
 Kæmpens Been er længst hensmulsbret;
 End mod Sky hans Hal sig taarner;
 Barnet peger paa Ruinen,
 Nævner end det store Navn.
 Did steg ofte fremmed Vandrers,
 Hviled gjerne ved Ruinen

*) Ostgothefongen Theodorik (af Verona) er, som bekjendt, bleven til Diderik af Bern i vore Middelalderssange.

Af den sjunkne Herlighed.
 Did vi ogsaa maae opstige:
 Der jeg vil til Sagnet lytte —
 Utter over Hav fra Borgen
 Sang henflyve skal i Storm.

Theodorik's Borg ved Seracina.

Natuglen hylar i Hallen,
 Hvor Kongen Scepteret fvang.
 I Støv Guldfronen er falden;
 Men den har fraalet engang.

Ved Nat de Stilmænd sig skjule,
 Hvor Helten ei længer gaaer:
 Han ligger i Dødens Hule
 Vel tretten hundrede Aar.

Men rædsom var han at skue
 Den Verdenstvinger, fuldhaard.
 Hvert Sekel i Lynets Lue
 Hans Aand over Borgen gaaer.

Da styrter en Muur i Hallen,
 Hvor Flaggermusene boe.
 Naar Borgen i Gruus er falden,
 Den gamle Herre faaer No.

Hvi maa han i Stormen fare
 Nu over Ruinen hen?

Ham daared Afgrundens Skare:
Han myrded sin bedste Ven*).

I Hallen Blodet er rundet
Og paa den Mægtiges Haand.
Er Borgen i Støv forsvundet —
Far hen da, stormvilde Aand!

Bildet det end stormer i Tordeners Brag. Fra Herberget see vi
Høie Naturs Majestæt. Fra Fjeld det lysner og Hørdyb.
Længst paa Svalen hist staaer i Lynglands drømmende Jomfru**);
Kjækt hun seer i det flammende Mulm Elementerne kæmpe,
Seer i Afgrunden ned, og selv hun dristig fremkalder
Varslende Billeders Hær fra Dyb-Uhyrernes Verden.
Ja, fra Norden du kom: liig tankesuld Bala du stander
Høi i Lynet med Ro; om Lofferne flager dig Tungstind;
Kædflernes Lyst er dig kjær og skøn Naturen i Oprør.
Verdensopløsningen seer du, og selv hvad høiest dig glæded
Flyer for anende Blik; høit spulmer dig Hjertet; men Diet
Taaren fordølger med Synet. — I Hallen nu Strængeleg
flinger.

Skjont, som i Pantheon hist, lad her forenede Stemmer
Høit Sanctissima ud i himmelhøit Pantheon sjunge,
Hvor nu paa Verdensorglet den store Natur phantaserer!
— Lød hiin Sang for min Sands? hvad heller for Sjælen i
Drømme?

Mindet end drømmer veemodig om Sang fra Borgen ved
Stranden.

*) Beethius.

**) Baldberg jvfr. Side 128.

Strand-Borgen.

Paa Borg ved Stranden lød Hymneflang;
 Der sad tre Søstre ved Nuel og sang
 Og saae over Hav mod det Fjerne.

Snart Borgen stander, forladt og tom.
 De Reisende fare i Verden om;
 Ved Hav blinker fremmede Stjerne.

Men Havet fortner, og Livsflammen dør;
 Ket aldrig vorder det meer som før,
 Og gamle vorde de Unge.

Skal atter jeg Borgen ved Stranden see —
 Dog aldrig mere de Søstre tre
 Tilsammen ved Nuel der sjunge.

Storhavets dæmpede Røst i Blund mig lulled, og Sjælen
 Havfrustemmer fornam, liig hvissende Toner fra Hjemmet.
 Først naar Daglyset blinker, os vækker den tro Verbieri:
 Nær ved Grændsen, paa halvdunkel Bei, er Røveren dristigst;
 Sikker er selv ved Dag ei ganske den herlige Strandvei.
 — Kort sig nu strækker paa Jorden, o Roma, dit verdslige
 Scepter;

Høit dog svinger du end dit Spiir over Sjælenes Verden.
 Snart vi Grændsen har naaet; her Kamp det gjælder, dog ikke
 Kamp med Haand eller Sværd — med Mund her fegtes og
 Konstkneb:

Passet kun mangler en Loddel, et Nul — i Tjenerens For-
 navn;

Flux dog tilbage til Rom! er Lovens det tordnende Magtbud.

Ei vi adlyde slikt Bud; hvor staaer det? — i Haandskrift
for Benner?

Trykt jeg fordrer den Lovbog at see, som her os forviser.

Harm opfylder min Sjæl, hvor Uret vil Magtordet føre;

Fast Verbieri mig kalder med Net: furioso Bernardo.

Snart, som flog Diplomat, dog Netten jeg kjøber, og Bommen

Her til Fortryllesers Land med sølverne Dirsk jeg oplukker.

Høflig os følger nu selv paa Dei Retfærdigheds Tjener;

Men for ærværdige Net til Dom vi føres i Fondi.

Damerne stirrer man paa, som var de forklædte Spioner;

Dog paa Skromt man kun holder Forhør; halvt leer Magi-
straten:

Skjønheden feirer med Magt og — smelter Justitiens Hjerte.

Snart med Fondi mig forsoner

Edel Aand i brav Cæcuber:

Vinen, classisk Digter priste,

Her, som Antiquar, jeg prøver,

Glemmer reent — med henrykt Mine

For cyclopisk Muur*) at rase —

(Det er Architecters Pligt).

Glad jeg kunstig Muur forlader,

Priser nye Tid, som sprængte

Rjækt i Livet, som i Konsten,

Hver cyclopisk Fængselsmuur.

Lidt for vidt den ædle Frihed

Drives dog i disse Egne:

*) Saaledes benævnes de mærkelige antike Steensammenfoininger uden Cement, der i Fasthed og Styrke næsten ikke staae tilbage for naturlige Fjeldmure.

Rast vi fare gjennem Istri;
 Vidtbergtet, Røverbyen
 Svarer skummel til sit Ry:
 Fra Diavolo *) den Store
 Her sin Røverhær udrustet;
 Med hans Slægt end Byen myldrer:
 Vildt med Skule-Bryn forfølger
 Smudsig Ingel Reisevognen
 Gridst, med halvt demonisk Blif.

Ciceros Grav.

Atter en Alderdomslevning, et Gravsted! — ja, her blev du
 jordnet;
 Her blev du myrdet iløn, du Rettens og Frihedens Talsmand!
 Cicero! her stod blodigt dit Maal; her Læben forstummed,
 Som kunde vække til Liv af Dødsblund slumrende Tidsaand.
 Stille din Gravhøi forbi gaaer reisende Nordbo med Alvor,
 Tænker paa Oldtid og Nutid — og ønsker sig lønlig din
 Malmrøst.

Mola di Gaeta.

Høit paa Klippen din Gravhøi vi see, Fostmoder Cajeta**)!
 Hvor dig Æneas begræd, dit Navn Kartoven udbuldrer.
 Mola modtager os, venlig og lys, med de haarfagre Døttre;
 Ciceros Villa tilbyder os Ly, som de Reisendes Hjemstavn.
 Her alt Foraaret luster; her gløder Drangen i Lunden;

*) Bekjendt fra den franske Revolutionstid, da denne vilde Røver med sin Bande foretog formelige Krigstog mod de Franske.

***) Æneas's Amme.

Herligt paa „Loggien“ *) at staae — med Fjeld, og med
 Haddyb for Die!

Hvo der iaaften var Maler! til Konst os Naturen vil tvinge:
 Dagbogen gjemmer os snart i Blyrids det herlige Billed —
 (Vistnok en Smule i Carricatur; dog Grundridset staaer der).
 Glade ved nœisomme Konst, fortrolig vi syles tilfammen,
 Føre med Streger til Bogs, hvad Ingen med Ord dog be-
 skriver.

— End er det kjøligt ved Nvel; snart blusser det høit i
 Kaminen;

Det Formianerens Liv opmuntrer det nordiske Hjerte.

Eventyr her jeg fortæller med Lyst, mens Kaminilden flammer:
 Her med Hadding jeg drømmer om Landet, hvor Urter med
 Baarduft

Blomstre i vinterlig Tid, og hvor døde Smaafugle kan sjunge;
 Her jeg om Nina fortæller, hiint Offer for Kjærligheds Banvid:
 Sagnet jeg mindes som, simpelt og skjønt, en reisende Lands-
 mand

Hørte det i hendes Hjem. Endnu vil ei Mindet bortflyve **).

Nina.

I Paris sig Folket glæder:
 Mimisk Konstnerinde herligt
 Ninas Banvid forestiller;

*) Altanen paa det flade Tag.

**) Det nedenfor meddeelte Sagn hørte jeg i Paris af den danske Capitain Abrahamson, som havde hørt det af en gammel Franskmænd (fra Lyonegnen, troer jeg), som havde kjendt Nina og var kommen til Paris, for at see Balletten om hendes Kjærlighedshistorie.

Folket flapper og beundrer,
 Kunstnerinden neier siirligt.
 Men en fremmed Diding hæver
 Haanden kun til vaade Døie,
 Sukker: „Nina!“ og bortgaaer.
 — Nu, ei sandt? hun spiller herligt!
 Det er Sandhed, det er Ynde!
 Det er skøn Natur i Konsten!
 Det er Elskovs stille Banvid,
 Som en Digtersjæl det saae!

„Sandt, ja sandt!“ — den Gamle sukker —
 „Saadan har jeg mangen Morgen
 Seet den arme Nina vandre
 Gjennem Gaden, gjennem Porten,
 Til den kjære Steen paa Veien,
 Hvor i Brudedragt hun ventede
 Diligencen fra Lyon,
 Og hvor Kudsken som sædvanlig
 Nikked til den blege Pige,
 Hilsed fra den døde Brudgom,
 Sagde: han imorgen kommer!
 Lovet Rosen ham at bringe,
 Som hun rakte ham fra Stenen,
 Dugget med en stille Taare,
 Mildt beaandet med et Kys.“

Gamle! hvad er det du siger?
 Nina har du kjendt? — hun leved?
 Var ei blot et Konstens Billed —
 En elskværdig Phantasie?

— „Arme Nina! ja hun leved;
Men i Sjælen, sønderrevet,
Livets Billedbog omflagred;
Run eet Billed stod der heelt:
Det var Barndomsvennens Billed,
Brudgomsbilledet, hint kjære,
Som den strenge Fader fjerned,
Og som aldrig meer hun saae.
Ingen Frænde meer hun kjendte;
Tidt paa gamle strenge Fader
Stirred hun — og rysted Loffen:
„Gamle Mand!“ — hun til ham hvisted —
„Du har vist slet ingen Datter —
Havde du en Datter, Gamle!
Vist du ei med hende handled
Som man handler her i Verden
Med den stakkels, stakkels Nina —
Dertil du for god seer ud.“
— „Med sin Elstov, med sit Vanvid,
Saa hun gif, mens Ugens Dage
Blev til Somre, blev til Vintre;
Saa hun vandred Vaar og Vinter
Med det sønderrevne Billed
Af en Verden i sin Sjæl.
Med sit Haab og med sin Rose
Gif hver Morgen hun til Stenen,
Hvor hun sidstegang omfavned
Bennen, som hun daglig vented,
Men som aldrig kom igjen.
Ingen nænned at udsige
Ordet, som hun dog ei troede,
Ingen nænned at forstyrre

Elfskovshaabet om „imorgen“;
 Og den Morgen kom tilsidst —
 Anderledes dog og bedre,
 Mere skøn og sand — tilgivt mig! —
 End hos Eder i Balletten:
 — Diligencen kom en Morgen;
 Kjøresvenden atter skued
 Paa den store Steen paa Veien
 Et tilsløret, Jomfrubilled
 Med en Rosenknop i Haand.
 Atter hørte han en Stemme:
 „„Saae du stakkels Minas Brudgom
 Kommer han forvist imorgen?
 Vil du end engang ham bringe
 Rosen, som ham Mina sender?
 Selv hun ei idag kan spørge,
 Selv ei bringe Rosen til ham,
 Selv ei høre hvad du svarer;
 Hun har sin Veninde sendt.““
 „— Atter nikked Kjøresvenden,
 Visked Taaren af sit Øie:
 „„Hils kun fra den døde Brudgom,
 Siig: jeg veed det, siig, han lever!
 Siig: hun seer ham vist imorgen!““

„— Og Veninden gif tilbage,
 Bragte Kjøresvendens Budskab.
 Mina hørte det og nikked:
 „„Ja imorgen, vist imorgen!““
 „Hvissed hun og smiled salig.
 Og hun saa ham i Guds Rige
 I den næste Morgens Glæde.“

*

*

*

Fjernt nu og venter paa mig en Sjæl med Kjærligheds Længsel,
 Staaer nu ved Ruden maaskee og seer paa Stjernernes Tindren
 Hift over Kallebostrand, mens Linden paa Voldbassen suser.
 Ogsaa til mig nu tindre de Stjerner; de hilse mig fra dig.
 Hører du ei som en Røst: vi saae ham — han kommer tilbage!
 Ei du som Nina skal først i Wandernes Rige gjense ham;
 Fred og Velsignelsers Fylde fra Stjernernes Gud han nedbeder
 Over din Sjæl. Sov sødelig nu! Bist i Drømme vi sees!

Atter en Grændse idag; til Liris *) Campagnen sig strækker.
 Over den knagende Bro gaaer letfodet Mule med Bjælden;
 Rikkende alt han sidder i Sadlen, den troe Barbieri.

Hisset jeg seer en Ruin. Minturnæ! her var det du kneised.
 Kjølede Morgenvind, kom! bortvift os nu Taagen fra Diet!
 Sidder en Ræmpe paa Stenen ei hift, med blodige Hjelmbugt?
 Nei, det er Hyrden, som rolig sig hviler hos Hjorden. Han
 tænker

Neppe paa dig i sin Fred, du Mand med det knusende Synblik!
 Marius, Heltenes Skræk! her var det, forladt du dig sølte:
 Her over blodige Lof din Nemesis truende henfoer.

Hørte du ei hendes Varsel? Endnu kunde Ræmpen sig reise;
 Rystet af Tordnerens Lyn, du sad her en flygtende Kampørn:
 Sværdet mod Brødrenes Issse dig brast; dig Blodstraalen
 lammed;

Stor du end skræmmed i Faldet, og Morderen veg for dit
 Trodsblik.

Hvor er nu, Ræmpe, din Slægt? hvor lyner nu saadant et Die?
 Skal til Carthagos Ruiner jeg gaae, for din Land at opsoge?

*) Nu Garrigliano-Floden.

Staaer du i Natten nu der og forfærder Barbaren paa Kysten?
Store forvildede Land! faer hen! jeg fremmaner dig ikke.

Alt vi St. Agatha see; rigt blomstre de yppige Marker.
Venlige Massiferbjerg! her din Land mig spøgende møder:
Listig han skjuler i Druen sin Sjæl, den letsindige Gnome;
Brat, før man tænker derpaa, han tilhest sig opsvinger paa
Tungen,
Tumler saa lystig med Sporer af Skjemt den behændige Ganger,
Fører de Smaating af Huus, som i dirkesfrit Hjerteskrin gjemtes.

Capua ei os fortryller: forpestet der Luften os trykker;
Tause, vi see, ved smudsige Bord, paa de Fremmedes Afsærd.
Gjerne vi lytte dog til, naar Gubben, den blinde, indtræder
Med Mandolinen; han dandser og synger med skingrende
Stemme.

Atter vi høre Tarantelens Dands, med en raff Saltarella;
Sært nu dog sydlige Klang opmuntrer de nordiske Gjester.

Tarantella.

Her er Lyst, her er Liv og Glæde!
Lad rødsiet Djævel kun græde!

Selv den Blinde dandser og springer;
Mandolinen paa Gravranden flinger.

Blomstrer Mandeltræet i Lunden —
Har hvert Blomster sin Elskede funden.

Danser Baar med Granatblomstkrandsen —
Klinger Sang til Taranteldansen.

Lad i Lyst Livslyset udbrænde!
Lad med Livet Dansen først ende!

Paa Tarantelhvirvelens Binger
Sig i Livslyst Livet bortsvinger.

Er ved Neapel vi alt? Endnu jeg Besuv dog ei vined.
Bort fra Voltorno vi rulled; Aversa vi skimte paa Flugten;
Der hvor Normannen sig først hesperiske Grund har tilkæmpet,
Der i dit Fodspor jeg vandred idag, stormægtige Tancred *)!

Zeelandet.

End sjernt dit Billed tryller,
Du Fjers Land paa Jord,
Som underfuldt i Drømme stod
For Kæmpens Sjæl i Nord!

Med Liv, med Lyst, med Glæde,
Med sjerne Kroners Glands,
Saae Kæmpen i sin Vinternat
En Mø i Baarens Krands.

De brune Dine blinked;
Sort rulled Haarets Strøm:
Morgana fra sin gyldne Sky
Nedsmailed i hans Drøm.

*) Den fra det første Korstogs Tid berømte normanniske Helt.

Til Guldorangers Skove
 Hun vinked Heltens Aand;
 Ved Bjergets Trylleslot hun stod
 Med Rosenspiir i Haand.

I Luften hun udsprede
 Sit RegnbuStraale-Slor —
 Og Kæmpen saae det fjerne Land,
 Hvor aldrig Glæden døer.

Saa vide Gothekæmpen
 Med Cimbreren uddrog;
 Bild Longobarden reiste sig
 Og høit paa Skjoldet slog.

Normannen meer ei hviled:
 Hans Hu til Spiret stod;
 Men til det fjerne Feers Land
 Gik Kæmpens Bei i Blod.

Han vandt de gyldne Kroner,
 Morganas Slot han saae;
 Prindsessen i sit Avalun
 Han fandt paa Bjerge blaae.

Men Blod paa Spiret brændte
 I Feers Land paa Jord.
 De gyldne Kroner sank i Muld —
 Og Kæmpens Aand henfoer.

*

*

*

Gjerne fra stormende Nord endnu dig den Fremmede gæster,
 Skjønne Fortryllers Rige! men fredelig kommer nu Gæsten,
 Kommer med Smil og med Lyst, med Sang og med hop-
 pende Hjerte.

Ei er han mægtig, som forðum, og vild; men din Magt er
 ei heller

Stor: dine Hære knap mægte den Reisende Veien at frede.
 Truer dig Røveren, kjæk — du tilkjøber dig Fred af hans
 Bjergdrot.

Stundom ved Veien du dog en Throphe heelt fry kan opreise,
 Naar du har vundet en Arm og et Been i den smaalige
 Kampdyst.

Storhed jeg søger i Slægten ei her, som med Bellsyst du
 nærer;

Underfuld, mægtig og stor er din rige, din høie Natur kun.
 Ulme dig dybt under blomstrende Barm dæmoniske Luer,
 Skjule med Paradiisglands dine Blomster Helveders Ildstrøm —
 Mægtig hentryller din Skjønhed mig dog; og med glødende
 Fodsaal

Frem jeg maa vandre med Lyst, for at prøges en Stund i
 dit Favntag.

— Bjerget, som hist sig skjuler i Sky, det saa jeg alt længe,
 Drømte ei om det var dig, du Søn af den flammende
 Afsgrund!

Stille du staaer i din Taage; dog Dampseilen røber din
 Herkomst:

Det er din rolige Aande, Besub! — saa damper i Fred dit
 Svælg; dog rolig du synes nu kun. Naar dig Ratten om-
 florer,

Hæver du, tordnende, Røsten mod Sky med den flammende
 Tunge,

Slynger mod Stjernerne, fræk, gennem Mål de glødende
 Stene —
 Stormer med vilde gigantiske Kraft — mod Himmelens Porte.

Neapel.

Standser os plagende Toldvæsens-Trold? Nei, kun høflig
 han frummer
 Haanden, og glad jeg forstaaer hint Sprogs den veltalende
 Stumhed.

Hurtig nu Passerne frem og afsted! nu vi er i Neapel.
 Rigtig! Paris er det ei: vel det vrimler og støier omkring
 mig:

Myldrende, bryder sig, ledig og travl, her Menneffestrommen,
 Men i sin sydlig glødende Glands, trods Smudset og Skriget.
 Trindt Macaroni, liig Orme, af Mund Pazzaroner omdingle —
 Ei Pulcinellernes By er liig Petitmaitrernes Verden.

Marionet-Pulcinellen (fra Fjælleboden).

Heisa! der kommer en støvet Beturin
 Med fremmede Blondiner i Karmens Etrin;
 Blaae er deres Dine og hvid deres Hud.
 See! hvor de fige af Vinduerne ud!
 See, hvor de studse! og see, hvor de smile!
 De har vist reist mange tusinde Mile,
 For dog engang at see hvordan Livet seer ud,
 Hvor man hverken fjender til Taager eller Glud,

Hvor til Santa Maria man overlader Sorgen
 Og bryder sig kun lidt om den Dag imorgen,
 Hvor Enhver, som aander, kun sørger for at nyde,
 Og al Melancholie har Intet at betyde.
 Heisa! velkommen til min lystige By!
 Hør hvor man synger og striger i Sky!
 Hør hvor man ringer med Klokker, for at høres —
 Det er Glæden, Signorer, som til Torvs her føres.
 See, den hele By er et opdækket Bord
 Med de skønneste Frugter og Blomster paa Jord,
 Med Rosiner, Figner, Druer og Meloner,
 Med røde Portugaller og gule Citroner,
 Med befranset Rjød og forgyldte Skinker —
 See, hvor Alting lyser og loffer og blinker!
 Hør hvor man steger og braiser og syder —
 I Rendestenen Mælk og Honning her flyder;
 Over Gaden hænge Krandske med stegte Kapuner,
 Hvorover man begejstret blæser i Basuner.
 See Bjerger af Is, som i Dag vi fortære!
 See malede Fjædre og Heste med Fjære!
 Til tusinde Paradiser føre de Jer hen —
 Fra Himmel til Helved og til Jorden igjen.
 See hvor Folket her i Belsignelse svømmer!
 See hvor Olien koger og Vinen her strømmer!
 Her er Bal og Concerter paa Gader, i Stræder,
 Og alt hvad Menneskets Hjerte glæder.
 Paa hvert Hjørne jeg mig en Fjællebod har,
 Hvor fra Morgen til Aften jeg gjør mig til Nar.
 Heisa! her gaaer det lysteligt til:
 Paa St. Carlo er Oper og Lykkespil,
 Bibelske Comedier og franske Balletter.
 I Kirken er Stævnemøder og Amouretter —

Blinkende Damer og smukke Cavallerer —
 Af lutter Glæde kun her man creperer.
 St. Gennar hvert Aar sit Blod lader flyde *),
 At vi ubekymret vort Liv kan nyde.
 Hejsa! velkommen til Elaraffenland:
 Her gaaer man af Lyst fra Bid og Forstand.

Ti, Pulcinel! du os dræber med Larm, med samt dine Lands-
 mænd;
 Findes her ei et Asyl — i dit Havsvælg af Menneſteſtrømme?
 Hører ſlet Ingen vor Raaben om Hjælp, i vor Folkehobs-
 Havsnød?
 Svarer os Ingen fornuftig et Ord? hiſt os vinker en Haand
 jo —
 Hatten hiſt ſvinger en Landsmand; blandt Myldren han kæmper
 ſig til os.
 Stille, botaniſke Ven **)! her altsaa i No du ſtuderer
 Planternes Philoſophie? — Vær velfignet! udfør os af Larmen!
 Hinden i Dret faſt ſprænges af al den velfignede Livslyſt;
 Romas den hellige Stad har os vant til Fred i vor Glæde.

St. Lucie-Gaden.

Ofte velfigne vi dig, du Mø med de himmeſke Dine!
 Sancta Lucia! her priſes dit Navn i din Gades Pauluner ***).

*) Den chriſtelige Martyr St. Januarius, fra det 4de Aar-
 hundrede, er ſom beſkjendt Kongeriget Neapels Skytſpatron.
 Mirakelforſøget med hans Blod foretages endnu hvert Aar
 den første Søndag i Mai Maaned.

**) Dr. Schouw.

***) Den ſmukkeſte Gade i Neapel, med den herligſte Udsigt til

Os du et Fristed har skjenket i Varmens bedøvende Hjem-
stav;

Her selv venligt os hilse med Sang italiiske Landsmand *).

Herligt fra høie Palads vi udsee over himmelske Havbugt;
Tidt paa Altanen vi glædes ved Dvel, naar Stjernerne
tindre:

Ligesom speiler Vesuv i Bølgen sin flammende Søile.

Snoer sig en brændende Slange hist ned over Bjergryggens
Straaning?

Langsom nedruller i Mulmet en Flodstrøm af glødende Lava.

Rolig er Himmel og Hav. Hist slumrer i fattige Hytte
Hyrden i Tryghed paa Afgrundens Laag og om Faren ei
drømmer.

Baade med Blus paa Golsen saa sagtelig glide, og stille
Svøber sig Maanen i Sølsflor og seer hvor dog Jorden er
deilig.

Stundom vi freidig paa Naboens Tag over Loggien **) udstige;

Mildt klinger Guittarens Stræng i den stille fortrolige Natluft.

Sagtelig klirrer et Bindue hist, og med nysgjerrig Titten

Pytter fortoiet Signora i Skjul til de fremmede Sange.

Golsen og Vesuv, er opkaldet efter denne Helgeninde, der især paakaldes af de Søfarende. Efter Legenden udrev hun selv sine skønne, men farlige Dine, der fremkaldte en ubetvingelig Lidenskab, og reddede derved en ulykkelig forelsket Klosterbroder; til Løn derfor siges Christus at have givet hende et Par andre, endnu langt skønnere Dine, men som kun fremkaldte en stille himmelsk Kjærlighed.

*) Dr. Schønberg, der 1819 var bosat i Neapel.

**) Den store Altan, der dannes af det flade Tag over Husene.

Aftensang paa Taget.

Over Hav og Bjerg og Flod
 Kom jeg hid fra Norden;
 Ei hvad Hjertet hist forlod
 Finder det paa Jorden.

O, men her dog Diet seer
 Hvad ved Guds Strømme
 Aldrig uden Beemod meer
 Sjælen sig kan drømme.

Underfuldt er her at staae;
 Saligt her at hvile:
 I hver Luftning Engle smaa
 Biste og henile.

Stille Nat paa fremmed Tag!
 Flammebjerg ved Boven!
 Velske Rattergaleslag
 Fra Lemonestoven!

Nye Himmel! nye Jord!
 Nye Tryllestemmer!
 Fryd, jeg drømte om i Nord!
 Nu jeg dig fornemmer!

Studierne.

Sælsomt er Livet dog her. Naar Daglarmen buldrer om-
kring os,

Rulle vi rast gennem Sværmen med Lyst og standse ved
Konstens

Haller; de Studier kaldes, og Meget var her at studere,
Vilde med ilende Blik vi udtalde hvert Alderdoms-Skrifttegn.
Hist stander Flora-Colossen; her bjælkstærk Hercules truer;
Venus Callipyga, listig og skjælmst, sit Smil her udsender;
Edlere, hisset os vinker Correggios høie Maria;
Hellige Billeder Raphaels Aand fra Himmelen hidbar.

Glad jeg gjenkjender og Eder, du troe Perugini og Lippi!
Domenichino! hav Tak! her din Skytsengel over os svæver:*)
Trolig han skjuler med Skjold Dæmonen for Barnet, som
leger —

Skjul du ham kun for den barnlige Aand, du Sjælenes
Vogter!

Stundom, naar Glæden er størst, naar her under lysere
Himmel,

Livet mig tykkes forklaret og Jorden de Saliges Aand,
Slynger sig Dragen om Livstræets Rod, og fra Dybet det
hyler —

Englen hans Afsyn har skjult; men hans Røst kan al Verden
fornemme.

*) Af Domenichino Zampieri, som levede i Neapel og blev snigmyr-
det der af Kunstnerid, findes der en stor Række af Mestervær-
ker saavel i Musæet som i Kirkerne; hans berømte "Angelo
Custode" er vistnok et af de fortrinligste og erindrer her
paafaldende om den Blanding af uendelig Skønhed og dæ-
monisk Vildhed, der characteriserer denne paradisiske men vul-
kaniske Natur, der her ogsaa synes at afspeile Menneskelivet.

Dæmonen.

Hvor Livsfarver spille
 Fra Himmel og Jord,
 Dæmonen, den vilde,
 I Bjergflammen boer.

Saa lystig gaaer Dandsen
 Paa himmelske Jord:
 I Livsfarveglandsen
 Forglemmelsen boer.

Naar Sjælen ei higer
 Mod Himmelhjem meer,
 Den Bjergtrolld opstiger
 I Flammen og leer.

Høit Latteren gjalder,
 Det skinger mod Sky —
 Til Afgrunden falder
 Den jublende By.

Udflugt til Vesuv.

Ud at bestige Vesuv! — Velkommen vor troe Cicerone!
 Stille botaniske Ven!*) med dig staaer Naturen i Forbund:

*) Dr. Schouw var vor ledsager paa denne og alle de andre herlige Udflugter i Neapels Omegn. Med Provst Fr. Schmidt og de 5 danske Damer vare vi 8 i Følge og bleve siden med vore Førere 16.

Klar du lover os Himlen idag og i aften Vulcanen
Mægtig. Alt Bognene vente. Afsted nu til herligste Val-
fart!

— Bort fra den myldrende Hob, som hist paa Toledoen trænges,
Der, hvor fordum Skaffotterne stod, hvor ofte forgjebes
Blodstraalen sprang! — Ved Del Carmines Taarn endnu
Lazzaronen

Mindes sin bandlyste Helt og hvister om Masaniello;
(Kirken forviser fra Daaben hans Navn, og Skolen for-
sigtig

Lærer kun, Manden var gal, naar Pøblingen læser om
Arcos.)

Bruungul Furiehær paa Torvet, med Skrig og med Latter,
Betler med græsselig Udsærd; dog ingen Vanditter jeg skuer.
Er her nu Orden og Fred og løvbunden borgerlig Frihed?
Nøies nu med Macaroni og Frugt det skrigende Folksvælg?
Sjælen med Afslad og Helgenens Blod? — er dets lønlige
Mumlen;

Skrig kun i Søvn om Mord? eller ulme de dæmpede
Flammer

Som i Vesuv for en Tid, kun for rædsomt en Nat at
udbryde?

Nummer er pragtrige Jordbund her, og vulcanisk sig skjuler
Livet i Sjælenes Afgrund. Slumrer det end et Aarhundred —
Frem vil det rase paany, for at slukkes og atter at ulme*).
— Tvilling søstrenes Røst til lysere Syner mig falder:
Klar er Dagen og munter; fra Stad det glimter og Havbugt.

*) En hemmelig Gjæring mumledes der om i Neapel 1819,
og Oprørsflammen udbrød kort efter. Hos Generalinde
Filangieri (Generalens Moder) mærkede jeg allerede hvad
man ventede.

Portici standser vor Fart; der venter os frydende Ganger.
 Flux hver Fører om Kap sin Dame bortsnapper og flygter
 Fort i Gallop — under Latter og Spøg indhentes hver
 Flygtning.

Snart dog standses vor Fjil; ei Bjerget saa rast kan bestiges.
 Hvo kan heroppe vel bygge og boe? Besuv-*Eremiten*
 From med Lacrymæ Christi vil qvæge de fremmede Gjester.
 Her dog ei længe vi dvæle! — mod Lavaen Foden udruster!
 Hvo der nu Bjergskoe fløgtig medtog, kan Fodsaale-Huden
 Heel bringe hjem. Ak! dertil idag er kun Udsigten ringe:
 Somfrufodder, med Dandseskoe paa, nu Besuv vil bestige;
 Bærer end Lusten dem halvt, og tynger dem ei som os
 Andre

Støvet til Jorden med Magt, berøre den maae de dog lidet;
 Løft dem nu lempelig op paa din Ryg, du brummende
 Bjergtrolld!

Steil gaaer Stien mod Sky paa Trapper af styrkede Lava —
 Stands, drag Aande og pust! den Glende haster til Døden.
 Føreren tidt os tilraaber sit: „chi va piano va sano!”*)
 Selv han sig spænder i Aaget med Lyst og Damerne trækker.
 Som naar de Smaa lege Hest, gaaer lystig i Tommen den
 Bundne,

Seer sig tilbage og sjunger og leer til Den, der ham fører.
 Kulsort vorder nu Veien, ei Blomst eller Græsstraa den
 smykker:

Alse kun Jorden er her, et Brandsted af smeltet Metalsteen.

*) ๑: „Den, som gaaer sagte, gaaer sundt,” hvortil gjerne til-
 føies: chi va forte va in morte ๑: Den, som gaaer hastig,
 gaaer i Døden.

Her maa der hviles en Stund — her fjolige Bjergluft ei dræber:
 Varm er Bjergtroldens Døn, den ryger os alt under Foden.
 Sælsomt er her dog at hvile, som paa en Ruin af en
 Verden,
 Som ved Cyclopernes Bærksted og vilde Naturaanders
 Smedie.
 Her, som mellem Fordømte, ved Porten til Afgrundens
 Dybder,
 See vi forneden den Jord, vi forlod, liig en Paradiishave.

Fort over hedere Bei, gennem Damp af kvælende Svovlrøg!
 Hift sig langsomme Flod af glødende Lava fremvælter;
 Dybt det under os tordner, og over os Stenene flyve:
 Krateret kom ei for nær! der rase nu Afgrundens Flammer.
 Nær dog staae vi forbauset en Stund ved glødende Jldflod,
 See med nysgjerrig Gru, hvor dens Bæld sig fremskyder
 af Dybets
 Svælg, det rædsomt fortærende; vildt med Latter opfaste
 Førerne Jldgrød af brændende Strøm: „see!“ — raabe de
 lystig —
 „Slig Macaroni man faaer, naar der Gjestebud feires i
 Helved!“
 Mynter vi præge i glødende Deig, til Minder om sælsomt
 Syn, og til Bidne i rolige Hjem om forvovne Vesuvfart —
 Bort saa fra brændende Damp, før os Rædslernes Lyst
 overvælder!

Natten forvente paa Bjerget vi dog, hvor luun blot og
 lunken
 Jordstørpen ryger; i Mulm slaaer Bjergflammen herligst
 mod Skyen.
 (Ad os til Fjodderne see! blev ei de forbrændt eller saaret?)

Bløder jomfruelig Fod, mens Diet dog smiler? — Saalunde
Gaaer, som en Pilegrimsmod, sagtnodig den fromme Johanne*)
Stille sin Gang gjennem Verden — og bløder, men klager
sig ikke.

Lad os med Handsker og Baand de Pilegrimsfodder omvinde!
Saa gjennem Aften nedglide de let af Bjergryggens Straa-
ning).

— Skjønne henrullende Dag! for skjønnere Aften du viger;
Glad vore Følger vi tænde og ride ad aakrumme Fjeldsti
Med mellem Klipper og Krat i sælsomt romantiske Nat-Tog:
Bag os det flammende Bjerg — i Skyen den venlige Maane —
Følernes viftende Lys mellem ridende Damer paa Stien.
Saa har, i Drøm eller Billed, tilforn jeg et Reisetog skuet,
Dg det har glædet min Sjæl; men nu jeg først virkelig
seer det.

— Sært dog sig blander i sværmende Lyst veemodige Længsel:
Hjertet i Billedet savner en Skikkelse, kjærest af Alle;
Svæved hun mellem os nu i Fakkellys fro ved min Side!
Kunde min Glæde hun dele, fortrolig med Stemningen
blandt os!

Kunde, med Hjertet udfyldt af den himmelske Fred, vi til-
sammen

Stille beskue hiin Afgrundens Kamp — lyksalig opløstet,
Skulde, ved rædselskjønt Syn, sig da Sjælene føle til Himlen
Kjædet, liig Stjernerne hist, der nu rolig i Dybet nedstirre.

— Veemodblandede Fryd! dig har jeg saa ofte fornummet;
Dybere rører du mig, end Jordens fuldendteste Glæde.

— Du, som i Følernes Glands hist langsomt bag Klippen
hensvæver,

*) Dmtalt E. 128.

Medens det flagrende Slør dine Loffer i Natten omvifter,
 Nordens høihjertede Mø!*) du savner vist ogsaa et Billed,
 Som dig i Drøm har tilsmilet, hvad heller paa Tanernes
 Balfart.

Søger dit Die hiint Billed paa Jord — eller hist mellem
 Stjerner?

Der du det finder forvist, om aldrig paa Jord du det skued.
 Stillere lyser dit Blik, du Mø med det aabnere Hjerte!**)
 Mindes din Sjæl paa sværmerist Sti nu en Aand, som
 henflygted?

Synes den venlige Røst du i susende Løb at fornemme?
 Drømme vi Alle maaskee? Er vi selv nu et flygtende Nat-
 Syn?

Swæve som Aander vi her, som Gjester fra fremmede
 Verdner?

Før vi engang over Jorden og see nu hvad forstum vi
 skued?

— Gjennem den fremmede Stad paa Gaden vort Fakkeltog
 skinner;

Til Caravanen et elskende Par fra Vindvet nedsmiler,
 Dnsfer maaskee, de var med; dog snart vil det Dnsfe bort-
 flagre:

Indenfor klinger en Guitar; forelskede Røst den ledsager.

— Nu vi gjenkjende os selv: i Portici Drømmerne vækkes;
 Silde vi hilse Neapel igjen paa de rullende Bogne.

*) Baldborg.

**) Johanne.

Neapel og dens Omegn.

I Musæet.

Santo Gennar være priset! om ei for den blodige Flaske,
— Hemmelighed dog endnu for de Fleste, som Underet skued —
Skjønt nu Helgenens Liv og hans fromme Bedrifter os fryde,
Som dem med kunstnerisk Haand os Domenichino afbilded.

— Halvfuldendt her end straalder det Syn, hvorfor Kunstneren
blegned,
Da for Misundelsens Gift han segned ved hellige Kunstværk.

I Catacomberne.

Mangen forfærdelig Daad her giftige Mid har i Mørket
Skummel udruget. De blodige Spor Catacomberne gjemme.
Dødninghoveder her fra Hulen i Fakkelskin grine;
(Tidt forsvinder i Dødslabyrinthen urolige Hoved).
Mangt Blodoffer i Løndom her sank for Snigmorder-Dolken.
Underligt runger det her. Fra Gittret Daglyset glimter;
— Hift som en Nemesis staaer med Falken i Haanden en
Jonfru,*)

Swinger i Mulm mellem Dødningbeen de gnistrende Flammer,
Peger paa hvad der er skeet og truer og farer forbi os.

I Hotellet.

— Høie phantastiske No! du fra Dødslabyrinthen mig
kaldte
Mægtig til Sang. Melpomene liig, til Fryd og til Smerte
Vinked du hift med usynlige Dolk; og i rolige Aften

*) Baldborg.

Tager jeg Haandskriftet frem, som hid jeg bragte fra Roma.
 Tassos forvildede Aand jeg atter til Jorden skal stævne:
 Bort fra Middets og Hadets og smaalig Forfølgelses Gift-
 strøm,

Luttret i Dval, skal befriede Sjæl med Svanesang flygte.
 Underlig bærer min Røst; jeg neppe kan Svadet*) fuldende;
 Mildt det opløser sig dog og rører deeltagende Hjerter.
 Standet vi har ved hans Grav i Dnofrios Kirke. Med
 Beemød

Skal vi hans Fødeby see; hans Fængsel jeg tro skal oplede.
 Fred os tilhviſter i Sangen hans Aand med Befrielsens
 Toner.

Pompeii og Herculaneum.

Medens fra Morgen til Aften min Nabo**) med Guldpenge
 rasler,

Farer jeg Landet omkring og samler den gyldnere Livsmynt:
 Skatte jeg samler for Hjerte og Sjæl; og livsalige Minder
 Følge mig, Minder om Oldtid og Kunst og om tryllende
 Syners

Dieblisfryd; dog, Skyggespil liig, flyer Billed for Billed.
 Nys fra Pompeii vi kom; med Undren vi vandred i
 Staden:

Menneskespor har vi seet fra det første Aarhundredes Dage.
 Oldtids Smaakjøbstedsliv end de gydesmaa Gader os viste;
 Brønde paa Hjørnerne saae vi. Paa Gulvet i Kamrene
 traadte

*) Det dramatiske Digt „Tassos Befrielse,“ som findes i nærværende Udgave af mine „Samlede Skrifter“ 1ste Afdelings 4de Bind.

**) En Spiller.

Foden paa stærkt Mosaik, som Martusinders Bælde har
trodsset.

Billeder, grebne af Livet, paa Bæggen end mindet om
Elfskovs

Spøg og de huuslige Glæder; paa Hjørnet end Tavlen
indbød os

Glassiff til Aftenens Skuespil-Leg, og paa fliselagt Gade
Hjulsporet kjendes endnu; selv ved Døren stod Fodstrabe-
jernet.

Oldtidens Liv gjenfødt vi her saae, mens bag grønne Ruiner
Nutidens blomstrende Liv fra nysgjerrigt Pigeblif tindred.

Amphitheatrene stolt os modtog i de vældige Cirkler;

Herlige Scener end mindet med Storhed om Hedningens
Gudsfrugt:

Selv han bygged sig smaalige Braa; men for Isis han reiste
Mægtige Hal, og opløstes han vilde, naar hist Aphrodite
Hæved med Kjærlighedstanken hans Aand til Guddommens
Høihed.

I Herculaneums Grav med underlig Gru vi nedstege:

Der har vi seet i bælmørke Nat Forgængelighedens

Spor, og hvad Menneffesorg og Menneffeglæde betyder.

Lystige Skuespilliv fra Scenen i Graven er styrtet;

Skjønhedens svulmende Barm dog i Asken et Spor har
bevaret.

Livet forvirrer sig sælsomt: nærværende staaer det forgangne,
Blander i lystige Dieblifsliv sit dødblege Gjenfærd;

Hedenoldsguder opstaae og i deres Templer sig røre.

Fort i Fortryllesers Land jeg tumler, og verelviis drømmer
Sjælen om underfuld Paradiisfryd og om vilde Dæmoner.

Hjulskoer.

Ruller op, ruller ned
 Det Hjul uden Fred —
 Sidder for, sidder bag
 Sidder inde i Mag,
 Eller løber ved Siden
 Dæmonen, snart stor og snart liden.

Naar tilbage jeg seer,
 Er han lystig og leer,
 Sidder foran paa Bux,
 Smælder høit til mit Suf
 Og i Posthornet støder,
 Til det fremmede Liv mig opløder.

Seer jeg fremad paa Bei,
 Priser vild Hurlumhei —
 Ei Dæmonen jeg seer;
 Han staaar bag paa og leer,
 Sidder snart ved min Side:
 Det var Ret, saadan kan jeg dig lide!

Kommer Tanken om Gud,
 Springer Svartalsen ud,
 Løber efter en Stund
 Som en hylende Hund,
 Mens til Karmen sig svinger
 Liden Fugl med de lysende Binger.

Og mod Skyen nu op
 Over Bjergenes Top
 Stiger Mulen med Karm,

Mens om Hjerte og Barm
 Med husvalende Binger
 Liden Fugl sig saa gladelig svinger.

Er det Trolddom igjen?
 Er da Fuglen min Ven?
 Som Sireneqvad klang
 Mig dens tryllende Sang —
 Fra mit Bryst den sig hæver,
 Som en Sylphe i Luft den bortsvæver.

Dg mod Afgrunden ned
 Ruller Karmen afsted;
 Som en Ræmpe saa stor
 I de luende Spor
 Dg med Tømmen af Slanger
 Styrer Trolden den snysende Ganger.

Men om flammende Hjul
 Flagrer venlige Fugl,
 Sjunger salig og fro,
 Er en Skytsengel tro,
 Dg i Hjulskoens Pantser
 Den Hjulet ved Afgrunden standser.

Dg i Dybet afsted
 Styrter Trolden sig ned.
 Jeg er frelst, jeg er fri:
 Paa lyksalige Sti
 Med de lysende Binger
 Liden Fugl mig til Palmerne bringer.

Overføgt og Tilbageblik.

(fra Camaldolenser-Klosteret.)

Prægtig er Udsigten hifst fra Camaldolensernes Kloster;
 Der vi det herlige Land i stort Panorama kan feue.
 Baldhornet flinger: vi feirer en Felt; og fmykket med Blomfter
 Rider det feftlige Tog gjennem Skov ad Bjergveien lyftig.
 Fafler ei glemtes til Hjemveien; felf for Raftetter, betænkſom,
 Sørgeð vor ftille botaniſte Ven. Paa befrandsede Gefel
 Glæder fig Feftdagens Dronning*) (blev ogſaa idag hun
 lidt ældre,
 Barnlig er dog hendes Fryd, og ei ftort hende Alderen
 trykker).

Medens i Skoven fig hiffet adſpreder den feftlige Skare,
 Hænger jeg Krandsen paa Green til Leg for de flyvende
 Vinde.
 Blad bortſlagrer med Duften, og Luftningen vifter mod
 Norden.

Her blomfter Paradifets Have —
 Men ei for mig:
 Fortabt er ſkjønneſt Himmelgave
 Af! — langt fra Dig!

I Lyft det rige Liv her gløder —
 Dog ei for mig:
 Et Hav af Skjønhed Diet møder —
 Men dog ei Dig —

*) Den halvorne Malle (Mmalie), den yngſte af Fru Bügels
 Døttre (omtalt Side 128—129).

*

*

*

Ene ved Steenbænken her, jeg overseer herlige Landskab —
 Var vi paa Den histovre? Ja, Ischia! vel jeg dig kjender:
 Hift vi paa Volgen ved Ricida foer og forbi Ricidetta.
 Ei vi Delphinerne skued; vel Dybets Uhyrer sig skjulte;
 Hemmelig aanded i Luften de dog, og fra Jomfruens*)

Kinder

Pusted de Roserne bort; brat sluffed de Jlden i Diet;
 Trolig dog Havmanden bar paa sin Ryg den gyngende
 Seilbaad,

Mindedes hvor vi med Lyft ham besang i Syd som i
 Norden,

Og han taknemmelig bar os til Den med herlige Fjeldbred.
 Der du opvattes igjen til Livet, dødsflumrende Jomfru!
 Der paa St. Nicolos Fjeldpynt du stod; usorfærdet du jubied,
 Stirred mod Afgrund og Himmel og blegned ei mere for
 Dybet.

Høit, gjennem kjølige Sky, ad Fjeldvæggens Trapper gif
 Veien —

Ned saa til kogende Væld; dog ei vulkaniske Jordbund
 Brændte vor Fod; sex hundrede Aar laae Jldstrømmen størket,
 Hvor paa udhulede D den Fremmede nu med Beundring
 Seer kun blomsterrigt Tæppe, men ei det sluffed Krater.

Hift til Byen vi vandred med Fryd i deilige Aften;
 Her i Morgenens Glads, paa Strømme af himmelske
 Roser,
 Foer vi fra Ryft og til Ryft; ved Bauli forbauset vi
 standsed:

*) Baldborg.

Mægtig med mageløs Konst paa herlige Søiler her bares
 Fisserig Dam *); ved stolte Ruin af Yppigheds-Værket
 Mørkt om Tyranneres Old os mindet de hundrede
 Ramres
 Rester; men fredeligt Mos nu groer, hvor Fængslerne sprængtes.

Underfuldt samler sig her hvert Billed, Naturen indpræget
 Dybest med evige Træk af Skjønhed og Rædsel, af Livslyst,
 Død og Fordømmelses-Gru i Oldtidens Sjæl. Her om-
 flagred

Phantasus fordum med Digterens Aand; her Folket med
 Skjalden **)

Har det Elysium seet og det Tartarus, classiske Sangfugl
 Var til de lyttende Sjæle paa Jord, mens Martusinder
 verled.

Hist os henrev elysæiske Mark; der Havet, det døde,
 Standsed vor Fryd; for hver Himmel vi saae, der et Hel-
 ved sig aabned.

Bajæ hist viser os, stolt, hvor Guderne boede paa Jorden,
 Venus Genetrix, og du, Diana, lysbringende Jomfru ***)!
 Varfler endnu du i Cuma fra gaadefuld Grotte, Sybilla!
 Aldrig jeg fristes vist meer til hist i grævmørke Grotte
 Tartarus-Beien at see: ei Dybets den rædsomme Løndom
 Let udforskes i Afgrundens Nat. Fra Hule til Hule
 Føres vi dybt under Jord; med Følger i Mulmet bort-
 drog os

*) Piscina mirabile.

**) Virgil.

***) Lucifera.

Ukjendte Haand, som til hemmelig Ret eller evige Dødsdom.
 Taus, med gnistrende Bliif, i Fakkellys skummel Ledfager
 Brat mig bortrev; i mørk Labyrinth med Gru jeg frem-
 trængte.

Fjernt forstummed alt Vennernes Røst; i dybere Hvælving
 Bruser med varslende Dron, som med Røster fra fremmede
 Verdner,

Mægtige Strøm. Nu standsed min Fod: i frygtelig Gravnat
 Stod jeg ved Acherons Bred; dog selv dens Bølger ei
 mægted

Underfuld Higen at standse: paa Ryggen af kæmpestær
 Fører

Bort jeg slæbtes i brusende Strøm — og Falden udsluktes.
 Taus, med voxende Gru, jeg saae ei længer hvorhen mig
 Bar usynlig Dæmon: kun Vandenes Brusen jeg hørte,
 Klamred mig fast og vented ei meer paa Jorden at sætte
 Fod, eller atter et Lysglimt at see i de Levendes Verden.
 — Endelig standsed den sælsomme Fart; med Rædsel jeg satte
 Fod i et løndomsfuldt Land, hvor evige Mulm kun omgav
 mig.

„Bort“ — jeg raabte — „til Lys og til Liv og til Menne-
 skers Samfund!

Bort fra Fordømmelsens Land!“ — og atter i brusende Strømme
 Red jeg en Stund; men liig et Aarhundredes Nætter mig
 tyktes

Gravnatsvandringens Tid, til endelig Daglyset blinked
 Skjönt fra de Levendes Land, og glad fra Rædslernes Afgrund
 Steg jeg paany til Lys og til Liv og til Menneskers
 Samfund.

Snart vi løe ad vor Skræk; de sibylliske Varbler henflagred
 Let som hvirvlende Blade for Vind. I Amphitheatret

Saae vi fra Cuma paany hvorlunde sig Dlotid med Rutid
 Skjönt har forbundet med Konst og Natur og med herlige
 Minder,

For at opløste vor Sjæl paa mægtige Skuspilscene,
 Hvor Livsgeuien, kjæf, i Pagt med Martusinders Tidsaand,
 Tæppet opruller for undrende Blik. — Hist Bølgen os atter
 Bar til en Tartarus-Hule: neroniske Bade vi flued;
 Did os indlofted med sælsomme Lyst Nyffigenheds Kobold,
 Hvor os med glødende Pust dødbringende Luftning om-
 aanded.

Snart dog flyede jeg brændende Luft; men, spændt og for-
 vildet,

Liig Seerinden fra Cuma, af dampende Hule udtraadte
 Driftige Moder*) med stirrende Blik — dampdryppende Loffer
 Flagrende vildt om Rinderens Glød — liig pythiske Gaader
 Strømmed fra Læben de sælsomme Ord og Døttrene skræmmed.
 Aldrig udtaled hun frygteligt Syn; men Hulen vi flyede.
 Neros forpestede Aand! ha, der vift endnu du forfærder
 Livligt bevægede Sjæl og om rædsomme Modermord hvifser.
 Der kan du Jordlivets Paradiis see. Fra helvedhed Hule
 Ran med Stormen din Skygge hver Nat til din Villa
 hensuse:

Nær er Acherons Bølge og nær den averniske Afgrund;
 Der kan du styrte dig ned og for Daglyset flye, eller hisset,
 Hvor Solfatara forjager hver Gjest med Svovlgravens
 Giftluft,

Eller i Grotten, hvor hisset vi Hunden fra Krampedød frelst,
 Medens forbauset vi saa hvor Jordluften Fællen udslufted.

*) Fru Bügel, Moderen til vore fire unge danske Reise-
 selskaberinder.

See paa den Fremmede her, som et Alsyn han skued fra
Hjemmet —

Kan han forglemme det herlige Bjerg, for sin Dal at lovprise —
Gjerne tilgiver ham Sligt paa Reisen det trofaste Hjerte:
Alt for let dog i Glandsen det svimlende Die her blendes.

Ofte beundred jeg dig, du Land med balsamiske Livsluft!
Tidt jeg standsed paa fremmede Bei og saae gennem
Gittrets

Port. I Cypressernes Gang gif fyrstelig Skjønne derinde;
Myrther og brede Platan omstygged den Herliges Vandring;
Palmens den hellige Krone i Himmelluft vifted, og gylde,
Liig Hesperidernes Frugt, Lemonen i Løvhytten blinked;
Kilden fra Marmoret sprang, og aaben stod prægtige Villa;
Indenfor standed, med Høihed og Ro, blandt mægtige Søiler
Guder af Steen; og fjernt gennem luftige Haller jeg skued
Himmelhøi Paradiismuur af blaaligt omduftede Bjerge.
Ranfer omfrandsed min Bei; fra Viingaarden Sang mig
omtoned;

Bonden paa Fjeldstien red med Barnet i Kurven paa Mulen;
From henvandred ad Klosterets Sti graaskæggede Broder.
Høit paa den grønne Ruin sad fremmede Kunstner; — med
Klogt han

Billed de herlige Skikkelser af, medens Alsyn og Die
Lyste af Fryd, og Haanden i Skjødets tidt synkende hvilte.
— Ja, jeg har skuet det Alt, og dog maa jeg prise din Sommer,
Bøgenes saftgrønne Dand! Lærken mod Sky sig hist hvirvler,
Dvidrer til Klang af Leen i Eng, mens Rugmarken bølgel;
Høi sig hæver ved Høi, med Dysser fra Hedenoldstiden;
Der staaer lysshaaret Dane med Fryd og drømmer om
Kæmpens

Id, og han mindes de herlige Sagn; over Hav han udfuer,

Gamle forladte Neptun! ei mere du Treforken svinger
 Over det vældige Hav; dig Sømand og Digter har affat.
 Ode nu stander dit Tempel; dog mægtig de doriske Søiler
 Drage til Pestum endnu beundrende Alderdomsforsker.
 Vi har nu ogsaa dit Tempel beseet; men med foldede Hænder
 Stod vi der ei; ved dit Alter vor Røst ei Konst-Dithy-
 ramber

Stammed paa Reisendes Viis, som høirostet føle og røres.
 Fulgte du derfor paa Vei os, Neptun! med Søstot paa
 Landjord?*)

End vi dig trodse, og er du end Havets Despot, vist idag du
 Hevner dig grumt. Alt vi pløie med Lyst den skummende
 Havmark.

Gunstig er Farten endnu; ei Dybets Dæmoner sig røre;
 Lytte maaskee de, paa Havdybets Bund, til den fremmede
 Sang fra
 Nordiske Jomfruers Bryst? — den stærkeste tier og blegner,
 Sjunger dog snart behjertet igjen. Med Smil hun for-
 nemmer,

Sangen selv over Uhyrer har Magt. Fra Fjeld-Bjørnehulen
 Brøler det høit; vildt fraader dens Svælg. Kun nærmere,
 Styrmand!

Stolt paa hiint takkede Fjeld har Ostgothørnene fordum
 Bygget og boet. Hist vi støde til Land! — Al malfi vi hilse.
 — Høit stod din Bugge, du Frihedens Helt! her Masaniello
 Fødtes til Kamp for et Folk, som ham æred og tilbad og
 — myrded.

*) Det her betegnede Ildebefindende var vistnok Grunden til,
 at jeg ikke med frisk og aabent Sind kunde opfatte Ind-
 trykket af de Pestumske Windesmærker i deres hele impone-
 rende Storhed.

Var det blandt Vilde vi landede? med Iarmende Skrig os
omstimler

Brimlende Folk, som ret aldrig tilforn de Fremmede skued.
Her maae vi trænge os frem; gjennem Gaden gaaer Veien
til Bjerget!

Der vi først, frie for den undrende Hob, kan aande og hvile.
— Høit ved Slottets Ruin den herligste Udsigt os glæded;
Hunger dog drev os fra Bjerget. I røgsorte Herberg
os hilser

Liftige Bert; han fritter og leer, naar la sposa*) vi nævne,
Troer vel, et Brudepar gjester hans Huus; med gestæftige
Bimsen

Ordner han festlige Maaltid; dog snarlig fra Festen os
falder

Budskab om gunstige Bind. Paa Veien til Baaden ved
Kysten

Plages vi atter af stimlende Hob, som med Skrig os om-
ringer.

(Mindre forfølges hos os den Drufne af Iarmende Dreng).
Sagte bortstøder min Haand — dog stort er Forfølgernes
Mandfald:

Over hverandre omstyrte de vildt; selv Kvinden med Barnet
Flyer og ved Bognstangen styrter — med Skrig hun sig reiser
og raaber

Folket til Hevn, medens, rasende selv, hun mod mig henfarer.
Har jeg paa syvende Haand, barbariske Skjønne, dig omstødt,
Gjerne jeg bøder derfor, er end det med Huden paa Kinden.
Bild som en Furie alt den smudsige Haand hun har frummet;
Neglen er spids, og Blikket som Lyn, dog forvildede Afsyn

*) Den Forlovede eller Bruden Elisa, omtalt Side 128.

Røber ungdommelig Skjønhed. — Mit artige Belff hun
ei fatter.

Rinden jeg selv rækker til, mens jeg kysser paa Fingren og nisser;
Flux hun forstaaer undskyldende Tegn, og lemfældig hun sparer
Diet ei blot: — nu den Haand, der med frummede Fingre
var udspændt,

Venligt selv flapper den Fremmedes Kind, mens forsonet
hun smiler.

Greb end til Stene de nys, de Bilde; nu Freden er sluttet:
Rolig hist staaer Forsølgernes Hær; men i Baaden vi
vugges

Hvit paa Bovernes Top og mod flippetolt Capri henfare.

Rast det fuler; men tause de halvnøgne Rorkarle fure
Bølgen med Aaren paa svulmende Dyb — og stirre mod Skyen:
Seilet de ei tør udspile; alt uveirforkyndende Forbud
Varsler om Død fra flyvende Sky. Mod Den den fjerne
Haabløs de stirre med Gru, og raavild med synkende Arme
Standse de tidt. Vel stundom vor Spøg dem atter op=
muntrer:

„Rører end Havet sig rast, endnu er jo Stormen ei kommen;
Kan, hvor Jomfruer sjunge og lee, Matroser faae Blegspot?“
Blues end sydlige Søhelt — stiger fra synkende Hjerte
Sydende Blod ham til Kind, mens atter til Aaren han
griber —

Snart dog seirende Dødsfrygt Skammen forjager; til Himlen
Stirre de blegnede Mænd og bede til Santa Lucia,
Vende med Iver den gyngende Baad — og flygte mod Hjemmet.

Var os i Sandhed Dødsfaren nær, har vist Santa Lucia
Venlig den skjult for vort Blik: som Lystfart vilde vi prise
Staffet Seilads, hvis kun ei med Krebsgang atter den førte

Bort fra skjønne Lyksaligheds-D, som flyer i det Fjerne.
 Høi er dog Bølgen og stærk, ved Kysten er Brændingen
 vældig;

Der de begræde os nu, de Bilde; der bede med Jamren
 Kvinder og Børn for vort Liv, skjøndt nys de vilde os stene.
 Barmhige Folk, godmodigt som vildt, snart Sindelag verler:
 Nu de forbausede studse; vor Sang de fornemme, hvor
 Baaden

Boltres i brusende Strøm, og høit vore Damer de prise;
 Vidt henflyver i fremmede By*) vidunderligt Rygte
 Om Heltinder fra Norden, som lystelig sjunge i Havsnød.
 Stor er Nøden vel ei; dog underlig Landing fast skræmmer
 Dem, der saa modig nys sang: — af Baaden til Land de
 maae bæres;

Bestske Matroser nu Frygten har glemt; i Havskummet staae de,
 Liig Tritoner med blottede Arm, og i konstskjønne Grupper
 Jøre de bævende Jomfruer bort. — Saalunde Centauren
 Bar Dejanaira i brusende Flod; saalunde Agnete
 Skjælved paa Rosmers opløstende Arm og stirred mod Dybet. —
 Snart er de Alle i Land; tilsidst jeg alene paa Baaden
 Hæves i Brændingen høit, til bort fra steilende Havhest
 Lystig jeg rider til Kysten paa Skuldren af nøgne Tritoner.

Fast vi ynkes som skibbrudne Folk. I fortroget Herberg
 Smidsker gestæftige Bert og ivrig sin Verlighed priser:
 „Ingen“ — forsiktrer han os — „man her overfalder og
 plyndrer;
 Ingen man pleier at myrde hos mig“ — og mens vi for-
 bauset
 Underlig Hilsen betænke, fra Stadscommandanten sig melder

*) Amalfi, som vi maatte vende tilbage til.

Hemmeligt Bud; med listige Smil tilbyder for Natten
 Sbirren os Sikkerhedsvagt; og end meer forbauset vi studse:
 „Er man da sikker ei her hos ærlige Bert?“ — „D, til-
 visse!

Dog ei ganske tilfreds med Omgjængeligheden og Freden
 Engellske Herstab sig fandt, som sidst Amalfi har gjestet.
 Mindre paalidelig selv, end Berten, nu tykkes os Sbirren.
 Høflig vi afflaae bevæbnede Vagt. Ei Vaaben vi mangle:
 Dolk jeg har i min Stok, og Pistol medtog du forsigtig,
 Stille botaniske Ven!*) ei Krudt eller Kugle her mangler;
 Steen kun mangler paa Hanen; dog Fyrtøistenen kan bruges.
 Velbevæbnet til Kamp, ved Bordet Vi lee nu og spøge.

Stort dog huer os ei betænkelig Mangel af Laase.
 Altter med Stole og Vaand maa Fruerbuurstuen til Natten
 Spærres mod Frugthaven hist, og her, hvor Krostuen skummel
 Fjerner mandhaftige Vagt. Ei stort just heller os glæder
 Synet af Kamret, hvor nu som Nattammerat os modtager
 Høie gigantiske Krigsmand; „honnet Gentiluomo“ han ofte
 Selv sig betitler, og Stuen et frigerist Rustkammer ligner:
 Trindt det blinker fra Stolpe og Muur; den eenlige Lampe
 Viser os Leiet beredt under Sabler og smukke Pistoler.
 Studsende, taus til hinanden vi see; dog rolig med Ræmpen
 Taler den stille botaniske Ven. Ved Sengen jeg sætter
 Stokken med sylspidse Dolk; med Afslædningsdønter jeg nøler,
 Lytter om Ingen alt sriger om Hjælp; men tyst som i
 Graven
 Er der omkring os. Til Hvile vi gaae. En Stund jeg dog
 vaagen
 Lytter og seer til min Dolk; ved Siden alt fredelig snorker

*) Dr. Schouw.

Bæltet af rosenrødt Bomuld; om Straahatten Silkebaand
flagre.

Raske i Tale, med freidige Sind, de synes med Havets
Luner fortrolig. Af Morgenens Glands er Maften forgyldet.
Duggen gjør Seilet til Silke; og livligt i morgenfrisk Luftning
Stævne vi glade mod tryllende D, som saa længe os flyede.

Herlige stille Sorrent! dig først dog paa Veien vi gæste:
Venligt paa digterisk Flugt vi dvæle, hvor sydlig Naturaand
Selv gav sin Følelse Luft i Digterens Elskov og Banvid.

— Tasso! her Lyset du skued; fredsallig du her i din Bugge
Himmelduft aanded; her vifter end Fred. Af underfuld
Luftning

Bæres vi her, som ei Foden fornam den Jord, den betræder.
Her os en Genius fører: en Alfdreng med stjerneklart Die
Viser os Haven og Huset; Han aabner os venlig og stille
Laurens sødtduftende Lund med Drangernes Guldbæblestove.
Her, hvor Seraphernes Fred omvifter og saligt indluller
Hjertet i Drøm om lyksalige No, som Jorden ei giver —
Her hvor til Aandernes Rige den Fremmede troer sig hen=
baaret —

Her du dog Freden ei fandt, du Skjald med Rør-mig-ei=
Urtens*)

Pirrelig fine Natur i phantastisk bevægeligt Hjerte!
Arme Torquato! nu her fuldtvel jeg fatter hvorlunde
Hist du maatte fortæres og grunt sønderrives blandt Hoben,
Hvor, liig brusende Hav blandt iisfolde Fjelde, sig rører
Stormvilde Mennekestrom: Hvo her i Buggen indaanded
Luft fra Engles fredsallige Ryst, ret aldrig i Verden
Stædes til No: for kjærligt og blødt, her Hjertet ei hærdes

*) Noli me tangere.

Guldbælet hift fra Drømmenes Lund — i Stormen vort
 Fjeld-Maal
 Roligt end staaer; vil det knuse vor Baad, ei meer det
 dog viger —
 Freidig og seirende, snart vi staae paa hiin herlige Fjeldtind.

Alt vi paa Fjeldpynten staae — Lyksalighedsøen modtog os
 Herlige Capri! Fortryllessens Du nævnes med Føie;
 Ei Boromæiste Kunst har her et Isola-bella
 Smukt fremtryllet i venlige Sø: i fraadende Havdyb
 Kasted med høiere Kunst og stoltere Skjønhed Naturens
 Evige Genius dig, du Fjeld med Paradiisfrandsen!
 Her staaer Almagts Rærk. Ei stoltere Syn har mit Die
 Seet; ei rigere dufted en Vaar mig paa Jorden imøde.
 Saa fra Helleniske Dhav Fortidens Sagn mig afbildet
 Guddommens skabende Kraft, fremsprungen af Dybet i
 Fjeldform,
 Prydet af Kjærlighedsenglen med Skjønhedens evige Krone.
 Frihed! her aander vel du? vist aldrig har Kæmpen, den høie,
 Bøiet sin Nakke og taalt, ydmyget, Tyrannernes Fodtrin?
 Drømmer du? Fremmede! see! — du staaer, hvor Tiberius
 standed.

Dog — ved Tyrannens omstyrtede Hal, i den fattige Hytte
 Boer nu from Eremit. — I Sjælen kun Friheden bygger
 Evigt Paulun, naar, ydmyg og from, sig Kraftaanden bøier
 For den almægtige Haand, der knuser Tyranner med Trælle.

Glæd dig nu, seirende Land! du er fri: ei Jordlivets Trældom
 Fængsler dig selv paa høieste Pynt af Lyksalighedsøen.
 Videre flyver du ei i Feernes Riger paa Jorden;

Høiest du stander idag og al deres Herlighed skuer;
Høiere flyer dog anende Blif, og Frihedens Engel
Løser med mægtige Haand Fortryllsens Bind fra dit Die.
— Hift jeg en Slave løskjøbte: ved Bjergstien fattige Smaadrenge
Engstede Sangfugl mig folgte; nu høiest paa herligste
Fjeldspids

Fri den sig hviler paa Jomfruens Haand; snart Vingen den
 ryster,

Qvidrer og flagerer mod Sky. Net saa! flyv freidig og
sjung nu!

Sving dig fra Klippen og søv over Hav, du løskjøbte
Fange!

Billed af Digterens Sjæl, nys fængslet af Jeelandets
Trolldom!

Jorden tilhører dig ei: selv høiest paa herligste Klippe
Bort fra skønnest Lyksalighedsø — du flyver med Høisang.

Klyb nu, som Fuglen fra D, du Billed af sølsomme Reise!
Billed af søærmende Flugt, gjennem Drømmenes Verden, til
Landet,

Hvor, i fortryllet Natur, blandt skjulte Dæmoner og Feer,
Sjælen dog ei kunde hvile. Far hen, du herlige Billed!

Ei jeg dig holder tilbage; modtag dog, mens du henflyver,
 Krandsen, som efter dig flager i Luft med venlige Minder!

— Livlig end morgenfrisk Luftning fra Valfarten hist mig omvister:
Høit vi red over Fjeld til Borgen paa Paradiisklippen
Med Barbarossas mærkværdige Navn. Endnu mig omduster
Blomsten, hist fremmede Haand i Morgenglands gav os
paa Klippen:

Stille den mindet om Glæden, som flyer, om Glæden, som
bliver.

De hvide Iris

(paa Capri).

Paa Fjeld Somaren*) fremstrider
Bed Skrent over dybe Sø.
Saa stille det Reisetog rider
I Morgenglands over D.

Af Blomster samlede vi mange
Paa Bjerg, i Dal og i Bang;
Med tusind Farver de prange —
Hver Blomst forvandles engang

I Himmelluft, liliehvide,
Staae Blomster af himmelsk Frø.
De skal med Søstrene glide
Paa Bølgen fra høie D.

Fredsaligt de her har levet
I Bjergets den rene Luft,
Fra Dalens Hede løstrevet
Og fra den smeltende Duft.

Som Iris dernede de prange
Med Regnbufarver paa Blad;
Der snoer den spraglede Slange
Sig i deres Glands saa glad.

Her Kloffen over dem ringer
Fra hellige Bjergkapel,

*) o: Eslet.

Mens Drnen udflaaer sine Binger
Fra Borgruinen paa Fjeld.

Og her er de Lillier hvide:
Forflarte i høie Land,
Som Engle de med os glide
Fra paradisiske Strand.

— Fra Fjeld Somaren nedskrider
Mod Sneffen i dybe Sø.
Saa stille det Tog bortrider
Med Blomster fra fremmed D.

Herlige Capri, farvel! — Ved Klippehøi Strandbred vi sanke
Smaasteen og række hverandre dem hen; med spøgende
Veemod

Gjemmes de, som Diamanter. En stor dog, en mægtig
Naturaand

Fængsled vor Sjæl til hiin himmelske Ryst: ret som fra en
Ven vi

Afsked har taget for evig, paa flyvende Seilbaad os blinker
Taaren i Diet, mens Læben er taus, og Blikket end længe
Stirrer tilbage mod flygtende Ryst. Alvorlig i Dybets
Lønlige Verden nedseer, veemodig, drømmende Jomfru,
Tænker paa Sagnet fra Nord om Kongen, som ei kunde hvile
Før han opdaged det Land, hvor Blomster ved Juletid vored,
Og hvor bag evige Muur de døde Smaafugle fik Sangrøst.
Vist i det Land skal vi mødes engang, naar længst os adskilte
Havdyb og Bjerg eller Gravhøi; der skal vi mindes med
Glæde

Reisen paa Jord; og hvad i vor Sjæl med evige Samklang
 Toned engang, skal vist atter faaer Røst bag Evigheds-Muren.
 Taaren, som rulled i Bølgen, hiin Draabe i Havet, skal atter
 Skjøn af Erindringens Dyb, som en kostelig Perle, fremdrages.
 Blikket, som hist fra lyksalige D nedstirred i Boven,
 Søgende Salighedsøen i Speilet med himmeblaae Hvælving,
 Blinker endnu, som en Straale fuldklar, naar Stjernen i Diet
 Længst er udslukt, og den Verden, vi saae, er forglemt og
 henfaret.

Afsked fra Neapel.

Nu farvel med dine Der,
 Dine tusind Paradiser,
 Skjønne Stad ved Flammehjerget!
 Frå din Tummel, fra din Glæde
 Fremmed Gjest sig maa løsrive —
 Nu han Sydens Glands har seet.
 Til den stille Uges Fester
 Høitidsfulde Rom os kalder:
 Der skal Sjæl og Dje hvile,
 Medens Verdensherligheden

Med sin Pragt og Billedrigdom,
 Tiig Morganas Tryllehaller,
 Svinder fjernt i gyldne Sky.
 — Atter Mulens Bjælde flinger;
 Atter Beturinen smælder;
 Atter Reisefarmen ruller;
 Atter flyver Afssedsuffet
 Gjennem Veiens Støv tilbage
 Til det Liv, som er henfaret,
 Og til Bennen, vi forlod.
 — Du,*) som stille hist os fulgte,
 Venlig, som den Blomsterdronning,
 I hvis Spor du Veien søger,
 Tro, med Vidskabs Forstersie,
 Til din stille Lykkes D!
 Tak for hver lyksalig Time,
 Her vi saae med Glands bortflyve!
 Trofast med hver herligt Minde
 Skal dit Billed os ledsage;
 Med Naturens Blomsterdronning
 Skal dit Aasyn os tilsmile
 Blomstens Fred paa Verdens D.
 — Du,**) som djærv fra høie Norden
 Fulgte mig paa Bjerg og Bølge,
 Mindet os med Sang om Hjemmet,
 Mindet os med Kirkerøsten
 Om det høie Sjælehjem!

*) Botanikeren Dr. Schouw.

**) Provst Frederik Schmidt.

Dg saa dig forlod vi hisset:
 Over Hav, som kjække Søfugl,
 Vil du flyve til dit Norden;
 Der vi see dig glad igjen!
 — Ene dog jeg ei bortdrager:
 Atter jeg i Fruerkarmen
 Seer de lyse Dine trindt mig;
 Og i Sjælen Hjemmets Engel
 Synger om forjætted Land.

Tilbageblik.

(Rom i April 1819).

Saa er det virkelig vort stille Roma
 Jeg atter seer! Var den en Phantasie
 Hiin underlige Valfart ved Vesuv,
 Hvor Jorden brændte under Foden mig,
 Mens mellem Paradiser jeg omtumled
 Fra D til D, fra Himmel og til Afgrund?
 I skjønnr, lyse, glæderige Dage!
 I stille Aftener ved Golsen hist
 Paa flade Tag, mens Bjergets Flammesøile
 I Bølgen speiled sig med Maanefkinnet,
 Og Guittarstrængenklang, og Blomsterbusten
 Fløi fra Balconen, naar vi skiltes ad
 Med skjønnne Planer for den næste Morgen —
 I tusind Tryllescener, som henfoer!
 I maleriske Optog gennem Skove
 Og ubekjendte Byer — danske Damer
 Paa Bjerg-Somarer, Førerne ved Siden

Med Fakkelsblus paa dunkle Klippesti —
 Var alt det Drøm? Nei, Liv det var og Sandhed
 Jeg har oplevet hvad jeg aldrig meer
 I denne Verden skal opleve -- see!
 Og nu er det forbi. Nu staaer jeg her,
 Som vækket af en Drøm, og seer paa Roma
 Og kjender fast ei meer den gamle Stad.
 Neapel saae jeg da og døde ei,
 Gik fra Forstanden ei i Glædesrusen;
 Foer lykkelig hver Røverdolk forbi —
 Som Phaeton jeg gjennem Himle foer
 Og staaer igjen paa rolig Jord — og lever!

Den stille Uge har heelt alvorstfuldt
 Med sine dybe Sørgetoner kaldet
 Min Sjæl tilbage fra hiin Sværmerflugt
 Imellem Helveder og Paradiser
 Til Fredens Lys-Bei gjennem Gudsdomsgraven.
 — Med fattig Pilegrim til hellig Fest*)
 Jeg rysted Vandringstøvet af min Fod
 Og syntes, Herren ogsaa mig husvaled.
 Hift i Sixtinsk Kapel jeg svimmel saae
 Buonarottis store Dommedag
 Og hørte Jordens Jammer sig opløse
 I Misererets Cherubime-Klage,
 Mens trindt i høitidsfulde Doms-kapel

*) Fodvaskningen, foretages af Paven med 12 fattige Pilgrimme i den stille Uge

Hvert Lys udsluktes, og kun eet, med Haabets
 Med Kjærlighedens Flamme, svandt bag Altret*).
 Jeg vandred ud, som af Alverdens Grav,
 Og saae i Korsets store Stjerneglæds
 Som Pedersdomen Verdens Gravnat oplyst.
 — Men da Basunen klang: Han er opstanden!
 Og Folket knæled, mens Velsignelsen
 Med hellig Paaskemorgens Jubeltoner
 Henover deres frelste Jæser svæved —
 Det var som Aandens Vingeslag mig rørte,
 Skjøndt blandt de Fremmede jeg standed fjernt.
 Forbandelser, man sagde, flagred hen,
 Liig sybillinske Blade, mellem Hoben
 For dem, der sig af Kirkens Favn løsrev;
 Dog paa mit Hoved faldt der intet Blad.
 Blandt Kjætteerne ved store Skuespil
 Jeg som en Fremmed stod, mens Alle knæled,
 Dog lønlig knæled Sjælen for sin Herre —
 Og ei Velsignelsen mig foer forbi.

— Det stille Rom nu atter, stor og herlig,
 Dpfyllder Sjælen med sin Billedverden;
 Men de, jeg her mig glæded med, bortfare;
 Og veemodsfuldt i Reiselivets Fryd
 Sig blander tungt Farvel med Afskedsfanger.

*) Langfredag Aften foretages denne symbolske Ceremonie under
 Aflyngelsen af det berømte Miserere i det Certinske Kapel
 i St. Pederskirken. Samme Aften finder Kirkens Kors-
 oplysning Sted.

Afskeden. *)

Bed Ponte Molle.

(Rom den 21de April 1819).

Bed Tiberbroen paa romersk Bei
 I vaarfrisk Morgen jeg staaer.
 De velste Blomster fryde mig ei:
 I Dalen en Støvsky gaaer.

Dernede ruller en Reisetarm;
 Alt kjender jeg Mulens Gang.
 Beemodigt Hjertet i fulde Varm
 Sig rører til Afskedsfang.

Men Hjertet knuger for tungt mit Bryst;
 For Sang har Tungen kun Baand.
 I Karmen blinke de Dine lyst;
 Der vinker nu Slør og Haand.

Hver Haand jeg kjender med Slør, med Ring;
 Jeg kjender de Dine, de Haar;
 Jeg foer med de Skjønne saa vidt omkring
 Farvel de mig hvisted igaar.

Endnu engang jeg dog hilse maa
 De Sjæle fra Hjemmets Land,

*) Til Familien Bügel, Moderen og de 4 Døttre, i hvis Selskab jeg havde foretaget Reisen fra Rom til Neapel og tilbage til Rom.

Maa række dem Afskedsblomster smaa,
Om ei jeg dem følge kan.

Farvel, du Moder med livlig Hu!
Farvel, du reisende Brud!
Farvel, du Barn, som leger endnu
Dg titter af Karmen ud!

Farvel, du høie nordiske Mø!
Farvel, du Søster saa from!
Tilsammen saae vi lyksalig D —
Nu vender sig Hjulet om.

De Reisende rulle i Verden hen,
Liig Rosenblade i Strøm.
Det Svundne kommer ei meer igjen;
Snart er det en gammel Drøm.

Bed Læberbroen jeg ene staaer
Med Haanden paa trange Barm.
Paa Baffen med Bjælderne Mulen gaaer —
Der flygter den Reisefarm.

Med Slør end viste de Hænder smaa;
Støv skjuler de Skjønne paa Bei:
En Taare jeg i deres Dine saae —
Ak! hvorfor græder ei jeg?

Forladt af Vennerne fra Norden nu,
Jeg eensom gaaer, mens fjernt paa adstilt Bei
De i den vide Verden sig adsprede:

Vor danske Nordmand*) djærv paa stolte Hav
 Nu vrede Havmænd og Delphiner tæmmer
 Med Sang fra Dantes Hjem og Tassos Lunde.
 — Vor stille Blomsterven**) staaer høit og fjernt
 Ved Etnas Flammesvælg og veier Bjergluft
 Og tænker paa lyksalig D. — Og du,
 Hvis Sjæl var hjemme i forsvundne Old!***)
 Med kjærligt Blik for Aandens Spor i Tiden,
 Du i Nordmannens Hjem nu Danmark søger.
 — Og Søstrene, som svandt i Støvet hist,
 Dem seer jeg aldrig samlet meer i Verden.
 Af, skilte fjerne Brudgom dem kun ad!
 Paa Mølen syntes mig sad, bleg og kold,
 Som Beturin den magre Gravens Rønge
 Og drog til fjerne Grave Dødens Brude.†)
 Bort, mørke Anelse! hvad vil du her
 I Vaarens Land? — see! her er Liv og Glæde!
 Her skal jeg end et Sydens Foraar see;
 Dets Farveglands mig skal til Norden følge.

*) Provst Frederik Schmidt, som havde levet mange Aar i Norge og som Repræsentant deeltaget i Forhandlingerne paa Eidsvold. Efter sin Hjemkomst fra denne Reise i Syden, blev han Sognepræst i Himmelløv ved Roskilde, hvor han døde. I hans „Nye samlede Digte,“ der udkom i Roskilde 1835, findes adskillige Erindringer om denne Reise.

**) Botanikeren og Meteorologen Dr. Scheum.

***) Historikeren Dr. Estrup, som var reist fra Rom til Frankrig.

†) Een af disse mine Reiseselskaberinder (Johanna Bügel) døde kort efter i Carlsbad, en anden (Elisa Bügel), Aaret efter sit Bryllup i Berlin.

Afskedsfest i Storta.

(Den 27de April 1819.)

End er Dansten stærk i Roma:
 Skandinaver gaar og komme;
 Dog — den gamle Krands opløstes,
 Dens afryvne Blade flagre
 I den vide Verden om.
 Men med Glands fra høie Norden
 Kongeørne fløi mod Syden.
 Nys en Sangfugl til os flyede
 Livsglad fra barbarisk Kyst. *)
 Med de milde Hjertetonen,
 Som fra danske Pigelæber
 Skjönt gjenklang i Bang og Høisal,
 Her han smelted Romerhjerter,
 Som Barbarer hist han rørte,
 Som han glæded danske Mænd.
 — Nu fra nye Baar-Guirlande
 Friske Blade sig løsriver,
 Svinge sig, som muntre Fugle,
 Over Bjerg og Dal og Flod.
 Lystelig kom Rejsefaren, **)
 Kampberedt, med blanke Vaaben,
 Frystelig med Glands og Følge —
 Kom med freidig Ungdomsglæde
 Og med Sang til Glædens Land.
 Lystelig det Tog bortdrager:

*) Rudolph Bay.

**) Med Hertug Christian og Prinds Frederik Emil af Slesvig-Holsteen-Augustenburg.

Sorgen sidder ei paa Buffen;
 Ingen langsom Mule slæber
 Karmen gjennem Hedens Sand.
 Rast Cureren foran sprænger;
 Vidste knalde, Hingste vrindste,
 Hjulet gnistrer, Karmen flyver,
 Trindt Escortens Vaaben blinke —
 Fyrstelige Reiseskare
 Farer fort med Lyst og Mod.
 Nu ved Storta Toget standser;
 Landmandsskabet Hatten svinger;
 Høit fra Østeriet klinger
 Glassets Klang og Sangens Toner;
 Og med gamle danske Hurra
 Feires nordisk Bacchanal.

Op, danske Mænd i velske Land!
 En nordisk Skaal lad klinge!
 Lad Drøene fra Danmarks Strand
 Et høit Leevsel medbringe!
 De hvilet har i Sydens Baar;
 De atter Vingen høit udslaaer
 Og rast fra milde Blomsterland
 Mod Kraftens Hjem sig svinge.

Et Hurra for den Tid, som svandt!
 Og eet for den, som kommer!
 Hurra for Dig, som Veien fandt
 Til Guldorangers Sommer!

Naar Stormen sufer vildt i Nord,
 Paa Klinten Kongeørnen boer;
 Men grønt er Bladet, som han fandt
 I Guldorangens Sommer.

Et Hurra for den Fryd, som svandt!
 Dg eet for den, som bliver!
 Hurra for Dig, som Blomsten fandt,
 Der Livets Vaar opliver!
 Naar Stormen veirer Blomstret hen,
 Staae Frugten purpurrød igjen!
 Et Hurra for den Fryd, som svandt!
 Dg eet for den, som bliver!

Hurra for dem, som fra os gaae!
 Hurra! naar vi dem møde!
 Paa Himlen Stjerner, store, smaa,
 Henrulle raskt og gløde;
 Gjenfamles de paa høie Gang,
 De fuse hen med Jubelklang —
 Hurra for dem, som fra os gaae!
 Hurra! naar vi dem møde!

Gensomt Vandliv

(i Frascati).

Fjorten Dage gaaer jeg ene
 Her ved Tusculums Ruiner,
 Aander Foraarsluft paa Bjerget,
 Plukker Blomster trindt i Dalen,
 Standser tidt ved Skovkapellet,

Hvor Madonnas Billed staaer.
 Her er Ingen, som mig kjender;
 Her er Ingen, som mig elster;
 Hvem skal jeg de Blomster bringe,
 Hvo skal kjærlig dem bevare,
 Og til hvem skal Eremitten
 I sit Mordersmaal her tale —
 Og til hvem skal han fortrolig
 Blomst og fremmed Sang indvie —
 Smiled du ei, Himmeldronning!
 Fra dit Billed i Kapellet
 Fromt til Blomst og fremmed Sang?
 — Glemte kun ei Catholiken
 Guddoms sønnen for hans Moder,
 Barnligt Sværmeri jeg kunde
 Her misunde Børn og Qvinder,
 Som hver Morgen og hver Aften
 Knæle fromt med Blomst og Krands
 Ved Madonnas Skovkapel.
 Kjærlig selv i hendes Billed
 Seer jeg helligst Qvindenhøihed,
 Hvor tidt Protestanten haanlig
 Gaaer med kolde Smil forbi.

Ene, fremmed her i Byen,
 Sidder jeg i liden Stue,
 Som en Munk i snevre Celle,
 Seer hver Morgen, naar det dages,
 Gjennem Kirkeruder smaa:
 Udenfor, Cypresselunden
 Over Bjergets Villa suser;

Lys, Olivenstoven glindser
 I den friske Foraarsglands.
 Hift ved Stenen gaae til Kilden
 Skjønne Tusculanerinder
 Med de blanke Kobber-Vaser
 Paa de sorte Loffers Krands.
 Ei til lidet Bindve see de;
 Men forinden sidder ene
 Eremiten fra det Fjerne;
 Ingen troer, han er en Kjætter;
 Ret catholisk er Alting om ham:
 Paa Huusaltret Glaspræsepen*)
 Hos St. Joseph staaer i Krogen
 Blandt de trende Crucifixer;
 Og paa Bæggen ved mit Leie
 Hænger Vievandets Kar.

Her er venligt, her er stille;
 Herfra seer jeg Sydens Foraar
 Over Bjerg og Dal henseende
 I sit store Blomsterslør.
 Herfra seer jeg Folkelivet,
 Ene, fremmed midt blandt Folket,
 Gaaer hver Morgen hen i Messen,
 Gaaer hver Aften til den store
 Dunkle Hvælving hift paa Hjørnet,
 Før et Kloster, nu en Kro.
 Gjennem Eugen Maanen skinner;
 Indenfor ved Lampen stoe
 Ved de fyldte Folietter

*) Den hellige Krybbe.

Lazzaroner mellem Hyrder,
 More sig med Fingerspillet,
 Tale med det hele Legem,
 Lue heftigt, naar man enes,
 Tie, blegne, naar de vredes —
 Samler efter Kniven flux;
 Men for Tankens blege Blomster
 Daadens Blodfrugt har udfoldet,
 Bennehaand har Armen standset
 Og de Rasende adskilt.
 Sjælden Dvinden hid sig vover;
 Kommer Moderen med Barnet,
 Egtemanden hjem at drage,
 Og det muntre Spil afbryder —
 Vist hun maa sin Lykke prise,
 Gaaer hun levende herfra.
 Tryk dog fremmed Gjest her sidder,
 Maa om fjerne Land fortælle
 Og forklare dem hvorlunde
 Danimarca ei er England,
 Men dog Protestanteland.
 "Kjættersfolk I er dog Alle!"
 — Mumler Hyrden, mens han drifter —
 "Tro jo ei paa Skjærsildsflammen —
 Ei Maria for Jer beder;
 Ingen Helgen staaer Jer bi;
 Men — derfor I Kjød tør spise
 Hele Aaret, og I har det
 Bedre for en Tid, end vi."

— Hvo er Manden, som indtræder
 Hissat i den sorte Kappe,

Dødninghovedet malt paa Bryftet
Under forslagt Dødningbeen?
Klinglende med Bøssen, beder
Om en Skjærv han for de Sjæle,
Som i hede Skjærsild pines
Og ei efterlod til Kirken
Sjælemessens mindste Priis.
Skal nu Kirken sig forbarme,
Skal de arme Sjæle frelses —
Maae de efter Døden betle;
Derfor gaaer nu her med Bøssen
Sjælenes Gesandt til Kroen,
Taffer paa de Dødes Begne
For en Protestants Bajoc.
— Underligt! kan selv blandt Døde
Benskab for en Skjærv jeg kjøbe?
Dog — selv Catholiken smiler,
Rækker Sjælevennen Glasset
Og beholder sin Bajoc.

Hist paa Gulvet staaer nu atter
Manden med det skumle Ansyn
Og i smudsig lurvet Rappe,
Stirrer taus med graadigt Die
Paa Salaten og paa Brødet,
Maaler Vinen i mit Glas.
Hvis du hungrer — tag og mæt dig!
Drik! — Han spiser taus og drikker,
Sætter tæt sig ved min Side,
Hvisker: „bruger man mig ei?“
Hvortil? — „Nu, til hvad Jer lyster!

Cicerone er jeg ellers,
Kan blandt Tusculums Ruiner,
Kan til Kirker og Kapeller
Og til — Grave vise Bei.“
(For en Scudo — hvister Diet —
Kan af mig et Liv du købe:
Gaaer du med mig blandt Ruiner,
Gaaer jeg ene ud igjen.)
Skjønne Tilbud jeg forkaster,
Er saa velbekjendt i Byen
Blandt Ruiner, Kirker, Grave,
At jeg selv som Cicerone
Nu kan vise Andre Bei.
Ei tjenstagtig Ven mig huer;
Dog hver Aften staaer han atter
Ligesfor mig i sin Kappe
Under skumle sorte Hvælving,
Halvbelyst af Lampens Skin —
Kinden smudsig, som Mulattens,
Ud det Hvide vendt af Diet,
Mørk og taus, han paa mig stirrer —
Til jeg vinker og ham rækker
Vin, Salat og Brødet hen.
Som en Hund han det nedsluger,
Aldrig meer dog til mig taler;
Men, som kjøbt Bandit og Røver,
Som Peronne fra Neapel,
Ciceronen fra Frascati
Eventyrlig for mig staaer.

Dag og Aften mig ledsager
Nu en Ven dog gjennem Skoven
Og ved Tusculums Ruiner,
Mere ærlig, som mig tykkes,
Mere tro, end Ciceronen:
Det er Hunden, som hver Middag
Gnaver Benet ved mit Bord.
Har han mig en Middag savnet,
Farer voldsom han imod mig,
Som han glubst mig vil opsluge
Med sin velske Hestighed.
Det er Glæde alt og Vensteb;
Nu, saa er jeg dog ei ene,
Ei aldeles her forladt.
Danst til velske Hund jeg taler;
Klogt han mig i Diet stirrer,
Synes Sproget at forstaae.

Indigt dog de velske Toner
I de danske Dren klinge;
Gjerne jeg dem efterligner,
Taler selv med Haand og Miner
Som en heftig Romer her.
Bedst mig løsnes Tungebaandet,
Naar hos smilende Signora
Ord med livlig Tanke kappes;
Trevnere med Mænd gaaer Talen
Overalt i fremmed Land.

„Vicolo di St. Lucia”

Staaer paa Hjørnet af mit Stræde:

Her den fromme Helgeninde

Som Penat mit Hjem beskytter;

Tidt hun mig velsigned før.

I Neapel var det hende,

Som i skønnest Lys mig viste

Stad og Bugt og Flammebjerget

I de stille maaneklare

Aftener paa flade Tag.

Hendes Navn paakaldt jeg hørte

Tidt paa Land og vilde Bølge;

Hist hun ved Amalfis Klipper

Bore Sømænds Bønner hørte,

Skjulte Faren for vort Dø,de,

Dg vi saae vor Havsnød ei.

Hendes Billed mig ledsaged

I min Elfskovs stille Drømme;

Dg i Florenz jeg det skued

Skjont af Carlo Dolce malt.

Fromt Legenden hende maler

Med de underfulde Dine,

Som, liig Stjernerne paa Himlen,

Sydens blege Sømænd trøste,

Naar Orkanens Nat er nær.

For en Broders Sjæl at frelse,

Som de alt for skjonne Dine

Fra sin Salighed bortrev,

Diets Lys hun selv udslukte,

Offred Herren Verdensglandsen;

Men med himmelsk Lys gjenstraaled

Som to Evighedens Stjerner,

Ved et Under, Helgenindens
 Dine med forklaret Glands.
 Nu de lyse Himmelstraaler
 Ingen Sjæl paa Jord forvilde,
 Lyse helligt, lyse stille,
 Blinke kjærligt gjennem Natten,
 Blinke gjennem Sky i Stormen,
 Lede i Drkan til Havnen,
 Lede Sjælen til sin Himmel,
 Aanden til sin Salighed.

Siig, hvad læser du hver Aften
 Med din unge smukke Kone
 Hist i stille Sovestammer?
 Hele Timer kan jeg høre,
 Naar i Huset Alt er stille,
 Eders Stemmers Berørlang —
 Saa min stille Bert jeg spørger,
 Dnster mig den Bog at skue,
 Som han med sin unge Kone
 Læser i hver Aftenstund.
 „Det er ingen Bog, Signore!
 Vi kan ei i Bøger læse,
 Vor Rosario kun er det,
 Som den fromme Pater lærte
 I vor Barndom os at bede.“
 Men forstaae I da Latin?
 „Nei, Signor, men Bønnen kan vi:
 Den forstaae vi nogenlunde,
 Og — den hellige Gudsmoder
 Bedre den forstaaer, end vi.“

Mandens fromme Tro mig rører;
 Gjerne hører jeg hver Aften,
 Naar i Huset Alt er stille,
 Hvor de unge Folk derinde
 I det lille Sovestammer
 Kjønt som fromme Børn tilsammen
 Bede deres Rosenfrands.

Det er Festsdag i Frascati:
 Byens Skytspatron til Ære,
 Bispen kommen er fra Roma;
 Processionen gaaer fra Kirken;
 Udenfor Trompeter klinge
 Under smaa Kanoners Knald.
 Ogsaa her er, som i Roma,
 Hesteveddeløb og Corso;
 Og ved Næt man lystig tænder
 Tjæretønder trindt paa Gaden.
 (Gamle glædes her, som Unge,
 Naar de lege kan med Ild).
 Liden Pedersplads er oplyst;
 Snart Mongolfieren stiger,
 Trindt behængt med Farvelamper
 Og med Luestriften prydet;
 Først vi læse hvad der staaer!
 „Fly fra Tusculum“ — saa staaer der —
 „Blege Sorg! fly fra vort Hjerte!
 Og lad Hyrden vandre ind*)!“

*) Fuggi dal Tusculo, dal nostro cuore
 Tristezza pallida! entra il pastore!

See nu stiger lys i Natten,
 Som et Meteor i Luften,
 Flammefuglen og forsvinder,
 Liig en trudsfuld Komet.
 Folket jubler — og med Knalden
 Høit Rakettere Sværm opflyver,
 Tusind Flammehjul sig dreie,
 Stjerner dandse, Sole brænde —
 Folket snart sin Lyst udstriger,
 Snart mislykket Sol udpiber —
 Og den Landstad-Fest er endt.

Grotta Ferrata.

Hvor herligt her fra Bjerg til Bjerg at ride
 Paa langsomt Esel, og fra Stad til Stad!
 Høit lavt Kapel, her høie Kloster standser
 Den Fremmede; hver Dør ham aaben staaer:
 Forinden fromme Billeder paa Muren!!
 Foruden herlig malerist Natur!
 Grotta Ferrata! i din Helligdom
 St. Nilus*) end besatte Dreng helbreder;
 Her hedenskt Reiser vandrer ham imøde,
 Medladende i al sin Herlighed,
 Og byder ham en Naade sig udbede;
 Paa Reiseren den Fromme seer og ynkes:
 „Bevar din Sjæl!“ er hvad han beder om.
 — Ledsag mig, Helgen! med din fromme Bøn
 Nu bort fra disse Dale, disse Bjerge!
 Her er det mangengang som kunde Sjælen

*) Malet al fresco af Domenichino.

Sig i Naturens Herlighed fortabe
 Dg, liig en Alf, henslyve og opløses
 I underfulde Luftning — eller smelte
 Dg rulle bort med løndomsfuld Naturaand
 I Sø og Kilde — eller, mildt inddyset
 Af Trylletonerne fra Bjerg og Dal,
 Bortdrømme sit Aarhundreds Liv og Stræben.
 Blev Sjælen hjemme her, den slagred hen
 I Blomsterduft paa Sommerfuglevingen
 Dg biged stedse fremmed hid tilbage.

De sidste Dage i Rom og dens Omegn.

Farvel, Marino! og Castel Gondolfo!
 Albano og Ariccia! farvel!
 Dg du, o Tivoli, med dine Grotter,
 Med dine Vandes løndomsfulde Brusen!
 (End hist de Reisende jeg dandse seer
 Om Altarflammen i Sybillas Tempel:
 Hist Hedenoldets Aand i milde Luftning
 Horages skønne Villa end omsuser).
 Nu er det først, som Oldtidsherligheden
 Opstiger af sin Grav i al sin Skjønhed,
 For mægtig fast at holde fremmed Flygtning.
 Det er, som Konstens store Helgenstare
 Dg Lyscheruber vil mig Veien spærre,
 Mens fra Palads jeg til Palads end gaaer
 Dg løsner langsomt mig af Tryllefredsen.

„A rivederci"! *) — ei farvel jeg siger

*) Til vi sees igjen!

Til Alderdommens rige Storheds-Minder,
 Til Vaticanets Guder og Heroer,
 Til Raphael, til gamle Francia,
 Til Perugini og Garofalo
 Og til de høie Konstens Fædre alle.
 Endnu en Aftenvandring gennem Roma —
 I Maanestien til stolte Colosseum,
 Til Fredens Tempel, til de brudte Søiler
 Og Seiersbuer — gennem Porten hist
 Til Biingaards haverne — forbi hin Villa,
 Hvor tidt jeg gennem Gitterporten skued
 De høie Springvand mellem Marmorstøtter,
 Mens Palmen vifted i den stille Luft,
 Og Skyen blaaned over fjerne Bjerger.
 — Her gif jeg tidt, i stille Glæde taus,
 Mens blandt Cypresser, Pinier og Plataner
 I Ratten Konstnerstaren om mig sang
 Den skønne Afskedsfang: „Ade, Ade!“
 Og under Viddets Skjemt og muntert Letsind
 Beemodig, som et Suf fra Sjælens Dybder,
 Det lød: „wo bist du? mein gelobtes Land!“*)
 Mens St. Johannis=Fuglene**) som Stjerner
 Omflaged os med underlige Glimt.
 Snart slagre nu i fjern Erindrings=Dæmring,
 Liig hine Stjernefugle, Sydens Minder
 Med Pavestadens Glorier forbi mig.
 Paa Himmelfartens Fæst for sidste Gang
 Jeg saae Velsignelsen fra Kirkens Fyrste
 Henover Folkets Hoveder nedsvæbe.

*) Werners „Fremdlings Abendlied.“

**) Luciole.

Paa Christi Legemsfest gif Munkeskaren
 Høitidelig med Sang og Kors forbi mig
 Og bar, som til hans Grav, St. Peders Arving*):
 Liig fromme Helgen, knæled han paa Baaren
 For Corpus Domini**) med foldet Haand;
 I Efterglandsen af sin Herlighed
 Han som en Skygge syntes mig bortsvæve;
 Mig Festens Blomster var hans Dødningfrands.
 — Snart, alle velste Blomster, farer hen!
 Endnu en venlig Fest — og saa farvel!
 Du skønne Festers Land med dine Krands!

Blomsterfesten i Gensano.

Til Gensano vidtberømte
 Blomsterfest hver Fremmed kalder.
 Glad med Strømmen jeg henvandrer,
 Seer paa Festen som de Andre,
 Glæder mig ved Folkestimlen,
 Ved de skønne Landsbydragter,
 Ved de maleriske Grupper,
 Ved det Folkelivets Billed,
 Festens Blomsterramme samler,
 Ved catholske Andagts Farve
 Og hvad Protestantens Die
 Fængsler i hesperisk Land.

Ved min Side staaer alvorlig
 From ærværdig Klosterbroder

*) Den gamle ærværdige Pave Pius VII.

**) Herrens Legeme, den indviende Hostie.

Folder stille magre Hænder
Over Capuziner-Bæltet,
Seer paa Gadens Blomsterdynger
Med en sølsom Ild i Diet;
Og i Oldingsstægget ruller
Lønlig Andagtstaare ned.
Hør mig, fremmed Ven! — saa taler
Oldingsblikkets Flammetunger —
Og hvor skønne Skal du seer kun,
Skal du Livets Kjærne see.
Her du seer kun verdslig Glimmer,
Her du seer kun Skuespillet,
Som du i din Sjæl foragter,
Medens dog nysfigent Die
Vil forlystes ved dets Glands.
Aner du ei dyb Betydning
I vor Leg med Blomst og Billed?
Troer du, intet Hjerterøres,
Troer du, ingen Sjæl opløstes,
Hvor saa mange Dine blinke,
Hvor saa mange Tanter flyve
Mellem Herrens Blomsterstammel
Og hans Stjerne-Throne hist?
Beed du, hine tusind Hænder
Virke Tæppet uden Lige,
Hvorpaa Salighedens Herre
Bæres skal i Seierstog?
Under helligt Skjærm han hviler,
Af Monstransens Glands omstraalet;
Stjult i Hostien, han venter
Sit forklarte Legems Fæst.
Herlig skal hans Bei beredes:

Alle Blomster smaa hengive
 Deres Kroner til hans Ere,
 Vil med deres Blade skjule
 Mindste Steen paa hellig Bei.
 See! med barnlig Konst afbildes
 Paa det store Blomstertæppe
 Tusind Sole, tusind Stjerner,
 Himlens Pragt og Jordens Glands.
 Mangent helligt Bibelbilled
 Seer du selv paa Gaden malet
 Fromt med Blomster-Mosaik.
 Last ei Værket, men forstaa det!
 Spot ei over Konstnerfolket,
 Som med Blomsterløv hentaster
 Kjækt i flygtigt Efterbilled
 Raphaelers Værk i Støv!
 Binden snart det Værk henveirer,
 Veger snart med flygtigt Omrids;
 End den staaer det ærbødigt:
 See! vor Himmelgjest er nær.
 Paa hans Bei skal til et Tæppe
 Konsten sine Værker sprede,
 Bøie fromt sig med Naturen,
 Salig ved for ham — at døe.
 Stille, stille! See, han kommer:
 I Monstransens gyldne Straaler,
 I Symbolets Glands han kommer —
 Knæl, fornem ham og tilbed!
 See! ved Altret hist modtager
 Engle ham med Hymnetoner,
 Biste glad med Seraphvinger
 Paa de Barnefuldre smaa.

— Fromme Gubbe mig forlader
Slutter sig med stille Andagt
Til den lange Broderstare,
For at knæle og tilbede
Hist, hvor glad ved Blomsteraltret
Fattigt Barn i Engledragten
Sjunger om forklaret Legem
Og tilvister Oldingsbarnet
Himmelfred med Seraphvinger
Paa de Barnefuldre smaa.

Hellig Leg mig ei forarger
Her, hvor Barn og Olding mødes
Fromt i Phantasiens Land.
Kan vi see med barnligt Die
Barnehimlen i dens Billed,
Skal dens Blomsterduft os følge
Saligt, til vi see den hist.

Tilbagereise gennem Italien.

Paa Veien fra Rom.

Med dine Blomster følg mig, du fromme Barneaand!
 Mens Sydens Alf mig løser af stærke Tryllebaand!
 Alt ruller Reisehjulet af Romerporten ud —
 Lad rusle kun! det gaaer jo mod Fædreland og Brud.
 — Hvo sidder hist saa stille paa høie Tiberbro?
 Med Afskedsblomster venter der Vennen, brav og tro*);
 Fast Genien ham lænker til skønne Tiberbred;
 Beemodig nu i Floden han kaster Blomster ned:
 Liig Blad i Strøm, bortfarer hver Sjæl, han her har kjær;
 Selv med hans store Mester er Afskedsstunden nær.
 De fædrelandske Røster har dybe Længsel vaft,
 Til høie Nord de drage hver nordisk Aand med Magt;
 Selv fra sit Kongedømme i Konstens gamle By
 Vil Thorvaldsen til Hjemmet med Sydens Træffugl flye.
 Ei tung var venlig Afshed: naar Arelstad jeg naaer,
 Der laurbærkronet Landsmand i skøn Triumph alt gaaer;
 Der samler kjærlig Tiden hvem her den skiller ad —
 Der ogsaa dig jeg venter med Kunstnerfrandsen glad,
 Du Ven med Afskedsblomsten paa høie Tiberbro!
 Farvel! a rivederci! hvor Winterlillier groe!
 Er Luften der end stundom for vinterlig og sval,
 Til Flugt dog styrkes Sjælen i høie Stjernesal:
 Fjernt tindrer Himmellyren — høit Svanen Vingen slaaer!
 Dog — kun en evig Stræben til høiest Livsmaal naaer.

*) Billedhugger Freund.

*

*

*

Nu munter jeg henfarer fra Stad til Stad paany,
 Seer Taarn og Bjerg bortflyve, liig Billedhær i Sky.
 I blandet Træffuglstare snart Tonen flinger fransk,
 Snart tydsk og velsk og irlandsk, snart babelsk og snart dansk.
 I Flokken livligt spøger med barnligt Kunstnersind
 En Ven fra høie Norden med brune Lok om Kind*).

For Sydens muntre Farver, for Titianers Glands,
 For Livet i hvert Afsyn han Die har og Sands:
 Konciliones Klipper i Aftenrødens Pragt
 Har over Kunstnerblikket ei halv saa megen Magt,
 Som Silkespinderinden hist med den hvide Haand,
 Som rynket Kapuziner med Kors og Perlebaand.

Fra Fest til Fest gaaer Reisen i rige Helgenland;
 Fast hvert Kapel paa Veien om Under tale kan.
 Hvor skjulte Dødsnød truer, en venlig Aand er nær:
 Paa Bjerg ved Afgrundspynten os vugged Karmens Fjær;
 Tilbage ruller Hjulet; men Lykken er ei seen:
 Ved Dyb mod Skjæbne-Hjulet sig stemmer mægtig Steen;
 Fra Kunstnerhaanden kom den; men hvo ham Binket gav
 I lynsnar Redningstanke ved rædsomt Styrtnings-Grav,
 Det aned selv han neppe; derpaa vi tænkte ei,
 Mens lystig vi fra Graven henfoer ad skyhøi Ve.

Bolsenas Under-Messe**) vi alt i Roma saae;
 Nu see vi hele Byen med Festdagsklæder paa.
 I pyntet Lovsalkirke vi gaae med Folket ind!
 Her knæle skjønne Qvinder med røde Slør om Kind;

*) Portraitmaler Jensen.

**) Malt af Raphael i Vaticanet.

Her blandt Ex-voto-Tavler, med Tak for Arm og Been,
 Paa Hjertetavlen stille sig maler Bjergets Steen.*)
 — Snart Lykkehjulet atter gaaer mellem Dal og Sky;
 Naturens store Under med Konstens Værker flye.
 Sienas gamle Skatte vi søgte glad og fandt;
 Med Pisas Campo santo og skjæve Taarn de svandt.
 — En Dvel jeg modig standser: jeg ved en Villa staaer;
 Der atter Hjemmets Toner i fremmed Land mig naaer.

Cisanello**).

(Juni 1819.)

Ved Arnos Bred sig mellem Blomster slynger
 En venlig Sti, hvor skjønt i Almelunden
 Den grønne Ranke staaer, guirlandebunden;
 Lysfuglen glimter og Cicaden synger.

Der gaaer saa glad i Helligaftenstunden,
 Naar Ugens Værk og Hede meer ei tynger,
 Med herlig Liv og muntre Børneslynger
 En Mand fra Nord, af Sydens Krands ombunden.

Dg gaaer forbi en Vandrer fra hans Norden,
 Det er som ham i Syd et Nordlys blinker,
 Dg til sin Villa nordist Gjest han vinker.

Hil dig, som fandt saa skjønt et Hjem paa Jorden!
 Dit Norden tro, lyksalig her du hvile!
 Men i det Fjerne mine Stjerner smile.

*) Stenen, som standsede Hjulet ved Afgrunden, (see S. 215).

**) En Villa ved Pisa, tilhørende den norske Kjøbmand Stub i Livorno.

*

*

*

Paany konstrige Florents henriver nordist Sjæl;
 Men Beturinen knalder. — Nu, danske Ven*), farvel!
 Brat Reisesenen vexler. Snart høit paa Bjergets Sti
 Jeg ene staaer i Verden — Som Fugl dog let og fri,
 Af friske Bjergluft hævet, fornemmer jeg med Lyst
 Hvad over Sky sig rører i eensomt Drnebryst;
 Men stoltest Fugleglæde — før Sjælen selv det veed —
 Med store Tomhed blandes. — Den Verden, som bortgled
 Med Sky mig under Foden, jeg søger snart med Savn,
 Hvor lustig Bjergalf flemmer mit Bryst i kolde Favn.
 Sjøndt ingen Sjæl jeg kjender i fremmed Verden meer,
 Med Glæde dog jeg atter de tusind Sjæle seer.
 — Bolognas store Byliv med tusindfoldig Røst
 Paany med Konstens Under udfyldte Sjæl og Bryst.
 Liig Universets Kloder, det Største dog foer hen,
 Naar tidt med mindste Markblomst mig fulgte gammel Ven.
 Paa skovrig Apennintop jeg fandt ved Beiens Sand
 Slig Ven fra Barndomshjemmet og Hjertets Drømmeland.

Stjerneblomsten

(paa Apenninerne).

Stjerneblomst! du kan mig sige
 Budskab om min Elskelige,
 Om hun og mig ret har kjær,
 Om det er af ganske Hjerte —
 Om med Glæde — om med Smerte —
 Om hun fjern mig end er nær.

*) Portraitmaler Jensen.

Stjerneblomst! du maa mig sige
 Hvad jeg hos den Elfselige
 Spurgte om og hørte tidt:
 Om min Lykke Himlen naaede —
 Om hun elster uden Maade —
 Eller ganske, ganske lidt.

Stjerneblomst med gyldne Rjærne!
 Siig, gjentag det i mit Tjerne,
 Hvad jeg bedre veed, end du!
 Uden Grændse — uden Maade —
 Ja, min Lykke Himlen naaede —
 Stjerners Flugt den naaer endnu.

— Blad for Blad for Bjergets Binde
 Blomsterstjernens Straaler svinde.
 Svinder, af! min Glæde saa?
 Lykkens Blomst jeg sønderriver;
 Sidste Blad tilbagebliver,
 For min Undergang at spaae.

Beste Blomst! jeg troer dig ikke:
 Læste du i mine Blikke
 Og misundte mig min Ro?
 Eller vil du kun mig drille
 For den Tvivl, saa ganske lille?
 Fast dog er min Elfskovstro.

Stjernens Glød er end tilbage;
 Den skal Ordet mig gjentage

Om den Flamme, reen og tro,
Som med Blikket fra det Fjerne
Hist i Apenniners Stjerne
Møder mig med hellig No.

Paa Veien fra Bologna til Padua og Benedig.

Med hvem jeg nu bortfarer, mig snarlig bliver klart:
Med Skuespillertrouppen jeg er paa lystig Fart.
Paa Veien strax sig røber det Kunstner-Compagnie:
Vor Buffo efterligner hver Gjæk, vi foer forbi;
Vor prima Donna synger til Figurantens Bas;
Med Dandserinden kappes i Parodie Bajaz.
For latter knap vi høre det Bid, hvoraf vi lee,
Mens Bertholdinos Miner med Bravoklap vi see:
Snart høit med svulstig Pathos han spotter vrange Kunst;
Snart selv Naturens Skygge han griber ei omsonst:
Uartigt Barn han spiller, som velske Hex sig teer;
Fast meer i det Par Dage, end hele Aar, jeg leer.
Tidt pludselig dog Spøgen i velske Kunstnertrop
Til Alvor sig forvandler med Sorg for Sjæl og Krop:
Bed hvert Kapel de knæle; da standser lystigt Spil;
Hver Aften dem Kometen med Varsler skræmme vil;
De forse sig og grue for Pest og Hungersnød;
Men skjuler Sky Kometen — de lee ad fjerne Død.

Fra lystig Trop jeg skiltes. — I stille Nat jeg staaer
Paa maanelyse Flodsfib. Guittarens Klang mig naaer:
Veemodig Skjønne nynner om Brudens korte Fryd;
Bed Siden mørk Gemalen bevogter tuet Dyd.

Hvert Blik hans Die følger, mens Paduanst Student
 Koldt, til Stiletten støttet, han hilser halvbekjendt.
 Om Romeo jeg drømte og om Benedigs Moor,
 Mens saa i Sommernatten vi ned ad Brenta foer.
 I Maanelys romantisk, liig Oberonst Magie,
 Gled herlige Paladser og Viller os forbi.
 I Morgenrødens Guldglans jeg paa Gondolen glad
 Indroede i Benedig, den underfulde Stad.

Benedig.

Jeg Marmorstaden skuer
 Af store Sump opstige
 I Pragt foruden Lige
 Med Kupler og med Buer;
 Paa fort Gondol jeg gynger;
 I Morgenglands Gondolieren synger.

Han Havets Dronning priser:
 Endnu paa Hav hun svømmer
 Og om sin Storhed drømmer;
 I Glans endnu hun viser
 De hundred Ders Throne;
 Men Havets Brud har tabt sin Perlekrone.

Blandt Pragtpaladseres Brimmel
 Gondolen sig henskryder:
 I Havspeil sammenflyder
 Rigt smykket Jord og Himmel;
 Med Broer og Arcader
 End Tryllestaden i sin Glans sig bader.

Men her er dødt og stille:
 Ei Glædeslarm jeg hører;
 Ei travlt sig Folket rører;
 Kun i Kanaler spille,
 Som Fisk, de tusind Aarer
 Blandt sorte Skuur, liig Dødningsfriin paa Baarer.

— Din Herkertid er omme,
 Du Havsee mellem Stæder!
 I Liig-Paradeflæder
 Længst paa Laguner tomme
 Du magtløs er bortsovet
 Fra Ringen, som med Dybet dig troloved.

Til Dybets Favn indviet,
 Selv under Lovens Binge*)
 Du hørte Lænker klinge;
 Og mørkt har Livet tiet,
 Hvor Hydren dig omsnoede,
 Mens blodigt Frihedstræ i Sumpen groede.

Hvor Frygt for Nordens Ræmpe**)
 Fra Jorden dig forviste,
 Paa Hav du Lykken priste,
 Men kunde dog ei dæmpe
 Din Gru for Dragens Strube,
 Naar lønligt Dødsfuf lød fra Lovens Grube.

*) Den gylde bevingede Love, den aristokratistiske Republiks Baaben.

**) Det var, som bekjendt, især af Frygt for Longobarderne, at saa mange af Overitaliens eller Venetiens Indbyggere i Slutningen af det 6te Aarhundrede bebyggede Lagunerne i det adriatistiske Hav, det nuværende Venedig.

Nu Lovens Svælg*) er luftet;
 Fra blydæft Grav**) ei længer
 Sig dæmpet Stønnen trænger;
 Dog Folke=Dødningsuffet
 Henover Sumpen svæver,
 Hvor vinget Love knuust for Drnen***) hæver.

Pludselig ved Herbergtrappen,
 Standser i sin Fart Gondolen.
 Luehed alt Morgensolen
 Brænder gjennem Reisetappen.

Bag ved Huset trange Stræde
 Til St. Marcus=Verdnen fører;
 Alt hvad her af Liv sig rører
 Dag og Nat er der tilstede.

Dag og Næt jeg der gjenfinder
 Herrers Flok med Bister grønne,
 Høie Tyrker, velske Skjønne —
 Alt hvad Stadens Liv forbinder.

Hid fra tusind skumle Gader
 Over Broer, paa Kanaler
 Folket tyer og sig husvæler
 I de kjølige Arcader.

*) En Malmøve modtog i sit Svælg i den despotiske Republiks Tid alle hemmelige Angivelser.

**) Blytagene, de berygtede Fængsler.

***) Den østerrigske.

Blandt Basilikernes Brimmel
 Travl fra Slot til Slot jeg iler;
 Her jeg mig blandt Folket hviler
 Under sydstjøn Aftenhimmel.

Billedskaren glad jeg skued;
 Fast dens Rigdom Diet trætter:
 Titianer, Tintoretter
 Skjönt med livlig Dagglands lued.

Rjølet af Lemonesaften,
 Paa Piaçetta ved Kanalen
 Rytter jeg til Folketalen
 I den maanelyse Aften.

Ved Paladset Guittarstrængen
 Sagte paa Altanen flinger;
 Munken hist Monstransen bringer;
 Læs til Knæfald ringer Drengen.

Ved Paladset under Svalen
 Blinker Staal i Maaneglandsen;
 Munken standser med Monstransen —
 Aaren pladsted i Kanalen.

Dødens Flygtning paa Gondolen,
 Bleg — liig Paduastudenten
 Hist i Maanestien paa Brenten —
 Sorte Kappe slog om Rjølen.

Nattens Lys i Sky er svundet —
 Krokodillens Ridder truer —

Blodig Porphyrseilen luer
Hift, hvor Dogens Blod er rundet.

— Bort nu, bort fra Hertugborgen!
Sidste Gang her Løven svinger
Dver mig de gyldne Binger —
Særsynsstad! farvel imorgen!

Adria.

Mø med svanehvid Barm, med himmelblaat Bælte!
Jomfru med jøgrønne Loffer!
Dronning fra Dybet!
Deilige Havfru, Adria! dig har jeg stuet.

Huldstab svoer jeg dig ei, ustadige Skjønne!
Længe dog holdt du mig fangen —
Standfede Sneffen,
Sang i tre Nætter sølsomme Sange ved Stabnen.

Lunefuld klang mig din Røst, du Dronning fra Dybet!
Snart du skalkagtig mig vugged —
Lulled i Drømme
Flygtningens Sjæl, for vildt med Drøn mig at vække.

Snart du i Maanestfin kom med venlige Toner;
Da var der stille paa Dybet;
Stjernerne tindred —
Seilet henvisted, Styrmanden slumred ved Roret.

Skjont da toned din Sang om Pantheonsskulpten,
 Hvælveth med Verdner i Dybet,
 Hvor under Joden
 Lindre de himmelske Stjerner, naar Havfruen danser.

 Snart du med Lyn hensoer paa vorende Bølge,
 Hæved med Ratter i Stormen
 Svingrende Stemme,
 Sang om Dybets Palads af Dødningsknokler.

 Lune dog var det og Spøg. Ei Snekken du knuste:
 Mild du til Rysten henskød den,
 Mens du med Stormen
 Flygted i hvirvlende Sky og blinked i Lynglands.

Afsted med Italien.

(Triedt den 15de Juli 1819.)

Farvel, du Land med Tryllesluft,
 Med Palmer og Drangeduft!
 Du Land, med store Oldtids Spor,
 Hvor Lauren ved Ruinen groer!

End hører jeg for sidste Gang
 De velske Tones Efterklang;
 I Biinløvsalen gaaer jeg end;
 Men Velfland er dog faret hen.

Høit bruser Adria ved Strand;
 — Mig Boven bar fra magist Land —
 Bring, Bølge, mit Farvel med dig
 Hift til dit Sydlands-Himmerig!

Naturens, Konstens Paradiis!
 I Flugten sjunger jeg din Priis:
 Jeg saae din Regnbuefarve-Krands;
 Jeg stod i dine Stjerner's Glands.

Jeg hviled i Plataners Ly;
 Jeg drømte under Piniens Sky;
 I Alfes stille Sommerqvæl
 Med Glandsfuglsværmen fløi min Sjæl.

Fra høie Marmorborg jeg saae
 I Duft de Bjerger himmelblaae;
 Fra Dliegrenens Sølvverblad
 De velske Rattergale qvad.

Hesperiff Mo mig drog forbi
 Paa Mulen over Fjeldets Sti;
 Men over Fjeld og Bjerger blaae
 Mit Die høit mod Norden saae.

Derfra jeg kom; didhen jeg gaaer:
 Der blomstrer Hjertets stille Vaar;
 Der straaler Livets Kjærneglands
 Forklaret for den indre Sands.

Jeg saae dig, skjønnne Avalun!
 Jeg hviled i din Favn en Stund;
 Men ved din Trylleverdens Strand
 Sang Bølgen om mit Fædreland.

Hist skal jeg sjunge glad om dig,
 Du Sydlusts-Alfes Himmerig!
 Bort med din Luststrøm lad mig flye!
 Min Sjæl boer under Nordens Sky.

Hist seer jeg mine Bjerge blaae,
 Hvor høie Nordhavsbølger gaae;
 Der Dal og Skov og Hav har Røst
 Med Gjenklang dybt i nordist Bryst.

Lig Guldlandsstrøm ved fremmed Strand,
 Flyer billedsfjonne Drømmeland —
 Afsted, afsted! rul hen, o Strøm!
 Henslyv i Sang, du gyldne Drøm!

Gjenhilfen til Fædrelandet. *)

(November, 1819.)

Fra Middagens straalende Sommer
 Mod Midnat og Vinter den Reisende gaaer;
 Med Blomster af Snee i sit Haar,
 I Stormen med Sang han dog kommer;
 Han kiender og priser den balthiske Strand —
 Han hilser sit Fædreland.

Jeg drog over Bjerg, gjennem Dale,
 Henrulled paa Rhinens og Tiberens Strøm,
 Jeg svimled i herlige Drøm;
 Men, o! kunde Bjergene tale,
 Og Floderne nævne den Fremmedes Gavn —
 De nævned mit Fødelands Navn.

Paa Simplons og Grimselens Høie,
 Ved Gletschernes Is, paa den evige Snee,
 Jeg Stjerner ved Dag kunde see;

*) Efter nogle Maaneders Ophold i Wien, Berlin og Dresden, hvor især Billedgalleriet og det mig uforglemmelige Bekjendtskab med Digteren Ludvig Tieck forlangede mit Ophold, vendte jeg i den frembrydende Vinter 1819 over Hamborg tilbage til Danmark.

Dog stirred den Fremmedes Die
Fra Middagens Stjerner mod Midnattens Sol,
Mod Nordens den trofaste Pol.

Her funtler i Natten min Stjerne,
Hid peged magnetisk Nordvandrers Stav:
Her saae jeg — fra Heltenes Grav,
Fra Romas Ruin i det Fjerne —
Paa Kæmpernes Høie, ved Storhavets Strand,
Din Skytsaand, mit Fædreneland!

En Kæmpe, sneeloffet, han hviler
Bed Hjerternes Skjold og med Røllen i Haand,
Dg nærmer sig Midnattens Land,
Fra Hjerternes Land den bortiler,
Hvor Trostaben stander, en Kæmpe saa stor,
Hvor Freden hos Kjærlighed boer.

Beslignet for evig du være!
Beslignet og prisat blandt Riger paa Jord!
Du Trostabens Fristed i Nord!
Det Navn du evindeligt bære!
Modtag nu og Sonnen, som, kjærlig og tro,
Hos Fædrenes Grave vil boe!

Her vil jeg i Midnatten stande,
Dg lytte til Nanden og Strængene slaae,
Dg hvad i det Fjerne jeg saae,
Hvad herligst henrev mig i fremmede Lande
Skal Sjælen opflamme paa Kjærligheds Strand
Til Dvad om mit Fædreneland.

Det øde Slot,

Eventyrdigt i fire Sange,

(skrevet 1821).

Første Sang.

I dunkle Skov, ved Østersøens Bølge,
Der laae en Ridderborg i gamle Dage;
Vil did du til den grønne Brink mig følge
Og kalde det henfarne Liv tilbage,
Da skal du see hvad Krøniken maa følge:
Heelt sære Billeder du skal opdage,
See Gjenfærd gjennem øde Haller svæve,
Og Blomster af Ruinerne sig hæve.

I hundred Aar den gamle Borg stod øde;
Paa Taarnets Kobbertag nu Mossen groede.
Hver Nat i Hallen hule Drøn der lode,
Og Ingen meer sig til dens Ly betroede;
Men udenfor de Mure, dunkelrøde,
Borgkastellanen uforstyrret boede:
Der, med sin Datter i den lave Hytte,
Han ene skulde Borg og Skov beskytte.

Et gammelt Ridderharnisk stod umærket
I dunkle Krog; det syntes sig at flamme
Ved Stue-Freden, mens, bag Seierværket
Af Træ og Sand, det skjulte mangen Sframme;

Om Martins Bryst det havde tidt forstærket
 De Christnes Muur mod Tyrkens Sværd og Flamme,
 Til Kirken havde Jorsalskæmpen givet
 Sit Riddergods; nu eied han kun Livet.

En Vinterqvæl ved Arnen Martin læste
 I Helgenbog. Den vakkre Fylla hørte
 Opmærksom paa hvert Ord; foruden blæste
 Decemberstormen. Maanen sig tilslørte.
 Da lod i Skoven som en Lyd af Heste,
 En kraftig Haand ved Dør og Klinker rørte,
 Og see! en Riddersmand indtreen i Stuen,
 Og bad om Ly og Plads ved Arneluen.

Den Gamle reiste sig; skøn Fylla bæved:
 End ei hun Riddersmandens Afsyn skued.
 — En Falk forlod hans Haand og glad henvæved
 Paa Pigens Skjød, af Winterfulden kuet; —
 Af barnlig Fryd nu Pigens Barm sig hæved,
 Og yndigt Jomfrukindens Roser lued:
 Sin Barndomsven Svend Halvor hun gjenkjender, —
 Med gyldne Sporer kjæf han nu hjemvender.

„Velkommen“! — raabte Oldingen og krystet
 Ham til sit Hjerte — „skal jeg troe mit Die?
 Du lille Helt, som naaede mig til Brystet,
 Maa ordentlig dig nu til mig nedbøie —
 Og Ridder! — nu! forgjeves ei forlystet
 Dig Heltesagn paa Oldtids Ræmpehøie.
 Kom! sæt dig ned! fortæl din djærve Fore!
 Hvo gav Dig Ridderslag og gylden Spore?“

„Vor store Konge“ — Halvor bly gjenmæled
Dg satte sig ved Urnen ned fortrolig;
Paa Fyllas røde Kind hans Die dvæled,
Dg Hjertet slog mod Pantsret glad urolig —
„Den Aand“ — vedblev han — „der som Barn besjæled
Bed Kroniken mig i din stille Bolig,
Den har mig gennem Kamp og Seir ledsaget,
Dg ei forgjeves jeg mit Sværd har draget.

„See! Fyllas Falk har trolig mig ledsaget
Paa Land og Sø; nu trolest først den glemmer
Sin Herre paa den Haand, som den opdraged;
Dog lad den hvile der! som den, jeg gjemmer
Hvert herligt Minde. See! jeg har medtaget
Et Bytte fra Arconas hede Emmer:
Til Fylla rev jeg dette Baand af Flammen,
Da Svantevit i Støv og Gruus faldt sammen.“

Et gyldent Armbaand han den Jomfru rakte,
Dg vedbled fro om Kampen at fortælle
Dg Kongen, som i Gruus Arcona lagde:
„Han og vor Biskop stod som Kullens Fjelde
I Tordenveir — de Storm og Lyn foragte —
De trodsed mægtigt Bendens Trolddomsvælde;
Vel maae vi frygte Gud og Kongen ære:
For dem nedstyrted Nylands Afgudshære.

„Den store Valdemar mit Liv tilhører;
Næst Gud og Kongen jeg de Skjønne tjener;
End Jngens Farve jeg i Skjoldet fører;
Dog det — jeg haaber — Gud mig og forlener.

Jeg Drlov har til atter Benden rører
 Sig til en Dyst; saalænge vel jeg mener
 Vil Fader Martin Huusly mig tilstede
 Paa Ridder Brunos øde Riddersæde."

Skjøn Fylla gyste; gamle Martin smilede:
 "Du Bovehals!" — udbød han — "Fast saalænge
 Jeg mindes kan, der Ingen trygt har hvilet;
 Til sligt et Huusly skal ei Halvor trænge.
 Er alle dine Frænder end bortilet,
 Din Faders Ben har end to Gjestesenge;
 Jeg seer, du gamle Benner ei kan glemme —
 Nu vel! saa vær da i min Hytte hjemme!"

"Tak!" — svared Halvor — "intet Slot paa Jorden
 Er som dit Skovhuus smukt: her jeg gjenfinder
 Det gamle Bostab i den gamle Orden:
 Her hilse mig saamange kjære Minder —
 Og, Fylla! hvor du rank og smuk er vorden!
 End, seer jeg, vintergrønne Krands du binder
 Og ei ved Juletid Guds Søn forgjætter;
 Men Blomster i hans Tornekrone fletter."

"Det var ei godt, hvis ham vi glemte" — svared
 Den fromme Gubbe — "ja, Christ være lovet!
 Han baade Sjæl og Legem har bevaret:
 Med gamle Tro hver Nat vi her har sovet
 I Fred og Ro, mens du har vidt omfaret
 Og Liv og Blod for Land og Konge vovet.
 Siig hvad du saae af fremmed Skif og Sæder,
 Imens min Fylla Madveren bereder!"

Nu Halvor satte Sværd og Skjold tilside;
Men Fyllas Haand det blanke Harnisk løste —
Hans Nie faldt paa de Smaafingre hvide:
Han bævende af lønligt Haab dem kyste.
Skjøn Fylla gif; — i hendes Dine blide
En Taare glindsed. — Halvor Tillid øste
Af Gubbens No: om Sorg ei her han drømte;
Fra Læben nu fortrolig Talen strømte.

Dg han fortalte Alt, hvad ham var hændet,
Fra den Tid han, en liden Pilt, var draget
Af Faders Huus: hvorlunde Vren blended
Ham mangengang og henrev ham i Slaget
Til vild Bedrift; men Herren havde sendet
En trofast Ven ham under Baabenbraget,
Dg ved den norffe Ridder Olafs Side
Han havde lært med Christensind at stride.

„Ak! denne Ven“ — han sukked — „er forsvundet:
Da vi fra Venderetoget kom tilbage,
Han til sin elskede Alvilde stunded:
Til Fruerburet ilede han saa fage;
Men det var tomt, den gamle Bogter bundet,
Dg han fortalte under Suk og Klage
Hvorlunde trende Mænd ved Midnatstide
Var med den Jomfru dragne bort saa vide.

De havde baaret Riddersværd og Pantfer;
Men bag Bisiren dølget Riddingspanden
Dg ført den bundne Nø blandt skarpe Landfer,
Trods hendes Graad, til deres Skib ved Stranden.

Jeg saae min Ven som uden Bid og Sandsfer,
 Paa læffe Baad bortiled Riddersmanden:
 Sin Brud han søgte paa den høie Bølge;
 Jeg stod tilbage, skulde ham ei følge.

Han bort mig stødte. — Al, som død begræder
 Tre Maaneder jeg Vennen nu, hin gjæve —
 Jeg styrted mig med Pantser og med Klæder
 I Bølgen efter ham — jeg vilde leve
 Og døe med ham; „dig venter Liv og Hæder —
 Bliv!“ — raabte han. — Jeg Baaden saae bortsvæve,
 Og maatte ubønhørt tilbagesvømme,
 Mens han bortfoer paa Havets vilde Strømme.

Forgjeves har jeg paa en Snekke siden
 Dmtumlet mig til fjerne Der og Lande —
 Jeg fandt ham ei. — En Trøst jeg har, skjøndt liden:
 Hans Liig jeg ikke saae paa fjerne Strande;
 Maaskee vi samles end engang i Tiden,
 Hvis ei, saa skal han visseelig dog stande
 Paa Evighedens Rygt og mig modtage,
 Naar jeg har fuldendt mine Prøvedage.“ —

Dybt Halvor sukked. Gamle Martin hæved
 Til Frelseren paa Korset fromt sit Die;
 I hvide Dienhaar en Taare bæved:
 „Vær lovet“ — bad han — „Herre i det Høie!
 Du gav, du tog. — For mig er og bortsvævet
 De Faa, til hvem jeg kjærligst kunde bøie
 Mit Hoved ved de vilde Verdensstrømme —
 Jeg kunde heller ikke til dem svømme.“

„D!“ — vedblev Halvor — „saa er kun de Sjæle,
Som mig har elsket; Ingen har jeg hadet;
Dog Een — hvi maa jeg ved hans Minde dvæle —
Een har Guds Sol med fine Straaler badet,
Som jeg har seet for Mørkets Magter knæle:
Mit Sværd han døved; ei dets Dd ham skaded;
Men, visseelig! han skal til Regnskab drages —
Her — tænker jeg — skal Meget end opdages.“

Den Gamle spurgte studsende: „Du mener?“
„Den Ridder mener jeg, som her har Magten,
Ham, i hvis Sold som Kastellan du tjener.
Engang med ham jeg gif paa Nattevagten
Ved Kongeleiren. — Kløgt hans Sjæl forener
Med Vildhed — og som der i Bjørnedragten
Han vanked om og sang i Maanestinnen,
Det var som Hedningqvadet ham forblinded.

„Han taled nu saa løndomsfuldt fortrolig,
Men haaned fræk min Tro paa vor Forsoner
Og gode Aanders Samfund i Guds Bolig.
Om underjordiske, forborgne Zoner
Han mumled gaadefuld. Jeg blev urolig:
Jeg syntes alt at høre Dybets Toner —
Da saae jeg Lygtemænd i Mulmet flamme,
Jeg saae ham knæle og en Formel stamme.

„Da greb jeg til mit Sværd og ud ham kræved
Paa Liv og Død. — „Du Daare!“ — han mig svared —
I Herlighed du kunde have levet
Dit hele Liv, hvis ei du var opfaret

Saa taabeligt: vi kunde have hævet
 En Skat i denne Stund; nu har du sparet
 Os for den Møie." Med de Ord han flyede —
 Og jeg var lam i Armen til det gryede.

„Men nu jeg kom ihu, at ingen Anden,
 End denne Ridder med de vilde Bliffe
 Og Bjørnehjelmens trykket dybt i Panden,
 Forsvared Wendens grumme Afgudsstikke;
 Og da mod Svantevit vi slynged Branden
 Og Drerne, han rørte Haanden ikke,
 Men havde sig ved Tempeldøren stillet,
 Da Djævelen flygtes fra det knuste Billed.

„Du har vel hørt" — vedblev han — „om den sorte
 Forunderlige Stikkelse, som svæved
 Igjennem Templet, da vi gjennemborte
 Hiin lede Afgud; fast hver Ridder bæved;
 Men da vi lukked Afgudstemplets Porte,
 Sig Ridder Bruno paa en Ganger bæved,
 Hvortil man ei i Verden Mage kjendte —
 Dens Manke lyfte, og dens Dine brændte.

„En saadan Ganger, veed du, Wendens æred
 Som Svantevits; den Ingen turde røre,
 Undtagen Afgudspræsten, som den næred.
 Hvor nu den Ridder Bruno kan tilhøre,
 Det veed jeg ei; — selv Banret, som besværed
 Saa sælsomt os, og som vi tidt saae føre
 Til unaturlig Raseri vilde Vender,
 Det har jeg seet i Ridder Brunos Hænder.

„For Kongens Raad jeg over Bruno klaged;
Men blendende beviste han for Alle,
At jeg mig, som en Drømmer, selv bedraged —
Dg han blev friskjendt. — Himlen tør jeg kalde
Til Vidne paa hvad Meer jeg har opdaget,
Dg vist engang skal Lys derover falde;
Men først jeg vil hans øde Borg bestige:
Den veed vel Meer, end Levende kan sige.“

Nu Halvor taug. Betænksom Gubben stytted
Paa Haanden hvide Hoved; da indtraadte
Skjøn Fylla og til Nadver Bordet flytted
Med Halvors Hjælp. Hvergang hans Blifke naaedte
Den fagre Mø, hun rødmed og forbytted
Lidt simple Huusgeraad, og bly forraadte,
At Tanterne fra Dønten sig forvilded.
— De satte sig og bad og Hungren stilled.

Dg nu faldt Talen atter paa den øde
Forsaldne Borg og Brunoslægtens Levnet;
Da svandt fra Fyllas Kind de Roser røde.
Men Gubben taled: „End har Ingen stævnet
Ustraffet her til Vidnesbyrd de Døde;
Men rædsomt de Formastelsen har hevnet,
Hvergang en Vandrer Fod paa Borgen satte
I Haab om der at finde skjulte Skatte.

„Hvad jeg har hørt og seet, du skal dog vide,
— Var det nu kun iaften ei saa sild!
At drømme just om Sligt jeg ei kan lide,
Dg nødig jeg min Fylla fræmme vilde —

Du selv kan høre det ved Midnatstide,
 Hvor sælsomt i den øde Hal de spille:
 Du kan fra Bindvet i mit Gjestekammer
 See Lyset, som i Riddersalen flammer.

„Dg vil du taus i Nattens Stilhed lytte,
 Du vist skal høre underlige Stemmer;
 Men vov dig ikke af min stille Hytte!
 Kun her du tryk den fjerne Lyd fornemmer.
 Hvorlunde de det gamle Bostab flytte
 Jeg tidt har hørt; dog Sigt ei Krigsmænd skræmmer;
 Men vel jeg grued, naar i Maaneglandsen
 Jeg saae de blege Skikkelse i Dandsen.

„Det Syn jeg ei fordrager: lydløst svæve
 De op og ned i hvide Dødningklæder,
 Dg, glidende som Skygger, de henvæve
 I lange øde Hal; Hvo da indtræder
 I deres Samfund, han vil neppe leve
 Til Sol staaer op. — Men siig, hvad fattes Eder?
 I sidde der saa blege og henstirre
 Mod Gluggen hist; — hvad Syn maa Jer forvirre?“

„Jeg saae et Ansigt, Fader!“ — Fylla stammed. —
 „Jeg saae det ogsaa“ — svared Halvor, rolig,
 Dg over sin Forbauselse sig stammed —
 „Bliv ved! med det Syn er jeg alt fortrolig:
 Det har alt eengang før min Sjæl opflammet
 Til at udforske denne Aandebolig.
 Det blege Dvindebilled er forsvundet:
 Hun saae, jeg havde rigtigt Veien fundet.“

„Du taler underligt“ — den Gamle svared —
 „Du har dog aldrig Samfund med de Døde?“
 „Nei, — Fader Martin! men jeg har erfaret
 Heelt sære Ting, som Faa i Verden møde:
 I Drømme har hiin Dødning aabenbaret
 Mig Ting, hvorved jeg maa af Harmen gløde;
 Dog end i Mulm jeg famler halvt iblinde —
 Lys skal jeg først i Brunos Haller finde.“

„Nu vel!“ — tog Gubben Ordet — „saa jeg hindrer
 Ei meer dig i dit Forsæt, djærve Ridder!
 — En vigtig Drøm jeg altid vel erindrer
 Og følger Binket, hvis det kun ei strider
 Mod Guddomsloven i mig. — Herligt tindrer
 Dit Dje, Halvor! og som der du sidder
 Med Haanden paa dit Sværd, du ret mig huer:
 Med dig er Gud, om Helved saa dig truer.“

„Med Gud i Sind og Mandemod i Barmen
 Vi vel tør gaae en Mandehær imøde;
 De Skjønne har jo Krav paa Ridderarmen,
 De være levende! de være døde!
 Følg Binket da! — Maaskee i Baabenlarmen
 Du bedre stod, end i de Haller øde;
 Dog her jeg ei tør holde dig tilbage —
 Men nu jeg agter selv dig at ledsage.“

„Nei“ — svared Halvor — „nei, du brave Gamle!
 Bliv du hos Fylla! gaaer kun trygt til Hvile!
 Jeg skal ei uden Lys i Natten famle:
 Jeg seer en kjærlig Ledestjerne smile

Hvorhen jeg gaaer; jeg kan dens Straaler samle
 I Hjertets dybe Kammer og bortile
 Var det saa gjennem Dybets Flammebølger —
 Min Barndomsstjerne med sit Blink mig følger.”

Han saae paa Fylla, og hans Blikke lued;
 Men Diet hun ned slog — og veg — og bæved,
 Og nu for førstegang en Ring han stued
 Paa hendes Haand; en rædsom Tanke svæved
 Frem for hans Sjæl, og svimlende han grued;
 Men da han atter vildt sit Die hæved,
 Han saae ei Fylla. Ene med sin Jammer,
 Hun sad og græd saa saare i sit Kammer.

Og Halvor sank i gamle Martins Arme:
 „Siig — stammed han — „har Fylla sig trolovet?
 Du tier. — svar mig!” — „Ja, det Gud forbarme!”
 — Den Gamle sukked — „i mit gamle Hoved
 Jeg kan det aldrig saae — men maa ret harme
 Mig over det: her er for Meget vovet.
 Hun aldrig elsked ham, men gav dog efter —
 Gud veed, jeg stred imod af alle Kræfter.”

— „Hvem er det? Gamle! — hvad er det du siger?
 Hun elsker ei! — saa være Himlen takket!
 Hvem er det?” — „Jeg vil haabe dog, han sviger
 Sit Løfte selv — hvad han har foresnaakket
 Det arme Barn, veed Himlen: hun undviger
 Mig stedse naar jeg spørger. — Han har slasket
 Saa vide om alt længe; af! desværre!
 Du vel ham kjender — det er Borgens Herre.”

„Hvad! Ridder Bruno?“ — Halvor skreg og blegned
 „Ja“ — sukked Gubben — „Gud til Godt det vende!
 Det seer heelt broget ud.“ — Fast Halvor segned
 Til Jorden ved de Ord. — „Han eie hende!“
 „Nei“ — svover han — „nei, mit gode Sværd har hegnet
 Om Ustyld før; dog vil end Jorden brænde
 Os under Foden nu — vær rolig, Fader!
 Ei for slig Ridding Fylla jeg forlader.

„Jeg elsker hende: Fyllas rene Billed
 Har som en Barndomsengel mig ledsaget,
 Naar jeg i Verdensvrimlen mig forvilded;
 Det har mig atter til din Hytte draget.
 En Slange, seer jeg vel, har her sig stillet
 Imellem os; dog Ormen har ei naget
 Den favre Lillies Rod: den har kun truet —
 Jeg raster ei, før jeg dens Braad har kuet.

„Om Fylla mig kan elske, veed jeg ikke;
 Men frelse hende fra en Riddings Arme,
 Det vil jeg, om saa aldrig hendes Blikke
 Til mig skal lue skjønt i Elfskovsvarme.
 Min Ridderhandske vil jeg Bruno skiffe“ — —
 „Ak! Halvor!“ — sukked Gubben — „i din Harm
 Du glemmer, at hun selv ham jo har givet
 Sin Ed og Tro: den løses kun med Livet.“

— „Min Gud! hvor kunde Fylla det? — O Fader!
 Kald hende hid! — selv maa hun mig det sige —
 Hvis hun den Ridder elsker, som jeg hader,
 Jeg aner List og Svig her uden Lige.

Dog, Fader! vogt dig, at du ei oplader
 Din Læbe om min Elskov! — jeg maa vige
 Tilbage, til min Himmel sig opflarer,
 Er nu kun hendes Ridder og Forsvarer."

"Kom, følg mig!" — svared Martin og opluffet
 Den lille Dør til Fyllas Sovestue:
 Der laae hun, knælende, og bad og sukede;
 De Kommende hun saae ei i sin Sammen.
 De gule Loffer nedhang — Taarer slukede
 De fromme Himmelvæns milde Flammer:
 Hun bad om Kraft til Hjertet at betvinge,
 Og taus det tunge Offer at fuldbringe.

"Mit Barn!" — udraabte Gubben — "kan du følge
 For mig, hvi her i Løn din Taare rinder?"
 Angst foer hun op; med Haarets gyldne Bølge
 Hun skjulte grædende de blege Kinder:
 "D!" — sukede hun — "lad mig min Skæbne følge!
 Jeg tie maa — en Ed min Læbe binder."
 "Jeg veed alt Noget" — lod freidig Halvors Stemme —
 "Græd ikke, Fylla! al din Sorg du glemme!"

Hvormed end Ridder Bruno dig har truet,
 Frygt ei hans Magt! den skal som Skyggen svinde!
 For ham, jeg seer, dit Hjerte aldrig lued;
 Ved ingen Trudsel han din Haand skal vinde."
 — Brat Halvor taug; thi gjennem Vinduet skued
 Et Glimt han atter af hiin hvide Dvinde,
 Som bønlig til det øde Slot ham vinkede,
 Hvor Lyset alt i Riddersalen blinkede.

Han gif og rusted sig til Mattetoget;
Et Blik til Fyllas Dør hans Manddom hærbed:
Den dunkle Bei ham tyktes blomsterbroget,
Og Synerne han vented uforsærdet.
Han rustet stod; dog end han savned Noget:
Et misligt Baaben her ham tyktes Sværdet —
Da greb han Billedet med Tornefrandsen:
„Følg du mig!“ — bad han — „gjennem Dødningdansen!“

Han aabned Døren. — Hvor han vandre skulde,
Var mørkt som i en Grav. Vildt Blæsten fused;
Da saae han lynsnar gjennem Skoven rulle
En ildrød Karm; den rasled forbi Huset
Til Slottet op, det øde løndomsfulde,
Og Gnisterne fløi efter den i Gruset.
Det sære Ildspor Riddersmanden fulgte —
Og Skoven snart i Mattens Mulm ham dulgte.

Anden Sang.

Mens Halvor gif med Sværd og Kors til Borgen,
Hvor gaadesfulde Varslers Vink ham kaldte,
Sad fjernt paa Læsøes Kyst, nedtrykt af Sorgen,
En Riddersmand, med Haand paa Sværdets Hjalte;
Af Bølgen kasted did den samme Morgen,
Sin Skjæbne han den gamle Præst fortalte,
Hvis gjestfrie Tag for Stormen ham beskytted.
Den Gamle passed Lampen taus og lytted.

Den Ridder — Olaf var, hiin fromme brave
 Ulykkelige Helt, hvem Halvor troede
 Forlængst nedssunken mellem Dybets Grave;
 Med sænket Hoved end hans Livsblomst groede:
 Sin Brud han havde søgt paa fjerne Have;
 Men tause Bølgerne ei efterlode
 Det mindste Spor, og ingen Stjerne viste
 Ham Glimt af Haab, indtil han her forliste.

Han var en Trønder, stærk som Klippelandet;
 For Slettens fagre Mo hans Hjerte banked;
 Men fast som Dovre han i Kampen standed
 Og Wrens Blad til Elfvogsblomsten sanked;
 Han trofast havde Sind med Benner blandet,
 Og over Balen han ei ene vanked:
 Som David og som Jonathan tilsammen
 Stod han og Halvor altid først i Flammen.

Hans Kinder blussed som hans Sjæl i Striden,
 Dog, frigserfaren, han hvert Sværdslag maalte,
 Mens Dannerhelten, som ham stod ved Siden
 I Himmelpantsret, som en Jomfru straalte.
 Nordmandens Loffer mørknet var af Tiden,
 Hans faste Arm et større Glavind taalte;
 Dog nødig han den lyse Ungling savned,
 Men tidt ham som en Broder kjær omsavned.

Nu sad han, hvilende den høie Pande
 Paa trætte Ræmpehaand; i Heltens Die,
 Det store, dunkle, mørke Tanker stande
 Heelt sørgeligt: sin Stjerne seer han bøie

Sig mod dens Nedgang: Danmarks grønne Strande
Ei værned Englen meer, den rene, høie,
For hvem næst Gud han havde stridt og levet —
Forladt, hun fjernt i Røverhænder bæved.

„D!“ — sukker han — „har de dig dræbt, Alvilde!
Hvi har du mig da ei et Barsel givet?
Det skulde mig ved denne Angst dog stille,
Dg da udsluktes vist for mig og Livet;
Dog nei, du lever end! din englemilde
Din rene Sjæl har du vist ei opgivet
For Morderhaand: tidt Dolke før dig trued;
Men Morderen blev lam, naar han dig sfued.

„Ja, Gubbe!“ — vedblev han — „den Mø, jeg søger,
Jeg alt som Barn af Røverhaand har revet.
Om hendes Stamme skal i gamle Bøger
En sælsom Hændelse der være sfrevet:
I Brunos Ridderborg — hvor nu det spøger,
Som man har sagt — har hendes Fædre levet.
Ved Svig er den berøvet dem og hende,
Derfor forfølges hun af Mordersvende.

„Hun af sin ædle Slægt nu er den sidste
Dg har end Krav paa Godsset og paa Borgen,
Som Ridder Brunos Stammefader vidste
Sig at tilrane; derfor hendes Morgen
Saa skyfuld var. Tidt efterstræbt med Liste,
Hun for sit Liv dog ofte glemte Sorgen,
Men stoled fromt paa Herrens Haand foroven
Dg gif tidt ene, sorgløs, om i Skoven.

„Da jeg drog bort til Kamp for Broderlandet,
 Da gav hun mig sin Tro og dette Bælte —
 Deri hun har med kunstig Haand indblandet
 Heelt mangen Daad af fromme Christenhelte;
 Med det jeg har i mangen Dyst bestandet,
 Det styrked mig, naar Liv og Blod det gjeldte,
 Ved det du drog mig af den dybe Bølge —
 Det skal engang mig under Mulde følge.

„Men hun — af! hun er borte. — Gode Gamle!
 Du ynkes, troer jeg, ved en Fremmeds Klage —
 O! skulde jeg hvert ædelt Træk dig samle
 Af hendes Liv og Afsyn, hele Dage
 Jeg kunde tale, dog du vilde samle
 Gblinde og ei Billedet modtage
 Saa reent, saa skjønt, som for min Sjæl det svæver,
 Som det i Verden rører sig og lever.

„Ak! hvis de brune Lokker nu“ — han sukked —
 „Alt smuldred i en Grav — af! var nu Diet,
 Det dunkle, sjælesunklende, alt lukket,
 Og Rinden mod den høie Barm nedbøiet —
 O! hvi har Bølgen da mig ikke vugget
 I Dødens Blund og sidste Dnske føiet!“
 — Han taug. Den Gamle rørtes ved hans Smerte
 Og trøstede med milde Ord hans Hjerte.

„Vel kjenner jeg ei Elskovs Fryd og Qualer“
 — Tilsidst han sagde — „jeg har tidlig fæstet
 Mit Die til den Sol, som aldrig daler,
 Har Verden som en eenlig Pilgrim gjestet —

Forgjeves du mig Qvindestjønhed maler:
 Kun ham, som for os Alle blev forsfæstet,
 Jeg saadan kan min hele Sjæl hengive,
 At brændende den vil fra Jord sig rive —

„Dog derfor ei mistjender jeg hos Eder
 Den høie Kjærlighed for rene Qvinde,
 Som Ridderaanden gjennem Verden leder
 Og med sit Rosenbaand til Himlen binder;
 Men naar de briste, disse Rosenkjæder,
 Det tykkes mig et Barsel just, der minder
 Om Roserne, som, nærmere Guds Throne,
 Omblomstre evigt Herrens Tornekrone.“

„Ei stille, fromme Fader!“ — Olaf svared —
 „De Himmelroser jeg vel og skal finde:
 For mig har og en Gud sig aabenbaret,
 Og ham jeg glemmer ei for Mand og Qvinde;
 Dog Straalen, som min Vandring har opklaret,
 Du aldrig saae, og seer den ingensinde.“
 Han taug. Ved Bedepulten Præsten knæled.
 Paa Arelsfjærfet Olafs Dine dvæled.

Det stunded alt mod Midnat. Præsten bænked
 Sin Gjest paa Sovesamrets Bænk; da banked
 Det haardt paa Porten. — Ridderen hensesket
 Sad i sin Sorg. — Men Præsten ene vanked
 Af Døren ud, at see Hvo ham vel skjenked
 Saa seent Besøg. (Hans Huusfolk just var sanket
 Til Bryllupsgilde fjernt ved Dens Ende:
 De kunde først ved Gry tilbagevende.)

Han aabned Porten. See! da kom ham trende
 Formummene og stærke Mænd imøde,
 Bød Taushed ham, med dragne Sværd ihænde:
 „Vælg mellem Døden flux og Guld det røde!“
 — Lød deres Ord — „Du har de Vilkaar tvende:
 Om vi skal Sværdet i dit Hjerte støde,
 Hvad heller du til Kirken os vil følge
 I denne Stund — og sværge det at delge.“

— „Hvad skal jeg der?“ — „Ei derom nu du spørge!
 Sværg eller dø!“ — „For Døden ei jeg bærer,
 — Den Gamle svared — „Dog jeg først maa sørge
 For Sjælen: den kan døe, om jeg end lever;
 Om hvad I vil af mig, jeg vel maa spørge.“ —
 — „Hvad mod dit Embed strider Ingen kræver;
 Kun maa du sværge, at det duigt skal blive:
 — En Døende du Sacrament skal give.“

„Nu vel! ved Gud og Christ det være svoret!
 Jeg kjøber ei mit Liv med nogen Brøde:
 Før maatte I mig have gjennemboret —
 Af Dødsfrygt ei, og ei for Guld det røde
 Jeg gjør min Pligt“ — „Ei! skynd dig, Præst! ved Choret
 Vi vente dig: med Kalk og Visk du møde
 I denne Stund! men hvis din Ed du bryder,
 Dit Hjerteblood i denne Time flyder.“ —

De Boldsmaend gif. — Alene Præsten træder
 I Huset ind. Paa Sovebænken stille
 Hans Gæst nu blunded. Præsten taus bereder
 Sig til sin Gang — sin Ed han holde vilde. —

Nu drog han paa de hvide Messesklæder,
 Tog Rosenkrandsen, Kalken og den lille
 Forgylde Duff i fromme Haand — og sukked,
 Mens ængstelig han gik — og Døren lukked.

Paa Kirkestien tidt han sig befinded
 Og standsed ofte, men gik ei tilbage;
 Nu saae han, der et Lys fra Choret skinned,
 Dog end han kunde ingen Sjæl opdage.
 Ved Sacristiet seer han Nøglebindet
 I Døren hænge; den foer op saa fage:
 En prægtig Riddersmand imod ham træder —
 For Altret staaer en Mø i Sørgeklæder.

„Forret dit Embed!“ — lod en rædsom Stemme —
 Til Pigen Riddersmanden Præsten førte;
 Et dæmpet Suk han syntes kun fornemme —
 Et Flør den tause Sorgende tilslørte.
 Forsigtig, saae han Svend, som Ridder, gjemme
 Sit Alsyn vel; de taug og ei sig rørte;
 Men, truende, de dragne Sværd fremviste
 Ved Siden af en fortbetrukken Kiste.

For Altret nu den tause Dame knæler,
 Og Præsten hende Sacramentet rækker;
 Dog, mens han ved den tunge Pligt end dvæler
 Og fromt sin Arm mod Frelsens Himmel strækker —
 Op Plaf farer, brat af Angst besjælet
 Til uvis Daad: en rædsom Drøm ham vækker —
 Han griber Sværdet, styrter ud iblinde
 Og seer hvor Fællerne i Kirken skinne.

Han styrted did, og som han Foden satte
 I Kirkens Dør, han Ridder Bruno kjender
 Paa Rustningen — og synes alt at fatte
 En rædsom Løndom her; han Diet vender
 Mod Alteret, og i de Straaler matte
 Han Præsten seer, som nu sin Gjerning ender,
 Og Pigen, som, beredt til Død, sig hæver
 Og mod den aabne Kiste taus henbæver.

Alt slynge Morderne de blanke Sværde
 Og vente Ridder Brunos Vink — da fløved
 Just Dlaf's Sværdslag ham den brede Herde —
 Og brølende han vælter sig i Støvet.
 Det Sværdslag mægtigt Svendene forfærde;
 Mod dem foer Ridder Dlaf, uforsærdet —
 Kjæf, Præsten greb den faldne Ridders Klinge,
 Skjøndt Gubben neppe mægted den at svinge.

En Morder faldt; de Andre Flugten toge,
 Og nu den Skjønne Sløret rev tilside:
 Snart Varm mod Varm to glade Hjerter sloge —
 Alvilde stod ved Ridder Dlaf's Side.
 I salig Fryd de neppe Ande droge,
 Paa Rinderne randt Glædestaarer blide,
 De prisste Gud; men nu en Røst de hørte —
 Paa Gulvet Ridder Bruno end sig rørte.

„Forbind mig!“ — streg han — „skal jeg da forbløde?“
 „Ha lever du end? Ridding!“ — Dlaf svared
 Og vilde Sværdet i hans Hjerter støde;
 Dog Fjendens Afmagt nu hans Liv bevared —

„Lev“ — sagde Olaf — „til du mig kan møde
I aaben Kamp! er end du ikke faret
Til Helved alt, din Stund dog vist skal komme —
Tænk paa din Sjæl nu, til din Frist er omme!“

Dg nu forbandt de Kæmpens Saar og førte
Ham til en Braa, hvor, pleiet og forvaret,
Til Eder kun han Hedningtungen rørte:
Paa Sneffen flux hans Svende var bortfaret,
Men nu Alvilde, tryg og glad, aflørte
Den hele Riddingsdaad og aabenbared
For Præsten, ved sin elskte Ridders Side,
Hvad Nød og Trængsel nys hun maatte lide.

Bortslæbt af Ridder Brunos Leiesvende,
Hun smægted længe først i eenligt Fængsel;
Da endlig selv han traadte frem for hende,
Hans Had forvandlede sig til Elksvslængsel,
Dg Kæmpen hende gav de Vilkaar tvende:
Med ham at leve — eller døe i Trængsel.
Det sidste Kaar hun valgte usfortrøden,
Bad kun om Herrens Sacrament før Døden.

Det negted vel Thyraunen ei den Fromme;
Dog først med Dødens Gru han vilde skrække
Den svage Mø — men Trudslerne var tomme:
At hun fra Dødningkisten skulde række
Ham Haanden, naar alt Haab om Liv var omme,
Det ventede end til sidste Stund den Frække;
Hvis ei — var Kisten aaben, Graven rede,
Dg Tiden maalt, hvori hun maatte bede.

„D!“ — hvisted hun og sank til Olafs Hjerte —
 „Min Sjæl var alt hos Gud i Himmerige;
 Dog tænkte jeg paa dig og paa den Smerte,
 Du maatte lide, som ei saae din Pige
 Paa Jorden meer, og alt hvad jeg begjerte,
 Var kun endnu dig et — Farvel at sige;
 Jeg syntes alt fra Jorden mig at svinge —
 Da hørte jeg dit Ridderglavind klinge.

„Og nu jeg viger aldrig fra din Side:
 Hvorhen du farer, jeg dig tro vil følge.
 Kan jeg end ei, som du, med Sværdet stride,
 Dit Hjerte jeg med Skjoldet dog kan dølge;
 Jeg paa min lille Nordbak let kan ride,
 Jeg ræddes ikke for den dybe Bølge:
 Har jeg min Tro og Kjærlighed dig givet,
 Saa vil jeg nu dig følge gennem Livet.“

„Du Elskelige!“ — Olaf fro gjenmæled
 Og Armen henrykt om den Skjønne slynged —
 „Mens, bedende, paa Gravens Rand du knæled,
 Jeg i mit Blund dig til et Brag saae flynget:
 Dit høie Blik paa Himlens Stjerner dvæled;
 Men mig en qvalfuld Anelse betynged;
 En Engel vift mig til din Frelse førte —
 Nu har jeg dig — vor Elskov Himlen rørte.

„Alvilde! see! — her staaer en Herrens Tjener“ — —
 — Foer Olaf fyrigt op — og Brudens Kinder
 Blufærdigt rødmed: „ikke saa jeg mener“ —
 Hun hvisted ømt — „et Løfte strengt mig binder:

Det maa opfyldes, før jeg mig forener
For Altret med dig; nu dit Ord mig minder
Om Ringen paa min Stammemoders Finger —
Med den jeg først Betsignelse dig bringer.

„Min Fader gav et Bud mig, da han døde,
Og, visseelig! jeg skal det ei forsømme:
Hans Ord mig som en sælsom Gaade lode;
Men det var aabenbaret ham i Drømme:
Jeg ved hans Fædres Slot, det gamle, øde,
Opsøge skulde hendes Grav, den ømme,
Ulykkelige Moder for vor Stamme —
Der skulde jeg Betsignelse annamme.

„Af hendes Haand jeg skulde først modtage
Min Brudering — saa varsled han i Døden.
Derpaa jeg tænkte tidt i gamle Dage;
Det faldt mig ofte tungt paa Sind i Nøden:
Derfor — jeg troede — veg fra mig tilbage
Betsignelse og Held, mens Morgenrøden
Alt paa min Elskovshimmel Roser strøede —
Fordi min Lykke dog var hos den Døde.“

Den Gamle studsed. Ridder Olaf sukked:
„Velan! saa først jeg Ringen med dig søger!
Din Slægtetog er underligt tillukket;
Men — hvad der ogsaa staaer i Skjæbnens Bøger,
Endnu blev ei din Stammes Lys udsukket,
Skjøndt det i dine Fædres Haller spøger.
Hvad Løndom ogsaa der i Mørket hviler —
Din Stjerne klarlig gjennem Natten smiler.

„En Ben jeg har“ — vedblev han — „som jeg gjerne
Gav Dage af mit Liv for at gjenfavne;
Han søger mig maaskee nu i det Fjerne,
Ham vil jeg nødigst ved min Lykke favne;
Maaskee til ham din lyffelige Stjerne
Mit ogsaa leder! tidt paa Val og Stævne
Vi Døden sammen under Dine skued,
Dg tidt han tog det Sværdslag, som mig trued.“

„Om Halvor taler du“ — Alvilde svared —
„D! han skal ogsaa mig en Broder være“ — —
„Men“ — afbrød Præsten dem — „alt er bortfaret
Den halve Nat; nu vil jeg Omforg bære
For mine Gjesters No. Gud har os sparet
Forunderligt: — lad først os til hans Ære
En Takkepsalme sjiunge fro tilsammen!
Dg saa vil jeg udslukke Arneflammen.“

„Ja, fromme Fader!“ — svared de og hæved
De glædesvimle Blikke mod det Høie —
Fra rene Hjerter Hymnetoner bæved,
Dg Andagtstaarer tindred i hvert Die.
Til Gud i Himlen vist de Toner svæved
Dg maatte alle Engle smaa fornøie.
— Nu sluktes Lampen i hiin Præstebolig,
Dg over liden D laae Matten rolig.

Tredie Sang.

Ved Midnat Ridder Halvor stod ved Hallen,
 Hvor Menneſker i hundred Aar ei leved.
 — Igjennem vildſomt Mulm hans Bei var falſden:
 Af Balgen flux han havde Sværdet revet. —
 End Alt var tyſt; da hørte han en Rallen,
 Som af en Døende, og langſomt ſvæved
 Hiin blege Kvinde ham forbi og ſuffed —
 Han kraftig Borgens gamle Dør opluffed.

Han vandred ind; men der var tauſt og øde,
 Og ſine egne Fodtrin kun han hørte;
 Fra Bindvet ſcer ham Luſten koldt imøde,
 Og Maanen ſig i Skyer tæt indſlørte.
 Han raved frem og maatte brat opſtøde
 En tilluft Dør; der Skikkelſer ſig rørte
 I Mørket underligt og hviffed ſagte;
 Det var ſom paa hans Bryſt et Bjerg ſig lagde.

Han vilde tale; men hans Røſt var bundet,
 Og intet Ord fra Læben kunde trænge:
 Som tidt, naar i urolig Drom han blunded.
 For hvert et Skridt han maatte ſig anſtreng; —
 Dog ſtedſe videre han fremad ſtunded.
 Det ſurrede om ham — vildt han tumled længe —
 Da ſaae han pludſelig ved Maaneglandsen
 Blandt tuſind Skikkelſer ſig midt i Dandsen.

De lange Hænder efter ham udstrakte
 Og vinked ham og svandt og kom tilbage.
 „Hvad vil I mig?“ — han endelig frembragte
 Og kunde nu med Nøie Aande drage —
 Da syntes ham, de loe og hvisted sagte;
 En Haand ham vilde Sværd og Kors fratage;
 Men fast han holdt; Et Fadervor han tænkte —
 Nu ræst han Riddersalens Dør opsprængte.

Han træder ind — men standser brat og gruer:
 Ved lange Bord sad taus i Pantserflæder
 Vel hundred blege Mænd; hvert Die skuer
 Med matte Dødningsblik paa ham, der træder
 Saa dristig blandt dem ind. — En Lampe luer
 Svagt over dem. — Om Styrke Halvor beder —
 Han hæver atter Blikket, uforscerdet,
 Og læner sig med rolig Kraft til Sværdet.

Dyb Kummer saae han i hvert Afsyn præget,
 Og underligt det Syn hans Hjerter rørte:
 Det gyldne Bæger ei de Døde bevæged,
 Og ei de det til blege Læber førte;
 Stift saae de paa ham; Ingen sig bevæged,
 Og ingen Lyd af Aandedrag han hørte.
 Til Murens Villeder han Diet vender —
 Og der han alle Ridderne gjenfjender.

I samme Orden de paa Muren hængte,
 I gamle, stovede, forgyldte Kammer,
 Som de ved Bordet sad. Et Suk sig trængte
 Fra Halvors Bryst: paa denne Verdens Jammer

Dg Herlighed, som paa en Drøm, han tænkte;
 Som vakt af Blund i Gravens Sovestammer,
 Han stod henflyttet til de Dødes Rige
 Dg saae den store Salighed bortvige.

„Stir ikke længer paa mig saa, I Døde!“
 — Saa lod hans Røst i Hallen — „jeg besværger
 Jer ved den Gud, som selv sin Søn lod bløde
 For vore Synder! hvad der end afværger
 Jer Hedenfart — hvorfor I end maae bøde
 Saa rædsomt her — ved dette Kors besværger
 Jeg Eder, i det Navn, hvorfor jeg knæler!
 — Siig, hvorfor fredløst I paa Jorden dvæler!“

Med disse Ord han knælende udstrakte
 Mod Dødningriddere vor Frelses Billed —
 Da sluktes Lampen, Synet svandt, og sagte
 En Stemme hvisted: „fly! — du har forvildet
 Dig fra din Verden. — Den, som hid dig bragte,
 Jeg myrdet har. Er hendes Sjæl formildet,
 Dg hendes Støv i hellig Jord forvaret —
 Da vorder Brunoslægts Nat opklaret.

„Jeg Stammefader var til disse Mange,
 Som her du saae; min Blodskyld dem begaved
 Med syndigt Guds: derfor de her maae gange
 Til hun — og til hver Bruno er begravet.“
 Saa hvisted huult det i den mørke, lange
 Forladte Riddersal, og Halvor raved
 Did, hvor den Røst kom fra. Den var forstummet.
 Ved Vindvet havde han et Glimt fornummet.

Der gik han hen; — blegt Maanens Straaler spilled
 Fra Rudens Spindelvæve ned i Hallen. —
 Der stod han for en gammel Ridders Billed,
 — Det selv af Elde var fra Muren falden —
 Net grueligt den Gamle stod fremstillet:
 En Klynke faldt saa dybt paa Pandeskallen,
 Som om et Rainsmærke den betegned;
 Men Ilden i det vilde Blif var blegnet.

„Ha, Bruno!“ — udbød Halvor — „jeg gjenfjender
 Dit Ansyn her — var det din Stammefader?
 Hos dig den samme vilde Glød end brænder,
 Som selv i Døden ei din Slægt forlader.
 Maaskee du deres Synderegning ender —
 Udsletter du den, naar dit Blod den bader?
 Ha! kan jeg disse Dødningsblifke tyde,
 De fræve Blod — mit eller dit skal flyde!“

Med fast Beslutning Halvor gik tilbage
 Til rustne Borgport; der han atter stued
 Den røde Karm med Lynets Fart bortjage,
 Og gennem Skoven Karm og Heste lued.
 Den svandt — og i de Maanestraaler svage
 Han gik til Hytten, hvor end Fylla grued
 For Halvors Liv og ængstelig ham savned;
 Nu treen han ind — og Mø og Gubbe savned.

— Da Sol oprandt, red stille gennem Skoven
 En Ridder med sin Falk og saae fornøiet
 Paa Solens gyldne Flammespil i Boven:
 Hans Brynie funkled, himmelblaa, som Diet

Snart saae han som i Himlen ind forboven,
Dg snart han Hovedet tilbagebøied
Didhen, hvor Martins Hytte var forsbundet,
Dg hvor endnu den skjønne Fylla blunded.

Det Ridder Halvor var, som vilde spare
Sig for at rødme ved en Afstedstaare.
— Kun Martin havde seet sin Gjest bortfare
Dg prist hans djærve Riddersfærd heelt saare. —
Han til sin Konge foer, at aabnbare
Sin hele Id, og bede ham udkaare
Kredsdommere og Holmgangs-Met tilstede
Med Herren til det øde Riddersæde.

Men Bruno alt fra Den var bortveget,
Hvor førstegang han i sit Liv var blegnet.
— Den stærke Svantevit ham havde sveget
I Helligdommen, som Guds Engle hegnet. —
Dg snart var ved hans Konster Saaret læget,
Dg dybt i Blund hans Bogtere hensegnet;
Fri, ved et Blus han sine Evende vinked.
— Nu fjernt paa Rylands Ryft hans Landse blinked.

Hvor han foer frem, heelt lysteligt han leved:
Hans Bjørnehjelm paa mangan Strand var frygtet;
De rene Møer for hans Elskov bæved,
Dg rige Kjøbmandsnekke for ham flygted.
Paa Visingstog hans Skib som Rovfugl svæved;
Hver dristig Søhelt kjendte ham af Rygtet:
Hans Banner altid ham til Seier førte,
Dg paa hans Skimmel intet Sværd ham rørte.

Paa lodne Bryst han en Al rune gjemte:
 Med den han mægtig skarpest Olavind fløved;
 Med den han kunde tryk med Døden skjæmte;
 Med den han Skatte fandt og Slinger døved.
 Men i sit vilde Overmod han glemte
 Hvad Sjælen til sin Salighed behøved:
 Han fulgte sine Fædres Fodspor trolig,
 Men undveg deres dunkle Syndebolig.

Dog, at hans Slægt med ham ei skulde svinde,
 Fast paa hver Kyst en Brud han sig udfaares;
 — Han aldrig kunde Dvindehjertet vinde,
 Med Runens Magt han Mange dog bedaared.
 Skjon Fylla troede sikkest han at binde
 Med tvungen Ed: hans Ring hun havde baaret
 I trende Somre alt og lønlig gruet
 For Faderen, hvis Liv hiin Bildmand trued. —

Til Bruno fløi paa Rylands Kyst nu Rygtet
 Om Ridderen, som ham til Holmgang stævned;
 Han saae nu, han fra Guds og Væres flygted,
 Hvis flux han den Formastelse ei hevned;
 Med sin Al rune intet Sværd han frygted,
 Og da man Ridder Halvors Navn ham nævned,
 Han kom ihu hiin Nat ved Kongeleiren —
 Han frøs af Harm og rusted sig til Seiren.

Til Brunos øde Slot i Aftenglandsen
 Red Ridder Olaf ved Alvildes Side.
 Sin muntre Nordbaf standsed hun i Dandsen
 Og Tømmen slap af Hænderne, de hvide,

Mens, nynnende, hun fletted Blomsterfrandsen
 Af Vintergrønt og Immorteller blide,
 Om Riddersmandens Drnehjelm den slynged,
 Og glad sig paa sin lille Nordbak gynged.

„Min kjætte Olaf!“ — sagde hun — „jeg vilde
 En bedre Seiersfrands dig gjerne bringe!
 Lad disse Vinterblomster nu afbilde
 Den Elskov, som ei Storm og Frost kan tvinge!
 Nu skal ei Vaar og Vinter os adstille,
 Til vi tilsammen os fra Jorden svinge!“
 Saa talte hun. Han dybtbevæget smilede,
 Og kjærlig fro hans Haand i hendes hviled.

De fremad red. Heelt Solen alt var dalet.
 Fuldmaanen smukt paa Heltens Skjold nedblinked
 Og viste Drnen, som der stolt stod malet,
 Og hvem en Dragekamp i Flugten sinked. —
 Nu om den gaadefulde Ring de taled,
 Da saae de fjernt en Skikkelse, som vinked:
 En Kvinde syntes det, i Klæder hvide;
 Først Gangerne det saae og sprang tilside.

Snart Skikkelsen forsvandt — og kom tilbage —
 Den sælsomt mellem Skovens Stammer svæved.
 „Lad mig din Nordbak her ved Tøilen tage!“
 — Lod Olafs Ord. — Alvilde taug og bæved.
 „Jeg tænker, vi den rette Vej nu drage“ —
 Vedblev han og alvorlig Blikket hæved
 Til Skikkelsen, som stedse fremad vinked.
 Nu klart i Maanefsinnet Slottet blinked.

„Min Dlaf!“ — hviffed fagtelig Alvilde —
 „Heelt underligt jeg vorder her tilmode;
 Saaledes var mig tidt, da jeg var lille:
 Mig dunkle Billeder for Die stode
 Om saa at ride gjennem Skoven filde
 I Maanestien — hist Haller ubeboede,
 Og her et venligt Syn, som foran svæver —
 Mig synes, nu ei først jeg det oplever.

„Det er mig som hiin Skygge jeg skal kjende —
 O! var det hende, om hvis Grav vi lede!
 — Kom! lad os stige af og følge hende,
 Og Gud om Lys i denne Skumring bede!“
 Nu steg de af, bandt Gangerne til tvende
 Niimfrosne Egestubbe — og fremstrede
 Nu Haand i Haand, til Skikkelsen bortsvæved,
 Hvor en Ruin blandt Mos og Gruus sig hæved.

Brat standsed de. „Mon her det skulde være?“
 — Lod Dlaf's Røst — „Jeg vil min Fakkell tænde
 Og foran dig i dette Mørke bære.
 Stol kun paa mig, hvis Noget skulde hænde!
 Næst Gud, har jeg mit Sværd, det gamle, kjære —
 Dog det er nok, naar Fakklen flart vil brænde!
 Ei Sværdet her mistænkeligt skal blinke,
 Hvor os slikt venligt Billed maa henvinke!“

Alt Fakklen blussed. Mø og Ridder steg
 Ned i Ruinen; dybere de glede
 Ved hvert et Trin — snart alle Stjerner vege,
 Og i en dunkel Hvælving de fremstrede.

— I Gruset Gårbeen sig blandt Orme snege,
Dg længe ravede omkring dernede,
Til Fakkelskinnet i en Krog dem viste
En gammel sort, halvsammenfalden Kiste.

Forsigtig, Slaf Laaget tog tilside
Dg taus med Fakklen over Kisten lyst:
Der laae i Klæder, fine, lilliehvide,
En Kvinde med et Barn. — Alvilde gyste;
Men snart hun saae fortrolig paa det blide,
Det fromme Ansyn. — „Ei du ved dem ryste!“
— Advared Slaf — „saa de sammenfalde —
Lad os nu gaae og Mennesker hidfalde!“

„Min arme Stammemoder!“ — Pigen sukked
Dg saae en rødlig Plet paa hendes Pande —
„Saa har en Morderhaand dit Livslys slukket!
End ei paa hellig Grund dit Liig maa stande!“
Med Taarer hun sig over Kisten bukked,
Dg maatte sælsomt Faderordet sande:
I hendes Haand — af Fingren paa den Døde —
Redfaldt en Ring, med Stene dunkelrøde.

Dg idetsamme faldt den blege Kvinde
Med Barnet sammen og var Aske blevet.
Heelt syndeligt det Pigen faldt paa Sinde,
Som først den Døde nu ei længer leved;
Dog nu hun gjemte trofast hendes Minde:
Som levende, det kjære Billed svæved
For Die hende, kjærlig, mild og rolig,
Som nys hun laae der i sin dunkle Bolig.

„Min Brudgom! see!“ — lød rørt Alvildes Stemme —
 „Den Ring, mig her min Stammemoder rakte,
 Jeg paa din ædle Ridderhaand vil gjemme:
 Med den jeg først Betsignelse dig bragte;
 Og, visseelig! du skal dens Kraft fornemme
 Ved hver din Daad — saa mig min Fader sagde —
 Saa sagde nys mig hiint forsvundne Billed,
 Da Trostabsringen i min Haand nedtrilled.“

Ved Risten, andagtsfuld, den Ridder knæled
 Og svor, til Døden hiint Klenod at bære;
 Til sælsom Daad dets Kraft ham alt besjæled:
 Han løstet Støvet op, det helligtfjære;
 Med Risten paa sin Skulder, ei han dvæled;
 Men, til de Dødes Fred, og Herrens Ære,
 Han i det aabne Borgkapel den satte:
 „Her“ — sagde han — „de trygt kan overnatte.“

Nu efter fuldendt Bærf han rolig standed
 Og søgte om et Ly i Midnatsstunden
 Til sig og til sin Brud: — „Jeg veed ei andet“
 — Han Ordet tog — „end Slottet her i Tunden;
 Men det staaer nu i hundred Aar forbandet
 Og øde — der er vist ei Fred til Blunden,
 Skjøndt dine Fædre trygt i gamle Dage
 I Herrens Fred sov under disse Tage.“

„Der tør jeg ogsaa hvile“ — svarede rolig
 Den fromme Mø — „men først i Ly vi drage
 De arme Gangere, at de fortrolig
 Med os kan hvile under lune Tage!“

De hentede dem, og i den dunkle Bolig
Hensatte dem, hvor fra de sundne Dage
Var Spor af Krybberne i Gangerstalden.
Selv vandred de nu Haand i Haand til Hallen.

Der overalt var taust og mørkt og øde.
Foran med Faklen Riddersmanden lyste;
Saa huult hans Trin i støvet Hal gjenløde,
Og hemmeligt den fjæffe Mø dog gyste.
Kun Billederne saae hun af de Døde;
Men det var nok til hendes Sjæl at ryste:
Paa Muren de i Hjelm og Pantser stode
Med fremstrakt Fod, og Diet vildt oplode.

De skyndte sig forbi. — Et Gjestekammer
Modtog dem med sin Pragt fra gamle Dage:
Der hang og Billeder i gyldne Rammer;
Paa Bordet stod trearmet Lysestage.
De tændte Lys og slukked Faklens Flamme;
Et Silkeforhæng Slaf drog tilbage —
Et prægtigt Leie vinked her den Trætte:
„Hvil der, Alvilde! jeg vil hist mig sætte.“

Saa talte han. „Men det er koldt herinde
— Vedblev han — „og du skjælver, min Alvilde!
Du redet har mod kolde Nordenvinde;
Fra Hermelinet end du ei dig stille!
Hist ligger Bed; snart Kulden skal forsvinde
Og Flammen lystigt i Kaminen spille.“
Han tændte Blus. Nu sad de længe rolig
Og varmed ved Kaminen sig fortrolig.

Ved Døren derpaa Ridderen sig satte,
 Med Sværdet ved sin Side, mens Alvilde
 Paa Leiets hviled ud de Lemmer matte.
 Hun luffet Diet alt, og det var silde;
 Men Ridderen saae taus paa den forladte,
 Hensbundne Glands, med Tanker, fromme milde;
 Men oftere dog Blikket henrykt iled
 Til Silkeleiet, hvor den Skjønne hviled.

De hvalte Dienbuer var nedstemte;
 De røde Læber rørte sig i Drømme;
 Den hvide Haand i Lofferne sig gjemte,
 Og rigt nedrulled Haarets forte Strømme
 Og skjulte Svanebarmen. — Helten glemte
 Sig ubevidst i Længsler, elstovsømme —
 Da lød et Bulder — Slaf greb til Sværdet —
 Alvilde foer fra Leiets op, forfærdet.

Et gammelt Maleri de saae i Støvet:
 Det ud af Muren med en Steen var faldet.
 „D!“ — sagde Slaf — „det dit Blund har røvet:
 Du skulde slumret til jeg paa dig kaldet.“
 „Af!“ — svared hun — „Det Drøn just overdøved
 En deilig Sang, hiint døde Barn mig lalled —
 Klart lyser Maanen — lad os dog betragte
 Det Billed, som af skjønne Drøm mig vakte!“

De reiste Billedet — og saae og kjendte
 Det Afsyn nøie: „See!“ — Alvilde luffet —
 „Saaledes hun i Kisten nylig vendte
 Sit Afsyn mod os; men da var det luffet,

Det milde Die — ei som her det brændte
I Andagtsflammer; af! den Ild er slukket,
Som fordom her saa fromt dit Blik besjæled" — —
— Alvilde for sin Stammemoder knæled.

Men Olaf saae, at hvor hiin Steen var gledet
Af Muren ud, et Pergament fremraged;
Han tog det frem, og, mens Alvilde væded
Med Taarer Billedet, han fro opdaged
En Skat, hvorum man kunde have ledet
I hundred Aar og ei for Lys den draget:
Det var et Skrift om Fædrene, som døde,
Alvildes Slægt og gamle Brunos Brøde.

End taus han stirrer paa de gamle Skrifter,
Da synes han en Puslen at fornemme
I Riddersalen. — Pigen Farve skifter —
Da hvister lydeligt saa huul en Stemme:
„Jeg gaaer herfra: de blodige Bedrifter
Skal nu ei mere Mattens Mørke gjemme;
Men lad ei Morgensolen her dig finde!
Imorgen skal en blodig Dag oprinde.“

Saa Varselstemmen lød — og ufortøvet
Drog Ridder Olaf med sin Brud fra Borgen.
Af Billedet hun først bortvistet Støvet;
For Pergamentet Olaf mest bar Sorgen.
Nu Gangerne de deres Ro berøved,
Dg — førend Hanen goel og det var Morgen,
Red Moen med sin Ridder gjennem Skoven
Dg saae paa Himmellysene foroven.

Fjerde Sang.

Da Morgensolen farved Eodans Bølge,
 Gled Kongesneffen stolt paa sølvblaae Bænde;
 Heelt mangan Ridder saae man Kongen følge
 Og glindsende i Staal paa Stavnen stande.
 De hvide Seil fast syntes Havet følge;
 Ved liden Holm i Dresund de lande.
 Den store Baldemar paa Kysten traadte;
 Til Skuldren ham de hundred Hjelme naaede.

Men ved hans Side stod i Bispeklæder
 En Helt, saa stor: — om hvide Messenhage
 Hang over staalgraat Pantser gyldne Ræder,
 Og, vant til Sværd for Hjordens Fred at drage,
 Den store Hyrdestav han bar med Hæder.
 Net som to Kæmper fra de svundne Dage,
 Gik Baldemar og Absalon ved Stranden;
 Dog herligt funkled ogsaa Riddersmanden.

Blandt hundred Riddersmænd kun to man stued
 Paa Gangerne de blanke Landsfer svinge:
 Som Diet blaa den Enes Brynie lued;
 En Falk udbredte over ham sin Vinge;
 Den Andens Afsyn vildt og rædsomt trued:
 Hans store Slagsværd høstes langt fra klinge —
 Hans Ganger snyste Ild — dens Dine brændte —
 Og Brunos Bjørnehjelm hør Rytter kjendte.

Nu om en steensat Slette Kreds de flog.
Høit Luren klang, og en Herold fremstanded.
Først Ridderne de blanke Glavind droge
Dg bored dem til Skranketegn i Sandet.
Kredsdommerne paa Stene Sæde toge;
En talrig Skare udenfor sig blanded.
Fra Kongestenen Dannerkongen vinked,
Dg Alle tang, da Gyldensceptret blinked.

„I Herrens Navn!“ — lod høit Heroldens Stemme —
„Skal her i aaben Holmgang Sværdet dømme
Dg enten Ridder Halvors Ord beskæmme,
Som Løgn, og her hans Hjerteblood udtømme,
Hvad heller hele Verden skal fornemme
Af Ridder Brunos varme Hjertestrømme,
At uretsfærdigt Guds hans Sjæl betynger,
Dg at han som en Ridding Sværdet slynger.

„Dg nu i Kongens Navn jeg Eden kræver
Af Eder Begge, som til Holmgang stedes:
At Ridderloven troe I efterlever,
At Verdens Dom ved Svig skal ei misledes —
At Ingen her fortryllet Bærge hæver,
Men at I ei vil kæmpe anderledes,
End det hver tro og ærlig Ridder sømmer —
Saasandt som Gud nu mellem Eder dømmer!“

„Jeg sværger!“ — raabte Halvor og oprakte
Mod Himlen høit sin Haand — „forbandet være
Jeg her og hist, hvis jeg vil eftertrage
Med Løgn og Svig min værste Fjendes Vre!“

Jeg Ridderloven i min Kamp skal agte,
 Skjøndt ei den Mand kan Riddernavnet bære,
 Som har med Vold en ædel Jomfru fæstet,
 Og som har Mørkets skumle Magter gjestet" —

"Og jeg ved Himmel sværger og ved Helved" —
 — Tog Bruno Ordet — „at mit Sværd skal knuse
 Dig og hver Ridding, som ei ræd har skjælv
 For at bagvaske mig. Du skal ei kruse
 Et Haar paa dette Hoved." Høit nu hvælved
 De sorte Dienbryn sig; af sin Gluse
 Foer Bredens Ildstrøm; vildt hans Skimmel fnyste,
 Og Helvedsflammer i dens Dine lyste.

Høit Luren klang; i Luften Landsen bruste,
 I Halvors Skjold den med et Brag sig hested;
 Han rev den ud, og flux hans Landse fuste
 Mod Brunos Bryst, men sank til Jord afkræftet.
 De sprængte sammen. Brunos Slagsværd knuste
 Alt Halvors Hjelm, og hvert et Hug bekræftet,
 At han med Trolddom stred. Kjæk, Halvor flammed
 Og stred fortvivlet — men hans Sværd ei rammed.

Han kasted Skjoldet, og i begge Hænder
 Han Sværdet tog og sprængte mod sin Fjende;
 Han, blødende, af Harm og Blusfel brænder,
 Og rasende han hugger til iblinde;
 Men Brunos Skimmel greb med stærke Tænder
 Det Sværd, som ingen Trold meer kunde binde;
 Som Glar den knased det — og ufortøvet
 Hug Bruno til, og Halvor laae i Støvet.

Hoverende, alt Ræmpen Sværdet hæver,
 Til i den Faldnes Hjerteblood det bade —
 Men Ridderne ham standse; — ængstlig svæver
 I Luften Halvors Falk. — Dødsstille fæde
 Kredsdommerne. — Men Ynglingen end lever.
 „Kan intet Staal da Ridder Bruno skade?“
 — Ved Kongens Ord. — „Hans Ganger“ — Halvor stammed —
 „Var Svantevits: — hans Trolddom har mig lammet.“

„Ha! den Bessylbning“ — Bruno svor — jeg hevner
 I denne Stund paa Hver, som end tør nære
 Slik daarlig Mistro: Fod mod Fod jeg stævner
 Til Kamp paa Liv og Død hvem det skal være,
 Som Ridder Bruno end en Ridding nævner
 Og fræk angribe tør min Ridderære.“
 Med disse Ord han fra sin Hingst sig stiller
 Og sig med draget Sværd i Kredsen stiller.

Rast hæver Halvor sig, hvor stærkt han bløder,
 — End i den venstre Haand han Sværdet slynger —
 Med freidigt Mod han atter Ræmpen møder;
 Men Hjelmen Heltens Hoved nu betynger —
 Han vakler, og Heroldens Raab ham nøder
 Til at forlade Kredsen. — See! da gynger
 En Baad mod Kysten, og i Pantserklæder
 En Ridder med sin Skjønne kjæk fremtræder.

Paa liden Nordbak sig den Jomfru svinger;
 Paa staalgraa Hingst sig tumler Riddersmanden:
 I Solens Glands hans gyldne Harnisk klinger;
 En Drnehjelm omstraaler Heltemanden.

Mod Kredsens flux sin Ganger han fremtvinger
 Og raaber: „standser! — her kan ingen Anden
 Med større Skjel i Kampen Bruno møde:
 For Dlafs Sværd maa kun den Ridding bløde!”

Af Harmen Bruno snøs. — For Kongen traadte
 Nu Ridder Dlaf og ærbødig rakte
 Ham Pergamentet hen, som klart forraadte
 Hvad ingen Dødelig for Lyset bragte. —
 „Nu skal den Ridding høste som han saaede!”
 — Lød Dlafs Røst — „forlængst jeg ham undsagde;
 Men han undveg; — nu Hevnens Stund er kommen:
 Nu med mit Sværd jeg æfter ham til Dommen.

„I denne Jomfrus Navn, hvis Liv og Ære
 Han har forfulgt, hvis Borg hans Fædre raned
 Ved Daaden, som dem blodig maa besvære
 I Døden — og i hendes Navn, som baned
 Mig Vei til denne Løndoms dunkle Sphære —
 Ja for den Dødes Fred, hvis Gjensfærd maned
 Mig til sin Stammes sidste Stub at fælde —
 — Jeg kæmper nu, skal tusind Liv det gjælde!”

„Ha!” — raaber Bruno — „har du ogsaa hentet
 I Helved selv Beviis for hvad du siger —
 Jeg negter det — stod det med Blod end prentet —
 Og ei et Haarsbred fra min Ret jeg viger;
 Kun Sværdet dommer her: kom! — jeg har ventet
 Dig længe alt, du, som saa dristig higer
 Mod Døden for min Arm!” — Nu Kongen vinker —
 Flux Gnist paa Gnist fra Sværd og Pantser blinker.

Veemodig, hører Halvor Baabenbraget:
Han havde kjendt sin Baabenbroders Stemme
Og frydet sig. — „Er Seiren mig frataget,
Til bedre Haand Gud vilde den vel gemme —
Mig“ — sukker han — „et Trolddomssværd har slaget:
Alt Giften i mit Blod jeg kan fornemme;
Ak, Dlaf! for dit Liv nu kun jeg gruer:
Jeg gjerne døer, naar først din Seir jeg skuer.“

Men den var uvis: hvert et Slag bortfløver
Et Stykke af hans Rustning; dog han rammer
Selv vældig, naar han slaaer, og Bruno døer
Ei Sværdet denne Gang; thi helligt flammer
Paa Dlaf's Haand Klenodet, som berøver
Alrunen Kraft og hver en Trolddom lammer:
For Dødningsringen Mørkets Magter flyede,
Og Bruno til sin egen Kraft nu tyede.

Dog den ei ringe var: en dygtig Kæmpe,
Endnu han stod, foruden hine Magter,
Som havde lært ham Fjendens Magt at dæmpe
Bed Konster, som hver ærlig Helt foragter;
Ei blev han ræd, og ei han foer med Lempe:
Han efter Dlaf's Hjerteblood kun tragter —
Han har alt Hjelm og Skjold og Pantser knuset;
Nu strækker Dlaf's Sværdsflag ham i Gruset.

Fro Seierherren sig paa Sværdet hviler;
Men, som besat, nu Brunos Skimmel snyser:
Den løs sig river, bider, slaaer og iler
Mod Riddersmanden — af dens Strube lyser

En blaarød Flamme — Svælget den opspiler
 Og styrter over ham. — Hver Ridder gyser;
 Men Olaf Sværdet i dens Strube, støder —
 Den styrter brat og Vædderstrømme bløder.

„Ha!“ — stammer Bruno — „saa er du og faldet!
 Saa farer jeg uhevet da til Helved!
 Nu vel! saa viid da“ — døende han lalled —
 „For mig har Eders Himmel ei sig hvælvet;
 Dog den jeg kan undvære.“ Nu han ralled
 I Dødens Kamp, og Alle tang og skjælved;
 Men Olaf takker Gud og sig bortvender —
 Ved Stranken han den blege Halvor fjender.

Alvilde har alt Heltens Saar forbundet;
 Men bleg, som han, hun staaer nu ved hans Side.
 Hun sank til Olafs Bryst. „Du Seir har vundet!
 Nu kan jeg døe“ — saa taler fromt den blide
 Dødblege Halvor — „først jeg dog har fundet
 Min Ven igjen og seet ham freidig stride
 Endnu engang; men aldrig meer vi vandre
 Nu Haand i Haand til Seiren med hverandre.“

„Saa har du alt dit Banesaar modtaget?
 Min Ven! min Halvor!“ — sorgsuld Olaf sukked.
 „Ja“ — svared han — „et Trolldomssværd har slaget
 Mig med sin Gift — snart er mit Dø luffet —
 Mod værre Fjende har jeg aldrig draget
 Mit Riddersværd — dog før mit Lys er sluffet,
 Jeg kan dig Tak for denne Verden sige —
 Ved for min Sjæl og mød mig i Guds Rige!“

„En Bøn opfyld mig, naar jeg dig forlader!
Den Falk, du seer her sidder ved min Side
Og i mit Blod saa forrigfuld sig bader,
Lad den nu ikke slagre bort saa vide,
Naar jeg er død! — dens Slægt vel nu den bader,
Og ingen anden Herre vil den lide;
Dag hun, som gav mig den, vil den modtage:
Den hende minde vil om fordums Dage.

„Om Halvor vil den ogsaa hende minde:
Om ham maaskee hun stundom til den taler,
Naar ene i sit Kammer hun er inde
Og seer hvor Solen ned bag Slottet daler.
Maaskee vil da en Veemodstaare rinde
Paa Fyllas Kind — naar sig mit Billede maler
I Skyen fjernt for hendes fromme Die —
Min Ven! vil du i denne Bøn mig føie?“

„Ja!“ — sukked Olaf — og Alvilde vendte
Sig bort og græd. Paa Bennens Skulder lagde
Veemodig Olaf Haanden — der det brændte,
Det dybe Saar. — „Hvad skeer mig?“ — Halvor sagde,
Og livligt atter Diets Ild sig tændte —
„Hvo var det, som mig denne Lindring bragte?
Jeg føler ikke Giften — Smerten viger —
Trist Blodet atter til mit Hjerte stiger.“

Ved Ringens Kraft var Trolddomsgiften veget
Fra Halvors Saar, og han var uden Fare.
Glad stod han op — og følte sig alt læget;
Men Ingen kan det Underværk forklare.

Sin Ven han favner, inderlig bevæget,
 Og takker Gud, som end ham vilde spare
 Til mangan herlig Ridderfærd og Glæde.
 Af Fryd Alvilde jubler og maa græde.

— Alt Ridder Bruno ved sin Gangers Side
 Var lagt i Høi og, som en Hedning, jordet.
 Til Stranden saae man Ridderstaren stride
 Med stille Alvor. Kongen sig afgjorde
 Det gyldne Sværd: „med det du saae mig stride
 Saa mangan Gang“ — tog han til Dlaf Ordet —
 „Din Nordmandshaand vil det med Hæder føre:
 Til Minde om idag det dig tilhøre!“

Han rakte Helten det, og, glædesvimmel,
 Nedknæled Dlaf for sin Konges Fodder.
 „Dg du, som Bruno med sin vilde Skimmel
 Saa kjæf modtog! af samme Ild du gløder;
 Du ogsaa er en Stjerne paa min Himmel:
 Bær dette Skjold, naar du min Fjende møder!“
 Saalunde Kongen sig til Halvor vendte;
 Han knæled, taug, og Heltetinden brændte.

„Dg du, haarfagre Mø!“ — nu til Alvilde
 Den store Konge taled — „du modtage
 Nu dine Fædres Borg! lad fromme milde
 Belsignelser Forbandelsen bortjage!
 Lad Messer læse aarle der og silde
 Til der er Fred! og lev ret skjønne Dage
 I dine Fædres Haller med din Ridder!
 Til dig jeg afstaaer ham i Fredens Tider!“

Saa talte Kongen, og Alvilde høied
Verbød sig og rørt sin Tak ham yded.
— Paa Snekken snart igjen han stod ophøiet
Dg læned sig heelt kongeligt til Spydet.
Nu tabte sig den liden Holm for Diet;
Snart paa sin Nordbaf sig Alvilde fryded:
Mod Nvel paa Bei hun til sin Borg mon ride
Ved Dlaf's og den glade Halvors Side.

Til gamle Martins Hytte Halvor førte
Det lykkelige Par. Den Gamles Die
Opklæred sig, da Brunos Fald han hørte;
Paa Fyllas Afsyn agted Halvor nøie.
Nu hun ei mere ham sin Sjæl tilslørte:
Han elskovsfro seer Varmen sig ophøie
Dg Roserne paa hendes Kinder gløde —
Kort i hvert Blik sig deres Sjæle møde.

Glad Helten sank til hendes Fod og sagde:
„O Fylla! lad din Ridder nu bekjende
Hvad Løndom Himlen i mit Bryst nedlagde,
Da, pantferklædt og taus, jeg stod hifsthenne,
Dg denne Fald du mig til Afsted bragte!
Om jeg endogsaa drog til Verdens Ende,
Dit Billed maatte i min Sjæl dog blive —
Tilfidsst du vilde mig og Hjertet give!“

„Ja“ — stammed Fylla — „nu jeg tør det sige:
— Ei meer hiint rædselsfulde Baand mig binder —
Du kunde aldrig af mit Hjerte vige;
Men nu først Skyggen mellem os forsvinder.“

„Velsign dem evig! Gud i Himmerige!“

— Den Gamle bad — mens Fyllas hede Rinder
Bed Halvors Barm sig skjulte; Gubben hviled
Sin Haand paa deres Hoveder og smiled.

Dg næste Dag for Alteret de stode;
Bed Siden Slaf med Alvilde standed.
De tvende Par hinanden ei forlode,
Dg skjönt sig deres Elfskorsbrandse blanded.
Tilsammen de i Martins Hytte boede,
Mens Borgen luttret blev med Bievandet
Dg fromme Messer læstes for de Døde;
Men da oplivedes de Haller øde.

Alvildest fromme Stammemoder hviled
Nu tryk i Graven. Intet Gjensfærd rørte
Sig meer paa Borgen. Lyffens Stjerner smiled
Nu over dem, og munter Sang man hørte,
Hvor før med Rædsel Vandrerens bortiled.
Snart Vaaren kom og Liv og Lyst medførte:
Forneden Blomster, Fuglesang foroven —
Før Riddersmænd og Fruer gennem Skoven.

Den trætte Pilegrim med Fryd henskued
Til Borgen, hvor det gæstfrie Tag ham vinked,
Dg naar uvenlig Tordensky ham trued,
Paa Slottet venligt Velkomstbælgret flinged;
I Aftnens Glands det som et Fæstslot lued,
Dg tiid, naar Stjerner over det nedblinked,
Sad paa Altanen Riddersmænd og Fruer,
Dg Harpen toned under Stjernebuer.

K e t t e l s e r.

Fjerde Bind.

Side 228 Linie 5 et læs en.

Femte Bind.

Side 34 Linie 5 uskyldig læs uskyldigt

- 39 — 1 nu fun l. fun
 - 71 — 8 Riflen l. Skyen
 - 89 — 10 mulig l. muligt
 - 101 — 9 f. n. , l. !
 - 144 — 4 tilgiwt l. tilgiw
 - 179 — 12 Vi l. vi
 - 187 — 2 faaer l. faae
 - 189 — 11 f. n. skjønnr l. skjønne
 - 195 — 4 f. n. Frøstelig l. Førstelig
-

S a m l e d e

Romanzer, Sange og Eventyrdigte

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Sjette Bind.

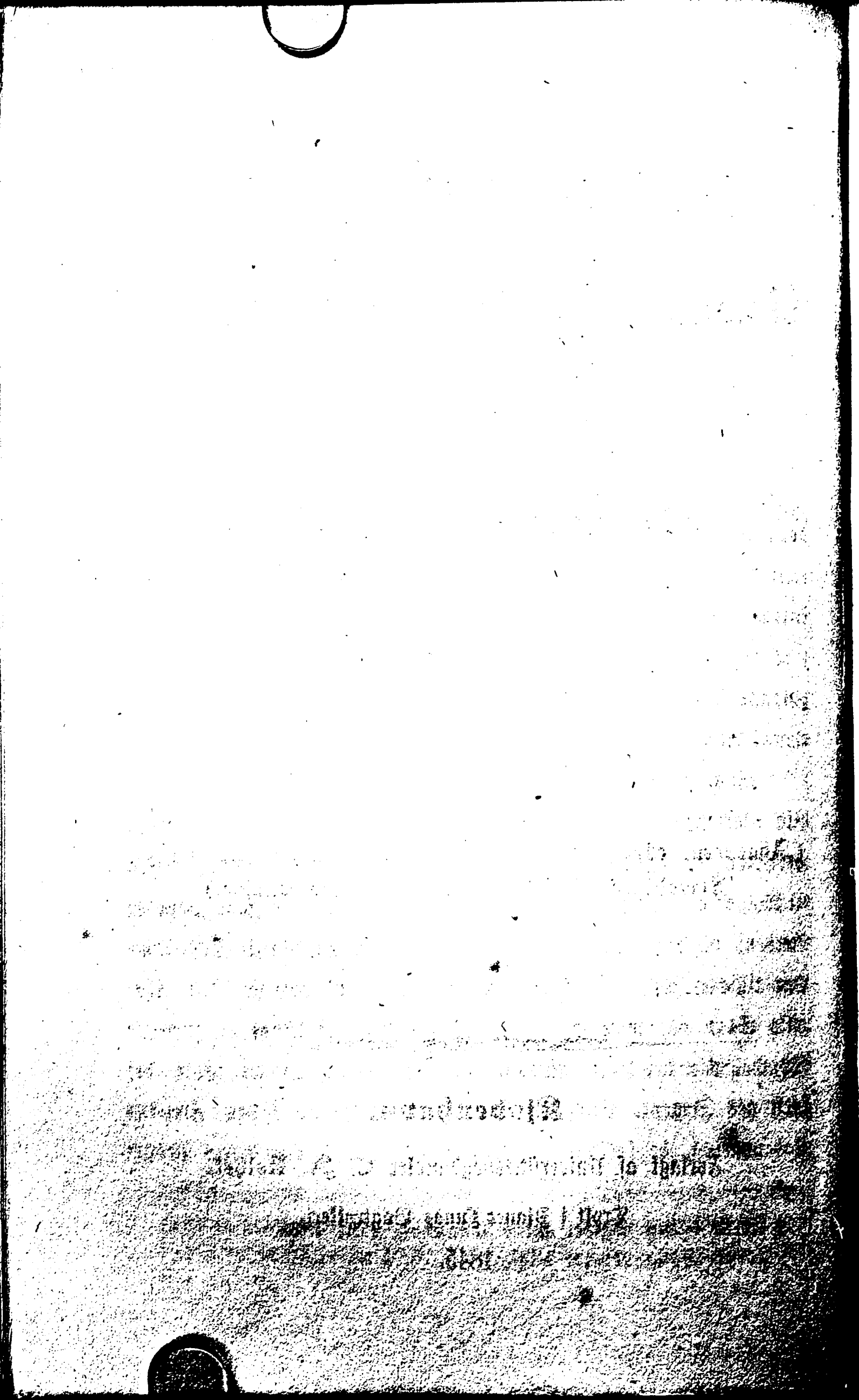
(Ahasverus eller Blade af Jerusalems Skomagers Lommebog.
Smaadigte (1819—1832). Holger Danske.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reihel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Fortale.

De tvende lyriske Sagndigte, *Ahasverus*, eller *Blade af Jerusalems Skomagers Lommebog* *), og *Holger Danske* **), som indtage det første og sidste Afsnit af dette Bind, ere at betragte som individualiserede Fremstillinger af saadanne i Folkephantasien optagne Mythebilleder, hvori en Folkecharakteer og en særegen national Aand symbolisk afspeiler sig.

Sagnet om „Jerusalems Skomager“ eller „den evige Jøde“, hiin ulykkelige *Ahasverus*, der siges haanlig at have bortstødt Frelseren fra sin Dørtærskel, da han vilde hvile der paa Veien til Golgatha, og som derfor fredløs og hjemløs maa gaae gjennem Verden, til den forklarede Messias paa Verdens yderste Dag kommer tilbage, som dens Dommer — dette høist poetiske, dybt tragiske Sagn har man med Føie betragtet som et skjønt og gribende Symbol paa det stedse omvandrende og fredløse Israels Folk, der først ved Dagens Ende vil finde Fred og Hvile i den Frelsens Aabenbaring, de forkastede. Sagnet kan neppe efterspores længer

*) Første Gang udgivet under sidstnævnte Titel 1833.

**) Første Gang udgivet 1837.

tilbage i Tiden end til det 13de Aarhundrede. I Abbed Caroli Memorabilier fremstilles det med et trohjertigt Vidnesbyrd om hiin evige Jødes formeentlige Tilstedeværelse i Sachsen, og en vis Dudulaus Westphaler har endogsaa ladet Ahasverus stikke i Kobber paa Titelbladet til sin Beretning om ham. Historisk Personlighed er tillagt hiin tragiske Sagnhelt i Mathæus Paris's engelske Historie saavelsom i en lærd Relation om Ahasverus af Georg Haderf, hvorimod flere Lærde med ligesaa megen Alvor og Iver have bestridt hine Beretningers Sandhed, navnlig Pfeiffer, Diefenbach, Büliger, Basnage, Thilo og Schulz i hans Dissertation „de Judæa non mortali“, saavelsom Herman Suden og Jacob Schudt, hvis „Jüdische Merkwürdigkeiten“ (Frankfurt und Leipzig, Anno MDCCXIV) indeholde omstændelige Beretninger herom.

Den Alvor og Hefstighed, hvormed denne Sagnhelts Tilværelse baade er bleven paastaact og bestridt, synes tilstrækkeligt at godtgjøre, hvor dybt Billedet af hiin tragiske Skikkelse har trængt sig ind i Phantasien hos flere Nationer gennem Aarhundreder. Digterne have heller ikke kunnet lade hiin evige Vandrers gaar dem ubemærket forbi. Goethe har et Sted (jeg erindrer ikke hvor) omtalt Sagnet med aabent Blik baade for dets poetiske og symboliske Betydning, uden at han dog synes at have fundet nogen Form til dets Behandling *). Frantz Horn har ladet den evige Jødes Skikkelse fremtræde i en interessant Novelle, for derved paa en gripende Maade at forsoner Læseren med Dødstanken, dog uden

*) I Goethes Werke, Stuttgart und Tübingen 1830, 31 B. p. 5 nævnes et umeddeelt Fragment „der ewige Jude“, men som synes at have været af polemisk Natur.

at opfatte Sagnbilledet i dets hele omfattende nationale Betydning Eugène Sue har nylig fremdraget „den evige Jøde“ igjen i en Roman, hvori Forfatteren dog, uden væsentligt Hensyn paa Sagnets Betydning, kun har benyttet Traditionen som Middel til Udviklingen af en Kamp mod Jesuiterne og et Forsvar for de lavere Stænders Rettigheder. Ingen Digter har imidlertid dog seet hiin gamle Sagnhelts forstenede Afsyn uden at gribes deraf. Som Vehikel for Spas og Satire har Sagnet om Jerusalems Skomager vel oftest været grebet; men den tragiske Humor og den dybere Livsironie harmonere upaatvivlelig langt mere med dets Grundcharakter, end det Lune og den Skjemt, der ikke spiller over en bevæget Sjæls Dybder.

Den Maade, hvorpaa Ahasverus-Sagnet her er behandlet, som fragmentariske Udbrud gennem forskellige Tidsaldere af hiin fredløse Vandrers Stemninger, med Antydelse af hans (og i ham hans Nations) aandelige Udvikling gennem Tiderne og med en Anelse om den Sandhed, han med sit Folk gennem atten Aarhundreder forgjeves vil undsløye og fornegte — vil maaskee ikke savne Gjensklang, hvor den skuffede Sandhedsforskning og Livets dybere Alvorskampe engang har fremkaldt Stemninger af sympathetisk Natur med hiin hvileløse Verdensbetragters.

Ligesom den evige Jøde repræsenterer sit Folks Aand og Charakter i dets Udlændighedstid gennem de christelige Aarhundreder og, trods al Kritik af Sagnets Historie, er bleven staaende som en mærkelig Folke-Typus i Digtningens og Ideernes Verden, saaledes er det ogsaa paa en Maade gaaet med Sagnet om „Holger Danske“, som den danske Folkephantasi gennem tre

Marhundreder med Kjærlighed har tilegnet sig, og hvori Folket efterhaanden har opdaget sit eget Billede. Ligesom Ahasverus er Holger Danske en udsødelig Folke-Typus; hans Udsødelighed i Verden er dog ingen Straffetilstand, men Betingelsen for hans Livs-idee, som Ridderaandens Gjenføder i Middelalderen og, i sin national-heroiske Charakter, som Nationallivets og Folkeaandens evige Gjenføder gennem Tiderne.

Holger Danskes Navn og Sagnet om de romantiske Begivenheder og Bedrifter, der have knyttet sig dertil, synes vel først i en unational Form at være kommet til os med den sydlige Romantik, medens det først fremtræder i den europæiske Literatur hos fremmede Skribenter, ligesom det fornemmelig er paa den sydlige Romantiks store Skueplads at denne Sagnhelts eventyrlige Liv bevæger sig. Denne Omstændighed kan dog ikke godtgjøre, at Sagnet i sin Rod skulde være os fremmed. Navnet med dets aldrig glemte Tillæg af den Danske eller af Danmark^{*)}, forekommer i det ellefte Marhundrede (eller som Nogle have meent allerede i det 9de Marhundrede) i den Turpin tillagte Krønike om Carl den Store. Paa den Tid maa da Sagnet allerede gennem Traditionen have været udviklet i Forbindelse med den hele romantiske Sagnkreds om hiin ridderlige Keiser og hans Helte^{**}). I det tolvte, trettende, fjortende og femtende Marhundredes Konstopoesie fremtræder Sagnet, som allerede bekjendt, i en Række af fremmede Digtninger, hvorved det er blevet forplantet, indtil det,

^{*)} I Middelalderens Krøniker sædvanlig de Dacia.

^{**}) Navnet "Ogius" eller "Ogier" og i den danske Folkebog "Olger" har dog, som bekjendt, altid i den danske Folkemund heddet "Holger".

som et Slags historisk Roman, ved Christen Pedersen i det sextende Aarhundrede blev overført paa dansk Grund og fra den Tid blev en af de mest læste Folkebøger i Danmark *). Den fremmede Kunstpoesies Behandlinger af et Sagn, hvis fastbeholdte og længe forudbekjendte Navn tydelig henpeger mod Norden, synes,

*) Herom har min Collega Professor A. Rothe meddeelt mig følgende litterairhistoriske Bemærkning:

„I det 12te Aarhundrede har Raimbert af Paris samlet og forfattet en versificeret Roman, kaldet *La Chevalerie Ogier de Danemarche*, indeholdende Ogier's Tog til Rom med Carl den Store, m.m.

Mod Slutningen af det 13de Aarh. forfattede Adenez le roi den versificerede Roman *Les Enfances Ogier le Danois*, som er en Udvidelse af den første Afdeling af den ovennævnte.

I det 14de Aarh. har en ubekjendt Digter forfattet en ny vidtløftigere *Roman d'Ogier le Danois*, hvis første Halvdeel omtrent optager den førstnævnte Roman, og hvis anden Halvdeel indeholder de eventyrlige Fortællinger om Ogier's Tog og Bedrifter i Orienten, hans Dphold hos Morgana o. s. v.

Af disse 3 har tidligere intet været trykket; men den første er bleven trykket og udgivet 1842 i Paris.

I det 15de Aarh. er den sidstnævnte, i det 14de Aarh. forfattede vidtløftigere Roman, af en ubekjendt Forfatter, bleven omfrevet i Prosa. Denne Text i Prosa blev trykket første Gang i Slutningen af 15de eller Begyndelsen af 16de Aarhundrede, og flere Gange i 16de Aarh., sædvanlig med den Titel: *Ogier le Dannoys duc de Danemarche, qui fut l'ung des douze pers de France, lequel avec secours et ayde du Roi Charlemagne chassa les Payens hors de Rome et remist le Pape en son siège, et fut long temps en saerie, puis revint comme vous pourrez lire cy apres; etc.*

Af denne Text i Prosa er det, at Christen Pedersen har givet en meget forkortet og fri Oversættelse paa Dansk omtrent 1515.

med alle Tildigtninger, Udsmykkelser og Forvanskninger, at hentyde til et Norden oprindelig tilhørende Element. Til hvilke Resultater derfor den historiske Kritik af Sagnet end vil komme, kan Sagnet af dets skriftlige Optegnelse i Norden og Sagnheltens her ellers ikke forekommende Navn ikkun vise, at Sagnet med dets Helt ikke har været kjendelig hjemme her i Middelalderen, men har ved Overgangstiden fra Hedenskabets faaet sin Berømmelse med det christne Ridders navn udenlands, medens dog Mindet om Heltens nordiske Herkomst kan have fulgt ham, som Hornesang fra hans Bugge, der i den sydlige Romantiks Toner blev Spaadomsange af velgjørende Feer. Heltens tidlige Udlændighed stemmer ogsaa med hele Sagnets Indhold, og at det har uddannet sig først i Syden kan neppe betvivles; men at Sagnhelten senere er bleven vel modtagen i Danmark, som en gammel Frænde, Landsmand og Ven, og siden aldrig glemt af Folket, er ligesaa vist. Ved sin Hjemkomst gennem Folkelitteraturen i det serteende Aarhundrede beviste Holger paa bedste Maade sin Indfødsret ved sit seirende Indtog i Folketsindet. Den eiendommelige Maade, hvorpaa Sagnet siden har udviklet sig i Danmark og knyttet sig til den mythiske Forestilling om en stedse gjenkommende Folkebefrier i Nøden, medens Folkepoesien med Liv har tilegnet sig hans Navn og Bedrifter, vil stedse blive det stærkeste Beviis for, at han i høieste Betydning tilhører Nationen*).

*) See Kæmpeviserne: „Tourneringen“ og „Holger Danske og Burman“ samt Sagnet om hans Slummertid eller Forventningstid ved Steenbordet i Hulen, til Folkets Nød skal vække ham, og hvorledes man der kun med en Jernstang kan udholde hans Haandtryk.

Ligesom Stærkodder-Skikkelsen gik gennem Hedenoldets Sagn-tid, som den fælles nordiske Kampeaands Repræsentant, saaledes har Holger-Danske-Navnet gennem Sagn og Digtning fra Middelalderen givet et Billede Liv og Udsødelighed, hvori senere den eiendommelig udviklede danske Folkernationalitet, trods den fremmede Klædedragt, har kunnet gjenkjende den Mand, det elsker og tilegner sig.

Siden Kampevisernes sidste Tid havde Holger-Danske-Sagnet ikke været behandlet af danske Digtere. Baggesens Opera „Holger Danske“ erindrer mere om Hr. Hyon i Wielands Oberon, end om den os bekendte Sagnhelt, og denne Digtning har ikke optaget noget Element af Sagnets nationale Betydning i sig.

Med den her angivne Opfattelse af Sagnet for Die, saaledes som Billedet nu ogsaa synes med Klarhed at være indtraadt i Folkebevidstheden, har jeg i min Behandling af det velbekendte Sagn ladet Sagnhelten selv udtale eller udsynge sin Livsidee, idet jeg har stræbt at fastholde og opfriske de poetiske Træk i den gamle Folkeroman og give hele hans Væsen og Udfærd det ham vist oprindelig tilhørende nationale Stempel, i den freidige, jævne, djærve og livsfriske Natur, som, med dyb Alvor og Følelse, selv i sin butte joviale Humor, til de nyeste Tider har bevaret sig i de Yttringer af Folkecharacteren, som vi fornemmelig tillægge et eiendommeligt dansk Præg. Med Bevarelsen af den romantiske Grundtone, hvori Sagnet er sammensmeltet med vor Middelalders-Poesie, har jeg til dets Gjenoplivelse i vor Tid valgt en Fremstillingsform, der for største Delen samstemmer med Grundtonen i vor romantiske Folkepoesie, og som muligen ogsaa kunde finde sit Udtryk i den nyere Folkesang, naar den, uden at opgive sin oprindelige Character,

engang vilde optage de hidtil mere i Livet og Poesien end i Musikken udviklede folkelige Elementer.

De i dette Bind optagne "Smaadigte" (1819—1832) udkom første Gang 1832 i Forbindelse med de "Reiseminder", der i 5te Bind af denne Afdeling ere optagne i Reiselystrens 2den Deel.

Sorg i October 1845.

B. S. Ingemann.

Indhold.

Ahasverus eller Blade af Jerusalems Skomagers Lommebog.

	Side
Mit Costume	3.
Mine Troesforvandte	3.
Til dem, der engang maatte læse min Lommebog	4.
Fædrelandet	5.
Bennerne	5.
Mit Billede	6.
Paa Sletten	6.
Bed Kjøret	7.
Paa Kirkegaarden	8.
Østbinden	8.
Barnet	9.
De Udvalgte	9.
Guldfalven	10.
Da jeg var Saducæer	11.
Bed Kildemarkedet	12.
Min Broders Enke	13.
Ungdomsdrømme	14.
Brudestaren	17.
Bed Crucifixet	18.
Vandringsaar	20.
Hjemmet	21.
Bed det røde Hav	21.
Læreaar	22.
Udgydelsestrang	23.
Mit Publicum	24.
Min Fortrolige	24.
Til Solen	25.

	Side
Til Maanen	26.
Til Stjernerne	27.
De Ufødtes Rige	28.
Natten	29.
Stjernemoderen	29.
Bed det oprørte Hav	30.
Hierosolyma est perdita	31.
Mit Modersmaal	32.
Vor Ublændigheds-Poesie	32.
Morgenrøden	33.
Bed Solens Dpgang	34.
Jord og Himmel	35.
Glohimernes Undergang	35.
Dødstanken	36.
Menneskets Rundskab	38.
Paradiis-Cheruben	38.
Tordenveiret i Staden	39.
Himmelteltet	40.
Vinterdrømmen	41.
Paa Havet	42.
Theokratiet	42.
I dag og Imorgen	43.
Det evige Folk	44.
Enthusiasterne	45.
I Drkenen	45.
Jødegaden	46.
Bægtterraabet	46.
Livsbekymring	47.
Dødningedandsen	48.
Vor Liigsteen	49.
Livsmaalet	49.
Vasunfesten	50.
I Pestens Tid	51.
Jehovas Krige	53.
Verømmelsen	54.
Israels Betsignelse	54.
Fredens Rige	56.
Ermiten	56.

	Side
Thabor	58.
Den hjemvandrende Israelit	59.
Sabbaten	59.
Min Moders Huus	60.
Skindød	62.
Rabbi Ismael Ben Elisas Børn.	63.
Skystøtten	65.
Veiens Søn	65.
Den bedende Jødinde	66.
Templet og Ypperstepræsten	67.
Befrielsens Ord.	68.

Smaadigte (1819–1832).

Min gode og onde Engel (1832)	73.
Tordenskjold	74.
Friederich Schiller	76.
Buggesang	79.
Sagnetiden	80.
Kong Haddings Eventyr i Norge	80.
Gjafindas Sang i Norden	85.
Sang om Hr. Adolph og Fru Anna (1820).	86.
Aftensang (1823)	88.
Hans Egede	89.
Baarsang	91.
Jomfruen og Gjøgen	93.
Den gamle Skipperes Sang	94.
Den barnlige Konfimer	97.
Den gamle Dands (1831)	98.
Mignon	99.
Afskedsang	100.
Afskedsang til Digteren Pram	101.
Epigrammer	102.
Integer vitæ (Afskedsang til de bortdragende foranstte Academister)	103.
Bed Dve Mallings Død	104.
Norges Universitet (1833)	105.
Til Johanne Andrea Hansteen (1823)	106.

	Side
Den saarfrie Ridder	109.
Konstens Aand	112.
Orientalste Sange	114.
Abfalon	116.
Boldspillet	118.
Menneskets Engle	118.
Ellefruen	120.
Sorø Academies Indvielse (1827)	122.
Ved Thomas Kingos Grav (1820)	126.
Lysenglen (1831)	129.
Gemma Rahbek (1829)	130.
Hvitfeldt	133.
Nordstjalden	135.
Til Billedhugger Freund (1817)	138.
Krausenstein-Stub	138.
Befkomstfang (til Dr. Estrup og Dr. Schouw 1820)	140.
Den lille Her	142.
Til Frederik Schmidt (1830)	144.
Rnud Lyne Rahbek (1830)	147.
Konstnerens Syner	149.

Holger Danske.

I. Hjemmet. Udgang i Verden.

Hilsen til Frænderne	159.
Holger paa Ræmpehøien	160.
Fordum og nu	161.
Sangens Fugl	162.
Holgers Sang om hans Moder	162.
Holger Danstes Bugge	163.
Barndomsdrømme	164.
Feerne ved Holgers Bugge	165.
Anelsen i Guderlunden	166.
Holgers Sang om Wittekind	167.
Holgers Bortsendelse	170.
Daaben i Rhin	171.
Skriveren og Keiserens Datter	173.

II. Holgers Ungdom.

Holgers første Bedrift	177.
Holger Danstes Bro.	179.
Holger og den indiske Fyrste.	180.
Holger og Prindsesse Gloriant	182.
Glæden i Fængslet	183.
Holgers Liv i Fængslet.	184.
Det Skønneste	185.
Gloriants Priis.	185.
Holgers Drøm i Fængslet	186.
Holger Danste og Burmand	187.
Holgers Besøg i Keiserleiren	189.
Kroningsdagen	191.
Brudeparret	192.
Trylleslottet	193.

III. Heltelivet.

Holger Danstes Bei	197.
Keiser Carl.	198.
De tolv Jævnninger	199.
Baabenhvile	200.
Triumphdagen	201.
Løftet i Leiren	203.
Holgers Anger	205.
Rolands Forbøn	206.
Holger i Hungerstaarnet	208.
Den fangne Holger i Spanieland	209.
Kampen med Maurerne.	211.
Seiersfesten i Saragossa	212.
Ronceval.	214.
Rolands Sværd	220.
Erkebisp Turpin.	222.
De elleve Jævnningers Jordefærd.	223.

IV. Holger i Norden og Østen.

Holgers Drlov og Hjemkomst	227.
Holger i Offerlunden	228.
Nattebesøget paa Kongsgaarden	230.

	Side
Holger Danstes Mærke.	232.
Holgers Vortreise	233.
Holger paa Valfartsstibet.	235.
Døderlide.	236.
Holger i det hellige Land.	238.
Paradiisshaab	239.
Reisen til Bamyas	239.
Holger hos Fyrst Garvel	242.
Felttoget i Orienten	244.
Seierskrandsen	245.
Afskeden i Bamyas	245.

V. Gjenoplivelsen.

Holgers Farvel til hans Tid	249.
Holgers Sang om Livet	250.
Det lukkede Land	252.
Reisen til Vidunderlandet.	253.
Festen paa Avalun.	257.
Alfepoesien	259.
Alfespøgen	261.
Hvilen hos Morgana	262.
Holger ved Mindernes Kilde	263.
Holger Danstes Tilbagekomst	265.

Ahasverus

eller

Blade af Jerusalems Skomagers Lommebog.

Mit Costume.

(Til det **de Aarhundredes Børn.)

Hvi løbe I for mig, I fløge Smaa!
Jeg har jo afraget mit Skæg,
Har Filtehat, Tjupkjole, Beensælke paa
Med jert vise Aarhundredes Præg.

Jeg teer mig jo som en anstændig Mand,
Der kun reiser til Fods for Motion;
I seer jo, jeg har min fulde Forstand,
Er en meget maneerlig Person.

Hvad jeg bærer paa i mit stille Sind,
Derom I spørge vift ei.
(Al Verdens Sorg er som Veir og Vind —
Min følger mig evig paa Wei.)

Mine Troesforvandte.

Jeg søgte Jer atten hundrede Aar
I al Verdens Riger og Lande;
Jeg fandt eders Næser; jeg fandt eders Haar;
Jeg Jer kjendte paa Die og Pande.

Dg Næsen var frum, som i Abrahams Tid:
 Den naaede Jer næsten til Munden;
 Den spidsed sig fiffig med Kløgt og med Vid;
 Men — Jehovas Aand var forsvunden.

Som Isaaks var Haaret ravnsort endnu;
 Som Jacobs var Dine og Pander;
 Men Zion kom ei eders Sjæle ihu,
 Ei Landet, som Jordan vander.

Til dem, der engang maatte læse min Rommebog.

Erbødigt Hilsen til hver Læser, jeg venter!
 Baade lykkelige Menneſter og — Recensenter:
 (Baade dem, der kan glædes ved Poesien,
 Dg dem, der maa nøies med hvad Feil der er i'en —
 Samt med Ufeilbarligheden i Theorien).

Tillad mig her, i et Slags Prolog,
 Om ei juſt at roſe min egen Bog,
 Saa dog at bevidne, hvad bedſt jeg kan vide:
 Den er heelt udfkrevet af min venſtre Side!
 Behager den ei Alle, naar den kommer for Dagen,
 Gjør det (mellem os ſagt) ikke ſtort til Sagen.
 Jeg har mange Aarhundreders Publicummer ſeet:
 Hvad eet har beundret, har et andet ugleet;
 Een Slægt vil grine, og en anden vil græde —
 Hver Tugl med ſit eget Næb dog maa qvæde.
 Hvorfra ſkulde al den Enighed komme
 Om Bogen i Jeruſalems Skomagers Romme?

Fædrelandet.

Jeg hørte dem sjunge i Øst og i Vest
Om Paradiset blandt Lande:
Hver Fugl sin egen Rede fandt bedst
Paa Bjerg og ved nøgne Strande.

Dg lige Ret jeg dem Alle gav:
Hver Sjæl sit Fædreland priste;
Men fredløs foer over Bjerg og Hav
Den evige Landsforviste.

Paa Zion græsser Osmanens Hest
Dg ved Genesareths Bredder —
Det Folk, Gud Herren har elsket mest,
Veed ei hvad Fædreland hedder.

Vennerne.

De skilles med Sorg; de mødes med Fryd;
De tale om Frænder og Venner;
Det klinger mig som en fremmed Lyd:
Mig Ingen i Verden kjender.

De græde ved Frænders og Venners Grav —
Dg Graven sig mild oplukker.
Jeg stirrer paa Tidens det øde Hav —
En Evighed i mig sukker.

Jeg seer paa Slægternes store Strøm;
 Jeg lytter til Bennerøster;
 Det klinger som tusindaarsgamle Drøm
 Fra Canaans hellige Kyster.

Mit Billede.

De flye mig, naar de mit Alsyn see:
 Det ligner en udhugget Steen;
 Men nævner jeg mig, de Forstandige lee:
 Min Jammer troer ikke Een.

Mit Liv dem tykkes et Sagn, fuldsært,
 Mit Billed en mørk Phantasie,
 Et Eventyr, Ammen har Børnene lært,
 En Drøm, som er længst forbi.

Tidt staaer jeg selv ved den klare Strøm
 Og stirrer heelt tvivlsomt deri:
 Selv tykkes mit Liv mig en underlig Drøm.
 Mit Billed — min Sjæls Phantasie.

Paa Sletten.

Er det Sarons Slette, jeg vandrer paa?
 Hift Havet heelt mægtigt bruser —
 Judæas Bjerger i Øst jeg saae —
 Fra Carmel Sydvinden sufer.

Men Villiemarten jeg skuer ei —
 Her Saron's Roser ei gløde —
 Ei duster paa tulipanstjøn Bei
 Narcisfen i Morgenrøde.

Paa Sletten gaaer jeg i fremmed Land;
 Judæas Bjerger forsvinde —
 Mit Carmel flyver fjernt over Strand
 Med Taagen for Nordens Binde.

Ved Kjøret.

Ved Gadekjøret Drengen staaer;
 I Haanden glad han klapper:
 Hans Barnekøb paa Kjøret gaaer,
 Til Gaasen Skibet snapper.

Som han, jeg stod ved Ramas Port;
 — Jeg mindes Barnedrommen —
 En Mandelskal var Noahs Ark,
 Og Parken Syndflodstrømmen.

Paa Strømmen flød min frelste Skat,
 Den stod paa grønne Due:
 Græstuen var mit Ararat;
 En Fjær var Arkens Due.

Og Dliebladet mangled ei:
 Det bar jeg selv i Munden.
 Til Paradiset fandt jeg Bei
 Igjennem Ustyldslunden.

Paa Kirkegaarden.

Dver Grave Maanen glider —
 Sagte hviste Mattens Vinde.
 Christenqvinden Hænder vrider
 Ved det hvide Marmorminde.

„Ak! for tidlig!“ — Qvinden græder —
 „Ak! for tidlig bleg i Døden!“
 Frem af mørke Bust jeg træder:
 „Tør du see paa Forsalsjøden?“

„Bedre tidlig, end forsilde!“
 Hvisker Jøden og bortvanter.
 Christenqvinden græder stille,
 Troer, jeg var kun — hendes Tanter.

Østvinden.

Seg lytter med Lyst, naar det luster fra Øst;
 Den Lustning mest mig husvæler:
 Den bringer mig Hilsen fra Canaans Kyst,
 Og om Sarons Roser den taler.

Granatæblestoven den fuser forbi,
 Dver Ramas Figentrælund;e;
 Den hvisker om Grotten ved Bjergtemplets Sti,
 Hvor David og Salomon blunde.

Om Hvilen hist i forjættede Land
 Det toner i Østvindens Susen;
 Dog — Paradiisluften henflyer over Strand;
 Men Dybet kun svarer med Brusen.

Barnet.

Barn med fulsort Haar og Die!
 Nis kun til den gamle Mand!
 Seer jeg paa dit Ansyn nøie,
 Rachels Smil jeg mindes kan.

Rachel med de Dine forte —
 Var det ikke saa hun hed?
 Sang hun ei i Zions Porte?
 Al! jeg selv det meer ei veed.

Blik og Gang jeg husker nøie —
 Navnet ei jeg mindes kan.
 Barn med fulsort Haar og Die!
 Fly ei for den gamle Mand!

De Udvalgte.

Nu munter, Gamle! fra Stad til Stad!
 See frisk paa Menneſkevrímlen!
 De Udvalgtes Skare sig tumler heelt glad
 Og gjør siffer Regning paa Himlen.

Om Kjærlighed præke de Christne nok;
 Dog Jøde og Hedning de hade;
 For den hele retfærdiggjorte Flok
 Skal Himmerigs Port sig oplade.

Med Troen det er eders egen Sag;
 Troer kun hvad I vil, Børnlille!
 End farer Jehova med Jer i Mag;
 Men hans eget Folk gif det ilde.

Guldfalven.

Er Israels Guldfalvedands forbi?
 Jeg seer den blandt Herrer og Slaver;
 Men nu der vist ingen Synd er deri:
 Den dandses af Bisper og Paver.

Jeg Christen med Jøde og Hedning seer
 I Dandsen, blandt Tyrster med Kroner;
 Men Kalven ei skjuler i Drknen sig meer:
 Paa Huusgudealtre den throner.

Den flyver al Verden om i Papiir;
 Omkap den med Statsgjælden vorer.
 Den Gud er den hele Christenheds Ziir
 Og større, end tusinde Drer.

Om Kalven jeg selv har danset engang:
Den Lyst i Blodet os stikker.
I Dybet har Guldgudens Røst end Klang;
Dens Støv Tidsdragen end drifter.

Da jeg var Saducæer.

Min Sjæl ei rømmer sin Bolig
Før Verdenslampen gaaer ud.
Med Sadoc*) jeg, streng og rolig,
Opfylder de Bises Bud.

Paa Jorden min Aand har hjemme —
Den fjerne Himmel er Lust;
De Slægter, Gravene gjemme,
Ei aande Paradiisduft.

For Løn kun træller en Slave;
For Straf kun gruer en Træl;
Fra Ormen i Beenrad-Grave
Oprinder ei Livsens Væld.

Om Aander og Englestarer
Den Syge drømmer heelt fro;
Som Veiret hans Sjæl henfarer
Og døer i sin Barnetro.

*) Stifteren af Saducæernes Sect.

Jeg drømmer om ingen Himmel;
 Jeg venter paa ingen Løn.
 Henfar kun, Menneſtevrimmel!
 Dpfylt er min eneste Bøn.

Døe, døe ſkal alle de Andre:
 Den Størſte, jeg ſaae, foer hen —
 Jeg evig paa Jorden ſkal vandre —
 Han kommer dog aldrig igjen.

Ved Kildemarkedet.

Ved Kilden de dandſe paa maigrøn Eng
 Ved Honningſtagernes Boder;
 Der rider en lille Jødedreng
 Paa Kjøp mellem Fader og Moder.

Jeg ſeer paa den lille Jødedreng:
 Mig ſelv paa Kjøpheſt jeg ſkuer;
 Jeg mindes Legen ved Kedrons Eng
 Under Almeranernes Buer.

Paa Palmestoſſen heelt fro jeg red;
 Min Heſt jeg vanded i Bækken;
 Paa Zahras Honningebroð jeg bed;
 Jeg red gjennem Yſophækken.

Der Zions Døttre dansed og sang;
Der toned saa deilige Stemmer —
Der saae jeg Rachel for første Gang.
— Af! aldrig det Barn jeg glemmer.

Min Broders Enke.

Jeg Sarons Rosenknop forlod;
Dag glemt var Rachel ei, skjøndt hun var liden.
Som Brud, min Broders Enke for mig stod;
Men — Rachel stod i Tankens Slør ved Siden.

Rabbinen nævned Lovens Ord;
Min Broders Enke frygtsom til mig blinked.
„Endnu min Brudehimmels Cedar*) groer“ —
Min Broders Enke smilede taus og vinked.

Hun sjæleglad afdrog min Sko**);
Hun — spytted ud**) for mig med lønlig Glæde.
For Lovens Spot jeg takked sjælefro:
En større Lov var i vor Sjæl tilstede.

*) I visse Egne i Judæa plantede man en Cedar for hver Dreng, der fødtes, og et Grantræ for hver Pige, der fødtes; af disse Træer dannedes siden den saakaldte Brudehimmel, hvorunder Vielsen forrettedes.

**) Talmudisk Skik, naar en Broder ikke opfylder den mosaiske Lov, der forpligter ham til at ægte sin Broders barnløse Enke.

Ungdomsdrømme.

Endnu jeg hører Nattergale sjunge;
Bag Haslen hviste elskovsglad de Unge.

Min Sjæl bortflyer paa Nattergaletoner
Til Elskovslundens stille Palmekroner.

Engeddi *) Lund har Høstens Løv ei tabt,
Før Herren har dens Foraarsløvsal skabt.

Igaar foer Vinter-Regnskyl over Skoven;
Idag er Vaarens Telt udspændt foroven.

Paa Ranters Bjerg mod Sky min Sang sig svinger;
Som Drknens Hjort jeg over Bjerget springer.

Paa Dalens Anemone Bien furrer;
Paa Dliegrenen Turtelduen furrer.

Før Herrens Pust sig Bjergets Cedar rører;
Bag Isophæffen Englerøst jeg hører.

O! skønne Røst fra Løvsalfestens Dage!
Jeg hører Palmestadens Datters Klage:

„Gazellen springer alt paa grønne Enge —
„Men, Zions Søn! hvi tøver du saa længe?“

*) Ved Jericho eller Palmestaden.

Jeg tøver ei: jeg som Gazellen springer;
Jeg over Isophækten glad mig svinger.

Jeg i Cypressers dunkle Gang indtræder:
Der Palmestadens skjønne Datter græder.

Sit Turteldueøie hun tilslører;
Hun ei min Gang paa Blomstertæppet hører.

Forglemte hun i Cypressers Ly vil græde:
Men — i min Arm hun springer op med Glæde.

„Nu vil jeg leve, Zions Søn!
„Nu vil jeg ikke dø af Graad og Smerte:
„Din Palmeblomst jeg kysset har iløn;
„Din Myrrhadust end duster ved mit Hjerte.

„Med Blomsterbrevet Duen fløi
„Fra Zions Søn til Palmestadens Datter:
„Skoduen kurrer paa vor Palmehøi!
„See! Hjertet Blomsterbrevets Gaade fatter.”

Alt! frygted du for Portens Vægter ei?
Dg ei for Speiderblif i Palmestaden?

„Den barste Vægter slumred paa min Bei;
„Paa Nattens Vinger fløi jeg gjennem Gaden.
„Mit Jomfruslør var om min Kind;
„Med Sløret vifted vaarlig Nattevind;
„En Baar opblomstred i mit Sind —
„Dg Engle bar mig gjennem Palmestaden.”

Alt! frygted du for Rattens Roddyr ei?
 Og ei for Beduinens Røverkule?

„Schakalen tuded paa min Bei,
 „Og Løven brummed bister i sin Hule;
 „Men paa min londsfulde Gang
 „Jeg nynnede salomonist Elskovssang —
 „Og Aandefyrsten Rattens Aander tvang;
 „De maatte Palmestadens Datter skjule.“

Alt! skjælved du for Rattens Aander ei?
 Og ei for Skyggen, som din Gang tilslørte?

„Ratuglen tuded paa min Bei,
 „Og Widderslangen ved min Fod sig rørte;
 „Men Hymnen steg fra Hjertedybets Grund,
 „Eloahs Priis udtoned fra min Mund —
 „Høit Rattergalen slog i Palmers Lund —
 „Ei Uglenes Skrig, ei Slangens Gang jeg hørte.“

Men frygter du mit Favntag ei?
 Og skjælver du ei for min Elskovslue?

„Nei, Zions Søn! du elsker mig — o, nei!
 „Kan Lillien ved sin Elfers Hjerter grue?
 „Paa Sarons Slette Rosen staaer;
 „I Rosenbusten Elskovsfuglen slaaer —
 „Til Himmelteltet Duft og Tone naaer —
 „Og Himlens Englebørn til Sletten sfue.“

En hellig Myrrhahave er du mig —
 Et Paradiis, som Lyscheruben freder.
 Livsbrønden i din Barm tilhyller sig;
 Men over Brøndens Segl vidunderlig
 Sig Livets Træ med Himmelfrugter breder.

Liig Sulamith, du for mig staaer,
 Liig Salomons udødelige Skjønne:
 En Høisang toner, hvor du gaaer —
 Hver Rattergal i Palmelunden slaaer,
 Naar Rachels Fod hændanser i det Grønne.

Gazellens Baardands er din Gang
 Paa Myrrhabjerger og paa Virakhøie.
 Jeg hørte Baarens Harpers Klang:
 Det Palmestadens Datter var, som sang,
 Med Elskovstaarer i det sorte Die.

Brudestaren.

Paa Veien gaaer jeg med Stav og Hund;
 Forbi mig Vognene fare.
 Skalmeyen skingrer i grønne Lund —
 Ak! det var en Brudestare.

Jeg ogsaa har været en Brudgom glad:
 Jeg under dem vel den Glæde;
 Fra Templet gif jeg i Zions Stad;
 Jeg skreg af Fryd i hvert Stræde.

I Stomagerbrakken jeg græd af Lyst:
 Mig salved Fader og Moder;
 Og Rachel trykte mig til sit Bryst;
 Mig kroned Søster og Broder.

Vi sang i Brakken Eloahs Priis,
 Og Glasfæt de sønderbrøde.
 Af! dengang var jeg i Paradiis —
 I Pilatus's Dage de døde.

Bed Crucifiget.

I.

Hvorhen jeg vandrer, seer jeg hiin Prophet;
 Han har min Skjæbne paa min Pande seet.

Han var Jehovadommens sidste Tolk;
 Blodtaarer græd han over Isra'ls Folk.

Bed Døren stod jeg med mit Barn paa Arm:
 I Zions Stad lød Nachasfrig og Larm.

Propheten vandred stille til sin Død;
 Men Nachasfriget i min Sjæl gjenlød.

Jeg havde raabt Hosanna paa hans Bei;
 Men Ornens Træl han hjalp til Frihed ei.

Jeg havde fastet Palmer for hans Fod;
Nu raabte jeg: forsfæst! udtap hans Blod!

Jeg havde drømt om Magt og Rigdom stor;
Jeg havde drømt om evigt Liv paa Jord.

Nu var Prophetens Ord mig Løgn og Svig:
Mit mindste Barn jeg lærte Rachasfrig.

Jeg skreg, mens Blodet randt fra Kronens Tjørn:
„Det komme over os og vore Børn!“

Propheten ved min Tærffel Hvile tog;
Med Læsten paa hans Tjørnefrands jeg slog.

Hver Morgen kommer jeg mit Ord ihu:
„Gaa, gaa hvor du skal hen! hví tøver du!“

Hver Morgen svarer i min Sjæl min Dommer:
„Jeg gaaer — men du skal vente til jeg kommer.“

II.

Mit yngste Barn jeg lærte Rachasfrig;
Den Lille lærte aldrig Meer af mig.

Jeg fasted Barnet fra min Arm med Gru —
Det skriger Racha i min Sjæl endnu.

Jeg vandred fra de Store, fra de Smaa:
Ei Børn, ei Hustru meer mit Die saae.

Paa Hovedpandestedet mørk jeg stod
Men paa mit Hoved faldt Prophetens Blod.

I himmelft Fred jeg saae hans Afsyn smile;
Jeg saae hans Hoved bøie sig til Hvile.

Min Fred bortfoer — jeg smiled aldrig siden:
Jeg, hvileløs, bortvandrer gennem Tiden.

Vandringsaar.

Jeg Brakten i Zions Stad forlod;
Saa lystelig sang mine Drenge.
Jeg bandt Sandalen under min Fod;
Paa Vandring var jeg saa længe.

Jeg kjøled min Pande i Kedrons Bæk;
Ved Libanon ei jeg hviled;
Fra Golgatha tumled jeg bort med Skræk —
Til Verdens Ende jeg iled.

Men hvor jeg flygter i Verden hen,
Mod Libanon seer jeg tilbage.
Hvert hundred Aar maa jeg did igjen
Og mindes de gamle Dage.

Hjemmet.

Hvor er min Brakke i Zions Stad?
Hvor er mine muntre Drenge?
Hist, hvor med Raiphas' Saaler jeg sad,
Nu Jøder og Christne de hænge.

Hist Salomons Tempel paa Moria stod —
Sit Sværd nu Osmanen der svinger!
Hist vi udgjøde hiin Rabbis Blod;
Der Pilgrimmens Psalter nu flinger.

Bort, bort igjen fra den gamle Stad!
Her throner Jehova ei længer;
Og han, som de troe ved hans Side sad —
Ei meer til min Tærskel trænger.

Ved det røde Hav.

Seg atter vandrer, hvor Mose Stav
Afskiltte de dybe Bænder:
Her Pharaos Hære forsvandt i Grav;
Hist stolt Pyramiderne stande.

De Sjæle, som Dre og Slange tilbød,
Har Mindesmærker paa Jorden;
Men de, som ved Tabernaklet sad,
Flye, spredte, som Spurve i Torden.

De bygge under den Fremmedes Tag;
 De spottes af usle Drenge;
 Ret aldrig meer vi leve den Dag,
 Vi ei til Dødsffender trænge.

Det Folk, som var den Høiestes Tolk,
 Maa fredløs, som jeg, omvandre.
 Gaaer saa det med Herrens udkaarne Folk —
 Hvor vil det gaae med de Andre!

Læreaar.

Jeg har de Bises Skoler besøgt;
 Jeg udforsker Tingenes Grunde:
 Jeg Kundskabens Lod udkaster med Klogt;
 Ret aldrig dog vil det bunde.

De Bise forkaste vor gamle Tro;
 Mig hjælper den vel ei længer;
 Men Wiisdommen giver mig ingen No:
 Til Hjernen den kun mig trænger.

En Pilgrim lover mig Fred paa Jord
 Og Haab om Himmerigs Rige.
 Hvad haader det, om jeg hans Lærdom troer,
 Men — hader den dog tillige?

Udgjeldestrang.

Til Luft Vulkanen trænger,
 Som taug i tusind Aar;
 Ildfangen Bjerget sprænger,
 Om Verden saa forgaaer.

Ildfangen i mit Hjerte
 Laae lænket tusind Aar;
 Med Bjergevægt af Smerte
 Min Sjæl dog ei forgaaer.

Med Verden paa sin Skulder
 Ei Atlas sank i Grav;
 Kun Luft med Tordenbulder
 Forlanger Bjerg og Hav.

Høit Tordenskyen sjunger;
 Ei Dybet savner Røst:
 Huult Afgrundssangen runger
 Fra de Fordømtes Bryst.

Orkanen mig omsuser.
 I Orknens Ocean —
 Et Hav i Sjælen bruser —
 Min Røst! bliv en Orkan!

Mit Publicum.

Til Christen ei jeg tale vil,
 Og ei til Jøde meer:
 Kun for mig selv min Sjæl er til,
 Hvor ingen Sjæl jeg seer.

De Døde høre ei min Røst,
 Og de, som leve nu,
 De sankes snart, som Straa i Høst,
 Med Veir og Vind ihu.

For de Ufødtes Sjæl og Sind
 Er ingen Røster til;
 I deres Dyb jeg seer dog ind —
 Til dem jeg tale vil.

Min Fortrolige.

Den Slægt, jeg taler til, har end ei Dre:
 Ufødte Venner kan min Røst ei høre.

En Ven jeg har i Verden dog tilbage;
 Han mindes maa min Røst fra gamle Dage.

Han ei er Christen, og han er ei Jøde;
 I Hedningtroen heller ei han døde.

Han døer fast aldrig, troer jeg, før vi begge
Tilsammen os engang til Hvile lægge.

Naturens gamle Kæmpeaand mig følger
Igennem Tiders Storm og Slægters Bølger.

Den Ven blev alle tusind Aar den samme:
I Oldingsbryst han gemmer Ynglingsflamme.

Han skal, som jeg, til Tidens Grav henvandre —
Vi To maa nu dog vel forstaae hverandre!

Til Solen.

Gamle Yngling! hvor du brænder!
Jeg er kold; men du er hed —
Mon du Ahasverus kjender?
Mon du om min Vandring veed?

Meer du saae, end jeg har skuet,
Gløder dog heelt glad endnu;
Dig har Verden bedre huet:
Ret sangvinisk smiler du.

Paa vor fære Tumleflode
Seer du end med Ungdomsild:
Daarer, Vise, Onde, Gode
End du hilser lige mild.

Kold du er dog vist igrunden,
 Seer phlegmatisk paa os ned;
 Jeg har Heflas Ild i Bunden,
 Er maaskee kun alt for hed.

Gamle Ven! du blev ei gnaven,
 Blev ei træt paa høie Sti.
 Vi har lige langt til Graven —
 Lær mig din Philosophie!

Til Maanen.

Med dig jeg dog harmonerer meer,
 Du Jomfru i Solvflors-Slør!
 Tungsindig du gjennem Skyen seer
 Paa Jøden, som aldrig døer.

En aldrende Jomfru du er jo nu,
 Er vel fri for Kjærligheds-Dval —
 Mon du kommer din Ungdomstid ihu?
 Du er altid lidt sentimental.

At ja, Sligt ei er i Mode meer:
 Det kaldes nu tomt Sværmeri.
 Den solide Mand dine Drømme ugleer;
 Dog — jeg elsker din Drøms Phantasie.

Til Stjernerne.

J har fulgt mig: J mig kjender;
 J mig vise Bei hver Nat;
 J var mine fuldtroe Venner:
 J kun har mig ei forladt.

Lige smaa endnu J tindre —
 Lige store, mener jeg:
 Synes her det Store mindre,
 Det bekymrer Jer vist ei.

Hvad jeg Stort paa Jord har fundet,
 Var for eders Blik vist smaat —
 Al! det er nu Alt forsvundet —
 J Jer conservere godt.

Gaaer den hele Jord i Smulder,
 Med dens Glæde, med dens Dval —
 Bagatel! den Smule Bulder
 Naar ei eders Dandsesal.

Jeg forstaaer Jer, gamle Venner!
 Eders Smil er Ironie.
 Alt hvad her kan skee, jeg kjender —
 Jeg beundrer det — som J.

De Ufødtes Rige.

Mit gamle Die Fremtidsflægter søger;
Jeg forster i Bestikkelfernes Bøger.

Ufødt, mit Haab sig skjuler i det Fjerne;
Mit Blik vil gjennemføre Jordens Rjærne.

Jeg stirrer ned til de Ufødtes Rige; .
Jeg vil i deres stille Nat nedstige.

Min Tanke sig i Mulmets Dyb forvildet:
Jeg skuer intet Afsyn, intet Billed.

Men de Ufødtes Røster kan jeg høre:
Et Sjølehav henbruser for mit Dre.

Det Hav er dybt, forventningsfuldt og øde:
Det gemmer hvad Martusfinder skal føde.

Om Livets Løndom hviſte Fremtidsstemmer;
Jeg Skabningens Forventningsfulk fornemmer.

Med mørke Talers Hviſten her det suſer;
Tilblivelfernes Ocean henbruser.

Med de Ufødtes Haab min Længsel haaber;
Jeg venter til Eloahs Stemme raaber.

Natten.

Jeg vil opføge dig, du gamle Nat!

Jeg vil mig hvile i din Mørkheds Hule.
 Af Gang min Fod er træt; min Sjæl er mat;
 Dybt i dit Skjød jeg vil mit Afsyn skjule.

For dig kun jeg oplade vil min Mund;
 Til dig kun vil min Sjæl sin Røst udsende:
 Siig, Nat! siig, drømmer du om Morgenstund?
 Siig, drømmer du om Dage uden Ende.

Forkynd — hvis Lyd af Røst din Taushed brød —
 Rebud — hvis Stemmer i din Afgrund løde —
 Hvormange Dage slumre i dit Skjød?
 Hvormange Dages Nætter skal du føde?

Svar! venter end Aarhundreder paa Liv?
 Skal end Aartusinder af dem udvælde?
 — Af, først naar Herren trættes ved sit: Bliv!
 Skal dette Hoved sig til Hvile helde.

Stjernemoderen *).

Siig, Nattevandrerinde! hvi du sørger?
 Siig, Stjernemoder! hvi er du bedrøvet?
 Har Natten dine ældste Børn dig røvet?
 Om dine Sønners Grav du Dybet spørger.

*) o: Maanen.

Du seer ei deres Stjernesine spille —
 Af, Oceanet har din Fryd begravet:
 Derfor saa bleg du stirrer ned paa Havet;
 Derfor du gjennem Natten gaaer saa stille.

I Sølvelflor dit Afsyn du tilflører.
 Vær trostig, Stjernemoder! sørg ei længer!
 Dit Beemodsblik til Himmelthronen trænger:
 Eloah dine Børn fra Dybet fører.

Paa Himmelbanen sjunkne Stjerner stige;
 Hift Sorgen sig i stille Fryd forklarer.
 Men — mine Børn! hvor eders Sjæl henfarer,
 Kan Jord og Hav og Himmel mig ei sige.

Ved det oprørte Hav.

Vil du Jorden opsluge? du brusende Hav!
 Har du glemt Prophetens mægtige Stav?

Er du voxet fra Rjeppen og Riset nu?
 Kommer ei din Herre og Mester ihu?

Har du glemt, din Arm stod stiv, som en Muur,
 For hans Aande, som tæmmer din vilde Natur?

See! han, som knytter Syvstjernens Baand,
 Han vugger dig, som et Barn, i sin Haand.

Han revser dig, saa du mod Stjernerne tyer;
Dog aldrig hans mægtige Haand du flyer.

Din Gangvogn han satte ved Afgrundens Bred;
Han Klipper gav dig at lege med.

Men tæmmer du ei dit ubændige Sind,
Han spærrer dig atter i Buggen ind.

See! Pantseret glindser om Drions Bryst!
Han Vinter bringer til Nordpolens Kyst.

Der ryfter han Jisplade-Pantseret af;
Deri han dig spænder, ubændige Hav!

Hierosolyma est perdita *).

„Hep!” synge nu atter de christne Smaa:
De vide ei hvad det betyder;
Det Spotords Rædsel mit Die saae:
Som Israels Dødsfuk det lyder.

Fortabt er Jorsal og lagt i Gruus!
Af! det har jeg vidst saa længe.
Steen kun den gamle Jøde af Huus!
Men — syng ei hiint Ord, Smaadrenge!

*) o: Jerusalem er tabt (ødelagt); af Begyndelsesbogstaverne i hine tre latinske Ord, antages det berygtede Forfølgelses-Løsen mod Jøderne at være sammensat.

Mit Modersmaal.

Seg min Sjæl vil udaande med Eloahs Ord,
 Med de Toner, som skabte Himmel og Jord;
 Men forstummet paa Jord er Schadai Tunge:
 Kun fra Eidernes Dyb mine Raab gjenrunge.

Der ruller en Strøm fra Martusfinders Grav;
 I min Sjæl der henbruser et tonende Hav:
 Hver Bølge er levende Daad, som bortrinder;
 Hver Tone er Billed, hvert Billed er Minder.

Med det Livs-Ocean vil jeg blande min Røst:
 Det mig svarer med Klang fra Propheternes Bryst;
 Det opløser min Sjæl i mildttonende Sukke,
 Med de Sange, min Moder sang ved min Bugge.

Jeg fornemmer det atter, det levende Ord —
 I min Sjæl det gjenskraber Himmel og Jord.
 Med det henfarne Israels Røst vil jeg sjeunge
 Og med Zions Døttres Sang paa min Tunge.

Vor Udlændigheds-Poesie.

Hvor er nu dine Propheter, mit Folk!
 Hvor er dine Zebaoths-Skjælde!
 Fandt ei Eloah en eneste Tolk
 I Martusfinder blandt Eder alle?

Blev Israels Aand — blev vor Sjæl adspredt?
 Blev Skæg kun og Kroppe tilbage?
 Har ei et eneste Die seet
 Med Blikket fra Sangkongens Dage?

Har ei en eneste Sjæl havt Røst
 Til Høisang med Salomons Tunge?
 Var ei der Klang i et eneste Bryst
 Til Verden at gjennemrunge?

Af! Klang af Sølvs kun og Guldbets Klang
 Og Gjenklang af fremmede Vjælder —
 Det var, mit Folk, din Udlændigheds-Sang —
 Af! i Gruben saae jeg Jer heller.

Morgenrøden.

End seer jeg Glandsen fra Jehovas Throne —
 Hiint Glimt dog af hans Herlighed jeg skuer:
 Et Blink kun, Herre! fra din Straalekrone!
 Og Verdenshavet gløder i dets Luer.

Med Skyggen ufødt Morgenhind end strider:
 Med bøiet Knae og Hoved Føstret venter
 Sin Fødselsstund. Endnu ei Sol fremstrider;
 Og angest bæve alle Elementer.

Jeg bærer ei: den sidste Dag jeg venter;
 Bag Havet tøver Zebaoths-Basallen —
 Smelt, Uriel! smelt Verdens Elementer!
 Min Dag først gryer — er Jord og Himmel falden.

Med Solens Opgang.

Skøn er du dog, evige Himmeltelt!
 Høiherlig udspændtes din Bue.
 Der staaer han atter, den straalende Helt,
 Med sit Harnisk af blinkende Bue.

Skøn er du dog, grønnende duftende Jord!
 Du Skammel for Zebaoths-Foden!
 Paa Bjerg og paa Hav jeg opdager hans Spor;
 Jeg fornemmer hans Gang over Kloden.

Kun Sønnen jeg seer af hans Klædebon;
 Men Uendelighed den udfolder,
 Paa Cherubernes Vinger sig løfter min Aand;
 Fast Støvlarven Sjælen dog holder.

Jord og Himmel.

Jeg gaaer som en Skygge al Verden omkring.
Et Støvgran er Jorden i Himlenes Ring.
Jeg selv er et Gran paa den rullende Jord;
Men Uendelighed i min Tanke dog boer.

Henrul kun, du Sandstorn, hvorpaa jeg staaer!
Henslyv i det Dyb, ei min Tankeflugt naaer!
Min Sjæl er en Himmel i Himlenes Ring —
Et Jordgran er Larven, her pusler omkring.

Elohimernes Undergang.

J Oceanet sig hver Kilde taber;
Sig Blomsteraanden troer Naturens Skaber.

Vil Straalen stolt sig fra sin Sol løsrive,
Sin Guddomsøglands den maa i Mulm opgive.

Derfor paa Jord ei Elohimer bygge;
Ei boe de meer i Palmelundens Skygge.

Ei meer de Smaa med underfulde Gave
Kan skabe Blomster i Jehovas Have.

Ei Figentræets dunkelgrønne Krone
Er meer sin lille Guds Palads og Throne.

Ei Sarons Rose Blomsterguden skjuler:
Til Drinen flyer han og til Klippens Huler.

De store Himmelfyrster ham forfølge;
Cheruber jage ham paa Havets Bølge.

Fra Jorden flygter Elohimers Skare;
Paa Taagefyer de til Himlen fare.

Bag Himmelfkongens Forhæng de sig gjemme
Og lytte til den store Dommers Stemme.

Den Udforstfeliges Raad de høre;
Hans Aafyns Herlighed de vil afløre.

Men, o! hiin Glands selv ei Cheruben taaler —
Og Elohimer smelte i hans Straaler.

Dødstanken.

Hvor er den Vandringsmand, som aldrig trættes?
Hvor er den Livets Gjest, som aldrig mættes?

Hvor er den Sjæl, som saae og elsked Døden?
Dens Braad selv gjennemborer Forsalsjoden.

Jeg stirrer paa de mørke Sjæles Skare:
Til Belial i Gruben de nedfare.

Jeg seer Paladset med de Huler sorte;
Jeg hører Klang af Mulmpaladsets Porte.

Jeg Fængslet seer, hvor Døren ei oplukkes;
I Mulm jeg skimter Flammen, som ei slukkes.

Fra Dødens Skyggers Dal jeg Hvielen hører:
Der Drmen, som ei døer, sig evig rører.

Med Skræk min Sjæl fra Gruben sig opsvinger;
Paa grønne Jord Gravkloffen evig ringer.

Med Blomsterslør Eloah Gruben dølger;
Men Gravens Klokkelang hver Sjæl forfølger.

Paa Verdens store Gravsteen ei jeg hviler;
Mit Blik henover Sky og Stjerne iler.

Mit Die søger over Sky og Stjerne
Den Bei, hvor Enoch flygted i det Fjerne.

Jeg leder efter Jacobs Himmelftige:
Gaaer der en Himmelbro fra Dødens Rige?

Jeg mod Elias' Himmelfarm henstirrer;
Men Blikket sig i Taagers Hav forvirrer.

Hos Abraham Jehovas Benner bygge;
Men hvor gaaer Veien til hans Palmers Skygge?

Udødelig, med Dødens mørke Tanke,
Min Sjæl maa mellem Dyb og Himmel vante.

Menneskets Kundskab.

Arabens Hingst sin Rytters Stemme kjender;
 Men ei Rabbinen veed hvad Fuglen synger.
 Graa Slange skifter Ham og sig forynger;
 Men ei den Vise veed hvor Livet ender.

Egyptens Stork veed Veit til Vaar og Sommer;
 Strandmaagen søger Ly, før Storm udbryder;
 I Skyen stirrer blege Stjernetyder;
 Men Lynet knuser ham, før Tordnen kommer.

Snild Hedderkoppen veed naar Veiret skifter;
 Klog Hunden Mattens Gjensærd seer og tuder.
 Vi spørge hvad Elifas Syn bebuder;
 Men — Evighedens Forhæng har ei Rister.

Paradiis-Cheruben.

Paa helligt Bjerg Cheruben staaer,
 Hvor Paradiset ender.
 Hans Glavinds Flamme Skyen naaer;
 Dybt under ham det brænder.

Han svæver over Dybets Glød
 Paa imGmelluftens Vinger;
 Fra Østens Port til Aftenrød
 Cheruben Rædsel bringer.

Hver Skabnings-Drot hans Nafn flyer;
Hver Magt sin Urglands skuer:
Ræd flyer vanslægtet Drn og Tyr;
Med Løven Manden gruer.

Som Tyr, som Løve, Drn og Mand,
Cheruben seer paa Jorden;
Hans Blik er Himmellynets Brand;
Hans Røst er Skyens Torden.

Hans Billed er en Gaade mørk;
Hans Glands hvert Die blender:
Han kjender Rundskabstræets Drk;
Han Livets Løndom kjender.

Han veed hvad ingen Tunges Ord
I Verden aabenbarer;
Men rædsom, Løndomsfuld og stor,
Han Livets Træ bevarer,

— Jeg Paradiis-Cheruben saae;
Jeg saae hans Glavinds Flamme;
Jeg Stjernen saae, han peged paa;
Men — Gaaden blev den samme.

Tordenveiret i Staden.

Fra Skolen løber Barnet glad;
Høit støier Drengedrimlen.
Jeg stille staaer i fremmed Stad;
Jeg stirrer op mod Himlen.

Guds Lyn jeg seer med hellig Gru;
 Jeg skjælver for hans Torden:
 „Jehovas Røst i Skymulm nu
 „Henruller over Jorden.

„Mod Dybet styrter Dagens Helt:
 „I Rnæ Solenglen segner.
 „Hist Stjernemoder i sit Telt
 „For Herrens Brede blegner.“

„Na, Snak! Vorherre blie'r ei vred“
 — De christne Drengs strige —
 „Det tordner kun, og Sol gaaer ned,
 „Og Maanen vil opstige.

„Staa, Jøde! staa paa dine Been!
 „Vi skal Physik dig lære:
 „Ei et electrisk Phoenomen
 „Vorherres Røst kan være.“

Himmelteltet.

Min Sjæl henflyve vil til Palmestoven:
 Udspændt er store Himmeltelt foroven.

Paa Bjergetrandsen hist ved Verdens Ende
 Befæstes Teltet af Eloahs Hænder.

Jeg under høit Paulun hans Gang fornemmer —
 Et Reisetag al Verdens Sjæle gjemmer.

Høit flagrer Teltet. — See! det Farve skifter —
Regnstrømmen rigt udvælber af dets Rifter.

Nu sammenrulles Teltet, som et Klæde:
I hver dets Fold er skjult en Verdens Glæde.

Hver Morgen Herren store Telt udspænder;
Men — under Teltet ingen Sjæl jeg kjender.

Winterdrømmen.

Høit over Canaans Strande,
Høit over Dødens Dal
Af Livets klare Bænde
Gud hvælvet har sin Sal.

Mod hiint Palads jeg stirrer
Bed lufte Paradiis;
Men Gru mit Syn forvirrer:
Paladset blev mig — Iis.

Med isnet Sjæl jeg stuer
Paa Livsens frosne Strøm —
Smelt, Syn, hvorfor jeg gruer!
Fly, kolde Winterdrøm!

Paa Havet.

I tause Nat paa stille Hav jeg farer;
 Foroven glimte Zebaoths Hærskarer.

Den christne Styrmand Havnesyret peiler;
 Til Hjemmets Havn, til Biv og Børn han seiler.

Han seer paa Naalen og Kompassets Streger;
 Jeg seer hvor streng Drions Stav henpeger.

Med Stjernebæltet fra Eloahs Hænder,
 Gaaer Vinterenglen did, hvor Verden ender.

Ham følger Himlens store Krigerfære;
 Til Dommens Dag de over Jorden fare.

Jeg følger Himmelhæren — i det Fjerne;
 Men i mit Die tindrer ingen Stjerne.

Jeg knuser kun en Taare, der frembryder:
 Her Ingen drømmer om hvad den betyder.

Den brave Styrmand mig paa Skuldren flapper:
 — „Du drukner ikke, Jøde! vær kun tapper!“

Theokratiet.

Hvor straaler Himmelspiret nu paa Jord?
 Hvor er nu Folkets Lov en Guddoms Ord?

Hvor bærer en usynlig Konge Kronen?
Hvor bøier sig et Folk for Almagts-thronen?

Hvor straalet Lys og Ret og Frihed ud
Fra Guddomspagtens himmelklare Bud?

Hvo lytter nu til skjulte Guddoms Røst
Med Helligdomsklenodet paa sit Bryst?

Hvo kan ved Urim og ved Thummim sværge
Med Undertroen, som bortaander Bjerger?

Klenodet faldt af Fyrstepræstens Bryst;
Selv Isra'l hører ei sin Konges Røst.

Paa Chesils *) Stjernegjord Klenodet flammer
Med Edelstenene af Isra'ls Stammer.

Fjernt straalet Spiret i Jehovas Hænder;
Det straalet skal, naar Jord og Himmel brænder

For Himmelspiret troer sig Verden fri:
— Sin egen Lænke Jorden jubler i.

I dag og Imorgen.

Al Verdens Fyrster sig reise;
Frem Folkene storme til Krig.

*) Orien.

Idag de Mægtige kneise —
 Imorgen ligge de Liig.
 Idag og Imorgen er Draaber i Evigheds Strømme.

Et Blink for Jehovas Die
 Er Dag og tusinde Aar:
 Imorgen skal Bonden pløie,
 Hvor Keiseren throned igaar.
 Hvor Bjerget kneised mod Sky, skal Hvalerne svømme.

Det evige Folk.

Jeg saae Jerusalem falde;
 I Lænker mit Folk jeg saae.
 Hvor blev de Seirherrer alle?
 Jeg saae deres Slægt forgaae;
 Men paa deres Grav end staaer den vandrende Jøde.

Hvert Folk paa Jord skal forsvinde —
 Udslettes skal deres Spor;
 Ei Abrahams Slægt og Minde
 Forgaaer før Himmel og Jord:
 Paa Verdens Grav end staaer den evige Jøde.

Enthusiasterne.

I Zions Stad Propheter sang —
 Det lød fra Strand til Strand;
 Det i Martusfinder gjenklang;
 Men — i Propheters Fædreland
 Fløi Muld og Stene mod Prophetens Pande.

— Muld Jorden har til Aandens Dolk,
 Og Steen til hver Prophet,
 Til hver begeistret Sjæl en Dolk,
 Jisgrave til hver hed Poet,
 Og — Vand til alle Himmelsdens Brande.

I Drkenen.

I gjennem Drken Caravanen drager;
 Ismaelitten lurker i sin Hule.
 For Tigren maa sig Drknens Røver skjule;
 Men Elephanten sribet Tiger jager.

I stille Nat jeg Caravanen følger.
 Der rige Kjøbmand paa Kamelen sukker:
 For Røverøiet han sin Skat tillukker;
 For Tigerbliffet han sit Nafsyn dølger.

Den rige Kjøbmands Frygt jeg ikke kjender;
 Dog Frygt og Haab jeg deelte med ham gjerne:
 Om Hjemmets Bei han spørger Drknens Stjerne;
 — Min Reise og min Drken aldrig ender.

Jødegaden.

Mit Folk til Strædet drives — og leer;
 Min Sjæl udbryder i Flamme:
 Er der ingen Drkner i Verden meer?
 Skoveslet gør Jer til Skamme.

Skoveslet glad til sin Drken tyer:
 Der Driverens Raab forstummer;
 Den vilde Dre fra Aaget flyer;
 Fri Bjørn i Bjerghulen brummer.

Det tamme Dvæg gaaer i Stalden ind
 Og æder i Baasen sin Føde;
 Men fri flyver Drnen til Fjeldets Tiind,
 Skal end han svelte tildøde.

Bægterraabet.

S Muln jeg vandrer i fremmed Stad:
 Trygt sover Christen og Jøde!
 Natvægteren synger sit gamle Dvad;
 Jeg vil ogsaa et Raab udstøde!

Af Dvale jeg vil dig vække, mit Folk!
 Af Dødsblund Alverdens Slægter:
 Jeg er den evige Jordbrands Tolk;
 Jeg er Jordnattens evige Bægter.

Den ulmer i Dybet den lønlige Brand;
 Men med Kroppene Sjælene blunde.
 Gjennem Verden gaaer der en fredløs Mand;
 Han raaber hvortil det mon stunde.

Til Midnat det stunder i Tidernes Gang —
 Det stunder til Døden og Dommen!
 Ei tier den evige Natvægters Sang
 Før den evige Morgen er kommen.

Livsbekymring.

De slide, de slæbe, de betle for Brød;
 For Livet de trælle til deres Død.

I Livsbekymring de sig nedsænke;
 Men paa Livet — ei de har Tid at tænke.

Den Livsbekymring jeg kjender ei:
 Mit Brød jeg finder, som Spurv paa Bei.

Dør hele Verden af Hungersnød,
 Jeg overlever den — uden Brød.

Martusfinder kan sig i Grav nedsænke,
 Paa Livet jeg har god Tid at tænke.

Dog, af! det er mig til liden Baade:
 Min Tanke løser ei Livets Gaade.

Dødningsdansen.

Med Store og Smaa gaaer Dandsen fuldbrav:
 Den Knoffelmand snoer sig behænde;
 Med Flikflak han springer fra Grav til Grav;
 Net aldrig hans Dands faaer Ende.

Han griber en Ung, hvor en Gammel han slap;
 Han ruffer i Foged og Slave;
 Han Ridder og Bonde svinger heelt rap;
 Han valtsjer med Keiser og Pave.

For pyntede Dame han bukker og leer,
 Med Junkeren strunt harcellerer;
 Sig Herren og Damen heelt ynkelig teer;
 Der dandses med sæere Manerer.

• I Hopsavalts gaaer det til gamle Musik;
 Ei Fløiten og Trommen der mangler:
 Den Knoffelmand fløiter, med klapprende Rik;
 Han munter med Knoflerne rangler.

Til Hvile han bringer hver dandsende Sjæl;
 Fast Ingen ved Dandsen sig glæder:
 Den ærlige Knoffelmand griner lidt fæl;
 Bleg Bruden ham følger og græder.

Men — udenfor Dandsen en Rejsende staaer;
 Hans Die ret aldrig kan græde:
 Al Verden bortdandsjer — tilbage jeg gaaer —
 Jeg er glemt i den store Kjæde.

Vor Liigsteen.

Foragt ei Israels store Skygge!
 I Slægter, som paa vor Liigsteen bygge!

Over Abrahams, Isaaks og Jacobs Been
 Staaer Verdensbygningens Hjørnesteen.

Med Eloahs Haand den er hugget ud
 Af Paradiisfjeldenes Marmorbrud.

Fra Klippen det evige Livsvæld sprang;
 I dens Kloster himmelske Røster sang.

Den hvælved sig til en Tempelhal;
 Ei Stenen knustes i dybest Fald.

End skjuler den store Paradiissteen
 En Verden med vore Fædres Been.

Den skjuler det Største, Jorden saae —
 End hviler al Verdens Storhed derpaa.

Livsmaalet.

Mod Livet de Ufødte frem sig stride;
 Men — hvad de kæmpe for, de ikke vide.

Mod Døden frem de Fødte gaae iblinde;
Hvorhen de gaae, dem rinder ei i Sinde.

Lig de Ufødte, Tidens Aand sig rører:
Den veed ei selv hvortil dens Stræben fører.

Frem Tidens Slægter fare og forsvinde;
Mod lønligt Maal de storme frem iblinde.

Paa Daarers Færd selv Daarer see med Fatter;
Ideen Stridsmand ei Ideen fatter.

Feltherren veed hvorhen hans Hære fare;
Derom ei spørger blinde Krigerfare.

Paa Strængen Bueskytten Pilen satte;
Sit Maal den naaer, men kan det selv ei fatte.

Solstraalen skal til Verdens Ende fare,
Men ei sin egen Klarhed sig forklare.

Som mig! Jehova tænkte, skal jeg vanke;
Men — Herren kjender ene heelt sin Tanke.

Basunfesten.

I fremmed Land jeg hører Festbasuner!
Jehovas Folk end mindes Dommens Dag:
Vi faste i Udlændigheds Pauluner;
For Zebaoth indstævnes Folkets Sag.

Besegles skal forvist vor Dom foroven,
 Hvis ei vort Suk til Dommerteltet naaer.
 Blev Staven knuust, som fordum fløved Boven?
 Mon aldrig meer den Band af Klippen slaaer?

En Guddomstankte Tankeverdner avler;
 Det Træ ei døer, Jehova aanded paa:
 „I Pagtens Ark de brudte Lovens Tavler
 Ved Siden af de hele Tavler laae.“

I Pestens Tid.

Til Gostnig har jeg sat min Stav; trindt Isra'ls Arner
 ryge;
 Ved Nat de Paaskelammets Blod paa Dør og Stolper stryge.
 Dødsenglen gaaer fra Huus til Huus; de Christne døe af
 Pesten;
 Dødsenglen gaaer hver Dør forbi, hvor Isra'l feirer Festen.
 Men i den pestbesængte Stad, blandt Liig og Dødens Jam-
 mer,
 Skafotter jeg paa Gaden seer; høit Rjætterbaalet flammer.
 „Ha, brænd hvo ei vil døbes flux!“ — de christne Munkes
 skrige —
 „Os Jøden kogled Pesten hid fra Helvedsfyrstens Rige.“

„Det Folk, som myrdet har Guds Søn, forpester alle Lande
 „De har forgiftet Livets Væld og alle Brøndes Bænder.“

Fra Pinebænk til Daaben flyer hver Jøde, som bekjender;
 Dog see! hvo staaer paa Taget hist? trindt Huset om ham
 brænder.

I Paastefestens Bøntalar, med Helligdommens Traade,
 Rabbinen seer paa Folket ned; han betler ei om Naade.

Han svinger Fællen i sin Haand; han høit blandt Flammer
 raaber:

„Endnu jeg paa Jehova troer; jeg paa Messias haaber.“

„Igaar jeg seig affvoer min Tro; idag jeg døer som Jøde:
 „Jeg selv har tændt mit Dfferbaal, vil mit Paulun udgløde.“

„Fornam I hvad histnede sfreg? Nei, det var Sang, ei
 Jammer —

„Min Hustru, mine Børn ei sfreg — de sang i Dffer-
 flammer.“

Han styrter sig i Luen ned. Snart Christenstaden brænder.
 Fra store Dfferfest jeg gaaer. Idag mit Folk jeg kjender.

Hist blusser Synagogens Tag; men frie paa Flammesvinger
 Fra pestbefængte Christenstad Jehovas Børn sig svinger.

Jehovas Krige.

Har Zebaoth med Verden sluttet Fred?
 Forliges nu Eloah med de Døde?
 Kan Sol og Maane nu gaae rolig ned
 Og see Jehovas Stjerner gaae tilgrunde?

Er Zebaoths Bedrifter glemt paa Jord?
 Leer Gog og Magog af Jehovas Seire?
 Har Verden glemt, den fødtes ved et Ord,
 Og at et Aandepust den kan bortveire?

Endnu jeg Zebaoths Hærskarer seer:
 I Herrens Leir, som Bagtblus, Verdner brænder;
 Hans Haand ei Sol og Maane standser meer?
 Han trænger ei til Sværd i Josva-Hænder.

End hører jeg Eloahs Seierssang:
 Drkaner sjunge Zebaoths Bedrifter;
 Men saaret Drm han skaaner paa sin Gang;
 Ei Tanden, som end ryger, han udvifter.

Dødsenglen farer over Verdner hen;
 Aartusinder henflye med deres Hære.
 — Skal Tidens Himmeltegn opstaae igjen?
 Skal Jacobs Sønner Seierskroner bære?

Berømmelsen.

Om evig Hæder de tale,
 Om Vidner paa Daad og Aand;
 Med Ildskrift Navne de male
 Med Magtens og Konstens Haand.

Paa Tidens Værker de pege
 Og paa deres Storbedrøft —
 Snart Børnebørnene lege
 Med Fædrenes Krands og Skrift.

Udslettes skal deres Værker;
 Selv Navn og Minde forgaaer.
 Een Aand kun har Mindesmærker —
 Den Aand ingen Sjæl forstaaer.

Israels Betsignelse.

Hvor er din Betsignelse? Abrahams Slægt!
 Hvor er nu din Forlodsret blandt Folkenes Stammer?
 Din Arv blev en Fjær paa Betsikkelsens Vægt;
 Din Førstefødselsret blev Haan og Trældom og Jammer.

Lig Havets Sandstørn blev Stammens Blade udbredte
 Lig Himlens Stjerner blev Israels Tal;
 Men over al Verden, som Støv, blev de Stjerner adspredt.
 Som Sand paa Gulv i Verdensbygningens Hal.

Som Rubens Magt foer vor Herlighed hen —
Som et Bølgebjerg, der ftolt forbi os henbrufed.

Ei Simeons Morderflægt kom til Hæder igjen;
Brat Levi Klenod paa Drkanens Binger henufufed.

Til Ræv blev Judas ftolte Løve omftabt;
Dg Sebulons Skibes Skat blev til pjaltede Klæder.

Bed Thabors Kilder er Ifascars Huusfred tabt;
Fra Libanon Dan ei meer fom Samfon optræder.

Gads glubende Løvenavn blev til Spot;
Dg Afsers Oliebrød blev Udlændigheds Krummer.

Den kronede Jofephs Bjerg og himmelfte Slot
Blev til Ringheds Dal og fmudfige Stræders Krummer.

End Zion ftaaer; end lever Benjamins Gud;
End Jacobs Sønners ftore Gud er den famme;
Men Benjamins Arv er kaffet til Hundene ud;
Over Jorden henkaffet, haanes Abrahams Stamme.

Bed Genefarets Sø Terebinthen grønnes endnu;
Men Naphtali Grene visne i fremmede Lande.

End kommer Eloah Libanons Bæinfkof ihu;
Men Ephraims Ranke tørres ved golde Strande.

Fredens Rige.

Kom Fredens Fyrste til Krigens Land,
 Hvi seer jeg da ei hans Daad?
 Hvor leger Barket med Dglens Tand
 Og med Basiliskens Braad?

Hvor lyder Løven Smaadrenge's Røst
 Og deler Hjordenes Flo?
 Hvor hviler Lammet ved Ulvens Bryst,
 Og Riddet ved Parderen's Flo?

Hvor boer et retfærdigt Folk under Sol?
 Hvor hersker Zebaoth's Mand?
 Hvor hviler Kongen paa Davids Stol
 Med Salomons Spiir i Haand?

Høit Ulve skrige om himmelsk Fred
 Og myrde hvert Lam paa Jord.
 — Paa Basiliskernes Kjærlighed
 Det braadstungne Barn ei troer.

Eremitten.

Paa steile Fjeld ved Gensens vilde Sti
 Jeg Eremitens Hytte gaaer forbi.

Der sidder han en Fodsbred fra sin Grav
Og stirrer ud paa Sky og øde Hav.

Ei Menneskenes travle Færd han seer;
Ei sit Aarhundreds Røst han hører meer.

Graastægget Hage i sin Haand han hviler;
Det er som Dødninghovedet til ham smiler.

Bed Bogen Timeglasset for ham staaer;
Han spørger ei hvorhen min Vandring gaaer.

Han spørger ei om Krig og Fred paa Jord;
Han spilder ei paa nogen Sjæl et Ord.

Han har vel sagt Alt, hvad han her vil sige;
Han veed vel, Kroget bliver dog ei lige.

Dog fjendst og mørkt er dette Nafn ei:
Med Klarheds Glands det straalet paa min Bei.

Ei ned han seer paa Verden med Foragt;
Han opad seer med Seierherrens Magt.

Hans Sjæl har Fred: hans Døie sælsomt smiler —
Hans Blik paa — Crucifixets Billed hviler.

Ha, bort! — den Eremit har ingen Nød:
Her hverken Liv han savner — eller Død.

Med Himlen har han Samfund i sin Tanke —
Kun Een skal evig uden Samfund vanke.

Kun Verdens-Gremitten eensom gaaer;
Den Bog, jeg læser i — ei Ende faaer.

Hvert Sandstorn i mit Timeglas nedrinder
Med et Aarhundreds Enevandrings-Minder.

Min Sjæl ei kjender Fred, min Fod ei Hvile;
Til mig vil aldrig Dødninghovedet smile.

Thabor.

Over Viinløvsalene steg min Fod;
Jeg min Stav havde sat over Olietræernes Skove;
I Dybet henbrused Risons hellige Flod;
Høit Thabors Fugle sang over Kedumims Bove.

Her toned Deborahs Seierssang!
Her priste mit Folks Heltinde Zebaoths Seier!
Her Baraks Helterøst i Skyerne klang
Om Hedningens Hær, som Risons Strømme bortfeier!

Mit Die har ffuet Thabors Glands —
Min Sjæl har sig frydet ved Jordens Deiligheds Krone:
I Forjættelsens Land hæver Bjergenes Bjerg sin Krands;
Paa vor Herligheds Bjerg straaler Guld fra Eloahs Throne.

Forneden blinke Søer og Hav;
Mellem grønnende Græsgange Jordan snoer sine Strømme.
Et Paradiisland Eloah Israel gav —
Af! — Sky nu skjuler mit Thabor og Israels Drømme.

Den hjemvandrende Israelit.

Hvorhen, o Rabbi, med Alderdomsqual —
Med Tværsæf og Vandringsstav?
„Jeg vandre vil til Josaphats Dal:
„Der vil jeg mig købe en Grav.“

Af! Rabbi! dig selv du ei bære kan —
Dog Byrden dig tynger som Steen —
„Til Hjem og Grav i forjætted Land
„Jeg bærer min Faders Been.“

Sabbathen.

Ser Dage samled' de; nu kan de hvile:
Sabbathens Børn fra travle Gjerning ile.

Fra Gaden kan jeg gennem Ruden skue:
Det glimter festligt i Rabbinens Stue.

I Bønnens Fæsttalar, med Lovens Traade,
Graastægget Olding priser Hvilens Naade.

Huuspatriarken Viinpotalen hæver:
Sabbath=Indvielsen paa Læben svæver.

Han Zebaoths=Befignelsen udsjunger;
Det toner fromt fra Børnebørne=Lunger.

En sagte Mumlen over Jorden farer:
I Himlen bede Lys=Seraphers Skarer.

Til Dybet fare Verdens Plageaander;
Men selv i Dybet ingen Sjæl sig vaander.

Naar Hviledagens store Fred udtales,
Hver Sjæl, som brænder, kjøles og hufvales.

En Sjæl kun uden Hvile fort maa vandre —
Sabbath og Hviledag — er for de Andre.

Min Moders Huus.

Fra Menneftenes Bolig taus jeg gaaer:
Den Slægt, som lever nu, mig ei forstaaer.

Fra deres snevre Braaer vil jeg flye;
Jeg til min gamle Moders Huus vil tye.

Det Huus er større end al Verdens Byer:
Nomadens Hyttetag er Himlens Skyer.

Mit Reisetelt er spændt fra Pol til Pol;
Til Lamper har jeg Maane her og Sol.

Mit Sovestue er den grønne Dal;
Min Synagog er Skovens Tempelsal —

Dg Folket med Eloahs Priis paa Tunge
Er alle Fugle, som i Luften sjunge.

Med Træfuglstæden over Bjerg og Dal
Jeg vandrer til min Moders Sommersal.

Ei meer forladt, ei ene meer jeg gaaer:
Her rører sig en Aand, som mig forstaaer.

Til Markens Blomst, til Skov og Sø jeg taler,
Dg tusind Røsters Svar min Sjæl hufvaler.

Den gamle Skov mit Afgrunds-Suf forstaaer;
Den svarer venligt som for tusind Aar.

Jeg kjender Stormens Stemme, naar den suser;
Det dybe Hav sin Løndom mig tilbruser.

I Klippens Huler og ved Fjeldets Strømme
Jeg lytter til min gamle Moders Drømme.

Hun drømmer end om skjulte Harpers Klang
I Dybets Brusen og i Kildens Sang.

Hvor Skjens høie Billedverden flyer,
Hun drømmer store Verdens-Eventyr.

Med hendes Tanter er min Sjæl fortrolig —
Jeg er et Barn endnu i hendes Bolig.

Mit Reisetelt fra Pol til Pol er hendes —
End kjærlig ved sit gamle Barn hun kjendes.

Skindød.

Jeg saae paa Menneskenes Færd;
Jeg saae al Verdens Id:
Den var mig intet Haansmiil værd
Med al dens Varm og Strid,

Jeg hørte Menneskenes Ord;
Jeg Daarers Røst fornam:
Som Bjælbers Klang hvert Ord henfoer,
Som Hyrdehundens Glam.

Jeg saae hvad deres Bise skrev,
Jeg hørte Døgnets Sang;
En Lyd kun i mit Dre blev,
Og den som Spot mig klang.

Fra Folk til Folk jeg vandred om;
 Jeg elsked ikke Een:
 Mit Blik var Tis; min Sjæl var tom;
 Mit Afsyn blev til Steen.

Kold sank jeg til min Moders Bryst,
 Sank død til Jordens Skjød;
 Til Liv mig vakte Vaarens Røst:
 Min Moder var ei død.

Jeg græd — og Stenen smelted hen
 I Afsyn og i Bryst:
 Jeg hørte Livets Røst igjen
 I alle Sjæles Røst.

Rabbi Ismael Ben Elisas Børn.

Over Ypperstepræstens Børn Israël sørger,
 Naar om Zions Pryd, naar om Saron's Rose jeg spørger.

Ben Elisas Søn mit Døi tvinger til Graad;
 Ben Elisas Datter! for dig er min Kind end vaad.

Til Tyranneres Stad er de ført til Trældom og Jammer;
 I Hedningers Vold er de slæbt fra Tempelets Flamme.

Om Israels Fald to stolte Romere tale;
 Med Byttet fra Zions Stad de Mægtige prale:

„Mig tjener en Træl af Ypperstepræsters Blod;
„Ei skjønnere Slave tvætter Keiserens Fod.“

„Jeg købte ved Zions Muur fortøiet Jøvinde;
„Ei Mage til Deilighed skal du i Verden finde.“

„Af skjønnest Bytte lad herligst Rigdom udspringe!
„Tilsammen ved Nat vi Træl og Trælvinde bringe!“

Liig Fugle, i Buur de kostbare Fanger er fat:
De stolte Herrer vil dele Afkommens Skat.

Fra mørke Krog i Matten lyder en Klage:
„Skal Ypperstepræstens Søn en Trælvinde tage?“

Fra fjerne Krog i Fængslet jamrer en Stemme:
„Skal Zions Datter sin hellige Høihed glemme?“

Den hele Nat de sukke ved mørke Muur;
Den hele Nat de græde i dunkle Buur.

Bed Morgengry de kjendes med Sorg og Glæde;
De kaste sig i hinandens Arm og græde.

Ben Elisas Børns Sorg med Taaren bortrandt:
Ben Elisas Børn græd — til Livet forsvandt.

Skystotten.

Til Morgenrødens Purpurtelt jeg stuer;
Bag Taagers Bjerg et Hav af Straaler luer.

Skystotten hist fra Isral's Drk jeg skimter;
Jehovas Herlighed fra Skyen glimter.

Jeg fra min Drken store Navn udraaber;
Mit Afsyn bader sig i Duggens Draaber.

Fra Skyens Støtte ingen Røst jeg hørte;
Men Himmellivet i min Sjæl sig rørte.

Beiens Søn.

Fra Drkenens Dase bort jeg iler;
Paa grønne Stub sig træet Araber hviler.

Hvo er du? — spørger jeg — du Mand paa Stubben!
„En Beiens Søn, hvem Beiens Traad er sluppen“ *).

Kun fattig Vandrerens Hverdagsord jeg hører;
Heelt underligt det Ord min Sjæl dog rører.

Min sidste Reise-Dirhem **) jeg ham rækker:
Hans Veitraad atter gylden sig udstrækker.

*) o: en Reisende uden Reisepenge.

**) en arabisk Mynt.

I Karavanseriet *) glad han hviler,
Mens jeg i veilos Labyrinth heniler.

Jeg er, hvad du dig kaldte, Mand fra Stubben!
— „En Veiens Søn, hvem Veiens Traad er sluppen.“

Den bedende Jødinde.

Gjennem Brakkens Skodde Lyset glimter;
Forinden salomonist Brud jeg skimter.

Jeg mindes Palmens Vært ved Jordans Bænde;
Jeg Sarons Lillier seer paa hvælvet Pænde.

Den sorte Lok omflagrer stolte Nakke,
Lig Ravnens Fingers Glands paa Zions Bakke.

For Isra'ls Mø er Synagogen lukket;
Fra lønligt Kammer stiger Jomfruslukket.

I fattigt Huus for lukket Dør og ene
Staaer Østens Mø i Glands af Edelfstene.

Med Dronningsmykket og i gyldne Klæder,
Mod Forsals Gruus hun stirrer hen og græder.

*) Herberget.

Hun græder ei for Guld og Edelfstene:
For Zion græder Zions Datter ene.

Landflygtig skjuler hun misundte Lykke;
Hun barnlig for Jehova sig vil smykke.

Det Hjem, hun aldrig faae, hun dog ei glemmer;
Hun Isra'ls fangne Døttres Sang istemmer:

„Bed Babels Strømme vi paa Zion tænkte —
„Paa Babels Green vi vore Harper hængte“ —

— — O, Davids Folk! i Sorgen priis din Lykke!
End dine Børn sig for Jehova smykke.

Har Børnesjæle Taarer for din Trængsel,
End Livets Væld fremqvælder i dit Fængsel.

Templet og Ypperstepræsten.

Hvor staaer vor Konges Throne nu paa Jord?
Hvor straaler Templet, hvor i Lys han boer?
Hvor tone Røsterne fra Elohim?
Hvor bæres Pagtens Ark af Cherubim?
Hvor hviler Loven over Verdens Love
I helligt Ly af Jordens Palmers Skove?

Opløst dit Hoved, Israel, fra Jord!
Hi st straaler Templet, hvor din Konge boer;

Hist tone Røsterne fra Elohim!
 Hist bæres Pagtens Ark af Cherubim!
 Hist hviler Loven over Verdens Love
 I evigt Ly af Himmelpalmers Skove!

Men, o! — hvor staaer han Helligdommens Præst?
 Hvo kalder os til Friheds Lovsalsfest?
 Hvo bærer Urimsmykket paa sit Bryst?
 Hvo hører, viis og reen, Eloahs Røst?
 Hvo kan hans Røst i Sky og Flamme fatte?
 Hvo kan os aabne Helligdommens Skatte?

Bent, Israel, din store Lovsalsfest!
 Forvent i fremmed Land din Fyrstepræst!
 Med Isra'ls Stammers Navne paa sit Bryst
 I Sky han lytter til Eloahs Røst;
 Af Sky han vil i Templets Dør fremtræde
 Og kalde dig til Helligdommens Glæde.

Befrielsens Ord.

Min Mund vil Herrens store Ting udtone —
 Min Røst vil stige til Eloahs Throne.

Det store Ord jeg føler paa min Tunge,
 Som Evighedens Sjæle skal udsjunge.

Det Ord forklarer Tidens mørke Tale;
Det vækker døde Verdenss Aand af Dvale.

Det toner fjernt fra Paradisets Have;
Det toner fra Propheters sjunkne Grave.

Det staaer i Helligdommens gamle Skrifter;
Det gjennemrunder Tidernes Bedrifter.

Et himmelsk Syn fra Jorsals Grav jeg skuer:
Høit Stjernekriften over Thabor luer.

Jeg læser Navnet over alle Navne;
Jeg seer een Favn al Verdens Sjæle favne.

Jeg seer det gamle Himmeltelt i Flamme;
Det nye indslutter alle Slægters Stamme.

Jeg Templet seer, som ingen Haand nedriver;
Jeg hører Ordet, som hver Død opliver.

Jeg hører det i de Ufødtes Stemmer;
Tilblivelsesernes Ocean det gemmer.

Den gamle Nat det i sit Dyb bevarer
Og for Aartusinder det aabenbarer.

Høit Paradiissheruben det udtaler —
Selv de Fordømtes Sjæle det hufvaller.

Det Himmel, Jord og Afgrund gjennemrunder —
Og salig er hver Sjæl, som det udsjunger.

Mit Israel, mit Folk! kan du ei høre
Hvad Stenene paa Havsens Bund maa røre!

Først naar det Ord dit Hjerte gjennemtrænger,
Ei hvileløs paa Jord jeg vandrer længer.

Med dig jeg salig skal det Ord udsige:
Vor Konge har os kaldet til sit Rige!

S m a a d i g t e.

(1819—1832.)

Min gode og onde Engel.

Ved Livets Port jeg en Lysalf faae;
En Svartalf faae jeg ved Siden staae.

”

De sang mig ved Buggen en Spaadomsfang;
Den Spaadom mindes jeg mangengang:

”Jeg lover ham Kjærligheds rige Skat
Dg skjønne Syner ved Dag, ved Nat.

”Jeg lover ham Venner og Hjerters Priis;
Jeg aabner ham Digternes Paradiis.”

Saa sang den hvide med venlig Røst;
Dg saligt svolmed alt Barnets Bryst.

Da loe den sorte Engel og qvad:
”Lad Skygge og Lys kun følges ad!

”Jeg lover ham kun en ringe Nød;
Men Baal skal blusse af liden Glød.

”For hver en Strøm af Kjærligheds Væld
En Draabe fra Hadets det kolde Fjeld!

„Den Draabe skal gvæle hans Hjerte meer,
End noget Dø i Verden seer.

„Dg aabnes ham Digternes Paradiis,
Dg vinder han Hjerternes skjønne Priis —

„Hvad høiest elstes, skal hades mest —
Derpaa skal han see hvad ham lykkes bedst.“

Saa sang den Svartalf, ved Buggen stod.
En Trøst tilføied hiin Engel god:

„Dog svulmer end Harmen i frænkets Sind —
Flyer Freden som Blomstret i Hvirvelvind —

„Selv Baalet fra Hjertets Ild-Vølgebrud
Skal brænde ham Giften af Saaret ud.

„Tilfidsst hver Niddets og Hadets Røst
Skal luttre Sjælen i saaret Bryst —

„Dg naar den flyver med Seir fra Jord,
Skal Kjærlighedsminde betegne dens Spor.“

Tordenstjold.

Nul henover Fjeld og Bælt,
Ræmpesang om Nordens Helt!
Sjung med et Marhundreds Røst
Heltens Navn fra Kyst til Kyst!

Tordenskjold! dit Ræmpery
 Lysner stolt som Lyn i Sky —
 Navn, som trodser Mulm og Grav!
 Kul som Torden over Hav!

Rast han fløi paa Drnen hvid;
 Fjerde Fredrik saae hans Id:
 Lystig, naar han Sværdet svang,
 Lykken sang hans Seierssang.
 Hift med Hæderssværd i Mund
 Svømmed han som Hval i Sund;
 Her gjenlød i Fjendehavn
 Under Flammebrag hans Navn.

Danmark! glem ei stolte Syn!
 Over Hav foer Lyn paa Lyn —
 Tordner lød om Dannebrog —
 Det var Tordenskjold, der slog.
 Ton fra Marstrands gamle Vold,
 Snilde Sagn om Tordenskjold!
 Ræmpen sprang som Fisser ind —
 Stod som Helt paa Borgens Tind.

Ton fra Dynetilens Havn,
 Store seiersstolte Navn!
 Her med Ild og Blod han skrev,
 Klippeland, dit Frihedsbrev —
 Norge! stolt du vidne kan:
 Han har frelst sit Fædreland!
 Tolvte Carl! du saae med Gru,
 Tordenskjold var stor som du.

Norge! priis din Ræmpe hold!
 Danmark! priis din Tordenskjold!
 Everrigs stolte Ræmpedrot!
 Favn ham høit i Himmelslot!
 Ven med Fjende bandt hans Krands:
 Trende Riger saae hans Glænds —
 Navn, som trodser Malm og Grav!
 Kul som Torden over Hav!

Friederich Schiller.

Befrandsset for mig stod et venligt Billed
 Med Kraft og Høihed, alvorstuld og rolig,
 Af Ungdomslivets Genius fremstillet.

Og meer og meer med Billedet fortrolig,
 Jeg lytted stundom, som det vilde tale,
 Naar Sjælen fysled ene i sin Bolig.

Da syntes mig en aandig Lust husvale
 Og som en Engel Vingen skjult udbrede
 Og over Sjælens Jdrætsvæld neddale.

Var det din Aand, o Skjald, som var tilstede,
 Du, som mig tyktes nærmest af dem Alle,
 Som sang om Sjælens travle Id hernede!

Jeg lytted til den store Oldtids Skjalde,
 Jeg elsked Mange og beundred Mange;
 Men Ingen kunde saa min Aand fremfalde.

De toned lifligt mig de tusind Sange
Fra Palmens Hjem til Aftenrødens Bjerge,
Som over Jord til fjerne Slægter gange —

Jeg kæmpen saae med Flammeordets Bærge
Bevogte Livets Træ i Konstens Rige,
Trods hule Tomheds-Klang blandt Gjenlyds-Dværge —

Jeg hørte Dvad om Heltefærd og Krige,
Saa Fortidsdaad, i Billedlys forklaret,
Med Slægters Aand af Tidens Grav fremstige —

Hvad Stort og Herligt Jorden har bevaret
Henrullet for mit Blif paa Tonestrømme —
Det Herligste var Verden aabenbaret —

— Dog det stod fjernt, som skjønne Barndomsdrømme:
Selvfølge Tid ei det Fortabte søgte;
I Evalds Graad jeg saae dets Savn bortsvømme.

Kold Tidens Aand med Livets Længsler spøgte;
Mørk Sjælen foer til Tvivlens Winterzoner
Og søgte Livets Væld med Klogskabs Lygte.

Da rullede et Aarhundreds Afstedstoner
Til Sjælen mig i dine Melodier,
Du Alvorsstjæld, hvis Billed end jeg kroner!

Du greb end Livets Stordaads-Harmonier,
Som Hjertet bruser for i Gjæringsstunden,
Naar Sjælen kæmper — men Livsfphinxen tier.

Du maled hvad med Fryd i Drømmeblunden
Jeg stirred paa, som Tankelivets Kjærne,
Hvor Stjernelyren var i Sky forsvunden.

Du skued hvad i Kraftdaad=Verdnen gjerne
Jeg søgte om i Alderdommens Skrifter,
I Tidens Bog og Eftermælets Stjerne.

Dg ædel, stor og skøn, som Tell's Bedrifter,
Din Sang hented over Bjerg og Dale
Dg kaldte Livsroft frem af Gravens Rifter.

D, mægted ei din Dybsinds=Røft udtale
Hvad kun i store Anelser du skued —
Dog dit Aarhundred vakte du af Dvale.

For Aandens Frihed du hver Sjæl oplued,
Som fredslos under Frihedstræet sukked
Dg for sin egen døde Klogskab grued.

Du Hjertedybets store Væld oplufted,
Gav Tanken Toneliv og Psykevinger,
Hvor dybest den i Livets Væld neddufted.

— Sig dit Aarhundreds Genius bortsvinger;
Men ei bortflyve dine Alvorstoner.
Din Aandtil Friheds Land en Skat medbringer:

Den Livsidee, hvorfor dig Aanden froner,
Hvor Universets store Harpe flinger —
Skjont Tid med Tid og Aand med Aand forsoner.

Buggefang.

Gyng nu stille i din Bugge!
 Moder luller dig i Blund.
 Hos dig sover alt din Duffe;
 Luf nu de Smaavine fun!

Saa skal Moder for dig synge
 Om de Børn med Vinger paa;
 De vil gjerne med dig gynge:
 Det er de Gudsengle smaa.

Blomster skal de til dig bringe,
 Stjernegyldne, himmelblaae,
 Og vil du i Luft dig svinge,
 Bringe de dig Vinger smaa.

Slotte skal de for dig bygge
 Af det klare Maanestien,
 Skal med Stjerner Børnet smykke,
 Bære i Guds Himmel ind.

Der de boe, de Engle fromme,
 Der er Alle Børn, som du:
 Der skal Moder til dig komme,
 Naar du bliver from som nu.

Sødt du slumrer alt og smiler,
 Drømmer alt om Engle smaa,
 Leger, flyver og heniler
 Med de gyldne Vinger paa.

Drøm og smil og leg i Blunden!
 Flyv med de Gudsengle smaa!
 O, naar Drømmen er forsvunden —
 Glem ei Himlen, Barnet saae!

Sagntiden.

Herlige Nord-Ræmpeold, fuldrigt paa Minder og Trasagn!
 Hvad du drømte og saae, blev Martusfinders Arv.
 Ei du i Klipperne blot indgrov dine Evigheds-Runer —
 Dybt du i Slægternes Sjæl Ildbilledskriften indgrov.
 Hvad der i dybeste Rod heelt mægtigt sig rørte og leved,
 Lever i Blad og i Green, hvælver end Kronen mod Sky.
 Barndoms-minder har Røst, som mægtig kan Oldingen røre;
 Rigt af Mindernes Væld evige Ungdom udbrandt.
 Folkeaands-Livet ei døer, hvor alt det i Buggen har sjunget;
 Slumrer det ogsaa en Stund, synker det stindød i Grav —
 Barndomsdrømmenes Sang, som Gjenlyd, udtoner fra Graven,
 Sprænger dog Dødningens Steen — vækker den gjenfødte
 Aand.

Kong Haddings Eventyr i Norge.*)

Kong Hadding sidder ved Nadvorbord
 Ved unge stjerne Ragnilds Side.
 De skifte saa mangent Hjerteord;
 Det stunder mod Midnatstide.

*) Efter Sagnet hos Saxo L. 1. Pag. 16.

Sneen flyger mod Gavl og Glug;
Urnen er slukt i Hallen.
Dronningen drog saa dybt et Suk;
Guldkronen til Jord var falden.

Kongens Krone paa Bordet stod;
Brat lægger han den paa Tillie:
„To Kroner lagde jeg for din Fod;
Staaer til den tredie din Tillie?“

„Ak, nei, min Konning! jeg sukked saa
Ei for Guldkronen den røde;
Jeg tænkte kun paa mine Urter smaa,
Som alle i Vinter døde.

„Snart flyger Sneen i Høien ind,
Hvor med vore Kroner vi ligge;
Saa klapper du mig ei meer paa Kind,
Mit Favntag glæder dig ikke.

„Saa høre vi aldrig Fuglens Sang,
See Sol og Maane ei skinne —
Jeg gruer for Vinterqvellen, saa lang,
Hvor alle Smaablomster svinde.“

Kong Hadding sig læner til Egebord;
Paa Kæmpehaand hviler hans Pande.
Ei mæler den Herre et eneste Ord;
Men Taarer i Diet ham stande.

Og see, da rører sig Steen og Muld;
— Det Syn fast Dronningen skræmmer —

En Dwindesskiffelse, underfuld,
Sig hæver ved Arnens Emmer.

Den Dwindes Haar er som Asken graae,
Som Egens Bark hendes Kinder;
Som Vinterhimlen er Raaben blaa,
Som Nordstjernen Diet skinner.

Smaablomster bærer hun i sit Skjød,
Saa liflige, friske og grønne;
Den Mand er ikke i Verden fød,
Der nogentid saae dem saa skjønne.

Hun nikker ad Dronningen, stille, mild,
Dg peger paa Blomstervrimlen;
Hun seer paa Kongen med Blikkets Jld
Dg peger mod Stjernehimlen.

„Hvor flige Urter om Vintren groe,
Det lyfter J vel at vide;
Følg med mig, Konning! saa faaer du No —
Du paa mit Leide kan lide.“

Hun Dronningen rækker de Blomster smaa
Dg gaaer mod Arnen tilbage,
Glaaer over Kongen sin Raabe blaa,
Maa brat ham med sig neddrage.

J Glud og Taage paa lønlig Sti
J Mulm den Herre fremtræder.
En Kongeskare ham gaaer forbi
J Purpur og Skarlagenflæder.

Den Skare lader han fare i Fred;
Heelt sælsomt er han tilmode;
Paa grønne Enge det Tog fremsfred:
Der Vinterurterne groede.

Paa Blomsterne glimter en Stjerne svagt;
Fuldtvel dog kan han dem kjende.
I Dybet bruser den Flod med Magt,
Som kom den fra Verdens Ende.

Han seer bortrulle i dybe Strøm
Al Verdens Spjude og Pile.
Han fremad gaaer, som han fløi i Drøm,
Ei standse kan han, ei hvile.

Med Vinden han gaaer over store Bro,
Der seer han to kæmpende Hære;
Og Kongen vorder i Hjertet fro:
„Mon alt jeg i Valhal være?“

„Blandt Kæmperne gaaer du, som faldt paa Val
Og længst efter Valhal stunded;
Som store Skygger de kæmpe skal
Til Dag er for dem oprundet.“

„Men Stjernen glimter saa mat kun her,
De Urter er dunkelrøde.“ —
„Lad rulle i Strømmen de brudte Spær!
Lad kæmpe, lad kæmpe de Døde!“

Nu gange de frem til en Muur, saa stor,
Den haver i Verden ei Lige;

Over den gik aldrig Menneskespor,
Over den kan Kongen ei stige.

Høit over Stjernerne Muren naer —
En Straale paa Kanden glimter;
Al Verdens Herlighed overgaaer
Hvad i den Straale han skimter.

Høit Hanen galer i dunkle Land
Blandt Skyggekæmpernes Skarer.
Dvinden afriver dens Hoved paa Stand —
Dg smiler, der Livet henfarer.

Fuglens Hoved var uden Røst;
Hun ind over Muren det svinger —
Der galer den atter med Liv og med Lyst,
Saa Jord og Himmel gjenflinger.

— Kong Hadding svimled mod vilde Strøm,
Saae ei hvor han kom tilbage.
Den Gang ham tyktes en sælsom Drøm,
Men glæded ham alle Dage.

Ved Urnen sad han end mangan Dvel
Ved unge skøn Ragnilds Side;
Smaablomsterne glæded Dronningens Sjæl,
De blomstred ved Vintertide.

Kong Hadding smiled heelt trost derved:
„Jeg saa hvor de Blomster udsprunge;
Men jeg veed hvor Solen gaaer aldrig ned
Dg hvor døde Fugle kan sjunge.“

Giasindas Sang i Norden.

Flyver Trækfugl mod Syd, maa jeg sukke
 Hvor er du, mit Fædreneland!
 Kommer Englen i Blund mine Dine at lukke,
 Trækfuglen følge jeg kan.
 Bær mig, o Drøm, paa din vuggende Arm!
 Barnet lad hvile ved Moderens Barm!

Under grønne Plataner jeg leger
 Med Guldcæble-Bold i mit Skjød;
 Gjennem Piniernes Sky vifter Englen og peger:
 „Seer du nu hvor du blev fød!“
 Himmelblaae Bjerger i guldbræmmed Sky!
 Her stod min Bugge i Mandeltræ-Ly.

Hist staae Guder i marmorne Sale;
 Her grønne Ruinerne staae.
 Under Skuur lærte Barnet med Farvesteen*) male
 Blomster og Helgener smaa.
 Hvergang Gudsmoder jeg maled saa glad,
 Himmelsfjøn Engel ved Siden mig sad.

Uf, men nu er den Engel forsvunden —
 Gudsmoder jeg maler ei meer,
 Og det himmelblaae Bjerg gjennem Guldcæblelunden
 Nu jeg i Drømme kun seer.
 Bær mig, o Drøm, paa din vuggende Arm!
 Barnet lad blunde ved Moderens Barm!

*) Mosaisk.

Sang om Hr. Adolph og Fru Anna*).

Hr. Adolph foer under Dannebrog
 Over Hav til fremmede Lande;
 Den vilde Bølge mod Snekken slog,
 Og fjernt laae Dannemarks Strande.

Der sidder Fru Anna, hans Ungdoms Brud,
 Saa ene de lange Dage;
 Saa ofte hun seer imod Havet ud,
 En Bølge der ruller tilbage.

Men ingen af alle de Bølger blaae
 Kan sige hvorhen de ham bare;
 Og seer hun op mod de Stjerner smaa,
 Saa taus de i Natten henfare.

„Ak, kold er Bølge som Stjernefjær,
 Og al min Fryd i det Fjerne.
 — Dog Sjæle, som har hinanden kjær,
 Adskiller ei Bølge, ei Stjerne.“

Fru Anna vækkes ved Midienat:
 Det stormer fra Havets Strømme —
 En Haand hende greb saa fast, saa brat,
 Usynlig i Varseldrømme.

*) Admiral Adolph Herbst og Fru Anna Herbst, paa deres Guldbryllupsdag d. 16 Mai 1820, grundet paa en af dem selv fortalt Begivenhed.

„Dg er du nu død, mit Hjertets Ven!
Har Afsted med mig du taget —
Faer hen da, Glæde! mit Haab, faer hen!
I Dybet er du neddraget.

Den Haand var varm, og den Haand var tro,
Det haver hun vel fornummet;
Men Hjertet har dog ei mere Ro,
Dg Stormen er ei forstummet.

„Lad storme Hav! og lad varsle Aand!
Stor Magt er Sjælene givet;
Men kold som Is er en Dødninghaand —
Den varme minder om Livet.“

Saa trøster Sagnet Fru Annas Sjæl,
Dg end er Haabet ei omme;
Fra fremmed Kyst over Hav og Fjeld
De Sendebreve alt komme.

„I Havsnød bad jeg hiin Midnatsstund;
Mod dig udstrakte jeg Haanden —
Jeg drømte mig alt paa Havsens Bund
Dg var vist hos dig i Aanden.“

Dg lovet være den Sjæl saa tro,
Som selv var nær i det Fjerne!
Hr. Adolph er kommen igjen saa fro —
End blinker hans Aftenstjerne.

I Hal han sidder med Isen graa
 Alt med Fru Anna tilsammen;
 I dag han lader sit Guldbryllup staae,
 Os Alle til Fryd og Gammen.

Aftensang.

Fred hviler over Land og By,
 Ei Verden larmer meer:
 Fro smiler Maanen til sin Sky,
 Til Stjerne Stjerne seer.

Dg Soen blank og rolig staaer
 Med Himlen i sin Favn;
 Paa Dammen fjerne Bogter gaaer
 Dg lover Herrens Navn.

Det er saa fredeligt, saa tyst
 I Himmel og paa Jord;
 Vær ogsaa stille i mit Bryst,
 Du Flygtning, som der boer!

Slut Fred, o Hjerte, med hver Sjæl,
 Som her dig ei forstaaer!
 See over By og Dal i Dvel
 Nu Fredens Engel gaaer.

Som du, han er en Fremmed her:
 Til Himlen staaer hans Hu;

Dog i det stille Stjerneftjær
Han dvæler her, som du.

O, lær af ham din Aftensang!
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaaer vor Gang,
Afskilles end vort Spor.

Fred med hvert Hjerte, fjern og nær,
Som uden No mon slaae!
Fred med de Faa, som mig har kjær,
Og dem, jeg aldrig saaæ!

Fred med hver Aand, som hader mig!
Den skal mig elste vist,
Naar samlet i Guds Himmerig
Vi ham lovprise hist.

Hans Egede.

Et helligt Kors staaer høit i Nord,
Hvor ingen Sangfugl bygger;
I Snee det' staaer paa frosne Jord
Og langt fra Løvsal-Skygger.
Har Lyset døde Jord forladt,
Og isner Himlen selv ved Nat,
Hvor Sjæl og Hjerte gyser —
Fra Bølge-Bjerg af evig Sis,
Henpeger mod Guds Paradiis
Det Kors ved Nat og lyser.

Med Glands fra Livets Morgenland
 I Dødens Midnatszone,
 Det viser Vei fra Hvalens Strand
 Til Palmestovens Krone;
 Og Diet, blindt af evig Snee,
 Kan Livets grønne Træ dog see,
 Hvorom Guds Engle knæle;
 Og gjennem dybe Grav af Jis
 Gaae haabfuldt til Guds Paradiis
 Med Tro de frelse Sjæle.

Hvo planted hist saa høit i Nord
 Den Green fra Edens Have?
 Hvo bar den tro i Hvalens Spor
 Henover Dybets Grave?
 Jispolens Søn! hvo gav dig Fred?
 Ei steg en Engel til dig ned:
 Gud en Apostel sendte;
 I Mulm han saae et Folk forladt —
 Ham Anden viste Dag og Nat
 Den Vei, kun Døde kjendte.

Og ei han havde Rast og Ro:
 Den Vei han maatte følge,
 Gik end den over Dødens Bro
 Og Fjeld af frosne Bølge.
 Ham fulgte Børn og trofast Liv —
 I Herrens Haand han gav sit Liv;
 Men Anden ham ledsaged:
 Den bar ham over store Grav;
 Og bag det dunkle Midnatshav
 Han dunkle Kyst opdaged.

I Mulm foer blodig Døds-Harpun
 Mod Hval ved vilde Strande;
 Paa Kysten stod et Freds-Paulun
 Med Lys fra fjerne Lande.
 Der hjalp en kjærlig Haand i Nød,
 Der lød en salig Trøst i Død:
 Der Guds Apostel boede.
 Did tyede hver bedrøvet Sjæl
 Til Lysets og til Livets Væld
 Og haabed, elsked, troede.

Hos Gud nu den Apostel boer;
 Hans Sjæl Gud evig glæde!
 Hans Mindeqvad høit over Jord
 Forløste Sjæle qvæde.
 Hans Bautasteen er Korset hist,
 Som leder til den Herre Christ,
 Hvor isnet Sjælen gyser:
 Fra Bølge-Bjerg af evig Is
 Det peger mod Guds Paradiis
 Og gjennem Natten lyser.

Vaarsang.

Op, sjung og glæd dig, Danmarks Søn!
 Vor Sø er blank, vor Skov er grøn,
 Og blomsterrig vor Dal.
 Med Mailøvfrands i lyse Haar
 Hun kommen er, den unge Vaar;
 Hun pyntet har sin Sal.

Den Sal er høi og lys og stor:
 Ei paa den hele vide Jord
 Er Mark og Eng saa grøn;
 Ei paa den hele Verdens D
 Er Dal og Høi og Skov og Sø
 Og Luft og Sky saa skøn.

See! Himlens Fugle det forstaae:
 De Sydens Herlighed forsmaae
 Og reise glad mod Nord;
 Her hæver sig det frie Bryst,
 Her søge de med freidig Lyst
 De gamle Glæders Spor.

Her luster det fra dybe Hav,
 Her toner det fra Oldtids Grav
 Om store Kæmpers Id;
 Her sjunger end den danske Mand
 Om Skjolds og Frodes Fødeland
 Og om den gamle Tid.

Her sjunger end den mindste Dreng
 Om Danmark, deiligst Bøng og Eng,
 Om Skjoldungætten bold;
 Her sjunger end den mindste Mø
 Om Vrens Bei paa stolte Sø,
 Om Juul og Tordenstjold.

Op, sjung og glæd dig, Danmarks Søn!
 Ved Hav staaer Kæmpehøien grøn:

. Her Kraftens Aand end boer;
 Her bruser Verdens store Væld —
 I Skyen flyver Bjerg og Fjeld
 Og Sjælen over Jord.

Jomfruen og Gjøgen.

I Lunden Gjøgen sukker,
 Og Bøgen den er grøn.
 Den Jomfru gaaer og sukker
 Og nynner smaat iløn.

„Du Spaamand i det Grønne!
 Ei meer jeg paa dig troer:
 Med dine Løfter skjønne
 Du gjækked mig ifjor.

„Nu længenot du sukke!
 Jeg spørger dig ei meer,
 Om jeg skal ene sukke
 Een Sommer eller fleer.

„Her er saa taust i Lunden,
 Og ingen Sjæl mig seer —
 Er Gjøgen og forsvunden?
 Hvi sukker han ei meer?

„Ak, hvis du ikke lyver,
 Og kan du rigtig spaae,

Saa sig dog, før du flyver:
Hvortlænge skal jeg gaae?

„Veed du hvad Hjertet siger
Og hvem jeg tænker paa,
Ei for de andre Piger
Du mig forraade maa.

„Nu skynd dig! ryst kun Vingen!
Flyv med min Løndom bort!
Hvor mange Aar? slet ingen?
Svar Intet eller fort!“

Vel hundred Gange sukker
Den Gjøg i Bogen grøn;
Den liden Jomfru sukker —
Hvi græder hun iløn?

„Af Gjøgen leer og flyver —
Hvert Ruk et Aar mig spaaer —
Vist falske Fugl dog lyver:
Jeg er jo femten Aar.“

Den gamle Skippers Sang.

Det gaaer i Verden sælsomt til;
Dog vil jeg lystigt sjunge:
Det gaaer dog som Vorherre vil

Med Gamle og med Unge.
Sin Rede vilde Søfugl naaer,
Hvor vidt omkring han farer;
Bag Klint tidt Havnen aaben staaer,
Og tidt mod Nat det klarer.

Jeg loe ad Hjem og Havn engang;
— De Tider nu er omme —
Paa vilde Hav i Storm jeg sang,
Naar fine Folk blev fromme.
Jeg vilde Verdens Ende naae,
Al Verdens Riger skue;
Nu er jeg glad i liden Braa,
Hos Dron i lune Stue.

Som Fugl i Luft, som Fisk i Hav,
Jeg baade fløi og svømmed:
Den raske Storm mig Binger gav,
Bort Volgen med mig strømmed.
Til Verdens Ende ei jeg kom;
Stort mangled der dog ikke.
Nu flyver jeg ei længer om,
Maa spag for Anker ligge.

Den vide Verden har jeg seet:
Den lystig var at skue;
Ad al dens Galstak har jeg leet;
Den vil ei meer mig hve.
For Gods og Guld saamangen Stund
Jeg fik ei Blund i Die;
Min Rikdom blev paa Havsens Bund —
Jeg bjerged vaade Trøie.

Jeg nogen kom til Verdens Strand;
 Jeg nogen skal bortgange.
 Rast Lykken flyer fra Land til Land —
 Hun er ei nem at fange.
 I Vingen graaner Maagens Fjær,
 Og han til Rysten iler;
 Den gamle Fugl har Neden kjær;
 Paa Steen sig Sælen hviler.

Hvor Havet sang min Buggesang,
 Ved Strand i fattig Hytte,
 Der landede jeg for sidstegang,
 Derfra jeg skal ei flytte:
 Brav Frænde dog er Frænde næst,
 Men haardt er fremmed Leie;
 Naar alt er frist, er Hjemmet bedst —
 Guds Fred er rigest Tie.

Og Danmark er mit Fædreland,
 Det skal jeg aldrig glemme.
 Hos gamle Biv paa danske Strand
 Blev gamle Sømand hjemme.
 Fra Hjem og Havn og Arnefrog
 Dog end jeg glad mig reiser,
 Naar under gamle Dannebrog
 Stolt Sømand Storseil heiser.

En Fart endnu min Hu staaer til;
 Dog vil jeg lystig sjunge:
 Det gaae alt som Vorherre vil
 Med Gamle og med Unge!

Men vilde Gud i Dyst paa Sø
Mit Livsbrød mig bestjære —
Med Seierssang jeg vilde døe
For gamle Danmarks Ære.

Den barnlige Kunstner.

(Efter et Maleri af Du Jardin i den Kongl. Samling
i Kjøbenhavn).

Sort Bølgen under Stormens Vinger strømmer;
Høit, midt i Havet, svømmer Muslingskallen;
Der staaer, som nys fra Barnehimlen falden,
Paa Sæbeboblen glad den lille Drømmer.

Selv tryk, han paa en Farveverden svømmer
Imellem Dybets Grav og Stjernehallen;
Han seer med Smil og henrykt Glædeslallen
De Verdner smaa, som for hans Pust udstrømmer.

I tusindfarvet Regnbuglands de spille;
Dg brister een, ei sørger dog den Lille:
En ny og dobbelt stjern hans Aande skaber.

I Farveglads det drufne Blik sig taber;
Dg synker Muslingskallen under Foden —
Flyer Barnesjælen fro med Farvefloden.

Den gamle Dands.

(Tilgnet Fru Kammerherinde Rosenørn, fød Wormskjold,
den 29de Januar 1831).

Saa nydeligt dandse de Søffende smaa;
Glad Moderen sidder og seer derpaa.
Hvor Sønnen hopper og Datteren leer,
Sig selv som Barn hun i Dandsen seer.
— Som Drøm det Svundne gjenfødes.

Saalunde hopped hun selv engang
Med Barnelyst til Fiolens Klang,
Som nu hun seer paa de kjære Smaa,
Paa hende Fader og Moder saae.
— Heelt sølsomt Livet gjenfødes.

Den Moder lytter til Strængens Lyd:
De Toner hørte hun før med Fryd;
Men hvor hun drømmer om gladest Dands,
Bortflyer et Billed i himmelsk Glæds.
— Med Beemod Glæden gjenfødes.

En Taare brister fra Diet brat —
Hun stirrer ud i den dybe Nat;
Hvad Hjertet savner i gamle Dands
Hun søger i Stjernehimlens Glæds.
— Med Længsel Savnet gjenfødes.

Det Billed, nys hun i Dandsen saae,
Var Fader til hendes kjære Smaa.

Der sidst hun hørte hiin muntre Klang,
Hun dandsed med ham for sidste Gang.
— Med Smerte Mindet gjenfødes.

Men Taaren ruller fra Diet klar:
En Engel Sukket til Himlen bar;
I Sjælen toner en kjærlig Røst:
Din Elskede seer dig paa fremmed Røst!
— Forklaret Længslen gjenfødes.

Saa nydeligt dandse de Søskende smaa;
Rørt Moderen sidder og seer derpaa.
Hvor Glæden flyede i gamle Dands,
Husvæler Stjernens evige Glands.
— I Klarhed Livet gjenfødes.

Mignon.

(En Stemme fra Aandeverbuen).

Kennst du das Land?
Göthe.

Jeg veed det Land, hvor hine Blomster groer,
Som ei kan trives paa den kolde Jord,
Hvor gyldne Drømme ei er flygtig Lant,
Og hvor den dybe Længsel Hvile fandt.

Jeg veed den Lund, hvor ingen jordisk Lyd
Forstyrrer de henfarne Sjæles Fryd,

Hvor Elstende i Palmestygger gaae,
Hvor de forklarte Barden Harpen slaae.

Jeg veed den Dal, hvor Glemsels stille Flod
Henruller Jordens Tant og Jordens Graad,
Hvor det fremqvælder Livets dybe Bæld,
Som evig lædsker Tørsten i vor Sjæl.

Afstdsang *).

De Toner, som paa skjulte Lysalf-Binger
Her mangengang omsvæved os i Sang,
Den Samklang, som end i vor Sjæl gjentlinger,
Os fryded her idag for sidste Gang.
Den Stund, som alt sig flygtende bortsvinger,
Bortfører hine Toner's Afstdsklang;
Dog end vi see de Sangens troe Veninder,
Hvis Sang, men ei hvis Minde her forsvinder.

Hav Tak for hine Toner, som bortsvæved!
Som Fuglerøst de liflig Klang udgjød;
De fryded, rørte, smelted og de hæved;
Med Orgelkraft de vældigt her frembrød.
Trebladet Tonegreen i Belklang bæved;
I Samklang før det fjerde Blad her lød:

*) Til Frosenerne Stemann, afsjungen af Musikøvelses-Selskabet i Sorø den 8de April 1827.

Hav Tak tilfammen for hver venlig Tone,
Ei blot fra Sangens men fra Aandens Zone!

Naar Sommer flygter, og naar Vinter kommer,
Vi savne vil, o Søstre, Eders Sang:
I muntre Hal, paa Sø, i Skov, hver Sommer
Vil Sangen tone fattig mangengang.
Dog meer, end Toner's Lyst, som gaaer og kommer,
Og meer, end Livet, som bortflyer i Klang,
Det Liv, som Sang og Toner skjønt betegne,
Vi savne vil i Eders Barndomsegne.

Lev vel, du Søstergreen paa ædle Stamme!
Implantet Egen staaer i store Stad.
Med stærke Rod den stod i Storm og Flamme
Og samlede tidt det Liv, her spredtes ad.
Nær Danmarks Throne, end i Kraft den samme,
Slaaer Stammen Rod, og Danmarks Ven er glad.
Hvad her vi tabte Sorø ei kan glemme;
Men glad vi skal hvert herligt Minde gjemme.

Afskedsang til Digteren Pram*).

Saa skal vi nu farvel for Alvor sige
Til ham, vi tidt og helst velkommen bød?
Imellem os, jeg troer det ei saa lige:
Endnu ei Afskedstimen blandt os lød.

*) Ved hans Reise til Vestindien.

Dg agter den endog at slaae i Morgen,
 Hvo veed, om Verden til i Morgen staaer?
 Dog staaer end Verden, Hvo er os da Borgen,
 At den og vi ei andre Luner faaer?

See, Lunets Magt, foruden og forinden,
 Med os og Verden driver lystigt Spil.
 Du seile vil; — men det beroer paa Binden,
 Dg Sind, som Bind, kan dreies naar det vil.

Men skulde Binden ogsaa Sindet foie,
 Dg blæse dig i Aften fra vort Bord;
 Maaffee du alt i Morgen i din Køie
 Betænker dig, og styrer flux mod Nord.

Dog skulde Vestens Guld og grønne Skove
 Endog dig lænke hist en liden Stund;
 Tilbage snart dog over salten Bove
 Dig kalde Hjertets Røst til Danalund!

Epigrammer.

I.

- A. Seg gad dog vide
 Hvorfor man dømte: Jockum Uret har!
- B. Den Sag er soleklar:
 Han havde ikke Retten paa sin Side.

II.

- A. Hvi kalder du hiin Vædning arrogant?
Et evigt Maal stod altid ham for Die —
- B. Han agted overalt det Store, Skjønne, Hoie,
Men ikkun — hos sig selv det fandt.

III.

Strips hader alle Epigrammer,
De være over hvem de vil!
Thi hvem end Pilen sigter til —
Ulyffelige Strips den rammer.

Integer vitæ!

(Afskedsfang til de bortdragende Soranske Academister fra de
Tilbageblivende).

Integer vitæ! Klang fra Laurens Kroner!
Følg nu Studenten skjont med danske Toner!
Bring med hver Tone venlig mildt tilbage
Samlivets Dage!

Integer vitæ! sang vi froe tilsammen,
Hvergang os samled Sorøes Hvitidsгамmen:
Integer vitæ! klang det over Boven,
Klang det i Stoven.

Integer vitæ! toned det i Salen,
Naar vi til Afsked kinked med Pofalen,

Naar vi fornåm i Tryk af Vennehaanden
Broderfabsaanden.

Integer vitæ! Klang med gamle Glæder!
Folq nu Studenten skjont til Id og Hæder!
Ton, ham i Sjælen Klosterfkovens Sufen,
Fkovsfvens Brusfen!

Folq ham fra Sorø tro med Oldtidsminder!
Folq ham, hvor Lyffens Stjerne klart oprinder!
Bring ham fra Danmarks gamle Hædersdage
Kraften tilbage!

Integer vitæ! ton i Afffedsflangen!
Ton, naar vi mødes, glad i Velkomstfangen!
Integer vitæ! lad vort Lofen være
Danmark til Ære!

Ved Efterretningen i Sorø om Dve Mallings Død.

Dødsenglen ryster tunge Binger,
Dg Beemodsbug er i hans Spor;
Som Svanefang hans Budskab flinger: —
Vor gamle Faders Aand henfoer —
Hans Stav er brudt — hans Die luft —
For os et venligt Lys er fluff.

Med kjærligt Smil i roligt Die
Den milde Olding blandt os stod;
Paa Danmarks Tær han grundet nøie
I høie Raad ved Thronens Fod.
Nu er hans Hædersgang fuldbragt,
Hans Hoved er til Hvile lagt.

Ei meer for os han Ordet fører
I Dannerkongens høie Hal;
Hvad Stort og Skjönt han seer og hører
Ei meer han os forkynde skal;
Ei meer i Dødeliges Raad
Han Sæd udstrøer til Fremtids Daad.

Fred med din Sjæl! Farvel, vor Fader!
Din Kjærlighed udsluktes ei;
Din Gjærnings Aand dig ei forlader,
Den følger dig paa himmelff Bei.
Fred med dig, Danmarks, Fredriks Ven!
Faer salig til Guds Rige hen!

Norges Universitet.

(Christiania 1833.)

I skjønne Dal med Krands af grønne Fjelde
Et herligt Bidskabstempel staaer;
Livskilder fra dets Klippefod udqvælde;
Høit Elven til dets Priis Strømharpn slaaer.

Her vører op med stille Kraft og Vælde
 En Vidstabsaand, som over Døvre gaaer,
 Som over Ocean og Fjeld vil svinge
 Mod Nordens høie Stjernefrands sin Vinge.

Hvor Lærdoms Søn foragter Skinnets Kelter,
 Staaer Sandheds Lys for Aandens Sands.
 Hil være Kraften, som sig her udfolder
 Til Kamp for Livets evig friske Krands!
 Hil Hver, som greb — Hil Hver, som sammenholder
 Livsstraalerne i Aandens Nordlysglands!
 Forenet, kraftigt lysne det i Norden!
 Og det engang skal overstraale Jorden.

**Til Johanne Andrea Hansteen, fød Borch,
 i Christiania.**

(Svar paa et tilsendt Velkomstdigt ved min Bosættelse i hendes
 Barndomshjem. — Corsø i Juni 1823.)

Hil dig Danmarks troe og ædle Datter,
 Som for Fjeldet ei har Sletten glemt
 Og som hist, hos bjærve Nordbo hjemme,
 Mindes kjærlig end dit gamle Hjem!
 Tak for Velkomsthilsnen ved din Bugge,
 Ved din Barndoms Skov og stille Sø!
 Her den Fremmede nu boer og bygger,
 Andre Skikkelser nu vandre her:
 Hvor du leged, hvor du drømte stille,

Gaaer den Fremmede med Bog i Haand,
Gaaer, med Blomsterkurven paa sin Arm,
Dig ukjendte Hustru ved hans Side.
Vores nævne vi hvad før var dit,
Om vor Id og om vor Kjærlighed,
Om vor Lykke tale vi fortrolig,
Drømme kun om nye Glæder her,
Ukjendte med de Fortidsminder,
Som ei her sig knytte til vort Liv.
Har vor Haand maaskee den Bust nu flyttet,
Som var dig en Tryllestov som Barn?
Har vor Fod maaskee den Tue jævnet,
Som var dig et Bjerg i barnlig Leg —
Dog ei fremmed tykkes dig mit Hjerte,
Fremmed ei min stille Hustrues Sjæl:
Venlig from du byder os velkommen
„I dit fordums Hjem, dit Paradiis.“
Paradiset er endnu det samme:
Gammelb dags trohjertig staaer endnu
Huset med de underlige Kamre,
Med de mange Kroge og Smaaluffer,
Hvori vist du leged Skjul som Barn.
Ranken snoer sig end med grønne Blade
Over Vindvets gamle Kirkebuer;
Søen bruser end som før dernede,
Hvor paa Bænk ved store Alf du sad;
Baaden skulper end ved Søens Bred,
Og paa Schyttes lille D end grønnes
Siv og Bust blandt dine Blomster smaa;
Der din fromme Moder end har hjemme,
Ei hun ganske gamle Hjem forlod:
End med Børn og Bernebørn hun sysler

Nær os hist paa lykkelige D,
Dg som Stedets gode Aand hun bringer
Venlig hid Belsignelser endnu.
Heller ikke du er ganske borte:
Barnehaven bag den grønne Hæf
Skal endnu Andreas Hauge nævnes;
Andre Børn skal lege der, som du,
At den ei sin bedste Pryd skal savne.
Mangengang, naar jeg nu sidder her,
Dg i disse svale Løvsalsthygger
Glemmer Verdens Larm for Skovens Brusen,
For de hundred Nattergalestemmer,
Dg for Søens milde Bølgesang —
Mangengang det er mig da, som dandse,
Venlige Smaaalfer her omkring,
Dg som lyse Børnesøine titte
Gjennem Busk og Green hvorhen jeg seer;
Det er din og dine Søstres Sjæle,
Som til Børn igjen sig gjerne drømme,
For at lege paa de gamle Steder
Synligt kun for venligt Drømmerblik;
Dg lykfsalig priser jeg det Sted,
Hvor jeg kan om gode Aander drømme,
Dg hvor fromme Sjæle jeg kan see,
Som de fysled her i gamle Dage.
Men lad Drømmen worde sand, som skjon!
Kom igjen — kom glad og tidt tilbage,
Dg bliv Barn igjen i Barnehaven!
Drøm paa Den i den stille Sø,
Dg vær hjemme i de gamle Stuer!
Finder du ei Bordet paa sit Sted,
Seer du end det gamle Bostab flyttet,

Stand's dog ei — end i dit Barndoms-Hjem
Findes Hjerter, som dig glad modtage.

Den saarfrie Ridder.

Svend Halling rider i Ledingsfærd,
Saa raff han springer sit gode Sværd.

Saa lystig han tumler sin danske Hest;
I Kampen han altid er Kongen næst.

Saa mangelen stolt Ridder til Jord han slaaer;
Men ingen Landse Svend Halling naaer.
— Dog Ingen for Livet kan raade.

Svend Halling har fæstet saa fager en Mø;
Hun lønlig ham følger paa Land og Sø.

Blandt Kæmperne rider den Villievand;
Men Ingen skjon Jomfruen øine kan.

De Runer saa vel hun at riste veed;
Over Skuldren slaaer hun sin Kappe bred.

Og Ingen seer af skjon Hildegard meer,
End hvad man af Vinden i Lusten seer.

Skjon Hildegard følger sin Ridder saa fro,
I Kampen hun slaaer ved hans Side tro.

Et Skjold hun bærer paa svanehvid Arm,
Det holder hun skjult for Ridderens Barm.

Dg ei han begriber hvordan det gaaer:
Net aldrig saa fanger han Rift eller Saar.
— Men Ingen for Livet kan raade.

Dg Kongen seer paa Svend Hallings Færd:
„Vel veedst du at svinge dit gode Sværd.

„Men siig mig, du raske Ridder, Hr. Svend!
Hvi fanger ei Saar du og Skrammer igjen?

„En Talisman bringer i Kamp du vist med,
Sligt aldrig var ærlig Riddersmands Sæd,
— Dg Ingen for Livet skal raade.”

Gjensvarer raske Svend Halling, saa bold:
„Hr. Konning, I holde mig ei for en Trolld!

„Saa godt som Hver anden jeg fældes kan;
Men først vil jeg maale min Banemand.

„Dg anden Talisman veed jeg ei af,
End Brynien og Skjoldet, min Konge mig gav.

„Dernæst en Lok af skøn Hildegards Haar;
Men den ei kogler mod Død og Saar.

„Min Brud for skuer mig bleg i Død,
End rask med Rinden af Blussel rød.

„Dg sværger jeg, Konge, i næste Dyst
At kæmpe med Sværdet for nøgne Bryst.

„Dg fanger jeg da ei et ærligt Saar,
Ret aldrig jeg meer for dit Nafn staaer.“
— Men Ingen for Livet kan raade.

Skjøn Hildegard hører sin Ridders Ord,
Som Dolke de hende i Hjertet foer.

„Alf, vidste du hvad jeg har gjort for dig,
Ret aldrig mere du tilgav mig.

„Dg har du nu svoret i Døden at gaae,
Ei mere jeg tør ved din Side staae.

„Men voldes jeg nu og min Brudgoms Død,
For min Skyld worde hans Kind ei rød!“
— Alf Ingen for Livet skal raade.

I næste Dyst Svend Halling bestaaer;
Men Seiren han kjober med Livssaar.

Eit Sværd han nedlægger for Kongens Fod,
Paa Lillie rinder hans Hjerteblood.

Skjøn Hildegard kaster sin Kappe blaae,
I Døden hun mon for hans Nafn staae:

„Din Skytsaand vilde jeg være paa Jord:
Som Dødens Engel jeg med dig foer.

„Jeg vilde bevare dit Liv saa fro;
Men nu jeg dig følger i Døden tro.

„Mod Himlen jeg hæved iløn min Arm —
Derfor sidder Staalet nu i min Barm;
— Men Ingen for Livet kan raade.“

Svend Halling lukker sit Die med Lyst,
Skjøn Hildegard blegner ved Heltens Bryst.

Svend Halling nu ligger i sorten Muld;
Skjøn Hildegard var ham saa tro som Guld;
— Men Herren for Livet kun raader.

Konstens Aand.

(Et L. M. M.)

(1820.)

Du, hvis Sjæl, med Konstens Aand fortrolig,
Gjennem jordist Farveglands
Diner Lysglimt fra Cherubers Bolig
I Naturens store Blomsterfrands!
Du forstaaer hvorhen min Stræben higer;
Kjærlig du min Digterbaad bestiger,
Søger samme Trylleland som jeg:
Derfor dig min hele Sjæl tilhører,
Derfor Livets Genius os fører
Salig frem ad samme Vej.

Sec! hvor Somre komme og forsvinde,
 Skove falme, Toner døe —
 Evig gjenfødt Livet skal oprinde
 Med en Blomstervaar i Fremtids Frø.
 Englen, som i Lysets Billedklæder
 Alle Verdner mægtig sammenfjæder,
 Gjemmer i sit store Regnbueslør
 Skjønhedsverdnen, som med Liv oprinder,
 Hvor de brudte Formers Glans forsvinder
 Og med deres Farver døer.

Kun den Aand, som i Naturen lever
 Og forædlet vækker den
 Hvergang Blomsten sig af Frøet hæver,
 Hvergang Fuglen sjunger fro igjen —
 Kun den Aand, som Konstens Frugter skaber,
 Binder Kræfter ved hver Blomst, den taber
 Falmet i Forgængeligheds Land;
 Kjæf til større Høide den sig svinger,
 Knuser Stedet selv med sine Binger,
 At den evig stræbe kan.

Saa lad evig Sjæl med Sjæl fremstræbe
 Tvangløs, haabfuld, Haand i Haand!
 Jorden kan ei Kjærligheden dræbe:
 Den er Livets, den er Konstens Land.
 Ei de Slagfær blot, som synlig springe
 Frem paa Jord af Sjælens Svanevinge
 Hæver den fra Støvet ud;
 Men den Andagt, som dens Himmel skaber,
 Naar det mindste Blomster her den taber,
 Hæver Sjælen til sin Gud.

Orientaliske Sange*).

I.

Gazellen springer saa let, saa skøn,
 Og klart skinner Sol, hiin blide;
 Men stille vandrer den Elfsøvs Søn
 Gjennem Mulm med de Kinder hvide.

Gazellens Søster er skøn og fro —
 Den klare Sol mig har blendet:
 Min Taare rinder — jeg har ei No —
 Og du spørger hvad mig er hændet!

II.

Du Die, som opfylder
 Med Jld mig fra det Høie!
 Tilluf dig, Himmelsøie!
 Du dræber grusom hvem du sødt fortryller.

— De hvalte Dienlaage
 Du slumrende kan lukke,
 Kan dog ei Flammen slukke,
 Og mens du slumrer — maa jeg evig vaage.

*) Frit behandlede, efter meddeelte ordrette Oversættelser af Orientalisten Professor Rasmussen, og af ham benyttede i en begyndt dansk Oversættelse af Tusind og Een Nat.

III.

Al! lad kun Dret høre,
 Hvad Diet ſlet bevarer!
 Viſt Blikket aabenbarer
 Den Løndom, Taaren ſtille vil tilfløre.

Paa Hjordens grønne Bænge
 Jeg Hyrden ſaae hendrage —
 Der Hjertet blev tilbage,
 Og end er Hjertet paa de grønne Enge.

IV.

Da Diet ſunkled — ſkued
 Min Sjæl for hvem den lued.
 Til Grubens Skygger dunkle
 Jeg ſeer det Die ſunkle —
 Dog nu min Sjæl ſig qvæger
 Med Taarer kun af Kjærlighedens Bæger.

V.

Bed Hanegalſtid
 Kom den Elſkede hid —
 Ved min Side har han ſig ſat.
 Al frygted du ei
 Forræderens Bei
 Og ei den troløſe Nat?

„Forræderens Bei
 Frygter Elſkeren ei —
 Han ei frygter Hanegalſtid;

Men han ſeer ſin Død
 I den Elſkovsglød,
 Som røver ham Menneſtevid."

Abſalon.

I Danmark toner Kæmpesang
 Blandt tuſind Kæmpehøie:
 Af Helteſærd paa Hav og Bang
 Har Danſken Syn for Die.
 Men giver Stordaad evig Navn,
 Dg er det ſtort at ſtride
 For Gud og Drot og Fødeſtavn —
 Saa ſjung om Axel Hvide!

Med Biſpeſtaven Kæmpen ſtaaer,
 En Konning mellem Klerke:
 Med Ordets Glavind Ingen ſlaaer
 Som Abſalon, hin ſtærke.
 Saalænge Kirken ſtaaer i Nord
 Dg Herrens Ord har Tunge,
 Ei bedre Røſt fra høie Chor
 Skal Herrens Fred udfjunge.

Men æfter Freden Kamp og Blod,
 Sig ruſter Herrens Kæmpe:
 Med Peders Sværd den Hyrde god
 Ei farer frem med Lempe;

Med Hellebard og Brynie blaa,
Paa Hingsten Bispen skinner.
Paa blodig Bal ei Dansten saae
En større Seiervinder.

Dg gjælder det Søhandedyst
Bed Stavn paa høie Bove,
Til Seier kalder Arels Røst
Blandt danste Mastestove.
For Arels Afsyn Venden veg,
Dg frelst blev Danmarks Rige;
For Arels Aand i Orlogsleg
Skal Danmarks Fjender vige.

Dg fødes Daad af vise Raad
I Skjoldungdrotters Sale,
Til Baldemarers store Daad
Maa Absaloners Tale.
Saalænge Danmarks Throne staaer,
Ei Arels Roes forgjettes;
Til stolte Arelstad forgaaer,
Hans Navn skal ei udslettes.

Bed Sore Kirken, hellig, stor,
Omhyælver Heltegraven;
End staaer i Steen bag høie Thor
Bisp Absalon med Staven;
Her stod hans Bærk, her staaer hans Grav —
Gid her hans Aand sig svinge
Henover Templet, han os gav,
Med lyse Phoenixvinge!

Boldspeilet.

See, med Tidens gyldne Æbler
 Som med trende Bolde ſpiller,
 Stedſe haabfuld og uſtadig
 Ungdomslivets Genius:
 Tvende hvirvle høit i Luften;
 Eet i Haanden flygtig hviler,
 Kun for atter at udflynges —
 Intet vil han holde faſt.
 Det, han greb, ham mindſt fornoier;
 Det, ſom daler, vil han redde;
 Det, ſom ſtiger, er ham kjæreſt:
 Tabes det, er Alt ham tabt;
 Efter det kun Diet ſtirrer,
 Efter det kun Haanden famler —
 For det atter at borthvirlle,
 Naar lykſaligſt han det greb.

Menneſkets Engle*).

To Engle ſmaa
 Os følge hvor vi gaae:
 Uſynligt de paa vore Skuldre hvile.

*) Efter en Muhamedaners mundtlig ſ Fortælling til en danſk
 Reiſende i Grækenland (Licent. Theologia Ferdinand
 Fenger).

Bed høire Kind
 Den En e titter ind
 I Sjæl og Dje, naar vi kjærligt smile.

Hver ærlig Id
 Han skriver op med Flid;
 Hver Tanke, from og god, han tro bevarer.
 Hvert Palmeblad
 Han strax forsegler glad:
 Hver Midnat han til Allah med det farer.

Med strenge Flid
 Paa hver uærlig Id
 Og paa hver ufrom Tanke seer den Anden.
 Ved venstre Kind
 Han seer i Diet ind
 Og læser Brødens dunkle Skrift paa Panden.

Hvad Ondt han faae
 Han strax opskrive maa;
 Dog tøver han en Stund med Seglets Gjemme.
 Raab til din Gud!
 Og Englen sætter ud
 Hvad angerfuld du bad din Gud forglemme.

Men vender du
 Før Midnat ei din Hu,
 Og Angerstaaren ei dit Dje væder —
 Dit Syndebrev
 Forsegler han, der skrev —
 Men — Englen paa din høire Skulder græder.

Ellefruen.

(Et fjællandsk Sagn).

I Ellestubbkrattet ved Bondens Gaard
 I Græsset St. Hans-Drme skinne;
 — Den Høstnat var mild, men Bonden var haard —
 Did flygter den Tjenestegvinde.

Gløn hun føder saa hjælpeløst Moer;
 I Krattet hun Barnet dølger.
 Ved Gry hun atter med Rød fuldstor
 De muntre Høstpiger følger.

Ved Døel hun haster i Maanestien
 Med Angest til Ellestubbkrattet.
 Smaabarnet smiler med friske Kind
 I Liinsvøbet, peent og glattet.

„Tak være dig, Ellefrue saa god!
 Forvist du pleied min Spæde.“
 Hvor seent den Moder ved Busken stod,
 Ei hørte hun Barnet græde.

Hver Døel hun kommer igjen en Stund
 Og vugger ved Brystet den Lille.
 For Efteraarsblæsten i Krat og Lund
 Alt Ellestubbladene spille.

En Dag hun staaer der i Regn og Vind,
 Kan hjertelig Angest ei fue;
 Til Barnet hun titter i Krattet ind —
 Der sidder den Ellefrue.

Hun varmer Smaabarnet i Arm og Skjød
 Og nynner med liflig Stemme:
 „Ei skal du nu døe af Hunger og Nød,
 Paa Jorden blandt Mennesker flemme.

„Vil ei de unde dig Tag og Ly,
 Imorgen med mig du følger;
 Til Bønderne ride Sommer i By
 Jeg dybt under Jord dig dølger.“

„Ak, nei, du Ellefrue saa god!“
 — Udraaber den Tjenestegvinde —
 Brat Ellefruen Krattet forlod
 Og svandt i de susende Vinde.

Paa Ellestub sidder med Barnet paa Skjød
 Den Moder i Regnskyl og græder:
 „Ak! var du ret aldrig til Verden fød!
 Imorgen dig Græstuen klæder.“

Det hørte den Bonde, ved Buxten stod,
 Alt med sin lyttende Kvinde:
 „Var aldrig det Noer af vort Kjød og Blod —
 Det skulde nu Huusly finde.

„Stat op, liden Else! din Nød vi saae:
 Imorgen vor Søn jeg henter.

Til Ellefruen ei meer du gaae!
 Vi er dog ei Gjæge og Glenter."

Dg der var Bryllup i Bondens Gaard;
 Døbt Barnet smiler i Stuen.
 Ved Ellestubkrattet med Løv i Haar
 Sang lystelig Ellefruen.

Sorø Academies Indvielse.

(1827).

Løft dig, vor Høisang, paa Vinger af Toner!
 Flyv over Sø, over Skovenes Kroner!
 Sving dig fra Jordens omkiftende Skygger!
 Hæv dig til Ham, som for Evighed bygger!
 Hæv dig til Gud!

Du, som lod Verden af Chaos oprinde!
 Du, som i Luer og stormende Vinde
 Sendte os vældige Bud!

Du kun er Den, som for Evighed bygger:
 Menneſſeværker i Jorderigs Skygger
 Slettes som Skyggeværk ud.

Bygger ei Du, naar det Faldne gjenhæves,
 Menneſſehænder dog bygge forgjeves —
 Styrk Du vor Gjærning, o Gud!

Her stod fordum Mure til Guds Ære:
 Her i Tellen fromme Brødre sad;

Atter Engle til Guds Throne bære
Andagtsbønnen, de Hensarne bad.
Atter hæver sig fra Klostergraven,
Der hvor Arel stod med Bispestaven,
Høitidshymnen over Skov og Sø.
Du, som er i Evighed den samme!
Du ei slukte Aandens rene Flamme,
Vod den i Aarhundreder ei døe.

Aandens Flamme ei udsluktes,
Hvor de gamle Mure brast;
Tempeldøren ei tilluktes,
Gamle Hjørnesteen stod fast.
Danmarks Konger trostlig bygged
Paa den store Hjørnesteen;
Og i Kirkens Ly omstygged
Vidffabs Haller Fædres Been.

Her Anden Fredriks Grundværk stod
Bed Helligdommens Side;
Herfra udgik med Aand og Mod
Danst Ungdomskraft saa vide.

Her Fjerde Christians Heltehaand
Paa Værket Kronen satte;
Her lærte kjæf den danske Aand
Medfødt Kraft at fatte.

Her Femte Fredriks Viisdomsbud
Den Fugl til Liv gjenvalte,
Som, hvergang den paany fløi ud,
Et Himmelfrø hjembragte.

Dens Fjædre smykket blev med Guld
 Af Store og af Vise,
 Og Røst den fik, heelt underfuld,
 De Edles Navn at prise.

Den priste Helt og Bisp og Drot,
 Den Biddets Skjald ei glemte,
 Som drev med aandløs Lærdom Spot,
 Men Guld til Viisdom glemte.

Og Phønix nævnet blev i Nord
 Den Fugl med Guldffær-Ringen;
 Med Sollys-Krandsen, ornestor,
 Den løfted Purpurvingen.

Den fløi mod Sky med Liv og Lyst,
 Hvor ofte den end daled;
 Den høit med danske Mænders Røst
 Til fjerne Slægter taled.

Og see hvad Fædres Land formaaer,
 Trods Tid og Storm og Flamme!
 Af Asken brændte Fugl opstaaer
 Af gamle Phønixstamme.

End lever Fjerde Christians Land
 I Arels Klosterkygger:
 Her Sjette Fredriks ædle Haand
 Paa Fædres Grundvold bygger.

Fromme Sjæle! Edle, som henfore!
 Kongeaander, høie, store!

J, som fordum stod, hvor vi nu staae!
J, som bygged trøstlig paa Guds Naade!
J, som haabed fromt og freidigt saaede
Til den Høst, som andre Slægter saae!

Seer nu atter hid fraoven!
Skuer atter kjærlig ned til Skoven,
Hvor de gamle Haller stod!
Ei i Gruus de ligge øde;
Atter lever gjenfødt her det Døde —
Priser Gud med os for Fredegod!

Din er Magten, store Gud!
Din er Vren, Kongers Fader!
Aanden, som fra Dig gik ud,
Ei den gamle Slægt forlader:
Høimods Aander sendte Du
Til at bære Danmarks Krone;
Du velsigned Folk og Throne,
Kom din Salvede ihu.

Han mod dunkle Himmel Diet hæved;
Men i Sky Guds Engel svæved:
Hellig Palme visted i dens Haand.
Flammer hvirvled og Drkaner bruste;
Men hvad dunkle Magter knuste,
Reiste mægtig Kjærlighedens Aand.

Velsignet den være den Kjærligheds Aand,
Som svæver om Folk og om Land og om Throne!
Velsignet den Kraft, som med evige Baand
Bandt Dannemarks Hjerter til Skjoldungers Krone!
Velsignet den Tro, som i Fædrenes Spor

Fuldender de Herliges Jdræt i Nord!
 Velsignet det Minde, den reiste sig her
 Blandt Minder om Fædrenes Færd!

Kneis høit over Skoven
 Og speil dig i Boven,
 Du Vidne om Skjoldungers Id!
 Som Frederiks Minde,
 Mens Secler hensvinde,
 Lys herlig for fjerneste Tid!
 Men Du, som alene
 Kan Liv kalde frem mellem Stene!
 Du Store, du Høie,
 For hvem sig Cheruberne bøie!
 Velsign hvad her reistes af Menneskehaand!
 Giv Liv og giv Styrke, giv Lys og giv Aand!
 Lad Dage, som svinde!
 Udraabe til dem, som oprinde:
 Bort Lys var et Glimt af Guds Herlighed Glands —
 Priis Herren! al Vre er hans.

Ved Thomas Kingos Grav

(i Traugde Kirke i Fyen. Juni 1820).

Marmormindet staaer ved Graven
 Under Landsbykirkens Tag.
 Englen hist med Bispestaven
 Bonden seer hver Helligdag.

Dg foroven staaer fremstillet,
Med sit Aasyns Kraft og Ro,
Gubben i sit djærve Billed,
Som en Christi Kæmpe tro.

Stille ved sin Hustrues Side
Seer af Marmoret han ud.
Englene i Klæder hvide
Bede for hans Sjæl til Gud;
Dg forgjeves ei de bede:
Mørke Grav! hvor er din Magt?
Under Kirkelem histnede
Smuldrer kun hans Jorvedragt.

Gamle Kingo! til din Kiste
Stiger jeg i Graven ned;
Herligheden, from du priste,
Seer du nu i Herlighed;
Hvor om Sjælenes Forsøner
Paa hjemgangne Aanders Kyst
Davids Aandeharpe toner,
Høre Engle nu din Røst.

Til din Aand skal ei opstige
Aagetoner fra din Grav:
Bort fra det Forfrænkkelige
Peger end din Bispestav,
Dg i hellig Psalmetone
Over Verdens Gravnat end
Flyver høit mod Herrens Throne
Skjaldens Aand med Jubel hen.

Mægtig, dyb jeg hører runge,
 Gamle Barde! i din Sang
 Kirkeklokkens Malmertunge,
 Nordens Davidssharpeklang.
 Ruste nu de gamle Strænge
 Tause under Dødninghaand?
 Laae i Graven Harpen længe?
 Baager over den din Aand?

Hid til Midnat lad mig vanke,
 Ene med din Aand og Gud,
 Sagte paa din Kiste banke,
 Til du rækker Harpen ud!
 Og den ved din Grav skal klinge,
 Som den toned i din Haand,
 At gjensødt sig kan udsvinge
 Over Verden Skjaldens Aand.

— Taus og stille er hernede
 Ormen kun i Graven boer;
 Sjælen ei om Aander lede
 Blandt de Døde under Jord!
 O, men kan du hist fornemme
 Hvad ved Graven taus jeg bad —
 Barde! lad din Aandestemme
 Tone salig i mit Qvad!

Med den Tro, som flytter Bjerg,
 Høi som Himmel, dyb som Hav,
 Lær mig Aanden at besværge!
 Lær mig sprænge Sjælens Grav!

Kirkeflokkens Malmertunge,
 Nordens Davids-harpeklang
 Lad gjenfødt og mægtig runge
 Over Gravene i Sang!

Da skal Engle sammensjunge
 Aand med Aand og Røst med Røst,
 Naar den Gamle med den Unge
 Mødes paa forjætted Røst;
 Did, hvor Serafhymer tone
 Under Cherubvingen stor,
 Som opløfter Herrens Throne —
 Før du Nordens Bardechor!

Lys-Englen.

(Tilgnet min Gudsøn, Frederik Bernhard Wilster, 1831.)

Paa Moders Arm saa sjæleglad
 Mod Lyset Barnet sprælder.
 Det latter og veed selv ei hvad;
 Det tusind Ting fortæller.
 I Flammen Barneviet seer
 Al Verdens Farver spille;
 Hvad ei de Store ændse meer
 Seer englesro den Lille.

Med Regnbuefarver rører sig
 En Aand i stille Lue;
 Den flagrer mod Guds Himmerig —
 Dens Bink kan Barnet skue:

Et Forbud paa al Livets Glands
 Har Englen bragt den Lille;
 Et Blink af himmelft Straalefrands
 Skal Barnets Blif omspille.

Hvad saligt Barneviet saae
 I Lysets stille Flamme
 Skal dybt med Stjerneziffre staae
 I Sjælens dunkle Kammer.
 Naar Dødsøiet halvt er lukt
 I taase Dødningsstue,
 Lys-Englen vinker atter smukt
 I regnbuefarvet Lue.

Gamma Nabbet, fød Seger.

(Ved Efterretningen om hendes Død 1829.)

Seg seer et Sørgetog af danske Mænd:
 Med fælles Veemod gaae de taus og stille
 Fra Digterhuset hist paa Baldbybakken
 Mod liden Kirkegaard ved Fredriks Slot.
 Og fremmerst gaaer vor ældste kjære Barde:
 Hans Sjæl er saaret svart og dybt bevæget.
 Ham følger Ven og Frænde forrigfuld;
 Ham følger Skjaldechoret hist fra Staden;
 Og see! hver Digtersjæl i Danmarks Land
 I Aand og Tanke slutter sig til Toget.
 En Følelse dem kjærlig sammenbinder:

Som vidt adskilte Brødre her de mødes;
Paa fælles Sorg gjenkjende de hverandre —
Ak! Risten, som de følge, gemmer hende,
Som har dem Alle kjendt og Alle elsket —
Som var dem Alle Søster eller Moder.
Hist sad hun før i venlig Dagligstue,
Fortrolig med hver herlig Digteraand,
En Tryllerinde, som dem Alle samlede:
Fra fjerne Oldtid, fra hvert Folk, hvert Land,
Med aandig Røst for hendes Sjæl de sang
I alle Tungemaal med klare Toner;
Og ingen Skjald gif hendes Dør forbi:
Den aaben stod for alle gode Aander.
Selv naar der udenfor var fredløs Splid,
Naar selvsyg Dunst forblinded Skjald og Tænker —
Her mødtes Ven og Fjende fredeligt,
Hid droges underfuldt fra fjernest Bei
De Sjæle, som hverandre ei forstode.
Hun grant forstod hvad i dem Alle rørtes:
For hende var ei Aand og Hjerte skjult,
Og mægtig drog hun Aand og Hjerte til sig.
De kom og gif de Aander, smaa og store;
Med sjælsfuldt Blik den Tryllerinde skued
De Størstes Daarskab og de Mindstes Bærd,
Og tidt med Bid hun revsed dem, hun elsked;
Men Ingen kom, som ei med Fryd beundred
Det lyse muntre Blik i Aandens Verden;
Og Ingen gif, som ei med Fryd medtog
En kjær Erindring om det Liv, her blomstred.

Og nu er det forbi. — Nu er det lukket
Hiint Die, som saa klart og livligt skued

Det Store mellem alt det Smaa paa Jord —
 Nu er den Læbe bleg og stum, som vakte
 Saa rigt et Liv, af Aand og Vid omspillet —
 Nu sidder hun ei meer i venlig Stue
 Blandt vise Venner fra forgangne Tider
 Og samler Aanderne i Digterhuset —
 Nu vandrer hendes gamle Skjald saa ene
 Og seer og føler kun, at — hun er borte.
 — — Dog hør! hvor hine Sørgetoner dør,
 Som løfte sig mod Himlen over Graven,
 Hvor alle Sjæles Savn og Længselstoner
 Hensmelte i den store Verdenssamklang —
 Der toner nu et himmelsk Velkomstqvad.
 Hift i den fjerne Stad, hvor Morgenrøden
 Omstraaler Evighedens dybe Hav,
 Jeg seer et Bardechor mod Kysten vandre.
 Fra de forflarte Aasyn Lys udstraaler:
 Det er det store gamle Digterchor,
 Hvis Aander før igjennem Ordets Tegn
 Bar Tonerne fra fjerne Oldtids Dage
 Og fra hvert Folk, hvert Land, til hendes Sjæl
 Med Anelser om Paradisets Glæde.
 Nu skal hun Aasyn imod Aasyn see dem,
 De store Venner, til hvis Røst hun lytted:
 De vandre nu den Kommende imøde;
 Ved Kysten staae de med udbredte Arme:
 Velkommen! — sjunge de — Vi har dig ventet! —
 Og see! hun kjender Vennerne fra Jorden,
 Dem, som hun saae i fjerne Tiders Speil,
 Og dem, hun saae liig Nordlys skjønt henfare.
 Som fød paany, hun staaer i Livets Land:
 Hun seer, hvad intet jordisk Die saae,

Hvad intet Dre her fornam, hun hører.
Dog halvveemodig seer hun end tilbage
Dg strækker Haanden mod forladte Ven.
Men Veemodssmilet i forynget Afsyn
I evigt Haab hensmelter: frem hun skuer —
Dg fjernt er nær for den frigivne Aand:
Hvor brat som Døgn Martusfinder henfare
I saligt Eenhedsliv — flye Savnets Timer
Med Lysets Flugt igjennem Himmelfrummet.
Eet Blik endnu til Jord! — Den blev en Stjerne —
Men Bardechoret, som fra Graven gif
Hift med den gamle Skjald til Sørgehuset,
Blev Fuglestaren liig, som svandt i Sky. —
Et Dieblit — snart suser det paany,
Med Svanesang sig Sangerstaren hæver —
En Slægt henfoer. — For Tider Tider vige;
Men evig voxer Glæden i Guds Rige.

Hvitfeldt.

Danste! seer du hist hvad luer
Herligt over Rjøge Bugt?
Det er Dannebrog, du skuer
Flamme høit i Himmelflugt.
Korsets himmelfaldne Banner
Run mod Stjernerne kan flye.
Hvi blandt Flammer Hvitfeldt stander;
Svinger røde Flag mod Sky.

Dannebroges Lyn end rammer:
 Stolt er Snekken af sit Navn;
 Af sin egen Ild den flammer,
 Bærer Kæmper i sin Favn.
 Stryges Flag og kappes Anker,
 Heltens Liv end frelles kan;
 Men paa himmelsprængte Planter
 Frelser han sit Fædreland.

Blus kun høit og flyv, o Snekke!
 Flammevingen spred mod Sky!
 Ei den blege Død kan skrække
 Sjæle, som mod Himlen flye.
 Saa skal Danstems Flugt kun være
 Stolt og himmelhøi og stor,
 Saa skal Dannebroges Vre
 Naae til Stjernerne i Nord.

Hvitfeldt, Romeraand i Norden!
 Danste Curtius faer hen!
 Romeren sank stolt i Jorden —
 Flyv mod Himlen du og brænd!
 Sving paa Seirens røde Vinger
 Som en Cherub dig fra Jord!
 Hvor du Flammebanret svinger,
 Følge Kæmper dig fra Nord.

Danste! seer du hist hvad brænder
 Evig over Rjøge Bugt?
 Flammestiftens Navn du kjender,
 Mindes Heltens Himmelflugt.

Lys den høie Aand hift stander,
 Svinger Dannebrog fra Sky —
 Korsets himmelfaldne Banner
 Kun mod Stjernerne kan flye.

Nordstjalden.

Himmellyren flammer
 Over Kæmpehøien:
 Gamle Ege fuse
 Over Oldtids Grav;
 Mosset Bautaftenens Rune dækker —
 Hvo er du, som Kæmpeaanden vækker?

Er det dig, o Barde!
 Som med Sagastaven
 Aanden vil fremmane
 Af sin dybe Ro?
 Seer du ikke Kæmpestygger true —
 Svovsblaae flammer over Graven lue.

Er det Heltekræften,
 Du i Graven søger?
 Vil du Kæmpesværdet
 Mane frem af Muld?
 Vil din Faders Urne du oplede
 Og hans Støv for alle Vinde sprede?

Vil i Storm du flyve.
 Med din Faders Aske?
 Vil du Harpen røre
 Med hans Dødningbeen,
 At du som en Oldtidsfjald kan sjunge —
 At din Røst kan Grave gjennemrunge?

Ja, dit Die luer
 Bardefinden gløder —
 Længselstaaren brænder —
 Sfjald! jeg seer din Kamp:
 Urnen maa du ryste, Kæmpen vække —
 Sværdet maa han dig fra Graven række.

Kampens Stund er kommen —
 O! men Kæmpen sover:
 Under Bautastenen
 Blunder Nordens Aand.
 Kraften svigter, og de Stærke ræbe;
 Varden flyer til sine Fædres Grave.

Bank kun stærkt paa Høien!
 Væk de gamle Helte!
 Lad dem atter hæve
 Sig til Kamp paa Jord!
 Deres Støv ei paa dit Hoved falder:
 Det er Aanden, som din Røst fremfalder.

Her maae Aander kæmpe —
 Her maae Døde tale —
 Faderen maa ryste
 Sønnens Sjæl til Liv;

Dødes Andepust maa Strængen røre,
 For de Levende kan Livet høre.

 Mander maae de ffue
 For de Fjenden ffimte:
 Mørkets Ræmpeffarer
 Kan kun Sjælen see.
 Grib i Harpen, Seer! hæv din Stemme!
 Du kan først Dæmonerne fornemme.

 Har du Ræmpen væffet
 Under Bautaftenen,
 Stødt i Gjallarhornet
 I det høie Nord;
 Hæv da Diet! peg mod Døderlide!
 — Der er Sværdet, hvormed vi skal stride.

 Lad i Hedninghøien
 Rustne Thyrfing smuldre!
 Oldtids Malm selv brister
 I den store Kamp:
 Under Golgatha det Glavind luer,
 Som for evig Midgardsormen fuer.

 Kan du det fremdrage —
 Kan med rene Hænder
 Korsets Helteffare
 Løfte det mod Sky —
 Da, o Skjald! din Røst mod Himlen runger —
 Salig, Livets Seierssang du ffjunger.

Til Billedhugger Freund.

(Da han reiste til Rom. 1817.)

Drag hen, hvor Skjønheds Genier dig vinke,
Hvor Landet, det forjættede, dig smiler,
Hvor Konstens Sphinx paa Oldtidsrester hviler,
Dg høit U dødeligheds Stjerner blinke!

Forgjeves skal ei Genien dig vinke:
Med Kjærlighed du efter Palmen iler —
Den gaadefulde Sphinx dig venlig smiler,
Dg ei forgjeves hine Stjerner blinke.

Bewar Klenodet, som du reent medbringer:
Den Kjærlighed, som from og hellig luer
For Guddomsglimtene i Konstens Rige!

Dg du skal skue det Guddommelige,
Forherliget i Konstens Tempelbuer,
Dg Herrens Aand skal laane Sjælen Binger.

Krakenstein-Stub.

I Danmarks Konstnerhave
Et sjældent Træ der stod
Med sydlig Tryllegave
I nordist Blad og Rod.

Det Billedblade strøede
Rundt om i Borg og Bråa,
Som malt med Morgenrøde
Af Sydlufts-Alfer smaa.

Der Elverpiger stode
Som aanded de kun Sang,
Som Nornen dem betroede
Chariters Dands og Gang.

Der milde Psycher bæved
Og segned hen i Dufte;
Henover Harpen svæved
Malvinas Aand i Luft.

I Farver, som kan blende,
Med Bliksom tale kan,
Kom ofte Ven og Frænde
Som fra et bedre Land.

De smiled os imøde
Fra Bladet underfuld;
De Blade aldrig døde —
Men Træet sank i Muld.

En Stund sig Aanden følger
I Blomstertræets Svøb,
Strøer Guld i Tidens Bølger,
Men følger ei dens Løb.

Mod Frihed Englen stræber
I stjønnest Farvedragt;

Kort Blomsterstøvet flæber
 Ved Vingens Solverpragt.

Du tidlig din udspiled,
 Har Bladguld-Farven tabt;
 Med Psycheflugt du ilede:
 Til Flugt din Sjæl var skabt.

Om Hellas Baar du drømte;
 Den blomstred i din Aand,
 Naar Baarens Farver strømte
 Livsalig fra din Haand.

Den Baar, du nu har fundet,
 Med Ætherblomster blaae,
 Er i det Land oprundet,
 Hvor Sol ei skal nedgaae.

Din Id du der fuldbringer,
 Af Himmelluft omsuust,
 Naar Evighedens Vinger
 Har Tidens Værker knuust.

Velkomstsang.

(Til mine Venner Dr. Estrup og Dr. Schouw ved deres Hjemkomst
 fra Italien 1820)

Vær hilset her, hvor danske Hjerter banke,
 Trofaste Æt af gamle Dan!
 I Laurens Baar var herligt at omvænke;

Men Danmark blev dog Fædreland,
 Og selv i Vinterstormens Drøn
 Mod Norden jubler Nordens Søn.

Har Diet seet det Skjønneste paa Jorden,
 Det Skjønnes Billed ei forgaaer;
 Det Bedste søger Sjælen dog i Norden,
 Hvor tro det danske Hjerter slaaer:
 Her møder Eder Fædres Land
 Med danske Venners Broderhaand.

Velkommen du, som Aandens Veie spored
 I fjerne Tiders dunkle Skrift!
 Guldgrubens Mø, som du har Trostfab svoret,
 Er rig paa gyldne Storbedrift;
 Hun følge dig paa Fædres Spor
 Til Lys i Gruberne mod Nord!

Og du, som Himmelziffrene udtyder
 I Blomstens Billedskrift paa Jord!
 Dig stille Livets gyldne Væld udflyder,
 Hvor Jordens Blomsterdronning boer.
 Hun boer og paa den danske Strand,
 Hun møder dig i Fædres Land.

Bær hilset, Brødre, hilset og omfavnet
 I danske Brødres gamle Lag!
 Hvad Flygtningen i Sydens Vaar har savnet,
 Ham skjenker Nordens Winterdag.
 Du, som dit Nord ei glemme kan!
 Bær hilset i dit Fædreland!

Den lille Hæg.

(Et Bysagn).

S Fattigskolen spinde saamange Piger smaa;
 Den mindste af dem Alle mest Spas kan finde paa.
 Naar Læremo'er er ude, hun tusind Løier veed:
 Paa hele Huset vender hun lystig op og ned.
 En Dag hun leer og springer: „Har I nu Lyst dertil,
 Skal alle vore Roffehjul sig dreie som jeg vil:
 Paa eengang skal de dandse.“ — „D ja! o ja!“ — „Saa
 spring!“

Strax snurrede alle Roffehjul sig lystelig omkring.

Det glæder de Smaapiger; en Stund de see derpaa.
 Nu knirker Læremoders Dør. „Nu alle Hjul skal staae!“ —
 Flux alle Hjul staae stille. Ind Læremoder treen.
 Kjønt ordentlig hver Pige sad atter ved sin Teen;
 Men Alle saae forbauset til Heren blandt de Smaa:
 (Hun af sin Moster lærte den lille Konst, de saae).

Fra Skolen gaaer Smaapigen til Fostermoders Huus;
 Der sysler gammel Snedkersvend med daglig Finkel-Ruus.
 Naar Barnet leer og synger, er gamle Snedker vred:
 Tidt efter lille Pige han Høvl og Hammer smed.
 Gik mindste Potte sønder, blev fattig Kone slem;
 Med Kjeppen slaaer hun Barnet, naar Sult det driver hjem.

En Dag den muntre Spasfugl i Døren stille staaer;
 Sært over lille Ansigt et bittert Smil der gaaer:
 I Fostermoders Hænder er Kjeppen alt beredt;
 Bildt Svenden svinger Kruset; han dybt deri har seet.

Den lille Piges Døie var venligt før og mildt;
 Endnu det smiler lystigt, men gnistrer trodsig vildt:
 „Hver Dag det bliver værre; nu er det alt for galt:
 Skal Kjøp og Kruus dog dandse — saa lad det dandse
 Alt!“

Knap Ordet er udfloiet — saa dandser Kjøp og Kruus
 Med Høvl og Bord og Bænke og med det hele Huus.
 Med Gryder dandse Potter paa Gulv en Trolddomsdands;
 Det er som Svend og Dvinde skal gaae fra Vid og Sands.
 I Døren staaer den Lille; heelt lystelig hun leer:
 Blandt Potter og blandt Gryder hun Svenden rase seer.
 Den gamle Kone tripper og raaber: Af og Bee!
 Tilfidsst dog Barnet ynkes og holder op at lee.
 „Staa stille nu!“ hun byder og hvisker lønligt Ord;
 Men lige lystigt dandser end Høvl og Stol og Bord;
 Med Potter og med Gryder gaaer Dandsen end fuldsært.
 (Kun Koffehjul at standse har Moster Barnet lært;
 Vel andre Ting i Verden hun tvinge kan til Hop,
 Men — nu hun først det mærker — ei til at holde op).
 Forfærdet selv hun flygter; men Dandsen bliver ved:
 De Potter med de Gryder ad Trappen dandse ned.
 Med Sang og Høvl og Dre, med Bænk og Stol og Bord,
 Gaaer Dandsen ud paa Gaden blandt Folkestimlen stor.
 Man forser sig og gruer; man skriger og man leer;
 Man veed ei hvad man tænker; man troer ei hvad man seer.
 Selv Politiebetjenten, den stærke Rettens Mand,
 Ei alt det gale Værktøi kan prygle til Forstand.

Begynder først det Døde paa egne Been at gaae,
 Det selv sin Grav maa søge og selv sig sønderslaae.

Den lille Her ret aldrig i Verden hexer meer:
 Naar Koffehjulet snurrer, ad barnlig Spøg hun leer;
 Men seer hun sorte Gryde, som Mine gjør til Hop,
 Med Gru hun mindes Dandsen — som ei vil holde op.

Til Frederik Schmidt.

(Den 27de Mai 1830.)

Utter kom med Blomst og Blad
 Englen i de grønne Klæder,
 Som ved Buggen for os qvad
 Om et Mai-Livs Alfe-Glæder;
 Deilig som den unge Vaar,
 Med sin Mailøvfrands i Haar,
 Om vort Livstræ hun sig svinger;
 Blomster fine Børn hun bringer.

Dig hun sjunger for idag;
 Mig imorgen hun besøger.
 Under Landsbypræstens Tag
 Nu hun hviler blandt hans Bøger,
 Sjunger rørt om Dal og Fjeld,
 Bæfter Mindet i hans Sjæl
 Om hans Buggesang i Dalen,
 Om hans Gang i Klippesalen.

Danmarks, Norges gjæve Søn!
 Dig har Nordens Skytsaand givet

*) Min Rejsefælle til Italien, 1818, 1819, f. d. 27de Mai 1771.

Barndoms-Berdmnen, dobbelt skjøn;
Som dens Billed blev dig Livet:
Mellem Dal og Fjeld du drog;
Mildt og kraftigt Hjertet slog;
Høit blandt Fjelde klang din Tale,
Mildt din Røst i Herthas Dale.

Sydens Herlighed du saae,
Nordens Storhed ei du glemte:
Saae du Bjerg og Bølger blaae,
Riæf du nordist Sang istemte;
Mægtig Strøm paa vilde Gang
Barndomseventyr dig sang;
Venligt, hvor din Sjæl var hjemme,
Danst du sang med norske Stemme.

Med et Norge i dit Hjem,
Mellem danske Kæmpehøie,
Seer du nu mod Aften frem,
Men med Morgenglands i Die;
Til din Hyrdeboligs Fred
Lindre klare Stjerner ned:
Venfæb, Kjærlighed og Hæder,
Landens Fred og Hjertets Glæder.

Hvad dig gjennem Sjælen klang,
Hvad i skjønnest Drøm dig rørte,
Hvad ved Buggen Englen sang,
Som fra Baar til Baar dig førte,
Hvad de største Landers Røst
Sang fra de Forflartes Ryst —

Det gjentoned dybt og stille
I dit Liv fra Hjertets Kilde.

Dg som Røst fra dybe Hav
Klang din Sang mig i det Fjerne,
Hist ved Klopstocks stille Grav
Dg i Glands af Sydens Stjerne.
Under Nordens Sneeskj, glad,
Her jeg ved din Urne sad,
Hørte atter Mindet svinge
Over os sin Tonevinge.

Hil dig, Konstens gamle Ven!
Alandens Præst med Bardestemme!
Livet, som ei farer hen,
Beed dit Hjerte skjønt at gemme;
Hos dit Livstræ Englen staaer,
Ungdomsfrisk endnu, som Vaar;
Mangengang paa Lysalfvinge
Hun dig Mailørfrandse bringe!*)

*) Frederik Schmidt døde som Præst i Himmelleve ved Roes-
kilde d. 16de Febr. 1840.

Rud Ene Rahbek.

(Ved hans Mindefest i et Privattheater, efter Fremstillingen af et af hans Lystspil.)

(1 8 3 0).

S Veemod hyller sig vor Glædesal;
— Ei Konstens Masse Livets Alvor følger:
Paa muntrest Spil dog sølsom Tomhed følger,
Naar Dækket falder, Lampen slukkes skal.

Dg underligt sig Hjertet i os rører,
Naar i den Verden, nys vi skjæmte med,
En Røst indtrænger, som fra Evighed —
Dg midt i Spøgen vi et Dødsbud hører.

Men toner i det Alvorsbud et Navn,
Som hæderligt alt klang for Barnets Dre,
Da er det som sig Sjælens Dyb vil røre
Med veemodsfuld Erindring, Tak og Savn.

Vor gamle Rahbek ei vi meer tør kalde
Med munter Røst hid til vort Maffespil:
Med Livets Tant hans Sjæl ei lege vil —
For Verdensscenen faae han Dækket falde.

— De vandre bort de gamle Hædersmænd:
En Slægt henfarer, som har lyst i Norden;
Til Ewald svang sig Nordal*) over Jorden,
Med Danmark famles Norge der igen.

*) Biskop Nordal Brun.

Som Brødreandens Kald til Klarheds Rige
 Henover Dal og Fjeld det ofte lød,
 Og Aandestfarer Skyen gjennembrød
 Paa høie Hymnetoners Himmelstige.

Med P r a m henvandrer T h a a r u p Haand i Haand;
 Til W e s s e l flagred B a g g e s e n og smilte;
 Til S u h m og R o t h e — N y r u p, M a l l i n g ilte;
 Med B a l l e mødes M ü n t e r s Forsteraand.

Sig et Aarhundreds Genius tilhyller —
 Udløst fra Tiden og dens Aanders Strid,
 Den priser Gud, naar Verdens tomme Id
 Er Skum, som Evighedens Hav bortsthyller. —

Om Himlens Fred det toned gennem Sky,
 Det lød, som Orgelklang blandt Bautaftene.
 Blandt Grave vandred gamle Rahbek ene:
 Hver Ungdoms-Stjerne saae han længst henflye.

Den Slægt, som leved, han ei meer tilhørte;
 Et halvt Aarhundreds Tanter og Bedrift
 Sig speiled i hans Liv og i hans Skrift —
 Til evig Jubelfest Guds Aand ham førte.

Fred med dig, Ven! Hvad her i Speil du saae
 Bortflyver for dit Bliif som Barndomsdremme:
 Din Aand henfarer fri paa Lysets Strømme,
 Vil Livets store Idealer naae.

D kast endnu et Aandens Blik tilbage
Til liden Scene, hvor tidt glad du stod!
Et rørt Farvel fra Sjæle, du forlod,
Vil kjærligt dig paa himmelsk Flugt ledsage.

Du glæded os og Danmark mangengang
Med muntert Bid i Konsten og i Livet —
Tak for hvert Lysglimt, du din Tid har givet!
Tak for din Ungdoms lunefulde Sang!

Tak for hvert Billed af det Liv, du skued
Og tro med Sandhedsfarver os gjengav!
En sanddru Slægt skal vidne ved din Garv:
Din Sjæl for Frihed, Ret og Sandhed lued.

Kunstnerens Syner.

Kunstnersjæle kan hvert Syn henrive,
Som i Phantastie og Sind indtrænger,
Enten det med djævelsk Blendværk stuffer
Eller det i himmelsk Sandhed straaler.
Derfor mellem Dyb og Himmel svæver
Kunstneraanden, som fra Jord sig løfter.
Mellem høiest Dval og saligst Glæde
Veien gaaer til Kunstnerparadiset.

Til Bologna strømmet Konstens Benner,
Til berømte Billedhuggers Værksted.

Skjalde sang hans Priis; ham Fyrster hædred;
 Laurbærfrandse fletted ham de Skjonne.
 Glad og rolig, stod han ved sit Arbeid,
 Trindt af høie Skikkelser omringet,
 Dem hans Genius gav Liv og Skjønhed.
 Tryk ved Mesterskabets vundne Krone,
 Kjæf og freidig, som en Konstens Fyrste,
 Gav den høie Mester Tanken Billed
 Og hvert Tankebilled Aand og Legem.
 Blandt de Mange, som hans Konst beundred,
 Stod en Dag en Fremmed taus og smilte,
 Medens han med væbnet Forskerøie
 Stirred paa hvert Billed koldt og længe.
 Tæffeligt var ei den Herres Afsyn;
 Liden var hans Bært, men stolt hans Afsærd.
 Fra de dybtindsjunkne Dienhuler
 Syntes Døden i hvert Blik at skele,
 Og i Smilet om spidsfindig Læbe
 Selvtilfreds sig bitter Haan udtalede
 Med Foragt for hvad han saae og hørte.
 Alle gif, og hos forbausset Mester
 Stod end taus med Haansmiil fremmed Herre.
 „Hvad opdager I, som ei Ier tæffes?“
 — Spurgte Konstneren med dæmpet Harm —
 „Er min Stræben høiest Priis ei værdig,
 Ei dog tyffes mig, den kan foragtes.“

„See kun selv!“ — gjenmæled fremmed Herre
 Og et lille Huulspeil ham henraakte.
 Hefstig Konstneren det greb og stirred
 Bleg og maaløs i dets blanke Huulning:
 For hans Die dreied sig hvert Billed

Med det hele Værksted sælsomt om ham;
Dg hvert Kunstværk blev et Brægebilled,
Som med djævelsk Liighed efterabed
Alle ædle Former i Naturen,
For dem til Uhyrer at forvandle:
Hvert et Træk af Storhed eller Høihed
Blev til skulstig unaturlig Brængen;
Smilet blev til Griin i Kvindens Afsyn,
Dg alt menneskelig Skjønt blev dyrisk.
Som forstenet, fra sin Himmel falden,
Med et opladt Helved for sit Die,
Stirred Mesteren i Speilets Afgrund:
„Djævel! nei, du lyver!“ — han udraabte —
Dg mod Elisen Trolddomspeilet knuste.

„Daare! du har seet og troer end ikke?“
— Svared fremmed Herre ham med Ratter —
„Dine Dines Lys du kan udslukke —
Hvad du saae, du skal dog evig skue.“
Med de Ord han gif og var forsvunden;
Men det gruelige Rædselbilled
Ei forsvandt — med Speilet det ei knustes:
Som indbrændt det blev i Sjæl og Die;
Dg hvorhen den Kunstner Blikket vendte,
Saae han sine Værker, som Uhyrer,
Stirre ham med Brægegriin imøde;
Dg hvert Minde om hans Liv og Jdræt
Blev en Plageaand med Slangesvøbe,
Som fra Konstens Paradiis ham pidsted.

Fra sit Værksted Mesteren var flygtet;
Mørk og ene, sad han i sin Stue.

Ei Natur, ei Konsten meer ham glæded:
 Hver en Livsroft syntes ham et Haansfrig;
 Bennetroft ham klang som Barnerangler;
 Aandens Vidnesbyrd i Konstnerhjertet
 Klang ham som en Røst fra Daarekisten;
 Verdens Priis og Hæder selv ham martred.
 Een kun var hans Tanke: „Daare, Daare!
 Himmelskikkelser du vilde skabe —
 Og det blev kun usle Djævelmyster.“

Længe saa han sad i mørke Stue;
 Tom og kold og død var ham al Verden;
 Menneffene saae han ikke mere;
 Ingen jordist Jdræt meer han agted:
 Selv den største syntes ham heelt usfel
 Og ei værd en Tanke. — Get kun mægted
 Underligt endnu hans Sjæl at røre:
 Det var Orgeltonerne fra Kirken,
 Det var Kirkekloffen, naar den kimed
 Til de store Festers Helligaften
 Eller ringed for de Dødes Sjæle.

Og en Pintsomorgen, som han vaagned,
 Stinned Foraarsolen paa hans Leie,
 Mens Basunerne fra Garisendi*)
 Aandens store Høitidsdag bebuded.
 „Herre! din er Aanden, din er Magten —
 Du kun Aanden giver og borttager —
 Herre! gav du — lad mig da ei tvivle!“
 Saa han bad og folded sine Hænder —

*) Det skjeve Taarn i Bologna.

I en Taarestrom hans Dval opløstes,
 Og det var ham som Basunens Toner
 Kaldte ham til evigt Liv fra Graven.
 Og han reiste sig og gik til Kirken;
 Men fra Kirken gik han til sit Bærksted.
 Naabent fandt han det; med glad Forundring
 Saae han sine Benner der omvandre,
 For at vise Fremmede hans Værker.
 Ingen ventede ham, og Ingen saa ham.
 Hyllet i sin Kappe, han sig satte
 Nederst i en Krog af Billedsalen,
 Og endnu han grued for at skue
 Rædselsbilleder i sine Værker.
 Saa en Stund han sad i dybe Tanter,
 Ubemærket, med tilhyllet Afsyn.
 Der blev stille. Han sit Hoved hæved,
 Reiste sig og troede, han var ene;
 Men paa samme Sted, hvor sidst han skued
 Frygtelige Gjest med Dødningsblikket,
 Saae han nu en høi og ædel Qvinde,
 Med et Afsyn som en salig Engels.
 Ogsaa hun hans Billeder betragtede
 I et Speil. — Hun ogsaa taug og smiled;
 Men i hendes Smil laae tusind Himle
 Og en Salighed, som Ingen nævner.

Mesteren sig nærmed, vilde tale,
 Men han mægtede ei. Den høie Qvinde
 Dreiede Speilet i sin Haand imod ham;
 For hans Dine rørte sig hvert Billed
 Med det hele Bærksted atter om ham;
 Men som i et helligt Tempel stod han:

Himmelstraaler spilled om hans Jøse,
 Og en Strøm af Toner ham ombølged,
 Dyb og salig, som fra Himlens Rige.
 Og han saae i Speilet sine Værker,
 Ei som Konsten havde dem fremstillet,
 Men som Konstnerøiet havde seet dem,
 Som i høi Begeistrings Diebliske
 For hans Sjæl de stod i Guddomsfjønhed —
 Livets, Konstens store Idealer.

„Himmelfste! ja saa det skulde være —
 Du mig atter viser hvad jeg vilde“ —
 Saa udbrod han; men, som vakt af Drømme,
 Saae han sig nu ene i sit Værksted.
 Foraarsolen venligt til ham blinked;
 End fra Kirken Orgelklangen toned;
 Men det underfulde Syn var flygtet.
 Dog hiint Billed fra den aabne Himmel
 Blev nu i hans Sjæl og i hans Dine.
 Brængesynet med dets Gru var svundet;
 Og, af Idealets Glædes omstraalede,
 Saae han atter trøstigt paa sin Jdræt:
 Hvad der mangled i fuldendte Skjønhed
 Ydmyg han erkjendte; men med Glæde
 Saae han ogsaa hvad af Idealets
 Himmelglorie han havde grebet.
 Og med freidigt Mod, med Haab og Styrke
 Greb paany han det henlagte Meisel,
 Priste Gud for hver Begeistrings Time
 Og — til større Mesterkab sig hæved.

H o l g e r D a n s k e ,

Et Digt

i

Fem Sangfredse.

Holger Danskes Sange.

I.

Hjemmet. Udgang i Verden.

Silsen til Frænderne.

Vær hilset, mit gamle Fædreland!
Du kjender mig vel ei ganske?
Engang jeg var en navnkundig Mand;
De kaldte mig Holger Danske.

Med mig drev Lykken et underligt Spil:
Hvert Barn mit Navn skulde kjende;
Dog Mænd skulde troe, den Mand var ei til,
Hvis Ny foer til Verdens Ende.

Mit Liv blev givet et sælsomt Aar:
Det aldrig i Verden ophører,
Og død kan jeg synes i tusind Aar,
Men dog i Løndom mig rører.

Jeg lever i Danstens Hjerter og Sind,
Jeg lever paa Folkets Tunge.
Kom ei jeg i Verdenskrøniken ind,
Dog Skjældene om mig sjunge,

Min Aand med Folkets Slægter foer hen;
 Dybt slumred den mange Gange.
 Med Folket den vaagner og kommer igjen
 Med Livet i Daad og Sange.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
 Og glad jeg rækker ham Haanden.
 Mit Levnet kommer hver Dansk ihu,
 Som glædes ved Folkeaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død:
 Med Kraft jeg kommer tilbage;
 Jeg er din fuldtroe Hjælper i Nød
 Paa Dannemarks gamle Dage.

Holger paa Ræmpehøien.

Hvergang jeg seer over Marken,
 Hvor Ræmpehøien end staaer,
 Mit tusindaars Hjerter sig rører
 Alt som jeg var elleve Aar.

Jeg maa opstige paa Høien
 Og see paa de Stene græe;
 Paa mægtige Dverligger
 Jeg atter mig hvile maa.

Og sufer det over Skoven
 I Bøgenes Fødeland,
 Og bruser det dybt fra Boven,
 Jeg nisser til Skov og Strand.

Ret aldrig Hjertet forgjetter
Den Høi, den Skov og den Strand —
Endnu har min Sjæl dog hjemme
I Kæmpernes Fædreland.

Fordum og nu.

Kæmperne vare heelt vilde;
De Karle jeg mindes vel.
De meente det dog ei ilde
Fordi de slog Folk ihjel.

De brummed med Skæg om Munden;
Men ærlig var deres Jd.
Godmodig var dog igrunden
Min Landsmand fra Arilds Tid.

Nu er mine Børn heelt tamme:
Nu brumme de kun saa smaat.
Men Blodet er dog det samme:
End kæmpe de ganske godt.

Nu er de heelt fine og snilde,
Nu Tiden har dem poleert;
Mit Folk dog ei mener det ilde
Fordi det har sig barbeert.

Sangens Fugl.

Til Sagn og Sange og Eventyr
 Jeg lytted, der jeg var lille.
 Ret aldrig den gamle Sangfugl flyer
 Fra min Skov, min Dal og min Kilde.

Endnu ſaa ganger her Sagn om D,
 Og Sangen er ei forſtummet;
 Som Eventyr, over Land og Sø
 Flyver Sandhed endnu formummet.

Fuldgjerne gaaer jeg i Hytten ind;
 Jeg hviler hos Gamle og Unge,
 Hvor Sangen trænger til Barnets Sind
 Og gjenflinger paa Folkets Tunge.

Holgers Sang om hans Moder.

Jeg ſprang til Verden; jeg var ei ſeen;
 Jeg ſprællede paa Moders Skjød.
 Min Styrke volded min Moder Meen:
 Hun favned mig og — var død.

Den Dag, de gav mig i Verden Navn,
 Kjær Moder paa Baaren laae;
 Den enefte Gang, hun tog mig i Favn,
 Jeg mangengang tænkte paa.

Jeg greb kun efter Livet med Lyst:
 Hvad Verden gav mig, jeg tog;
 Jeg died ved tvende Ammers Bryst:
 Den Ene kun lidt forsløg.

Fuldstærk jeg blev ved de Stærkes Varm,
 Fulddanskt ved det danske Brød;
 Men hjærligst favned mig dog hiin Arm,
 Som favned mig stiv og død.

En Krigsmand blev jeg, heelt barst og streng;
 Dog blev jeg om Hjertet blød,
 Hvergang jeg stued en liden Dreng,
 Som sprælled paa Moders Skjød.

Holger Danskes Bugge.

Ved Leire græsse nu Faar paa Bold,
 Hvor fordum Kæmperne druffe.
 Paa Leire stod der et gammelt Skjold;
 Det blev Holger Danskes Bugge.

Det gamle Skjold var der Lykke ved:
 Det var med Runer indgravet;
 Det bar, som Bugge, til Sjolunds Bred
 Kong Skjold paa Baad over Havet.

I Buggen saae jeg paa Bøg og Eg;
 De fused ved Borgens Rude.
 Fra Marken tog de den gule Neg:
 Den blev Holgers Danskes Pude.

I Buggen hørte jeg Harpers Klang
 Og Sang om Kæmpernes Seire:
 Det var de danske Skjalde, der sang
 Om Kæmpedrotter paa Leire.

I Buggen smelted en Sang mit Bryst,
 Liig Havfrustemmer fra Boven:
 Det var de danske Jomfruers Røst
 Fra Fruersalen i Skoven.

Jeg glemmer aldrig den danske Sang,
 Som Kæmper og Jomfruer synge;
 Og hvergang jeg hørte Skjoldets Klang —
 Jeg hørte min Bugge gynges.

Barndomsdrømme.

Hvad Holger Danske hørte og saae,
 Han aned i Barne=Drømme.
 Hvad Skjæbne jeg skulde i Verden faae
 Blev sjunget mig, der jeg i Buggen laae
 Ved Isfjordsbølgenes Strømme.

De Toner jeg kunde ei selv forstaae;
 De klang baade stærke og sømme;
 Men Ammerne sad og lyded derpaa.
 Jeg strakte ud mine Hænder smaa
 Og greb efter Synet i Drømme.

Jeg Bjerger med deilige Slotte faae
 Paa tonende Skyer svømme;
 Opslog jeg Diet, var Himlen blaa,
 De flyvende Skyer peged jeg paa —
 Til Liv blev de levende Drømme.

Feerne ved Solgers Bugge. .

Sex Feer stod ved min Bugge og sang;
 Det underfuldt gjennem mit Liv gjenklang.

Om Nordens Kraft og Fædrenes Mod
 Klang Ræmpesangen til Marv og Blod.

Den toned stolt med Valkyrierøst
 Fra Gloriandes pantsrede Bryst.

Dg Sværdet, min Haand paa Ronceval svang,
 Alt klirred i Skjoldmøens Buggesang.

Hvad Tid og Stund det Store maa skee,
 Det veed den gunstige Veiligheds Fee:

Viis, Palestina ved Buggen sang
 Om Klarhed i Tidernes dunkle Gang.

Dg rolig i Verdens fredløse Id
 Jeg greb Bedriftens gunstige Tid.

Om Seirens Lykke, om Laurens Krands
Sang Pharåmund a i Morgenglands.

Men Meliora gav lystigt Sind:
Hun aanded Roser paa Barnets Kind.

Perfina hvisted, kjærlig og om,
Om Kjærlighedslyffens anende Drøm.

Men Dybets Dyb i Naturens Bryst
Fuldtönig klang i Morganas Röst.

Hvad Trylleröst sang mig i Sjælen ind
Blev Tryllegaver i Barnets Sind.

Til Jdræt voxed, med Liv og Lyst,
Hvad Feerne saaede med Sang i mit Bryst.

Muelſen i Guder-Lunden.

S Herthas fusende Skove
Stod gamle Guder af Steen.
Bed Jæfjorddybets Bove
Laae blodige Dfferbeen.
Der strenge Morner henfore
Bed Nat over Borg og Hav;
Dg Røster, alvorlig store,
Udgik fra Kæmpernes Grav.

Men naar det rødmed i Øster,
 Og Fuglen i Skoven sang,
 Der tusind mildere Røster
 Igjennem Naturen klang.
 Det hvisted i Dfferlunden,
 Hvor Holger Danske blev fød:
 „My Jord af Hav er oprunden —
 Den gamle Verden er død!“

Jeg sad hos de stærke Ammer
 Paa Borgen ved Skov og Fjord;
 Jeg lytted i dunkle Kammer
 Til Sangen om gamle Nord.
 Den Sang vel aldrig jeg glemmer:
 Den klang mig som Rornerøst;
 Og dybest klang mig de Stemmer,
 Som lønligst smelted mit Bryst.

Holgers Sang om Wittekind*).

J Trug paa Issefjordsvoen
 Jeg gynged mangan Stund

*) Den store Sævernes Høvding; han blev overvunden af Keiser Carl den Store, og søgte Tilflugt og Hjælp hos Kong Gøttrik i Danmark, som efter Krønikerne var Holger Danskes Fader og som paa den Tid, da han bestred Carl den Store, her antages at have været den mægtigste Fyrste i Danmark og beklædet Overkongethronen paa Leire.

Dg Ulveungen fra Skoven
 Den blev Holger Danskes Hund.
 Jeg rusted Bestet i Dre;
 Vi sad under Bord med Lyst.
 Der fik jeg en Dag at høre
 Den store Wittefinds Røst.

Jeg saae hiin Kæmpe, fuldmodig,
 Ved Leirekongens Bord.
 Men Kæmpens Hjelm var blodig;
 Han mæled og saae mod Jord:
 „Mig fulgte Guder til Seire;
 Nu er jeg en hjemløs Gjest:
 Mig fulgte kun til Leire
 Mit Sværd og min gode Hest.

„For Irminsulens*) Vre
 Jeg blødte mangen Gang.
 Jeg knuste Keiserens Hære;
 Mit Navn havde mægtig Klang.
 For første Gang jeg leder
 Om Værn mod Mandevold;
 Med Blussel Wittefind beder
 Om Skjærm under Daneskjold.“

Dankongen brat sig reiser;
 Han mæler et mægtigt Ord:
 „Jeg værger dig mod hver Keiser
 Og mod hver Jette paa Jord.

*) Den store saviske Afguds Billedstøtte.

Lad komme tusind Hære!
 Lad lyne al Verdens Spjud!
 Ved Thor og Dankongens Ære!
 Jeg jager min Gjest ei ud."

Det Ord blev ei til Skamme:
 Kong Gøttrik i Harnisk foer.
 Mod Keiserens Driflamme*)
 Han kæmped med Tyr og Thor.
 Carl vendte brat sin Ganger;
 Det blev ham en blodig Dag.
 Til Hævn han knuste Fanger*)
 Og Guder med Dreslag.

En Dag i Leire=Halden
 Stod Saxlands Wittekind:
 „Nu Irminsulen er falden!
 Min Gud var døv og blind.
 Han aldrig meer sig reiser:
 Os knuste Christgudens Fod;
 Han bøier mig ved den Keiser,
 Som døber Verden i Blod."

Der Holger Danske var liden,
 Han hørte Wittekind's Ord.
 Det Ord jeg tyded siden;
 Jeg saae den Mægtiges Spor.

*) Det hellige Banner, siden de franske Kongers Palladium

**) 4500 hedenske Saxer.

Høit Kirfetaarnet kneiser,
 Hvor Irminsulen stod;
 Men Dankongen trodsed den Keiser,
 Som døbte Verden i Blod.

Solgers Bortsendelse.

Kong Gøttrik sad ene paa Leire Borg,
 Og mørkt var Dankongens Sind.
 Den Stund, jeg blev fød, jeg voldte ham Sorg:
 Net aldrig han flapped min Kind.

Net aldrig han saae paa Sønnen med Lyst,
 Der voldte sin Moders Død.
 Hvergang han hørte min stærke Røst,
 Han ønsked, jeg var ei fød.

Dankongen gav mig i Stifmoders Magt;
 Den Nød jeg døied dog kort:
 Kong Gøttrik svoer med Keiseren Pagt;
 Mig gav han til Gidsel bort.

Jeg vorte op i Keiserens Gaard,
 Langt borte fra Danmarks Strand;
 Men hvergang Svalen quiddred om Vaar,
 Den sang om mit Fædreland.

Dg hvergang Sommerens Lærke sang,
Dg Svanen seiled i Sø,
Jeg tænkte paa Danmarks Sangfuglevang
Dg Havet ved Bøgenes D.

Daaben i Rhin.

Der fløi gjennem Verden en Tanke;
Dens Binge var blodig rød:
Carolus, hiin store Franke,
Har voldet sin Broders Død.

Jeg saae ham en Pintsfemorgen;
Der døbtes Saxer i Rhin.
Han kom fra Ingelheim=Borgen
Alt med Mester Alcuin.

I Bog var Britten hans Mester;
Men Drotten var størst blandt Mænd.
Blandt Skjalde, Viismænd og Præster
Han knæled med Sværd ved Lænd.

Jeg kunde hans Andagt høre,
Mens Sværdet mod Stenen klang;
Men sært mig sfurred i Dre
Hvad Fuglen i Løndom sang.

Jeg skjætter ei Keiserens Throne,
Jeg sparkes hans Tro med Fod,
Klæber der ved hans Krone
En Draabe af Broderblod.

Jeg saae Carolus i Diet:
Det var som en aaben Bog.
Jeg saae, hans Tro var ei løiet:
Den Drot sin Broder ei slog.

Jeg saae den Mægtiges Pande;
Jeg æred den Høiheds Aand,
Der tvang Longobarders Lande
Og lagde Bildmænd i Baand.

Mod Carl blev Kæmper til Dværge;
Dog mildt var hans Diesyn.
Med Troen, som løfter Bjerger,
Hans Blik mig slog, som et Lyn.

Jeg kunde det ei udgrandske;
Det gik over min Forstand:
I Rhinen sprang Holger Danste —
Sprang op som en Christenmand.

Skriveren og Keiserens Datter.

Jeg stod en Vinteraften i Frankernes Stad
Ved den fremmede Flod.

Keiseren var kommen. Aachenseren var glad.
Blandt Bæbnerne jeg stod;
Holger Danske var Keiserens Gidsel.

Det glimted over Floden fra Keiserens Gaard:
Der var Dands; der var Spil.
Lettest fløi Prindsessen med Perler i sit Haar;
Med Gammen saae jeg til;
Men lyksaligst var Keiserens Skriver.

Prindsessen dandsed deiligt i Skriverens Arm
Paa det straalende Slot.
Alor Longobarden stod bleg og guul af Harm;
Men jeg dem undte godt:
Skjønne Viser sang Keiserens Skriver.

Jeg stod i Vinternatten ved Fruernes Hald
Paa den nysaldne Snee.
Emma skjald for Wren; hun bæved for sin Skjald;
Det Ingen maatte see —
Hun fra Buret bar Keiserens Skriver.

I Natten paa Altanen jeg Keiseren saae;
Han ei mæled et Ord.
Alor Longobarden stod guul og saae derpaa;
Men Døden jeg ham soer.
Longobarden bar Keiserens Banner.

Jeg gik den anden Aften i Frankernes Stad
Blandt Drabanternes Hær.
Keiseren i Raadet hos Erkebispens sad;
Paa Borgen blinked Sværd.
Der var mørkt i den Mægtiges Haller.

Jeg hørte hvor de mumled i Frankernes Maal
Ved den fremmede Flod.
Alor Longobarden red gul og bleg i Staal;
Jeg Frankerne forstod;
Høit de mumled om Keiserens Brede.

Jeg stod den tredje Aften i Keiserens Gaard
Ved den straalende Hald.
Keiserens Datter var Brudefrands i Haar —
Og Brudgom var hans Skjald.
Hele Verden saae Eginhards Lykke.

Holger Danskes Sange.

II.

Holgers Ungdom.

Solgers første Bedrift.

Kong Gottrik brød Tro og Love*),
Dg Keiseren var os gram.
Jeg kunde for Harm ei sove,
Dg rød var min Kind af Skam.

Jeg fulgte den store Keiser
Til Rom mod Barbarers Bold.
Med Keiserens Banner kneiser
Lombarden med Drage-Skjold.

Jeg saae paa Lombardens Die,
Han tænkte paa Svig og Sned.
Jeg agted paa Skjelman nøie:
I Dyst han Banneret smed.

Hver Christen veg med de Franske;
De Bantroe med Seir foer frem.
Ei ændsed de Holger Danske;
Mit Glavind dog sang med Klem.

*) Efter Krønikerne havde Kong Gottrik skamstændet enten Keiserens Gesandter eller Gidslerne.

Det sang for Lombardens Dre,
 Og Sjælen med Gru han slap.
 — Lad mig Standarten nu føre!
 Jeg sprang paa hans Ganger rap.

Hans Guldhjelm dækked mig Panden;
 Hans Brynie klang om mit Bryst.
 Gjenfunden var Bannersmanden;
 Hans Skjold var fremmerst i Dyst.

Høit pristest Lombarder = Skjelman;
 Jeg svinged hans Bannerstang.
 Jeg loe paa Danst under Hjelmen,
 Og atter mit Glavind sang.

Det sang, som Liigkloffen ringer,
 Hvor Bildmænd Keiseren bandt.
 Fri, svang sig Carl paa min Springer,
 Og store Seier vi vandt.

For Seiren priste de Franske
 Lombarden, jeg gav sin Rest,
 Bag Hjelmen loe Holger Danste:
 Jeg kjendte Lombarden bedst.

Ei kjendte mig Keiserens Die;
 Han var mig til Døden gram.
 Mit Kne saa maatte jeg bøie;
 Jeg Ridderslaget fornam:

„Lombard! du var tro og ærlig,
Dg Mod du har som en Fransk;
Som Tydsken du hjalp mig kjærlig,
Dg ei som en troløs Dansk.“ —

Op sprang jeg med Fryd og Smerte,
Jeg nævned mit danske Navn;
Brat smelted Reiserens Hjerte —
Han tog Holger Dansk i Favn.

Holger Danskes Bro.

Carl seired ved Romas Porte,
Dg Holger Dansk var med.
Paa Hingste, vilde og forte,
Toer Drknens Sønner affted.

Barbaren svinged sin Landse
Med Christine Hoveder paa.
Jeg lærte min Hingst at dandse
Paa Purpur og Silke blaa.

I Purpur og Silkeklæder
Laae Liig under Hestefø.
Den Bei til Seier og Hæder
Blev kaldt Holger Danskes Bro.

Holger og den indiske Fyrste

Jeg saae Fyrst Carvel ved Tiberens Mand;
 Paa Spyd ham naaede min Handske.
 Jeg stævned den asiatiske Mand
 Til Holmgang med Holger Danske.

Fyrst Carvel red til sit gyldne Telt;
 Der sad den indiske Skjønne:
 „Den bedste Ridder og største Helt
 Skal Hindostans Lillie lønne!“

Trompeter ftingred fra Hær til Hær;
 I Midten flød Tiberens Bove.
 Høit mellem Hærenes Banner og Spær
 Laae Den med Dlieftove.

Paa Den fegted vi, Bryn mod Bryn,
 Og Gnister foer os af Die;
 I Luften mødtes Sværdenes Lyn:
 Stor Hede maatte vi døie.

Den deilige Gloriant saae derpaa;
 I Lokkerne fletted hun Krandsen.
 Med Seirherren skulde Prindsessen gaae
 Fra Valen til Bryllupsdandsen.

Fra Teltet saae hun vort Ridderspil —
 Mig undte hun ei saa ilde:
 Men Drakens Ridder blifked hun til
 Med Dine kjærlighedsmilde.

Alt fik jeg til Afiaten Kam,
 Da blinked Landser fra Skoven:
 Hans Venner frelste hans Liv med Skam
 Til Skjændsæl blev Ridderloven.

Dog før jeg faldt i de Bantroes Bold,
 Det kosted blodige Vander;
 Mod Fyrsten jeg kyled mit knuste Skjold:
 „Slig Seier min Gud forbander!“

Jeg saae hans Kind: den var rød som Blod —
 Jeg Flammen saae i hans Die.
 Hvad stolt han mæled, jeg ei forstod;
 Jeg agted hans Ære føie.

Brat Fyrsten jeg paa Araberen saae;
 Den fløi som med Svalevinger.
 Hvor Flodens dybeste Strømme gaae,
 Bortsvømmed Drkenens Springer.

De Bantroe studsed. Der var stor Larm.
 Kun lidet glæded dem Seiren:
 Fyrst Carvel kjøled i Floden sin Harm;
 Han svømmed til — Christenleiren.

Holger og Prindsesse Gloriant.

Blandt Hedninger laae jeg i Bast og Baand;
 Jeg bandte de vantroe Sjæle.
 Da løstes jeg af saa deilig en Haand,
 Og mildere blev mit Mæle.

Prindsesse Gloriant for mig stod;
 Fra Kinden løfted hun Sløret.
 Hun Lyren slog ved sin Fanges Fod;
 Heelt sødt det klang mig i Dret.

Hun sang om Drkenens ranke Søn,
 Hun sang om sin Hjertenskjære.
 Hun sang om Kjærligheds skjønne Løn;
 Hun sang om Trostab og Ære.

Hun sang om den Elskedes Blomsterbrev:
 Nys kom det paa Duens Vinge.
 Et Laurbærblad hun fra Myrthen rev;
 Det skulde hun Dansten bringe:

Min Drn er fløiet til Keiserens Haand;
 Selv bandt han sin Fod med Ære:
 Til Nordens Bjørn er løst af sit Baand,
 Vil Drnen Vænkerne bære."

Jeg lytted til den Deiliges Røst;
 Jeg saae i de Dine sorte;
 I Fangetaarnet sad jeg med Lyst;
 Skjönt klang mig Fængselets Porte.

Med Alvor mænged jeg Skjemt iblandt:
 Jeg priste mit Buur med Gammen.
 Jeg æred Drnen, som selv sig bandt;
 Med Magt saa dulgte jeg Flammen.

Jeg saae paa Prindsessen rolig og mild,
 Hver Gang hun sang i mit Fængsel;
 Men — aldrig var jeg i hedere Ild,
 Og aldrig i større Trængsel.

Glæden i Fængsel.

Sjæle = Gammen i min Trængsel,
 Hvor de milde Toner klang!
 Kjære Lyd af rustne Hængsel!
 Solglimt gennem dunkle Gang!
 Deilighed i skumle Fængsel,
 Hvor den vantroe Skjønne sang!
 Sjæle = Gammen i min Trængsel,
 Hvor de milde Toner klang!

Fryd og Trængsel hos Veninden
 Med den underfulde Røst!
 Ild i Sjælen! Smil paa Kinden!
 Spøg paa Læben! Storm i Bryst!
 Fred foruden — Kamp forinden —
 Det var Smerte — det var Lyst.
 Fryd og Trængsel hos Veninden
 Med den underfulde Røst!

Holgers Liv i Fængslet.

De Døgn, jeg sad i Fængsel, jeg giver ei bort
For en Sommer fuldkjøn i det Grønne;
Mig Dagen var stækket, og Natten var kort:
Jeg tænkte paa den fremmede Skjønne.

Hver Dag jeg hørte Sangen fra Gloriant's Bryst,
Og min Sjæl var som Fugl i det Grønne.
Om Natten jeg drømte om Sangen med Lyst;
Jeg drømte om den fremmede Skjønne.

Jeg tænkte med al Ære; jeg drømte med Tugt,
Som en Fugl om en Blomst i det Grønne.
Kun Ulv spiler Kloen, naar Lammet er smukt;
Men Ridder bærer Sværd for de Skjønne.

Hver Aften hun mig bandt i mit Fængsels Baand;
Jeg det bar som en Falk i det Grønne.
Min Læbe kun rørte den Deiliges Haand;
Da rødmed vel den fremmede Skjønne.

Hver Morgen, naar hun løste sin Fange af Baand,
Var hun selv som en Fugl i det Grønne.
Hun smilede og sang, og hun rakte mig Haand;
Min Elskov var dog stum hos den Skjønne.

Det Skjønneſte.

Til Roſengaarden gif jeg i Jomfruens Haand;
 Der ſtod Roſer og Lillier paa Enge.
 Meer ſkøn dog, end Lillien, var Jomfruens Haand,
 Naar Fingrene dandsed paa Strænge.

I Roſengaarden quiddred Smaafugle med Lyſt;
 Der var liſligt i Sangfuglevrimlen.
 Meer ſkøn dog var Jomfruens ſmeltende Roſt,
 End Fuglenes Sang under Himlen.

Paa Tiberſtrømmen ſaae jeg, naar Dagen blev varm;
 Paa dens Bølger dvæled mit Dje.
 Meer ſkøn dog var Jomfruens følgende Barm,
 Naar Tanterne fløi mod det Høie.

I Natten ſtod jeg ene, naar Maanen opgik,
 Og i Floden Smaaſtjernerne glimted.
 Meer ſkjønt dog var Jomfruens tindrende Blik,
 End alle de Stjerner, jeg ſkimted.

Gloriants Priis.

Haand! du deilige Haand, ſom leged paa Strænge!
 Under dig bæved Strængene ſalig og længe.
 Svimmel endnu
 Kommer min Sjæl dig ihu,
 Haand! du deilige Haand, ſom leged paa Strænge!

Røst! du herlige Røst! dybttonende Stemme!
 Aldrig den fangne Ridder kunde dig glemme.
 Hvor du henklang,
 Smelted du Hjerter i Sang —
 Røst! du herlige Røst! dybttonende Stemme!

Barm! blufærdige Barm, som strengt dig tilhylled,
 Medens dit Hav af Toner Fangen fortrylled!
 Drømme blev Sang,
 Fulgte din bølgende Gang,
 Barm! blufærdige Barm, som strengt dig tilhylled!

Dine! deilige Dine, funklende, sorte!
 I eders Blik var Glands fra Himmerigs Porte.
 Fast i den Glands
 Gik jeg fra Samling og Sands —
 Dine! deilige Dine, funklende, sorte!

Sjæl! du flyvende Sjæl! du kjærlige høie!
 Du var i Haand og i Røst, i Barm og i Die.
 Dig jeg endnu
 Kommer graahærdet ihu —
 Sjæl! du flyvende Sjæl! du kjærlige høie!

Holgers Drøm i Fængslet.

Gi Sol i Taarnet jeg skinted
 Gi Luft eller lyse Strand;
 I Sjælen dog Sollys glimted:
 Den fløi til mit Fædreland.

Naar Fangen lukte sit Die,
 Min Sjæl blev en vinget Dreng;
 Den fløi mellem Ræmpehøie
 Ved Hav over Sjolunds Eng.

Hvad Skjönt jeg skimted i Drømme
 Dengang jeg i Buggen laae,
 Opdukket af Livets Strømme,
 Naar dybt i dets Bæld jeg saae.

Jeg hørte de gamle Sange
 Om Ræmpernes Liv i Nord;
 Jeg glemte, jeg selv var Fange:
 Jeg fulgte Ræmpernes Spor.

Jeg fløi med Slægternes Sjæle
 Igjennem ufødte Tid,
 Og selv Martusfinders Mæle
 Besang mine Fædres Id.

Jeg var en lykkelig Fange:
 Et Folk mig slutted i Favn;
 Og stolt i Fremtidens Sange
 Jeg hørte mit danske Navn.

Holger Danske og Burmand.

Der klang til Danmark en Ræmpesang
 Om Burmand og Holger Danske*).
 Der Burmand jeg hilset første Gang,
 Det skete med Staal og Handske.

*) See Ræmpevisen hos Veder Eyv.

Det gjaldt Klenodet med større Glæde,
 End Kronen, Keiserne bære:
 Det gjaldt den færeste Brudefrands
 Og Jomfru Gloriant's Ære.

For Klaffer græd Jomfru Gloriant;
 Jeg saa den Deiliges Jammer.
 For Æren jeg satte mit Hoved i Pant;
 Jeg sprang fra mit Fængselskammer.

Jeg mødte Kæmpens glubende Blik;
 Min Handske fløi mod hans Tunge:
 Jeg vilde ham lære — med bedre Skik
 Om ædle Jomfruer sjunge.

Net aldrig hørte jeg værre Mund;
 Ei saa jeg fortere Veiler:
 Med Burmands Mæle tuder en Hund,
 Naar Maanen i Skyen seiler.

Med Tænder bed han mit Ridderpant;
 Bildt flammed Dinenes Lue.
 Jeg red mod Lybiens Elefant
 Til Kamp for Hindostans Due.

Vi stred paa Den i Tiberens Flod
 I Dlieffovenes Skygge.
 Paa Rinden randt mig det unge Blod;
 Men det var mit Hæderssmykke.

Prindsesse Gloriant saa derpaa;
 Fjernt saa det Krigernes Hære.
 Den forte Burmand blev rød og blaa,
 Alt for den Deiliges Ære.

Tre Dage stifted vi Hug og Stif;
 Vi drabelig Landserne sjunge.
 Dog Burmand aldrig med bedre Stif
 Sit lært at beile og sjunge.

Hans krumme Klinge var fra Damask;
 Hans Stridshingst var af de Spanste.
 Mit Glavind splintred hans Pandebrast —
 Det Glavind var af de Danste.

Holgers Besøg i Keiserleiren.

Burmand laae paa Læberren,
 Svømmed i sit sorte Blod.
 Holger hilsed Fyrstemøen;
 Hos min døde Hingst jeg stod.

Over Ræmpen foer den Spanste,
 Hingsten med det ædle Blod.
 Paa dens Ryg sprang Holger Danste,
 Svømmed over Lærens Flod.

Fængslet ventede mig før Aften;
 Vel jeg kom mit Ord ihu.
 Rast henrev mig Ungdomskraften:
 Sol var langt fra Hav endnu.

Hingsten sprang til Keiserleiren;
 Kort jeg var min Keisers Gjest.

Til mit Fangetaarn, trods Seiren,
Vendte jeg min ſpanſke Hest.

Hil Jer! — klang min Roſt mod Seiren —
Lykken fulgte mig idag.
Roland! hent imorgen Seiren!
Sving den ſtore Keiſers Flag!

Følg ham, Jævnings-Lykt af Helte!
Jver! Oliver! Turpin!
Hertug Samſon! ſtram dit Bælte!
Sving dit Ridderſpær, Gerin!

Raſke Ottum! ſlyng din Landſe!
Op, hver Løve, stærk og ſtor!
Volter! lad din Ganger dandſe!
Reis dig, Ridderſkabets Flor!

Og der Holgers Roſt forſtummed,
Bruste Seiren, ſom et Hav.
Rampens stærke Løver brummed;
Carl et mægtigt Vink dem gav.

Roland ſvinged Driflammen;
Hæren reiſte ſig med Lyſt.
Til mit Fangetaarn med Gammen
Red jeg raſt med Solen Dyſt.

Utter knirked Taarnets Hængſel;
Fjernt Prindsſeſſen for mig ſang.
Holger drømte glad i Fængſel,
Vaktes brat ved Vaabenklang.

Det var Keiserleirens Helte,
 Roland, Oliver, Turpin;
 Mure hørte jeg dem vælte —
 Det var Samson og Gerin.

Der blev Jubel efter Trængsel:
 Keiser Carl var Pavens Gjest.
 Roland sprængte Holgers Fængsel —
 Jeg kom med til Kroningsfest.

Kroningsdagen.

Der var Pragt i Pavestaden;
 Alle Romas Klokker clang.
 Der var Glædeslarm paa Gaden;
 Alle Romas Klerker sang.

Paven satte Verdenskronen
 Paa den største Keisers Haar.
 Holger Danske stod ved Thronen,
 Hvor St. Peders-Stolen staaer.

Roland stod ved Holgers Side
 Og Fyrst Carvel uden Baand.
 Drknens Søn med Ord fuldblide
 Rakte mig sin Heltehaand.

Skjønne Dine paa os hviled;
 Der var Elfskovsblik iblandt.
 Men blandt alle Skjønne smiled
 Skjønnest Jomfru Gloriant.

Brudeparret.

Keiseren undte Fyrst Carvel godt:
 Han vilde til Daab ham tvinge;
 Med Daab han loved ham Lehn og Slot.
 Det agted Hedningen ringe:

„Frihed er bedre i Tigerens Drt,
 End Lænker i Hersterens Sale.“
 Brat Keiserens store Pande blev mørk;
 Det var ham en dristig Tale.

Keiseren saae Jomfru Gloriant;
 Han nikked til Holger Danske:
 „Eders er Jomfrufrandsen, I vandt —
 I greb den med Ridderhandske.“

Holger blev som et dryppende Blod;
 Til Jorden slog jeg mit Die:
 „Er Keiser Carl Holger Danske god,
 En Bøn saa vil I mig føie.“

Keiseren nikked. Jeg blev fuldglad:
 „Hr. Keiser! und mig en Gammen!
 Lad mig ei stille de Sjæle ad,,
 Vor Herre vil have tilsammen!

„Vil I høre min første Bøn,
 Tving ei til Troen, den Brave!
 Giv Hindostans Mø til Drkenens Søn!
 Og gjør ei Drnen til Slave!“

Bønnen hued ei Keiseren stort;
 Dog frie han bød dem bortdrage.
 De græd ved mit Bryst bag Romas Port;
 Det mindes jeg alle Dage.

Trylleslottet.

Jeg stod i den venlige Sommerqvæl
 Paa Fjeldet ved Velslands Strande.
 Et Seil mig vinked et fjernt Farvel
 Og dukked i blinkende Blande.

Jeg stirred efter det hvide Seil;
 Det svandt, hvor Solranden lued.
 Med Seilet gled over Havets Speil
 Den favreste Jomfru, jeg skued.

Men see! hvor Seilet og Solen svandt,
 Dysteg en Stad for mit Die:
 Af Bølgen vel tusind Taarne oprandt
 Med Kroner og gyldne Fløie.

Og Staden var et eneste Slot,
 Et Slot af tusind Paladser.
 De spillede i Guldglands og Himmelblaat
 De himmelstræbende Masser.

Og Slottet stod paa en himmelft D
Paa Bjergets straalende Tinde.
Altanen sig speiled i glødende Sø;
Der stod den deiligste Dvinde.

Saa skøn var ei Jomfru Gloriant;
Slig Herlighed Jorden ei kjender.
Hun stod i Purpurfkyens Gevant,
Med Krands i vinkende Hænder.

Jeg saae de bølgende Loffers Strøm
Det deilige Hoved var bøiet.
Det var som Naturens dybeste Drøm
Var malt den Skjønne i Diet.

Det var mig som kjendte jeg Synet godt
Alt fra mine Barndomsdrømme.
I Skyen saae jeg Morganas Slot;
Det svømmed paa Rosenstrømme.

Med Skyen den Deiliges Billed svandt —
Til Luft blev Taarne og Fløie;
Men herligt af Sjælens Dyb det oprandt,
Hvergang jeg lufte mit Die.

Holger Danskes Sange.

III.

Heltelivet.

Solger Danstes Bei.

Jeg frit mig tumled i Verden om;
Jeg fulgte mit danske Sind:
Den Røst, der ærlig, fra Hjertet kom,
I brave Hjerter foer ind.

I Skoven klang det alt som man sang;
Det lærte mig Store og Smaa;
Mit Skjold og min Livsang gav jeg dog Klang,
Dg tog hvad der fulgte paa.

Den Hedning gav jeg gjerne Gudsfred,
Der bed for sin Tro, som en Hund.
Den Christen smed jeg i Dyndet ned,
Der kun havde Troen i Mund.

Blandt Skovens Ulve tuded jeg ei;
Til Snoggang stod ei min Hu.
Jeg kom dog længst paa den lige Bei;
Den Bei veed Dansken endnu.

Keiser Carl.

Saa venlig en Drot jeg aldrig saae
Som Keiser Carl med de Dine blaae;
Men saae jeg Carolus i Harm opgløde,
Jeg før vilde Lybiens Parder møde.

Carolus var stor, dog tilmaade lang;
Om Panden de nødbrune Loffer hang.
Hans Hoved var rundt, hans Dine store;
Paa Drnevinger hans Tanker fore.

Hans Kind var skarp, mere bruun, end rød;
I Spøg han Gangerens Hovsto brød.
I Kraftleg stod han paa høiest Stade
Dg løfted en Ridder i Staal og Plade.

I Fyrsternes Raad var Keiseren størst;
Hvad Stort han saae ophoied han først.
Han sad blandt Skjalde, Viismænd og Præster,
Dg æred hver Tankens og Ordets Mester.

I Dygt var Carl en luende Brand:
Hans Landse nedlyned Hest og Mand;
Sit Sværd han svinged med Seiersglæde,
Dg Sværdet gennemskjar Staal som Klæde.

Jeg mange kronede Hoveder saae;
Men alle de var mod Carolus smaa.
Dog Keiserens Krone jeg agted føie
Mod Aanden, jeg saae i den Stores Døie.

De tolv Jævninger.

Tolv Riddere sad ved Keiserens Bord;
 Den trettende med dem i Kamp udfoer.
 Saalænge jeg red med de Tolv i Dyst,
 Indtil vi deelte Hæder og Lyst.

Geert leged med Landsker i Dyst fuldsnild;
 Stolt Engeler red med Sang gjennem Fld.
 Naar Hertug Samson i Hal indtreen,
 Da rysted baade Planter og Steen.

I Dystløb kom Ingen Hr. Iver nær;
 Berin kunde gribe det flyvende Spær.
 Hr. Bove oprykked Egen med Rod,
 Og Dttum svømmed som Fisk i Flod.

Gerin skjød Drnen i høiest Flugt;
 Grev Volter sprængte hver Port, som var luft.
 Hvor Jomfruer nikked bag Gitter og Stang,
 Som Fugl over Muur sig Oliver svang.

Den største Jævning var from, som stærk:
 Turpin bar Pantser og Messesærk;
 For Hedningsjælene Bispen bad,
 Naar Krop og Hoved han splitted ad.

Den Mindste sad øverst ved Keiserens Bord;
 Hans Navn med Ry gjennem Verden foer:
 Den mindste Jævning, fuldrast og skøn,
 Var Roland, Keiserens Søstersøn.

Naar Roland i Fruerstuen sang,
 I Stegerset alle Smaaterner sprang;
 Men blæste Roland til Strid paa Luur,
 Da gungred i Borgen Port og Muur.

De Jævnninger glemmer jeg ingen Stund:
 Hiin Bisp var en Mand til Haand, som til Mund.
 Ret aldrig jeg hører et Horn endnu,
 Min Siæl jo kommer Roland ihu.

Baabenhvile.

Mod Mænd var Holger lidt mut iblandt,
 Naar Mænd saae skjævt til min Lykke.
 Den Krands, mig de Skjønnes Hænder bandt,
 Jeg holdt for mit bedste Smykke.

Blandt Mænd bedst hued mig Baabenklang,
 Og Harpetoner blandt Fruer.
 Jeg hørte heller Jomfruers Sang,
 End Skraalet i Drifkestuer.

Var Sværdet paa Kæmpernes Hjelme slidt,
 Jeg helst det hvæssed hos Skjalden.
 Blandt Troubadourerne sad jeg tidt
 Med Roland i Fruerhalden.

Vi undte hverandre Vren fro ;
 Vi saae ei skjævt til hinanden.
 Ad Dværgenes Avindsblif vi loe
 Med Jomfruers Krands paa Panden.

Triumphdagen.

Carolus bar Verdenskronen ;
 Han holdt Triumph i Paris.
 Tre Fyrster knæled for Thronen ;
 Høit Skjaldene sang hans Priis.

Blandt Troubadourernes Rhyng
 Jeg stod i den høie Hald.
 Jeg hørte Eginhard synge ;
 Han var en lyksalig Skjald.

Jeg prisste Skrivers Lykke,
 Søm Reiserens Datter vandt.
 Selv bar jeg paa Hjelmens Smykke
 Skjøn Gloriant's Benstabs-Pant.

Jeg saae paa den store Reiser
 Og Kongerne ved hans Fod.
 Først Maurerkongen sig reiser ;
 Hans Afsyn var rødt som Blod.

Han trued med Hevnerbliske,
Mens Trostabseden han svoer.
Jeg troede Argoland ikke:
Med Harm han sluged hvert Ord.

Lombarderkongen stod bøiet;
Fast mindre troede jeg ham:
Jeg saae Desider i Diet;
Det gløded med tulgte Skam.

Den tredie Fyrste heelt mægtig
Oplofted sin Ræmpehaand.
Hans Ed mig tyktes fuldvoxet;
Han svoer med frimodig Aand.

Han saae jeg, da jeg var liden
Og sad med Ulv under Bord.
Nu stod jeg Roland ved Siden
Og hørte Wittekind's Ord.

Jeg kunde min Fryd ei dæmpe;
Han svoer ved den christne Tro.
I Ræne sank Tydsfernes Ræmpe,
Foer op som en Ridder fro.

Løftet i Seiren.

Keiseren gav mig Borg og Lehn
Dertil stor Magt og Ære;
Ei heller var jeg til Drlog seent;
Jeg maatte hans Banner bære.

Brudt var Lombardens Pagt og Ed;
Fjernt Maurerkongen snylte.
Med Hæder Keiserens Drne stred;
Høit Roland i Kampen lyfte.

Seiren omfløi min Bannerstang,
Dg Lyffens Fugl min Landse.
Paa Borgen Dronningens Møer sang —
De smykked min Hjelm med Krandsse.

Herrerne saae lidt skjævt iløn,
Naar Jomfrusang mig priste;
Dg mindst forlystet Keiserens Søn
Den Hæder, han selv forliste.

Carlot var Keiserens Diesteen;
Hans Sjæl var Glød og Flamme.
Mod Himlen kneised den unge Green
Fra Jordens høieste Stamme.

Blæste Roland ved Seirens Fæst,
Blev Carlots Blik heelt vilde;
Naar Prindsen sad paa sin Faders Hest,
Ham Verden tyktes for lille.

Keiseren gav jeg glad mit Ord;
Det Ord blev svært at holde:
Ung Carlots Liv trygt Bærg jeg soer
Til Holgers Lemmer blev folde.

Carlots Moder en Dag jeg saae;
Hun vinked bleg fra Svalen.
Prindsen foer i sin Rustning blaa
Med Hæren igjennem Dalen.

Deilig blinked i Staalets Glands
Den Helt med Jomfrulemmen;
For Rolands og Holger Danske's Krands
Selv Verdenskronen han glemmer.

Carlott i Slaget vildt fremfoer;
Sit Liv han agted føie.
Den Ven, der hjalp ham, Døden han soer;
Han blødte med Lyn i Die.

Lidet jeg ændsed Drengens Harm;
Jeg seired mod hans Villie;
Jeg vristed ham ud af Dødens Arm;
Han blegned alt som en Lillie.

Sværdet han greb fra Jorden brat;
Dets Lyn mig foer mod Panden.
I Pant jeg havde min Ære sat:
Jeg boded med Skjolderanden.

Aldrig udholdt jeg værre Dyst:
 Jeg stod som Marmorstøtte;
 Mig Pladerne sprang fra Skulder og Bryst;
 En Stund fuldstille jeg blødte.

Længe jeg huffed den dyre Ed;
 Jeg kold hvert Saar lod brænde.
 Tilslidst blev Holger Danske dog vred,
 Og brat havde Tvisten Ende.

Aldrig saae jeg en værre Dag:
 Mit Liv jeg vilde værne;
 Men aldrig slog jeg et værre Slag —
 Paa Jorden fald Carlots Hjerne.

Holgers Anger.

Tidt jeg stod, hvor Kæmper blødte,
 Dem jeg vog i freidig Dyst;
 Brustne Dines Blik mig mødte —
 Let dog aanded Holgers Bryst.
 Tungt jeg drog fra Brystet Aanden,
 Med ung Carlots Liig ved Fod;
 Hvor mig Sværdet sank af Haanden,
 Brændte mig hiint unge Blod.

Dag blev Nat for Holgers Dø;
 Syn og Tanke mig forgik.
 Kun eet Glimt jeg mindes nøie:
 Det var Carlots sidste Blik.

Ned i Muld jeg stirred længe,
 Og mit Hoved sank mod Jord.
 Maanen skinned over Enge;
 Op fra Carlots Blod jeg soer.

I min Sjæl der streg en Stemme;
 Holgers Bryst den sønderled —
 Aldrig jeg dens Gru kan glemme:
 Holger Danste brød sin Ed!
 Med det svære Ord paa Hjerte
 Løstet jeg den faldne Helt.
 Sønnens Liig jeg bar med Smerte
 Til den store Faders Telt.

Der blev Sorg i Keiserleiren;
 Bleg den høie Herster stod.
 Sønnen lagde jeg med Seiren
 Og mit Hoved for hans Fod.
 Der var Dval og Harm at skue
 I den store Keisers Blik.
 Døden saae jeg i dets Lue —
 Læng til Fængslets Grav jeg gik.

Nolands Forbøn.

Roland var Holger Danstes Ven.
 Han naaede knap til min Skulder;
 Frankernes mindste Ungersvend
 Var rappest i Kampens Bulder.

Lystig han sang i Keiserens Hær;
 Net aldrig jeg saae hans Lige:
 Dyrendal hed hans lange Sværd;
 Det frelst Keiserens Rige.

Hvergang Roland Dyrendal svang
 De stærkeste Kæmper blødte.
 Dødsbud for tusind Dren klang,
 Naar Roland i Hornet stødte.

Olivant hed hans gyldne Horn;
 Det blæste han med stor Gammen.
 Mænd han meied, som Bønder Korn,
 Og Hære blæste han sammen.

Roland frem for Keiseren sprang;
 Om Hornet klirred hans Handske;
 Dyrendal haardt mod Glisen klang:
 „Jeg borger for Holger Danske!“

Roland mæled et Ord fuldtro;
 Han vilde mig frelst i Nøden.
 Brat han taug dog, heelt lidet fro:
 I Keiserens Blik laae Døden.

Dommen udfoer fra Keiserens Mund;
 Fast værre blev Holgers Trængsel:
 Den var Dødsens, der nævned en Stund
 Mit Navn, mit Liv og mit Fængsel.

Holger i Hungerstaarnet.

Jeg svelted i Taarnet: det skorted paa Brød;
 Dog Hunger var mig den mindste Nød.
 Mit danste Blod mig til Rinden foer,
 Alt for jeg glemte mit Ridderord.
 Med Harmen jeg dybt i min Tunge bed,
 Alt for jeg glemte hiin dyre Ed.
 Mod sorten Muld jeg mit Dief vendte:
 Ung Carlots Blod paa mit Hoved brændte.

En Dag fornam jeg en myndig Røst:
 „Dpløft dit Hoved og vær fuldtroet!
 Paa Jorden var ingen Mand saa stor,
 Han brød jo Løftet, sin Gud han svoer.
 Slog Verden ei selv Guds Søn ihjel,
 Og frelst hun blev dog alligevel“ —
 Mod sorten Muld jeg dog Diet vendte;
 End Carlots Blod paa mit Hoved brændte.

Og atter taled hiin stærke Røst:
 „Dpløft dit Hoved og vær fuldtroet!
 See! her staaer Erkebispens, din Ven;
 Den Ed, du brød, jeg heler igjen!
 Jeg lover dig Fred fra Paven i Rom,
 Hvad Blod der saa paa dit Hoved kom“ —
 Mod sorten Muld jeg dog Diet vendte:
 End Carlots Blod paa mit Hoved brændte.

Da mæled Bispens for, tredie Gang:
 „Din Bod dog vorder fuldstreng og lang —

Tre Aar ei Holger Danste skal lee
Dg hverken Sol eller Maane see;
Al Verden skal troe dig af Hunger død,
Naar Carlots Moder sender dig Brød."
Fra sorten Muld jeg mit Die vendte:
Det var mig som Blodet mindre brændte.

Men Taaren brændte paa Hølgers Kind;
Mig rørte hiin sorgslagne Moders Sind:
Den høie Frue, hvis Søn jeg slog,
Fra Dødens Grube min Sjæl opdrog.
Kuldfarst jeg greb, i mit Fangebaand,
Det Brød, der kom fra Dronningens Haand.
For Vand hun gav mig god Viin til Drikke
Om Sol og Maane spurgte jeg ikke.

Den fangne Holger i Spanieland.

I Modgang loe jeg vel mangen Gang,
Dg tidt jeg sang i Glende;
Men aldrig jeg loe, ei heller jeg sang
Tre samfulde Aar tilende.

Mig Bispen førte, liig Bjørn i Buur,
I Løndom med Keiserleiren;
Dg jeg sad stille bag sorten Muur,
Naar Hæren stormed til Seiren.

I Verden var Holger Danste glemt;
Fast død var Vren med Navnet.
Bed Ebros gif det Keiseren slemt,
Mod Mauren blev Dansken savnet.

„Var Nordens Vilddas saasandt ei død“
— Saa klang det fra Bispens Tunge —
„Fuldvist han hjalp os af denne Nød
Dg lod nu sit Glavind runge.“

Brat Keiseren blev som en kaltet Muur;
Men Roland nikked heelt fløgtig:
„En levende Bjørn her sidder i Buur;
Han tykkes mig fuldt saa dygtig.

„Vil Morbroder høre mit Raad idag,
Vi løse hiin stærke Fange!
Dg komme vi ei med Seir fra Slag,
Jeg selv vil i Buret gange.“

Paa Roland stirred Keiseren vist;
Han kunde hver Sjæl udgranske:
„Saasandt mig hjælpe hiin rige Christ!
Den Bjørn er dog Holger Danste.

„Men har han døiet saa lang en Bod,
Dg er han ei død af Hunger,
Sin Krop han bærer vel knap paa Fod,
Dg mægtigt hans Sværd ei runger.

„Men var han en fuldtagen Mand endnu,
Dg gav jeg ham fri med Ære,
Til Hevn vel før staaer Danstferens Hu,
End til mit Banner at bære.“

„Den Karl er endnu heelt vel ved Magt“
 — Fra Bispens Tunge lød Svaret —
 „Dog til han har svoret os trofast Pagt,
 Han sidder fuldtvel forvaret.“

De gik til Taarnet, hvor Holger sad;
 De tinged med mig om Pagten.
 Da sparked jeg Muren ud fuldglad;
 Dertil min Fod havde Magten.

De studsed Alle, som saae derpaa;
 De kjendte mig før ei ganske:
 De meente, det var de Mure graae,
 Der fængslede Holger Danske.

Min Billie kun var mit Fangebuur:
 Min Synd kun vilde jeg sone.
 Fri gik jeg ud af den sprængte Muur;
 Fri svor jeg for Keiserens Throne.

Kampen med Maurerne.

Seg red mellem Roland og Bispen med Lyst;
 Med Maurerne holdt vi vældelig Dyst.
 Pamplonas Mure vi styrted i Gruus;
 Med Bulder vi kom i Gerona i Huus.

Vi tog Barcelona med Fæller i Haand;
 Vi tæmmede de mauriske Tigre med Baand,
 Men før Saragoſſa ſin Port os oplod,
 Tre Dage vi farved Ebro med Blod.

Vi kæmpede ved Floden tre Nætter i Rad,
 Og Keiſeren ſaae det. Han nikkede fuldglad.
 Hvor Olivant ſtingrede og Dyrendal klang,
 Med Roland jeg førſt over Murene ſprang.

Briſort hed min Ganger; den ſprang ſom en Hjort.
 Courtain hed mit Slagsværd, fordi det var kort.
 Min Ganger var langſtrakt, men ſtaffet mit Sværd;
 Derfor gif jeg Fjenden et Skridt mere nær.

Min Hingſt bar ei Rytter, mens jeg laae i Vaſt;
 Glad fløi han med Holger, hvor Skjoldene brast.
 Mit Sværd var forruſtet; det ſang ved mit Greb;
 Paa Maurernes Pauder fuldblankt jeg det ſleb.

Min Arm havde hvilet tre Somre i Baand;
 Tre Døgn kom ei Banner og Sværd af min Haand.
 Mit Navn var forſtummet; nu fik det god Klang,
 Hvor Maurerne pøb og hvor Frankerne ſang.

Seiersfeſten i Saragoſſa.

Saragoſſa ſaae jeg prange
 Med de røde Taarnes Pragt.

Maurerslottets Buegange
 Gjenløb af de Christnes Sange.
 Ridderskabets Flor holdt Vagt.

Der var Seiersfest i Staden;
 Steenpaladser var vor Leir.
 Blomster faldt, som Snee, paa Gaden;
 Tæpper pryded Slotsarcaden.
 Blege Maurer saae vor Seir.

Der, hvor Ebros Strøm sig fruser
 Under Marmorborgens Fod,
 Der, hvor Dag og Nat det bruser,
 Vandspring høit i Hallen suser,
 Der min store Keiser stod.

Gjennem Guldorangers Haver
 Blaamænd til Paladset gik.
 Sorte Skjønne bragte Gaver;
 Konger bøied Kneæ, som Slaver,
 For den store Keisers Blik.

Bed hans Side stod hans Frænder,
 Hine Tolv med Jævningsnavn.
 Verden deres Navne kjender;
 De var Holger Danstes Venner:
 Alle tog de mig i Favn.

Spaniens Døttre os befrandsed.
 Rolands Horn fik lystig Klang;
 Seiersglæden kun han sandsed.
 I den høie Sal vi dandsed,
 Hvor de friske Bænde sprang.

Aldrig glemmer jeg hiin Gammen
 I de stolte Maurers Hal.
 Sidstegang ved Fakkelflammen
 Saae mit Die glad tilsammen
 Dem, som faldt paa Nonceval.

Nonceval.

Høit paa Pyrenæers Fjelde
 Red vi over Sky med Seir.
 Maurers Skat, vi vandt med Vælde,
 Fulgte Hæren med vor Leir.

Ved den store Keisers Side
 Holger red med Bannerstang.
 Lystig under Bjergelide
 Nedenfor os Roland sang.

Ved de sorte Fjeldes Huler
 Nys vi red ham glad forbi;
 Der han ventede Byttets Muler
 Paa den snevre Klippesti.

Muler krøb, liig Myrer sorte,
 I de dybe Dales Tragt;
 Der, ved tvende Rigers Porte,
 Ridderskabets Flor holdt Bagt.

Længe Roland blev tilbage
 I det mørke Ronceval.
 Skyen fløi, som skumle Drage,
 Over mørke Klippers Dal.

Ei Carolus aned Fare;
 Tryk den høie Keiser loe.
 Under lette Ridderstare
 Klappred muntre Hingstes Skoe.

Dæmpet lød der fjerne Toner
 Bag de sorte Klippers Hegn.
 Var det vilde Bjerg-Bassoner?
 Var det falske Maurers Tegn?

Gavalon, fuldsnild og fløgtig,
 Biste Keiserhæren Bei.
 Han i Fyrsteraad var dygtig;
 Jævningsnavn han bar dog ei.

Gavalon med skarpe Blikke
 Red min store Keiser næst.
 Gavalon jeg troede ikke:
 Han var Maurerkongers Gjest.

Nys han kom med Guld og Slaver
 Fra de Overvundnes Stad.
 Rigt behængt med Fjendegaver,
 Han paa Maurerhingsten sad.

Fra de vilde Baffers Stammer
 Bar han ydmyg Fredens Green;
 Men jeg skinted Hadets Flammer
 I hans hule Diesteen.

Frem vi red, og tidt jeg lytted:
 Længst forstummed Rolands Sang;
 Toget saae jeg ei med Byttet.
 Dybt et Horn fra Dalen klang.

„Herre Keiser! Roland kalder“ —
 Gavalon dog listig loe:
 „Er det Rolands Horn, der gjalder,
 Er hans unge Hjerte fro.“

Tryk den store Keiser nikked.
 Frem vi red. — Paany det klang.
 Blodet mig i Hjernen prikked;
 Bryniens stærke Ringe sprang.

„Roland kalder, Herre Keiser!
 Hør, han ryster Fjeldets Muur!“
 Gavalon heelt trodsig kneiser:
 „Roland leger kun med Luur.“

Frem vi red. — Jeg lytted længe.
 Stum jeg knuged Banrets Stang;
 Blodet vilde Brystet sprænge.
 Roland blæste tredie Gang.

Det gjenløb fra Klippemuren,
 Som en Røst fra Gravens Skjød,
 Som han gjennem Fjeldnaturen
 Aanded Varslet om sin Død.

Brat vi vore Hingste vendte;
 Ned mod Ronceval vi foer.
 Sværdet os i Haanden brændte;
 Ingen mæled meer et Ord.

Gavalon kun blev tilbage;
 Over ham min Ganger sprang.
 Aldrig red jeg Hest saa fage;
 Aldrig blev mig Veie saa lang.

Tidt det klang, som Torden ruller,
 Der hvor Roland havde faldt.
 Tidt vi hørte hule Bulder,
 Som de haarde Klipper faldt.

Røverfolkets vilde Brimle
 Laae i skyhøi Klost paa Luur.
 Hære hang, liig Røvfuglstimle,
 Paa de sorte Fjeldes Muur.

Ned fra Klippetaarne høie
 Rulled Steen, som Hagl fra Sky.
 Dagen fortæd for vort Døie;
 Frem vi foer i Brag og Gny.

Aldrig glemmer jeg den Jammer,
 Da vi naaede Ronceval:
 Slukt var Heltelivets Flamme
 I de sorte Klippers Dal.

Lukt var Bispens strenge Døie,
 Stum hver Jævnings Hørdingrøst.
 Bleg laae mellem Benner høie
 Oliver med knuset Bryst.

Dybt begravet under Stene
 Laae den halve Keiserhær.
 Mellem tvende Klipper ene
 Roland laae med Horn og Sværd.

Haanden sig om Sværdet frummed;
 Hornet holdt endnu han fast:
 Før dets sidste Klang forstummed,
 Aaren i hans Pande brast.

Stum den store Keiser blegned;
 Alle grued, som det saae.
 Ned blandt Liig Carolus segned;
 Bleg ved Rolands Bryst han laae.

— Synker Sol og stiger Maane
 Over Fjeld og Sø og Dal,
 End jeg seer min Keiser daane
 Mellem Liig paa Ronceval.

Der, hvor gjennem mørke Dale
 Kilden sprang fra Bjergets Bryst,
 Vakte jeg hans Sjæl af Dvale,
 Hørte jeg hans Kæmperøst.

„Hvor er Roland! — brast min Lykke!
 Hvor er Heltefaren stor!
 Hvor er Verdensthronens Smykke!
 Hvor er Ridderstabets Flor!

„Hvor er eders Høvdingsstave,
 Samson! Oliver! Gerin!
 Hvor er alle mine Brave!
 Hvor er Wolter og Turpin!“

„Ingen meer sit Hoved reiser“
 — Mæled jeg fuldmørk i Hu —
 „De ere faldne, Herre Keiser!
 Hevnet er de ei endnu.“

Fast han knuged flad min Handske,
 Og jeg blussed ved hans Ord:
 „Hevn, ja Hevn! — Med Holger Danske
 Dør først Ridderstabets Flor.“

— Brat Bastoners vilde Hære
 Styrtes ned til Rov paa Val.
 Roland hevned vi med Vre:
 Ronceval blev Hevnens Dal.

Der blev Brag ved Klippemuren;
 Der lød Bulder gjennem Dal.
 Sværdet klang; men stum var Luren —
 Roland taug paa Ronceval.

Fra min store Keisers Side
 Beg ei Holger Danskes Fod.
 Der blev taust ved Midnatstide;
 Maanen speiled sig i Blod.

Dalens Sø laae fjeldomgjærdet;
 Basserhæren saae vi døe:
 De, som ei laae knuust for Sværdet,
 Styrtes i den sorte Sø.

Rolands Sværd.

Overgang Dyrendal blev nævnet,
 Klang i Verden Rolands Navn.
 Først da Rolands Død var hevnet,
 Tog jeg Heltens Liig i Favn.

Sværdet holdt han fast i Haanden;
 Odden stod i Fjeldets Rift.
 Panden røbed Helteaanden;
 Men hvert Træ var marmorstift.

Hjaltet kæmpefærd han klemte
Med forstenet Kraft og Marv,
Som i Døden tro han gjemte
Til en Ven sin bedste Arv.

Ingen Ridder dog i Hæren
Kunde røkke Rolands Sværd.
Jeg for Sorg ei ændsed Vren;
Ingen Ven var mig saa kjær.

Rolands Haand mod min var lille;
Men han var fuldstor en Mand.
Fastklemmt Haand jeg trykte stille,
Dg mit Dje løb i Vand.

Reiser Carl stod dybt nedbøiet;
Sorgen knuged svart hans Bryst.
Ham dog løb ei Vand i Diet:
Stum han stod og uden Trøst.

Sværdet, som vi rørte Alle,
Sværdet, rigt paa Heltedaa, —
Roland i hans Haand lod falde —
Dg Carolus brast i Graad.

Erkebisp Turpin.

Vi sørged før de Døde;
 Paa Ronceval de blev blandt Klipper øde.
 De sorte Fjeldes Hule
 Dog skulde Ridderstabets Flor ei skjule.

Tolv Liig med Pragt og Ære
 Til helligt Gravkapel vi vilde bære.
 Paa Baaren laae de Stærke
 Med Jævningsnavn og stolte Riddermærke.

Ung Roland var den første;
 Men Bispens Ræmpelegem var det største.
 Vi løfted ham paa Skulder;
 Paa Baaren Bispens Harnisk klang med Bulder.

Fra Ronceval drog Hæren.
 Paa Heltedøden tænkte jeg og Æren;
 Min Skulder bar i Døden
 Den fromme Helt, som trøstet mig i Nøden.

Da hørte jeg hans Stemme:
 „Hvor færdes jeg? mig tyktes, jeg var hjemme.“
 Brat standsed Holger Danske;
 Den Døde slog i Baaren med sin Handske.

Heelt sært vi blev tilmode;
 Med Rædsel fast paa Livet ei vi troede.
 Vi Baaren tog fra Skulder —
 Høit Erkebispen reiste sig med Bulder.

„Den Dyst var haard at døie“
 — Saa mæled Bispen med det strenge Die —
 „Jeg knustes dog ei ganske:
 Jeg bæres i Triumph af Holger Danste.“

Vi hilste høit med Vre
 Den Helt, vi troede til sin Grav at bære.
 Vi undte Bispen Lykke;
 Turpin gik stille til sin Grav med Krykke.

De elleve Jævnings Jordefærd.

Fahner visted over Skjolde
 I det store Gravkapel.
 Der laae mine Venner kolde;
 Til de Helte, troe og holde,
 Sagde jeg et tungt Farvel.

Geert ei leged meer med Landse;
 Han var stum, som lystigst loe;
 Han, som sang i Baabendandse —
 Han, som fløi mod Jomfrukrandse —
 De var Alle bragt til Ro.

Sidste Gang jeg saae de Stærke;
 Fast jeg kjendte dem ei meer.
 Under Sang af Bisp og Klerke
 Hilste jeg hvert Baabenmærke —
 Dem jeg aldrig mere seer.

Flyve Drne over Strande,
Tæner jeg paa eders Dyst,
Drne fra Bedriftens Lande!
Roland med den brustne Pande:
Oliver med knuste Bryst!

Taus, Carolus sønderflemte
Rolands Sværd i Dødens Hal.
Hjaltet til sin Død han glemte;
Aldrig Verdens Herster glemte
Dem, som faldt paa Ronceval.

Holger Danske's Sange.

IV.

Holger i Norden og Østen.

Holgers Drlov og Hjemkomst.

Vi red over Bjerg til Keiserens Stad;
Der fløi Huer i Luft til hans Ære.
Paa Verdensthronen Carolus sad;
Men aldrig blev Keiserens Hjerter glad:
Han sørged for alle de Kjære.

Det blev mig for mørkt i Keiserens Gaard;
Jeg fik Uro i Blodet i Freden.
Mig længtes efter en Dyst fuldhaard:
I Raaddenskab, tyktes mig, Verden gaaer,
Naar Sværdet er rustet til Skeden.

Svart længtes jeg efter mit Fædreland;
Over Hav fløi der Tidender onde:
Kong Gøttrik kæmper mod Oprørsmand;
Ei Dankongen slukker den arge Brand;
Dybt sukker den fattige Bonde.

Og Drlov jeg tog af Keiseren brat;
Som en Fugl fløi min Stavn over Boven.
Hvor Holger leged med Hund og Kat,

Der sprang jeg i Vand med min Baabehat,
Dg Brynierne buldred i Skoven.

Mig fulgte tre hundred Kæmper i Jern;
De bar Landsen i klirrende Handske.
Dankongen bragte jeg Skjold og Værn;
Men Gottrik var myrdet; hans Sjæl var fjern.
Hans Dine ei saae Holger Danske.

Til Thinge jeg foer. Jeg nævned mit Navn;
Dg de Danske blev lystig tilmode.
De bad mig glemme al Harm og Savn;
De bar Holger Danske trofast i Favn
Til Thronen, hvor Bøgene groede.

Dog Sønnen skal hævne Faderens Mord,
Skal Guds Jord under Fod ham ei brænde;
Den Vrens Lov var gammel i Nord.
Dyrt svor jeg at søge Stimandens Spor
Fra Danmark til Jorderigs Ende.

Holger i Offerlunden.

Jeg stod en Sommermorgen i Herthas grønne Lund
Ved den brusende Fjord.
Trælle gik til Døden i favre Morgenstund;
Der var blodige Spor.
Kælt Trællene jamred i Lunden.

Om Livets Lyst de trygled; de skreg til gamle Thor;
 Men han hørte dem ei.
 Unkelig de skreg til hver Afgud i Nord
 Paa den blodige Bei.
 Sidst skreg de mit Navn gjennem Lunden.

De ynkelige Trælle var neppe Livet værd;
 Jeg blev bister i Hu:
 „Slagtesviin kun hvine, før Kniven er dem nær —
 Danst Dreng ei kjender Gru.“
 Der blev tyst som i Graven i Lunden.

Tolv Offerknive blinked i mørke Præsters Haand
 Ved den blodige Steen.
 Trællene laae tause, som Offerlam i Baand,
 Mellem Drnenes Been.
 Det blev mig for skummelt i Lunden.

Ud foer mit gode Sværd mig af Balg med megen Hast;
 Det fused i min Haand.
 Præsterne bortflyede, og Offerstenen brast.
 Saa sprængte jeg hvert Baand.
 Glad Trællene jubled i Lunden.

Men nu jeg var i Aande, og nu jeg gjorde lyst:
 Først Asathor jeg vog;
 Saa styrted jeg Odin i Gruus ved Fjordens Ryst.
 Hans Tempel jeg nedslog.
 Mit Korsbanner vaied i Lunden.

Nattebesøget paa Kongsgaarden.

Jeg stod paa Leireborgen,
Jeg saae paa Fjord og Skov.
Alt for Blodhevnensforgen
Ei Holger Danske sov.
Jeg stirred ud saa vide
I maaneklare Nat,
Da stod der ved min Side
En Mand med Skyggehæt.

Jeg saae ham under Hatten:
Det Die kun jeg saae.
Høi stod han der i Natten,
Med Raaben lang og graa.
Han Billedstenen ligned
I Odins Offerlund.
Med Kors mit Bryst jeg signed;
Han hylede som en Hund.

Fuldsært jeg blev tilmode;
Jeg greb dog ei mit Sværd.
Jeg paa Vor Herre troede,
Stod Satan end mig nær.
Jeg saae paa Rappemanden;
Jeg kjendte Odins Præst:
Dødt under Maste-Panden
Sag Diet af en Hest.

Dog hos det døde Die
 Der blinked et Par smaa
 Jeg maalte Karlen nøie;
 Jeg Offerkniven saae.
 Et Skridt jeg treen tilbage;
 Jeg lod ham hyle ud.
 Han tuded uden Mage
 Den ynkkelige Gud.

Mig lysted dog at høre
 Et Ord med bedre Klang;
 Da lod der for mit Øre
 En myndig Barselsang:
 „Fly vrede Gunders Lunde!
 Dg stands din Banvids=Daad
 Tænk aldrig at udgrunde
 De strenge Morners Raad!”

Jeg hørte Haner gale
 I Leiredrotters Gaard;
 Dg Nattegjestens Tale
 Lød atter dyb og haard:
 „Hør, Helas Hane galer!
 Fly brat før Morgenrød!
 Hvis her et Ord du taler,
 Du døer din Faders Død.”

Jeg vilde Legen ende:
 Jeg greb mit gode Sværd —
 Da stod i Hallen Trende
 Med Rapper og med Spær.

Fra Læben foer mig Ordet:
 „J stjal min Faders Liv —
 Her skete Kongemordet
 Med Ddins Dfferkniv.“

Da blinked Spær og Knive
 Mod Holger Danstes Bryst.
 Kun To vi blev ilive;
 Kun Een bestod den Dyst.
 Jeg flækked Barke-Panden
 Paa Ddins lange Præst;
 Da flyede ræd den Anden —
 Den Tredie fik sin Rest.

Holger Danstes Mærke.

Jalle de Riger og Lande,
 Hvorhen jeg i Verden foer,
 Jeg segted med aaben Pande
 For hvad jeg for Alvor troer.

En Drn var mit Hjelme-Mærke;
 Paa Brynien stod Korsets Tegn.
 Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
 I Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg kasted min Handske,
 Dpslog jeg min Ridderhjelms;

De saae, jeg var Holger Danske
 Og ingen formummet Skjelm.

Vil Dansken i Verden fegte,
 Men følger Nafyn og Navn,
 Jeg veed, hans Aand er ei ægte —
 Jeg tager ham ei i Favn.

Holgers Bortreise.

Min Sjæl sig tumled fornøiet:
 Jeg var i mit Fædreland.
 Deilig sig speiled i Diet
 De skovgrønne Ders Strand.

Livsallig klang mig ved Kysten
 Den brusende Havfrurost;
 Dybere klang mig dog Røsten
 Fra danske Jomfruers Bryst.

Jeg elsked de grønne Kyster;
 Jeg elsked det store Hav.
 Høit mig glæded de Røster,
 Der sang over Kæmpers Grav.

Men flagred Løvet i Høsten,
 Foer Trækfugleffarer hen,
 Diet dog stirred mod Østen:
 Min Sjæl vilde bort igjen.

Her kunde jeg dog ei blive;
Det brændte mig under Fod
Nordens Aand var ilive;
Men Dansten mig ei forstod.

Endnu klang Piben og Trommen
I Døffertunden med Gru;
Hjem var min Sjæl ei kommen:
Her var mig for mørkt endnu.

Jeg kunde lagt Folket øde,
Og dog deres Tro stod fast.
Riddinger skulde kun bløde;
Kun Fjendernes Hjerter brast.

Blandt hundred Snekker, paa Stavnen
Jeg stormed i Kampmulm hen.
Seiren fløi med til Havnen;
Men Holger kom ei igjen.

Med Sorg foer Ry gennem Dale:
Alt Holger Danske var død;
Høit over Bølger svale
Jeg seiled dog, sund og rød.

Paa Thing de hylbed min Broder.
Jeg saae mod Skovkysten hen:
Danmark er dog min Moder —
Fuldvist jeg kommer igjen.

Jeg kommer igjen itide;
 Jeg ligger ei dorst i Grav.
 Lystig mod Osterlide
 Jeg seiled med Pilgrimsstav.

Olger paa Balfartsfæbet.

I Mulm over Bølgerne's Bjerger jeg foer;
 Blandt Benner jeg stod paa min flyvende Drage.
 Rast fløi jeg med Dragen, i Stormene's Spor,
 Paa Ostersø-Dyb, gjennem Sund, gjennem Fjord,
 Og hvor Rategaatsstyrtinger brage.

Helt foer jeg med Dansten til Søhandedyst,
 Og med Provençaler til Palmernes Skove.
 Paa Nordsøen sang Troubadourer med Lyst;
 Ved Spanjernes Bjerger, ved Afrernes Kyst,
 Sang vi høit paa den skummende Bøve.

Tolv høibaarne Bæbnere Trosteb mig svoer;
 Paa Ronceval hevned vi Roland tilsammen.
 De kom fra Provence; dog John kom fra Nord.
 De dansed med Sværdklang og Sang i mit Spor;
 Jeg til Riddere slog dem med Gammen.

Paa Hav holdt vi Messe; ved Mast holdt vi Bøn;
 Blandt Ridderne sang dog ei Præst eller Klerke.
 Bedst messed John Friser, den Konningesøn;
 Ham loved jeg Paradiisfrugter til Løn:
 Han var frommest blandt alle de Stærke.

Ei giemte vi Keiserens Jævnninger troe;
 Carolus kom ei Holger Danske af Minde.
 Om Roland jeg sang mellem Jævnninger froe;
 Mod Landet, det fjerne, hvor Palmerne groe,
 Fløi vor Sjæl med de susende Vinde.

Osterlide.

Osterlide! Osterlide!

Det var vore Drømmes Land.

Naar vi red ved Bjergets Side,

Naar vi sang ved Havets Rand —

Osterlide! Osterlide!

Klang det over Bjerg og Strand.

Orienten! Orienten!

Høit fra Sjæl til Sjæl det klang.

Naar vi stod paa Bjergetrænten,

Naar vi hørte Valfartssang —

Orienten! Orienten!

Did sig Længselsfuglen svang.

Lyslands-Bjerger! Solglands-Dale!

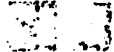
Al min Hu til Eder stod —

Høilandskyst med Palmer svale!

Land med Aserstammens Rod!

Lyslands-Bjerger! Solglands-Dale

Under Himalayas Fod!

Himalaya! Himalaya!
 Himmelluftnings grønne Bang!
 Ararat og Strelonaia!
 Navne med fortryllet Klang!
 Himalaya! Himalaya!
 Gloriant for Holger sang.

Cederstove! Palmelunde!
 — Engle sang i Verdens Støi —
 Dal, hvor Livets Væld oprunde!
 Bjerg, hvor Arkens Due fløi!
 Cederstove! Palmelunde!
 Myrrhbjerg! Birakshøi!

Paradiset! Paradiset!
 Land, hvor Liv og Sol oprandt!
 Sjælens Bugge, høit loopriset!
 Gudsdomshave, som forsvandt! —
 Paradiset! Paradiset!
 Veien til dets Port jeg fandt.

Osterlide! Osterlide!
 Kroner for din Glands jeg gav.
 Mod dit Paradiis saa vide
 Saae jeg over Dybets Grav —
 Osterlide! Osterlide!
 Sang jeg høit paa Verdens Hav.

Holger i det hellige Land.

Jeg stod i de største Underes Land;
Jeg aanded blandt nye Natureer.
Mit Die saae, hvad ved Frankers Strand
Opflammed den stille Pilgrimsmand
Og de drømmende Troubadourer.

Jeg sprang i Land paa den hellige Kyst;
Jeg steg paa Libanons Høie.
I Cedrene fused hiin stærke Røst,
Som fyldte med Gaaders Gaade mit Bryst
Og med Svimmeltaage mit Die.

Jeg gik til de gamle Tordeners Bjerg;
Den Balfart Vor Herre jeg loved.
Jeg stod under Lyn paa Sinai Bjerg —
Da følte jeg, Kæmpen var dog en Dværg —
Og i Støv jeg boied mit Hoved.

Mod Bethlehem gik jeg paa nøgne Fod;
Paa Beien jeg stille dvæled.
Da fik jeg atter fuldtroetigt Mod:
Jeg sang paa Marken, hvor Hyrderne stod;
Jeg knæled, hvor Magerne knæled.

Paa Golgatha bad jeg tre Nætter i Nad
Tre Døgn jeg knæled ved Graven —
Da blev mit Hjerte vidunderlig glad.
Jeg Pintsfemorgen paa Hingsten sad —
Jeg red imod Paradiishaven.

Paradiishaab.

Det var mig en trøstlig Tanke;
 Den randt mig hver Dag i Sind:
 Naar dygtig paa Porten vi banke,
 Saa luffes vi ogsaa ind.

Jeg loe, naar Stymperne sukked;
 I Veir jeg al Tvivl slog hen:
 Blev Paradiisporten luffet,
 Hun kan vel aabnes igjen.

Naar Sol over Hav fremglimted
 I Lyslands-Straalernes Krands,
 Jeg altid i Verden skimted
 Et Glimt af Paradiisglands.

Og saae jeg i Dine sorte
 Med Ild fra Morgenens Hjem,
 Jeg meente, Guds Haves Porte
 Var dog kun lukte paa Klem.

Reisen til Bamyan*).

Vi red mod Morgen, red mod Øst.
 Rast Haabet sang i Holgers Bryst:

*) Siin ældgamle berømte Stad i Hindostan ved Himalaya-Bjer-
 genes Fod, hvoraf der endnu skal være saa vidunderlige Min-
 desmærker tilbage med uhyre Tempelgrotter i Fjeldene.

Run fremad! frem, hvor Sol opgaaer!
Til sidst du Paradiset naaer.

Vi saae de frie Nomaders Land;
Vi red igjennem Drknens Sand.
Vi fulgte Karavaners Bei;
Dog — Paradiset saae jeg ei.

Blandt Muler gjennem Sandet drog
Kamelers lange Reisetog.
Paa Elefantens øde Sti
Vi Bjergets Tigre foer forbi.

Schakalen tuded høit i Skov,
Dg Løven brøled efter Rov.
Mod Øst! mod Øst! jeg lystig sang —
Dg Hingsten over Slinger sprang.

En Dag jeg svømmed over Phrat;
Bed Tigris Bred jeg stod en Nat.
Jeg aanded paradisisst Luft;
Dog bort jeg foer i Myrrhaduft.

I Ørkt, paa Bjerg, i dybe Flod
Giet Billed for mit Øie stod.
Paa Flodens Siv jeg Knuder bandt
Til Hæder for skøn Gloriant.

Vi red mod Morgen, red mod Øst;
Rast Haabet sang i Holgers Bryst.
Jeg over Palmestove saae
Mod Himalayas Bjerger blaae.

Til Bjergets Fod vi naaede glad;
 Der laae saa underfuld en Stad:
 I Guldglands under Bjergets Sky
 Laae Bamyan i Morgengry.

Det var som Staden vored op
 Fra Flodens Dal til Bjergets Top;
 Blandt Palmer Fjeldpaladser steg.
 I Holgers Bryst lod Strængeleg.

Bed Himalayas Fjeldnatur
 Med sine Tempelgrotters Muur
 Jeg kom ihu en deilig Sang;
 Den fordum i mit Fængsel klang.

Vi red mod Stadens Mure frem.
 Jeg var i Underværkers Hjem:
 Det var som Løven paa mit Skjold
 Opsprængte Stadens Port med Bold.

Med ubekjendte Tungers Røst
 Mit Navn gjentoges høit med Lyst.
 De bar mig til det gyldne Slot
 Og til den største Østens Drot.

Og Drotten var min Hjertensven:
 Mit Die Carvel saae igjen.
 Saa stjon en Dag ei før oprandt:
 Jeg saae igjen stjon Gloriant.

De fløi med Jubel til mit Bryst;
 De nævned mig med kjærlig Røst;

De streg af Glæde ved mit Navn;
 De græd af Fryd i Holgers Favn.

Jeg saae igjen de Dines Glands,
 Som før mig trylled Sind og Sands;
 Hos Østens lyffeligste Søn
 Stod Østens Lillie, rank og skøn.

Jeg hørte glad endnu en Gang
 Den underfulde Skjønnes Sang;
 Endnu den smelted Holgers Bryst;
 Men dyb og stille var min Lyst.

Ved Harpen paa den Skjønnes Skjød
 Der sad en Engel, hvid og rød;
 Han sprang med Lyst fra Favn til Favn;
 Han lalled ogsaa Holgers Navn.

Og Drengen tog jeg paa min Arm;
 Han leged Skjul ved Holgers Barm.
 End mindes jeg hiin Stund med Lyst:
 — Gudsenglen leged i mit Bryst.

Holger hos Fyrst Carvel.

Jeg sad i Hedningsfyrstens Hal;
 Jeg sang om Carl og Ronceval.
 I Sjælen blev hver Gnist til Glød:
 Jeg sang om Rolands Heltedød.

Jeg sang om Holgers Balfartsgang
 Mod Paradisets grønne BANG,
 Om Graven, som jeg sidst kom fra,
 Om Libanon og Golgatha.

Dg som jeg sang med dygtig Røst,
 Foer Hedningsfyrsten til mit Bryst.
 Skjøn Gloriant i Taarer laae;
 Saa skjøn jeg hende aldrig saae.

De laae paa Tæppet ved min Fod;
 De Hjertets rige Skat oplod.
 Dg jeg fornam heelt sjælefro,
 De deelte Holger Danstes Tro.

Kun Eet de savned uden Haab:
 De længtes efter kraftig Daab.
 Dog derfor vidste Holger Raad:
 Jeg tog mig paa hiin Alerkedaad.

Jeg læste som jeg husted bedst;
 Mig tyktes, jeg var ogsaa Præst.
 Jeg gav dem himmelsk Børneret;
 Jeg sparede ei paa hellig Tvæt.

Jeg gav paany de Rjære Navn
 Til Løsen i de Freistes Havn.
 Skjøn Gloriant beholdt dog sit;
 Men Drengen døbte jeg med mit.

Da blev jeg først for Alvor glad:
 En kristen Drot i Osten sad;
 De Sjæle, Holger elsked mest,
 Jeg frelst som jeg kunde bedst.

Felttoget i Orienten.

Før fulgte jeg Carolus ved Elben og ved Rhin:
 Han døbte Hedninghære med Mester Alcuin.

Jeg selv det havde prøvet. Jeg saae, det kunde gaae.
 Heelt freidig tog jeg atter Stridshandskerne paa.

Det tyktes mig, paa Veien til Paradiset, smukt,
 Om først jeg sprængte Porten, som Satan har lukket.

Jeg kaldte mine Krigsmænd. Med Carvel holdt jeg Raad.
 Det tyktes dem Alle fuldprikelig en Daad.

De raske Provençaler paa Hingstene sig svang:
 De vilde hele Verden erobre med Sang.

John Friser blussede ivrigst; paa Gud han støled mest.
 Den fromme stærke Ridder jeg nævned John Præst.

Vi drog fra Himalaya med døbte Hindus-Hær;
 Dem, Ordet ei omvendte, vi vendte om med Spær.

Vi døbte Tibetaner med Palmestjort om Lænd;
 En Dronning liig blandt Bier, der Dvinden sad blandt Mænd.

Tartarers hvide Stammer, Mongolers gule Hær,
Malayers brune Horder vi korsed med Sværd.

Det kosted brodne Pander; dog ærligt var det meent:
Rist Sjælene blev frelst, om ogsaa lidt seent.

Det Tog var ei tilende før trende Aar løb om;
Med Seier vi tilbage til Gloriant kom.

Til Ridderne jeg skjenked de Kroner, jeg vandt.
Selv tog jeg kun Krandsen, skjon Gloriant mig bandt.

Seierskrandsen.

Krands fra Orientens Skove!
Lilliebrev fra Ganges dybe Bove!
Jeg forstod din Blomsterroft.
Laurbærkrands med Himalayalusten!
Krands med Virak og med Myrrhadusten!
Du med Dliebladet kom i Høst.

Krands fra Fredens Palmeskove!
Irisbue paa Bedriftens Bove!
Seierskrands med Perlers Skat!
Du var med den Frommes Taarer badet.
Arkens Due kom med Dliebladet —
Og mit Die saae mod Ararat.

Afskeden i Bamyan.

Tre Dage var jeg atter i Bamyan Gjest;
En Ridder kun mig fulgte, og det var John Præst.

De rasste Provencaler alt Spirene svang;
De vilde deres Rige regjere med Sang.

Den største Østens Krone blev Friserens Lon;
Men først han vilde holde i Paradiset Bøn.

Den Herlighed, dog Jorden har eiet engang,
Jeg tænkte vel kan findes, er Veien end lang.

Jeg hilfed Kong Carvel; jeg tog ham i min Favn;
Jeg nævned ham Carolus: det var hans Christen-Navn.

For Gloriant jeg boied mit Kæ for sidste Gang,
Og lydelig Gudsenglen i Hjertet mig sang.

Men aldrig i Verden mit Die mere faae
Den Paradiisfugl, min Haand ei skulde naae.

For sidste Gang tog jeg Smaadrenge paa Arm;
Til Afsted han putted sit Hoved i min Barm.

Jeg kysfed hans Pande og hybenrøde Mund;
Paa Hingsten jeg svang mig alt i den samme Stund.

Om Paradiset sang ved min Side John Præst;
Tilbage dog stirred den takfulde Gjest.

Ved Bamyans Port jeg saae endnu en Gang
Den Deiliges Slør, som paa Landespidsen hang.

Paa Bamyans Taarn jeg skinted allerfæst
De Sjæle, jeg gjenfæner i Himmerig dog vist.

Holger Danskes Sange.

V.

Gjenoplivelsen.

Holgers Farvel til hans Tid.

Der klang et Ord fra Holgers Bryst;
Det klang med gamle Dages Røst:
Farvel! det klang mod Syd, mod Nord —
Mod Himalaya klang hiint Ord.

Farvel! jeg sang paa Bjergets Sti;
I Sangen før et Liv forbi.
Det var som alle Traade brast,
Der bandt min Sjæl til Verden fast.

Farvel! jeg sang i Taagers Dal;
Det klang som hist paa Ronceval:
Farvel, du Tid, fuldstjøn og stor,
Med Carl og Ridderstabets Flor!

Farvel, min rige Ungdomslyst,
Med Jomfrusang og Ridderdyst!
Farvel, du høie Stjernefrands,
Med alle mine Kroners Glands!

Farvel! — jeg sang paa øde Sti —
 Er alt Bedriftens Dag forbi?
 Har Seirens Drn min Hjelm forladt?
 Og sjunger Livets Fugl Godnat?

Bortfoer en Slægt med Helterry,
 Som Blad i Skov, som Glimt i Sky?
 Blev Glandsen Skin — det Store smaat?
 Og Verden gammel — Livet graat?

Endnu min Kind var bruun og rød:
 Endnu var ei min Ungdom død.
 Mit Haar var guult, min Pande glat —
 Endnu sang Holger ei Godnat.

Farvel! jeg sang dog til hiin Tid
 Med Jomfrusang og Ridderid.
 Tilbage saae min Sjæl endnu —
 Jeg kom en herlig Dag ihu.

Holgers Sang om Livet.

Seg saae kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang;
 Da toned mig i Sjælen saa trøstelig en Sang:
 See frem, men ei tilbage! — Hvad Hjertet attraaer,
 Maaskee dog engang under Solen du naaer.

Lad Bølger bortrulle! Lad Løvet flagre hen!
Kast bruser dog Strømmen, frist Skoven staaer igjen.
Lad Solen formørkes og Maanen tage af!
Dog Sol og Maane stiger fuldkarst over Hav.

Lad rulle det Svundne i Tidernes Elv!
Det Liv, der ei bortfarer, er Sjælen dog selv.
Har Sjælens Liv ei Ende, saa er der ingen Død,
Dg vi er dog saagodtsom i Paradiset fød.

Der springer en Kilde ved Livstræets Rod:
I Verdenshavet strømmer U dødeligheds Flod;
Dg Havet ei ældes, og Jordens grønne D
Hver Sommer staaer fornyet i livsgrønne Sø.

En Draabe kun af Kilden, hvor først den udsprang!
En Blomst kun af Grenen, hvor Livets Ebler hang!
Dg Haaret aldrig graaner, og Sindet blie'r ei tungt;
Men Hjertet gløder evig lyksaligt og ungt.

Hvor Livskilden springer, didhen staaer min Hu.
Hvor Livstræet blomstred, der blomstrer det endnu.
See frem, men ei tilbage! — Hvad Sjælen attraaer,
Maaskee dog engang under Solen du naaer.

Men naaer under Solen ei Sjælen hvad den vil —
Saa er der andre Sole og andre Stjerner til.
Dg slukkes alle Sole og Stjerner engang —
Dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.

Det luffede Land.

Vi red i Landet, hvor Sol stod op,
 I Drknens Sand og ved Havets Bove,
 I Flodens Dal og paa Bjergets Top
 Og dybt gjennem natforte Skove.

Vi hørte Bøflens og Panterens Røst
 Og Brøl fra Schakalens og Tigerens Struber
 Og Hyl fra Hyæners hungrige Bryst
 Og Hvislen fra Slangernes Gruber.

Men luft var Landet, hvor Fred kan boe,
 Hvor ei de sstrigende Drifter stride,
 Hvor Lammet leger ved Løvens Kio,
 Og Kiddet ved Parderens Side.

En Nat jeg drømte ved Fjeldets Fod:
 Ved Afgrundsdybet lød Varselrøster;
 Det var som ved Verdens Ende jeg stod,
 Ved Jordlivets yderste Kyster.

Da braged det over Fjeldet med Lyn,
 Og spaltet syntes mig Bjergemuren:
 Et Glandshav blended mig Sands og Syn —
 Forflaret var Verdensnaturen.

Jeg stirred ind i et fremmed Land;
 Dets Herlighed har i Verden ei Lige.
 Jeg saae, hvad Læber ei nævne kan
 Og Tunger ret aldrig udsige.

Et Glimt, liig Tankens Lyn i mit Sind —
Et Blink — og Glandsen var atter slukket.
Eet Blik kun i Paradiishaven ind —
Et Nu kun — og Fjeldet var lukket.

Mig syntes, jeg saae i det ene Blink
Hvad tusind Liv skulde aabenbare.
Mig syntes, jeg saae Cherubens Bink;
Mit Liv han vilde bevare.

Mig syntes, jeg vidste hvor Kilden flød
Med Blomst af Urten, som groer mod Døden.
Jeg vaagned ene. Min Hingst laae død.
Frem gif jeg mod Morgenrøden.

Reisen til Vidunderlandet.

Jeg Kroner havde vundet, men gav dem bort igjen;
Mit Navn fløi med Ry over Jorden.
Den sidste Ven, mig fulgte, var ogsaa faret hen:
Jeg tænkte paa Folket i Norden.

Hos Havet stod jeg ene, ved Orientens Strand;
Jeg steg paa den flyvende Snekke.
Den hele vide Verden dog eied intet Land,
Hvor Muld mig i Grav skulde dække.

Jeg vidste ei hvorlunde; det var vist ingen Drøm:
Min Fod havde vandret saa vide;
Mig syntes, jeg var kommen til Paradisets Strøm,
Med Glavind og Sværd ved min Side.

Mig syntes, jeg var kommen til Paradisets Port;
Den stod mellem Afgrund og Himmel.
Men alt hvad jeg banked, det hjalp dog ikke stort;
Ved Afgrunden styrted jeg svimmel.

Mig syntes, jeg var tørstig, men Verden var for tør;
Dog Tanterne blev mig fuldmilde —
Og da min Sjæl blev lædsket, som ei i Verden før:
Jeg øste af Livsstrømmens Kilde.

Jeg troede det tilvisse: jeg skulde aldrig døe;
Mit Liv var som Aandens i Norden;
Min Sjæl var som Folkets paa Daners grønne D:
Den aldrig udslettes af Jorden.

Mig lysted nu at seile til Verdens Ende hen;
Heelt underligt var jeg tilmode:
I Syden og i Norden jeg eied ingen Ven;
End ei mig de Danske forstode.

De Mænd, jeg æred høiest, de faldt paa Ronceval;
Og død var Carolus den Store.
De Kjæreste forlod jeg ved Himalayas Dal;
— Nu Bolgerne med mig bortfore.

Orkaner om mig brølte; paa Bølgebjerg jeg foer;
Og nu blev jeg trostlig tilmode.

Jeg heised alle Seil, og jeg kyled bort mit Ror;
Til Havet jeg tryg mig betroede.

Jeg vidste ei hvorlunde; det var dog ingen Drøm:
Mit Skib var blandt Klipper begravet.
Ud Naglerne var fløiet; hver Planke drev for Strøm;
Men jeg red paa Masten i Havet.

Jeg red som i Triumph til saa underfuld en D;
Og Den jeg kjendte fuldnøie:
Der skinned tusind Taarne og speiled sig i Sø
Med Kroner og gyldene Fløie.

Det Slot jeg kjendte nøie: jeg før engang det saae,
Da svandt det som Sky over Boven.
Nu stod det for mit Die; paa Klippetind det laae
Med Paladser i Guldæblestoven.

Altanen jeg gjenkjendte; den speiled sig i Sø
Med Laurer og Myrther saa grønne.
Der vinked mig fra Svalen paa underfulde D
Med Krandsen den skønneste Skjønne.

Om Rosenfinden bølged de rige Loffers Strøm;
Det deilige Hoved var bøiet.
Det var som Naturens den hemmeligste Drøm
Var malet den Skjønne i Diet.

Jeg vidste ei hvorlunde — jeg fløi i hendes Favn,
Som bar mig usynlige Vinger.
Hun krandsed mine Loffer; hun nævned mig ved Navn;
Det klang mig som Englerøst klinger.

„Jeg saae dig i din Bugge; jeg saae din Heltegang“

— Saa sang hun den skønneste Skjønne —

„Jeg holder hvad jeg loved og ved din Bugge sang:

Udødeligheds Krands skal dig lønne.

„Det Største var din Attraa; det Største blev din Løn;

Din Tid dog en Stund du skal glemme.

Naturen dig kaared til alle Tiders Søn,

Dg heelt skal du Livet fornemme.

„Du øste af den Kilde, du øste af det Væld,

Som underfuld Verden forynger.

Du saae gjennem Porten ved Helligdommens Fjeld,

Hvor Fuglen i Livstræet synger.

„See! derfor skal du leve naar Verden bliver graa;

Mit Liv skal din Sjæl gjennemstrømme.

Til Daad skal du atter med Kæmpekraft udgaae;

Til dit Folk dig forstaaer, skal du drømme.

„Hvad Verden kalder Drøm, er dog Sandhed i min Favn,

I Naturens forborgneste Rige:

De hemmeligste Tanker, de hemmeligste Savn

Skal til Klarhed fra Dunkelhed stige.

„Den Krone, du har vundet, er underfuld og stor;

En større dog venter dig siden:

Den glemmes ved din Bugge; den straalet høit i Nord —

Den er Evighedskjærnen i Tiden.“

Jeg vidste ei hvorlunde; det var dog ingen Drøm:

Hvad før jeg kun drømte var fundet;

Men duffet var mit Hoved i Glemselens Strøm,
 Og brat var hvert Minde forsvundet.

De gamle Dages Billed bortrulled i et Nu:
 Carolus og Roland var glemte;
 Skjøn Gloriant selv kom mit Sind ei meer ihu —
 I Slør laae dog Minderne gjemte.

Jeg leved hos den høie udødelige Fee,
 I Morganas og Alfernes Rige.
 Mit Dre kunde høre, mit Die kunde see
 Hvad Martusfinder først kan udsige.

Hvad Skjaldene kun aned, hvad Genien kun saae,
 Som slumrer i Folkenes Sjæle,
 Det klart i den Deiliges dybe Dine laae,
 Det klang med den Deiliges Mæle.

Magnet-Den nævnes hiin underfulde D;
 Der Seclet som Døgn mig er svundet.
 Hvor Avalun opstiger af Verdensdybets Sø,
 Mig det dybeste Liv er oprundet.

Festen paa Avalun.

I Sommernatsfest paa Morganas D
 Jeg hilsed Alfernes Konning.
 Skjönt Oberon var paa Sky over Sø
 Til Festen sin lille Dronning.

Han er en Smaadrenge med Vinger paa
 Og Guldfrands i gyldne Loffer.
 Den Drot kan Sjælenes Liv forstaae,
 Som toner fra Fuglestruber smaa
 Og drømmer i Blomsterklokker.

I Oberons Blik der tindrer en Ild,
 Liig Blik fra brændende Kloder;
 Og tidt mod sin Dronning underlig vild
 Opflammer Morganas Broder.
 Da er der Storm i Naturens Bryst:
 Bleg flygter den Lillie-Dronning.
 Men naar de kan høre Morganas Røst,
 Titania kommer igjen med Lyst,
 Gjenfavnet af Alfes Konning.

Da bliver der Fæst paa Morganas D:
 Glad hilses Hjerternes Konning;
 Med Ratsværmer-Hær paa Sky over Sø
 Han bærer sin lille Dronning.
 Sit gyldne Valdhorn blæser han paa;
 Han ryster de gule Loffer.
 Det kan hver slumrende Sjæl forstaae:
 Det jubler fra Rattergalstruber smaa;
 Det dufter fra Lillieklokker.

Titania svæver i Glands saa mild
 Som Straalen fra Maanernes Kloder.
 I Alfernes Dands ved Lysfugle-Ild
 Hun favner Morganas Broder.
 Da er der Fred i Naturens Bryst:

Hver Smaablomst nifker og neier;
Hvert Træ, hver Bust og hvert Siv faaer Røst;
Paa dansende Bølger sjunger med Lyst
Hver Lustning om Kjærligheds Seier.

Alfepoesien.

Oberon svang sig op paa mit Skjod;
Der sad han med Spiir og Krone.
Titania sad paa Fjærpudden blød,
Paa Guldfasanvingens Throne.
Oberon rysted sin gyldne Lok;
Hans Krone faldt mig i Haanden.
Glad sang den dansende Alfeflok;
Men dybt jeg rørtes i Aanden.

Det var som Kronen, jeg holdt i Haand,
Var hele Naturens Hjerte;
Det var som det gyldne magiske Baand
Omfluttet al Fryd og Smerte.
Oberon gav mig sin Herskerstav;
Hans Spiir var en Votosstængel:
Min Sjæl mig syntes et bundløst Hav,
Og Hjertet en mægtig Engel.

Oberon gav sin Dronning et Nif;
Hun fløi fra sin Guldfuglthrone.
Hun smilede med sælsomt Maanestfinsblik;
I Luften hun svang sin Krone.

Dg Kronen blev til et Regnbuesflor;
 Det fløi mellem Jord og Himmel.
 Net aldrig skued mit Die før
 Saa deilig en Farvedrimmel.

Net aldrig skued mit Die før
 Slig Pragt mellem Jord og Himmel:
 Igjennem det flyvende Regnbuesflor
 Der skinned en Særshyn-Brimmel.
 I Lysglands flagred der Piger smaa
 Med Stjerner paa Sommerfuglbvinger.
 Det var som jeg alle Guds Engle saae;
 Det klang som Sphæresang klinger.

Dg det var Oberons Horn, som klang;
 Han stod paa mit Skjød og blæste.
 Det var som hele Naturen sang;
 I Drengens Dine jeg læste:
 De tindred med tusind Stjerner's Ild,
 Med tusinde Maaners Flammer.
 Den mægtige Klang, snart dyb, snart mild,
 Udvided mit Hjertekammer.

Mig syntes den hele Verden sang,
 Dg selv jeg høit maatte sjunge.
 Det var som min Røst i Skyerne klang;
 Hvert Baand var løst fra min Tunge.
 Men Sangen med hele Naturens Røst,
 Hiin Sphæresang uden Lige —
 Den steg fra den skønneste Skjønnes Bryst —
 Den klang fra Morgana's Rige.

Alfespøgen.

Dagenes rullende Strøm bortgik;
Forglemmt var Kamptidens Luer.
Forglemmt var Heltenes Daad og Skik;
Da brast et Slør ved Titaniass Nif:
Jeg studsed og saae med smilende Blik
En Leir af Kæmper som Fluer.

Jeg saae, hvor Klippen tatted sig steil,
I Maanelys Spindelværvs-Telte.
Paa Søen blev Guldsmedvinger til Seil;
Mit Die saae i et magist Speil
Et Spil af Kæmpers pudfige Feil,
Udført af Puslingehelte.

De snapped Oberon Hornet af Haand;
De satte det bagvendt for Munden.
De smælded med Svøbe; de klapped med Baand;
Hver Hornet indaanded sin skjemtende Aand;
Da løsned Naturens Luer hvert Baand,
Dg Spøgen blev broget i Lunden.

Paa Hovedet dandsed Bætternes Hær;
Forvandlet var Alle til Gjæffe.
Der valsed Smaaharer med Harnisk og Sværd,
Dg Pindsvinet neied med Biste og Fjær.
Godmodigt i venlige Sommernatsskjer
Klang Latter fra Bust og fra Hække.

Den bagvendte Verden forlystet en Stund.

Smaastjælmerne tog jeg paa Armen;
 Slet Ingen de saared i Gjæffenes Lund.
 Men da satte Oberon Hornet til Mund;
 Morgana sang Lunernes Brimmel i Blund —
 Og Hjertet sig løstet i Barmen.

Titania Sløret mod Stjernerne svang;

Dybt Oberon blæste i Skoven.
 Flux alle Smaaalfer saa nydelig sprang,
 Og Euglene jubled, og Kilderne sang,
 I Skoven det fused, i Skyen det klang,
 Og Fiskene leged i Boven.

Morgana hæved i Natten sin Røst

Med Toner fra Livsstrømmens Kilde.
 Det klang som fra Kjærligheds evige Røst —
 Da bæved hvert Hjerte af saligste Lyst;
 Hvert Lune blev fromt i Naturens Bryst;
 De spøgende Alfer blev stille.

Spilen hos Morgana.

Sad jeg ved Morganas Side paa den underfulde D —
 Lytted jeg til hendes Tale ved den dybe klare Sø —
 Saae jeg i den Skjønnes Dine, hvor et Hav af Tanter
 laae —

Runde Tiden's Hjul udrullet, dog det syntes stille staae.

Dg som Kjærnen samlet gjemmer Egens Blad og Blomst og Green,
 Alle Tanker i min Hjerne sammenslynged sig i een.
 Alle Drifter i mit Hjerte, alle Haab og alle Savn
 Sammensmelted og opløstes i den ene Tankes Favn.

Det var Fred foruden Lige; det var en lykkelig No;
 Det var Hvile, det var Stilhed, som vi hørte Græsset groe.
 Det var som Alverdenspulsen i mit eget Hjerte slog;
 Det var som Naturen aanded, naar hun salig Aande drog.

I hvert Ord fra hendes Læbe aanded Sjælen af en Tid,
 Med den store Aandens Villie, som udpræges i dens Id.
 Hvad de tusind Slægters Sjæle efterstræbe ubevidst,
 Blev en Tankesol af Straaler, som udvælded af en Gnist.

— Dg jeg saae hvad selv jeg vilde; hun blev Storhedstankens Tolk,
 Som udfolder sig til Klarhed i mit Liv og i mit Folk.

Solger ved Mindernes Kilde.

Hvor Oberon lever, hiin Hjerterigets Drot,
 Dg Titania, Synernes Dronning,
 Jeg mødtes paa Morganas vidunderlige Slot
 Med Artur, hiin herlige Konning.

Vi Daadskraften øved; vi red i mægtig Dyst.
 Hver Dag vandt vi Hæder og Krandsse.
 Hver Nat der klinged Harper i Lunden med stor Lyst;
 Da saae vi paa Alfernes Dandsse.

Dg Dagene bortsvang sig med Diebliffets Flugt,
Dg Nætternes Fryd havde Binger.

Den hele Verden eier dog intet Liv saa smukt;
Men brat, som en Sang, det bortflinger.

Marhundreder bortfløi; jeg mærked ei dertil;

Da stod jeg en Nælt ved en Kilde.

Jeg lytted til Bovernes underlige Spil:

De hviffed saa venlige milde.

Jeg bøied mit Hoved; jeg aned dog et Savn;

— End var jeg Forglemmelsens Krone:

Jeg huffed end ikke mit gamle danske Navn —

Sært rørte mig Bølgernes Tone.

Det var mig som de hviffed om hvad jeg havde glemt.

Min Guldfrands var trilled i Boven —

Brat vaagned hvert Minde, som var i Sjælen gjemt,

Om Danmark og Issefjordskoven.

Jeg mindedes Carolus og Ridderstabets Flor,

Dg alle de Kjære, som døde;

Jeg huffed paa mit Navn, og min Længsel blev stor —

Da flang det som Bindharper løde.

Jeg hørte Morgana; men ei jeg hende saae —

Mig favned usynlige Arme:

„Nu Timen er kommen — tilbage skal du gaae,

Hvor Folkenes Livsbølger larme.

„Naany skal du vandre til mægtig Jdræt hen;

Dit Folk skal gjenkjende din Stemme.

Men glemmer det dig atter, jeg favner dig igjen;
Hvor Nanden har Liv, har du hjemme."

Forsvundet var Slottet — som Skyer foer det hen —
Dg Skibet sig vugged paa Sandet.
Ud stød jeg min Snekke; jeg seiled bort igjen —
Jeg seiled mod Fædrenelandet.

Følger Danskes Tilbagekomst.

Jeg foer til Idræt; jeg foer til Strid;
Høit sang jeg atter paa Havet:
Det Liv, der drev mig til Manddomsid,
Var ei med Secler begravet.

Bed Lænd mig flirred mit gamle Sværd,
Dg Lovestjoldet paa Armen;
En Skat jeg dog eied, fuldmere værd:
Den bar jeg lønlig i Varmen.

Jeg havde seet, paa Morganas D,
Tilbunds i Naturens Sjæle,
Dg hvad der i Verden aldrig kan døe,
Fik dybest i Hjertet Mæle.

Det kaldte mig til udødelig Færd
Paa Verdens Zer og Have,
Med Haand og Tunge, med Aand og Sværd,
Trods Tiders Drme og Grave.

Mig fulgte de store Tiders Aand
 Fra Keiser Carolus' Dage.
 Klenodet, mig laantes af Alfahaand,
 Skjönt kaldte Livet tilbage.

Jeg gjemte til herligst Syn hver Stund
 Titanias Slør ved Barmen.
 Naar Oberonshornet klang for min Mund,
 Til Toner blev Hjertevarmen.

I Franken jeg landede med Sværd i Haand;
 Derom gif Sagn gjennem Tiden.
 Den døende Gnist af Riddersnes Aand
 Udsluktes fast aldrig siden.

Til Danmark foer jeg med Sværd og Skjold,
 Med Oberonshornet for Munden;
 Glad Dansken saae mig paa Hav, paa Bold,
 Og altid i Hædersstunden.

Med store Knud jeg til Bretland foer;
 Jeg stred, hvor Volmerne strede.
 Jeg fulgte den største Dronning i Nord
 Og Helten paa Colberger-Hede.

Blandt Thingmænd red jeg paa skumhvid Hest,
 Godt Raad jeg dem hvissed i Dret.
 De Nordens Skjalde, jeg undte bedst,
 Jeg laante Hornet og Sløret.

Tidt seiled jeg til Magnetøen hen,
 Naar Jdrætstider var omme;

Jeg kom dog hvert hundred Aar igjen,
Naar Frænder vented mit Komme.

Da sidst jeg stod paa Danrigets Bang,
Jeg hilsed Drotten hiin milde,
Hvis Røst blandt løste Sjæle mig klang
Mest dansk fra Tidernes Kilde.

Naar Livet blomstrer i Danstens Sind,
Dg Sangen paa Folkets Tunge,
Fuldklar jeg træder i Livet ind,
Dg Skjælbene om mig sjunge.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
Dg glad jeg rækker ham Haanden.
Med Lyst jeg kommer mit Liv ihu:
Jeg lever med Folkeaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død:
Med Kraft jeg kommer tilbage:
Jeg er din fuldtroe Hjælper i Nød
Paa Dannemarks gamle Dage.

Rettelser.

Side 38,	Linie 3 f. n.	im Himmelluftens las: Himmelluftens
— 68,	— 6 f. n.	H igdommens l. Helligdommens
— 87,	— 1 f. v.	Hiertets l. Hiertes
— 99,	— 4 f. n.	flygtig l. flygtigt
— 108,	— 14 f. v.	, bortfalder
— 128,	— 4 f. n.	Bjerg l. Bierge
— 144,	— 5 f. v.	*) mangler
— 236,	— 1 f. v.	gjemte l. glemte
— 243,	— 3 f. v.	kom l. kom
— 246,	— 2 f. v.	Rige l. Riger

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

